Allison
PEARSON

Nu știu cum reușește

CHIC

POLIROM

Colecția

CHIC

„Încercați să vă închipuiți cum ar arăta ***Jurnalul lui Bridget Jones*** combinat cu ***Supermenajera*** și vă veți face o idee despre romanul de debut al lui Allison Pearson, o autoare care știe să spună multe despre provocările cărora trebuie să le facă față mamele cu carieră."

Library Journal

„Titlul romanului este, de fapt, o remarcă frecventă a casnicelor ipocrite cu care se confruntă Kate. Iar Allison Pearson ne oferă un răspuns interesant și provocator, care conduce către noi întrebări privitoare la modul de viață din zilele noastre."

The New Yorker

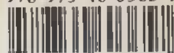
„***Nu știu cum reușește***: iată, în sfârșit, comedia umană a existenței mamelor cu carieră."

Washington Post

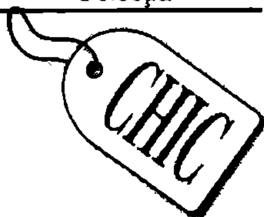
EDITURA POLIROM

ISBN 973-46-0365-5
978-973-46-0365-7

www.polirom.ro

Colecția

Seria de literatură universală a BIBLIOTECII POLIROM
este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Allison Pearson, *I Don't Know How She Does It*

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37;
P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

PEARSON, ALLISON

Nu ştiu cum reuşeşte : O comedie despre eşec, o tragedie despre succes/Allison Pearson ; trad. şi note de Ioana Miruna Voiculescu. – Iaşi : Polirom, 2006

ISBN (10) 973-46-0365-5

ISBN (13) 978-973-46-0365-7

I. Voiculescu, Ioana Miruna (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

Allison
PEARSON

Nu știu cum reușește

O comedie despre eșec,
o tragedie despre succes

Traducere din limba engleză și note
de Ioana Miruna Voiculescu

POLIROM
2006

Allison Pearson a absolvit Universitatea Cambridge, a lucrat la o şcoală din Londra, într-un spital de boli nervoase şi într-o firmă de publicitate, înainte de a opta pentru cariera de jurnalistă. În 1993, în cadrul Premiilor Presei Britanice, primeşte titlurile de *Critic of the Year* şi *Interviewer of the Year*. Colaborează la ziarele *London Evening Standard* şi *The Daily Telegraph* şi face parte din echipa de realizatori ai emisiunii BBC *Newsnight Review*. Odată publicată, povestea lui Kate Reddy s-a vândut într-un milion şi jumătate de exemplare în 20 de ţări. În 2006, urmează să apară cel de-al doilea roman al lui Allison Pearson, *I Think I Love You*.

Nu ştiu cum reuşeşte, un roman de debut devenit în scurt timp bestseller, ne oferă un adevărat spectacol de jonglerie, atât în plan stilistic, îmbinând irezistibil umorul şi dramatismul unui univers ficţional ce te îndeamnă să-l descoperi, cât şi la nivelul propriu-zis al acţiunii. Kate Reddy este administrator de fonduri în centrul financiar al Londrei şi mamă a doi copii: Emily, de cinci ani şi Ben, de un an. Conflictul dintre aceste două ipostaze determină întreaga tensiune a romanului. Fiecare minut, fiecare sfert de oră care poate fi smuls dintr-o parte este imediat adăugat în cealaltă, de cele mai multe ori serviciul fiind o piedică majoră în calea planurilor de a petrece mai mult timp împreună cu familia. Viaţa lui Kate este marcată de lupta zilnică împotriva somnului, a efectelor decalajului de fus orar şi a altor neajunsuri, dar ironia corozivă a autoarei şi optimismul personajului evită orice deviere spre melodramatic.

Pentru Evie,
cu dragoste

A jongla: vb. **1**. Intr. A arunca în aer și a prinde cu repeziciune și abilitate mai multe obiecte unul după altul. **2**. A continua desfășurarea mai multor activități în același timp, mai ales într-un mod ingenios.
Jonglerie: s.f. **1**. Îndeletnicirea jonglerului; arta de a jongla; (Concr.) Figură, număr executat de un jongler. **2**. Mașinație, uneltire, intrigă.

Concise Oxford Dictionary și DEX

„Roțile de la autobuz se tot învârt,
Se tot învârt, se tot învârt,
Roțile de la autobuz se tot învârt
Toată ziulica.

Bebelușii din autobuz fac Oaa! Oaa! Oaa!,
Oaa! Oaa! Oaa!, Oaa! Oaa! Oaa!,
Bebelușii din autobuz fac Oaa! Oaa! Oaa!,
Toată ziulica.

Mămicile din autobuz fac Sst! Sst! Sst!,
Sst! Sst! Sst!, Sst! Sst! Sst!,
Mămicile din autobuz fac Sst! Sst! Sst!,
Toată ziulica"

Cântec pentru copii

Partea întâi

1
Acasă

1.37: Cum am ajuns eu aici? Poate să mă lămurească cineva, vă rog? Nu cum am ajuns în această bucătărie, ci în această viață. E noaptea dinaintea serbării de Crăciun de la școală, iar eu izbesc plăcințele cu fructe uscate în bucătărie. Nu, de fapt, ca să fim clari, ceea ce fac eu se numește că *nefericesc* plăcințele cu fructe uscate, un proces mult mai complicat și mai subtil.

După ce arunc ambalajul luxos de la Sainsbury, dezghioc plăcințelele din foița lor de aluminiu, le așez pe fundul de tăiat și apoi le pălesc cu făcălețul peste capetele lor inocente și făinoase. Credeți-mă însă pe cuvânt: nu e atât de ușor cum pare. Dacă lovești plăcințelele prea tare, or să arate ca niște grăsane care fac plecăciuni grațioase, cu rânduri de foitaj dând pe dinafară în părți și fructe care ies prin coca. În schimb, cu o mișcare descendentă fermă (imaginați-vă presiunea necesară pentru a strivi un gândac mic), puteți provoca o ușoară alunecare de teren fărâmicioasă care va da foitajului un aspect plăcut de prăjitură făcută în casă. Iar obiectivul meu în cazul de față este tocmai acest aspect de

prăjitură făcută în casă. Nicăieri nu-i ca acasă. Iar acasă este mama care gătește ca la mama acasă pentru copiii ei.

Și toate astea numai din cauza unei scrisori pe care a adus-o Emily de la școală acum zece zile, scrisoare care e acum lipită pe frigider cu un magnet Tinky Winky, în care „părinții sunt rugați, dacă se poate, să contribuie în mod voluntar la pregătirea gustărilor de Crăciun potrivite" pentru petrecerea care se organizează întotdeauna după serbare. Mesajul e scris într-o culoare roșu-mov, iar în partea de jos a paginii, lângă semnătura domnișoarei Empson, e desenat un om de zăpadă care rânjește timid, cu o tichie din aceea pătrățoasă cum poartă elevii și profesorii la ceremonia de absolvire a liceului sau facultății. Dar nu vă lăsați înșelați de tonul profund informal și de explozia de semne de exclamare prietenoase!!! O, nu. Mesajele de la școală sunt scrise într-un cod, un cod ascuns cu atâta perfidie în text încât poate fi decriptat numai la centrul național de descifrare a codurilor sau de către femei cu conștiința încărcată aflate într-o stare avansată de nesomn.

Să luăm spre exemplu cuvântul „părinți". Atunci când scriu „părinți", se referă de fapt la mame. (A citit vreodată un tată care are o nevastă prin preajmă vreun mesaj de la școală? Tehnic, nu e imposibil, presupun, dar atunci mesajul ar fi o invitație la o petrecere și, mai mult, acea petrecere va fi avut loc cu zece zile mai devreme.) „Voluntar"? Voluntar nu e decât un mod codificat al profesorilor de a spune „sub amenințarea cu pedeapsa capitală și/sau cu imposibilitatea ca odrasla dumneavoastră să obțină un loc la gimnaziul dorit". Cât despre „gustările de Crăciun

potrivite", acestea nu sunt cu siguranţă ceva cumpărat de o trişoare leneşă de la un supermarket.

Cum de ştiu toate astea? Ştiu pentru că îmi amintesc încă privirea pe care propria mea mamă a schimbat-o cu doamna Frieda Davies în 1974 când un băieţel îmbrăcat cu un hanorac verde prăfuit s-a apropiat de altar, la Festivalul Recoltei, purtând două cutii de compot de piersici într-o cutie de pantofi. Privirea a fost memorabilă. Spunea cam aşa : ce fel de şleampătă amărâtă a dat fuga până la magazinul din colţ pentru a celebra generozitatea Domnului, când este clar că tot ceea ce-şi doreşte Domnul este un coş cu fructe ambalat în celofan? Sau o pâine împletită. Pâinea Friedei Davies, plimbată de la un cap la altul al bisericii de copiii ei gemeni, era împletită la fel de gros ca şi cosiţele unei fecioare a Rinului.

— Vezi tu, Katharine, îmi explicase doamna Davies mai târziu, pufnind în stilul caracteristic dezaprobator deasupra fursecurilor, sunt mame care fac eforturi, ca mama ta şi ca mine. Şi, pe de altă parte, există acel gen de persoane care – pufnit prelungit – nu fac nici un efort.

Desigur, ştiam la cine se referă. Femeile Care Trişează. Chiar şi atunci, în 1974, începuse să se răspândească zvonul despre mamele care se duceau la serviciu. Individe care purtau costume cu pantaloni şi despre care se spunea chiar că îşi lăsau copiii să se uite la televizor cât era încă lumină afară. Zvonurile despre neglijenţă se lipeau de ele la fel ca praful de cornizele din casele lor.

Aşa că, vedeţi voi, chiar înainte de a fi destul de mare pentru a înţelege ce înseamnă să fii femeie, înţelesesem că lumea femeilor e împărţită în două : pe de o parte, mamele adevărate, martire într-ale coptului de plăcinte cu mere, vajnici paznici ai maşinii de spălat cu două cuve, iar pe

de altă parte, celălalt fel de femei. La vârsta de treizeci şi cinci de ani, ştiu exact cărei categorii îi aparţin şi cred că de asta mă aflu aici la o oră înaintată din noaptea de 13 decembrie, lovind plăcinţelele cu fructe uscate cu făcăleţul până când arată ca ceva făcut de o mamă. Femeile aveau cândva timp să facă plăcinţele cu fructe uscate, dar mimau orgasmul. Acum ne descurcăm cu orgasmele, dar trebuie să „mimăm" plăcinţelele. Şi cică ăsta e progres.

— La naiba. Unde a ascuns Paula sita?

— Kate, ce Dumnezeu faci? E ora două noaptea.

Richard stă în uşa bucătăriei mijind ochii din cauza luminii. Rich cu pijamaua lui Jermyn Street care în urma spălării şi uscării în uscător a fost redusă la o mărime pentru copii. Rich şi tonele lui de bun-simţ englezesc şi de bunătate enervantă. Richard cel molcom, cum îi spune Candy, colega mea americancă, pentru că lucrul la firma sa etică de arhitectură a încetinit până s-a oprit de tot, pentru că îi ia o oră să ducă gunoiul şi-mi spune mie tot timpul să o iau mai încet.

— Ia-o mai încet, Kate, parc-ai fi maşinăria aia din parcul de distracţii. Cum se cheamă? Aia în care oamenii urlă şi stau lipiţi într-o parte cât timp se învârte drăcovenia aia.

— Forţa centrifugă.

— Ştiu asta. Mă refeream la numele maşinăriei.

— Habar n-am. Zidul Morţii?

— Exact.

Îmi dau seama că are dreptate. Nu am luat-o razna într-atât încât să nu-mi dau seama că există lucruri mai importante în viaţă decât să falsifici plăcinţele la miezul nopţii. Şi oboseala. Oboseala scufundătorului la mare adâncime. Nu am mai scăpat de ea de când s-a născut Emily, sinceră să fiu. Cinci ani în care am umblat

îmbrăcată în costumul de plumb al nesomnului. Dar care ar fi alternativa? Să mă duc la școală după-amiază și să trântesc cu nerușinare pe masa cu ofrandele de sezon o cutie cu cele mai bune plăcințele Sainsbury? Atunci, pe lângă Mămica Veșnic Absentă și Mămica Urlătoare, Emily va putea adăuga și Mămica Incapabilă Să Facă Eforturi. Peste douăzeci de ani, când fiica mea va fi arestată pe domeniul Palatului Bukingham pentru tentativă de răpire a regelui, un psiholog criminolog va apărea la știri și va declara: „Prietenii consideră că problemele psihice ale lui Emily Shattock datează de pe vremea când mama sa, o prezență obscură în viața ei, a umilit-o în fața colegilor de clasă cu ocazia unei serbări de Crăciun".

— Hei? Kate?

— Am nevoie de sită, Richard.

— Pentru ce?

— Ca să pudrez cu zahăr plăcințelele.

— De ce?

— Pentru că au o culoare prea uniformă și toată lumea de la școală o să-și dea seama că nu le-am făcut eu, de-aia.

Richard clipește des ca Stan Laurel când ia la cunoștință de o nouă încurcătură.

— Nu mă refeream la zahărul pudră. De ce te-ai apucat să *gătești*, Kate, ai înnebunit? De-abia te-ai întors din State acum trei ore. Nimeni nu se așteaptă să gătești ceva pentru serbare.

— Ei bine, mă aștept *eu*. Mânia din propria voce mă ia pe nepregătite și-l văd pe Richard tresărind. Deci, unde a ascuns Paula porcăria aia de sită?

Richard pare dintr-odată mai bătrân. Linia încruntată dintre sprâncenele soțului meu, cândva un semn de exclamare amuzat, s-a adâncit și s-a

transformat într-o ușă cu zăbrele fără ca eu să observ. Minunatul și glumețul meu Richard, care mă privea cândva așa cum Dennis Quaid o privea pe Ellen Barkin în *Polițiști corupți*, iar acum, după 13 ani de parteneriat caracterizat de egalitate și sprijin reciproc, mă privește așa cum un câine beagle din care iese fum se uită la doctorul care face experimente pe el : conștient că astfel de experimente sunt necesare în numele progresului umanității, dar în același timp implorând să fie eliberat.

— Nu striga, oftează el, o să-i trezești. Un braț dungat arată spre etaj, unde dorm copiii noștri. Oricum, Paula nu a ascuns-o. Trebuie să încetezi să dai tot timpul vina pe ea, Kate. Locul sitei este în sertarul de lângă cuptorul cu microunde.

— Nu e adevărat, locul ei e aici, în dulapul ăsta.

— Nu, locul ei nu mai este acolo din 1997. Iubito, vino, te rog, la culcare. Trebuie să te scoli peste cinci ore.

Privindu-l pe Richard urcând scările, îmi doresc să-l urmez, dar nu pot lăsa bucătăria în halul ăsta. Pur și simplu nu pot. În încăpere se zăresc urmele unor lupte grele. Șrapnele Lego împrăștiate pe o suprafață întinsă, iar două păpuși Barbie mutilate, una fără un picior, alta decapitată, par să fie la un picnic pe preșul cadrilat încă murdar de iarbă de la ultima ieșire pe Primrose Hill, din august. Dincolo de raftul pentru fructe, pe podea, se află o grămadă de stafide despre care sunt sigură că se aflau tot acolo în dimineața în care am plecat la aeroport. Câteva chestii s-au stricat cît am fost plecată : în castronul mare de sticlă de pe masa de pin de lângă ușa care dă în grădină au fost adăugate vreo șase mere, dar

nimeni nu s-a gândit să arunce întâi fructele stricate de dedesubt, iar perele de la fundul castronului au început să lase un fel de rășină chihlimbarie lipicioasă. În timp ce arunc pară cu pară la gunoi, mă ia puțin cu fiori la atingerea pulpei putrezite a fructelor. După ce spăl și șterg castronul, șterg cu grijă orice urmă de zeamă lipicioasă de pe mere și le pun la loc. Întreaga operațiune îmi ia vreo șapte minute. Apoi, mă apuc să curăț cu cârpa munții de zahăr pudră de pe suprafața de inox, dar în urma operațiunii de frecare se degajă un miros rău. Amușinez cârpa. Colcăind de bacterii, cârpa miroase dulceag și grețos ca apa veche de la florile ofilite. Cât de râncedă trebuie să fie cârpa de vase până când cineva din casa asta, altcineva decât mine, se gândește s-o arunce?

Trântesc cârpa în găleata de gunoi care dă pe dinafară și caut una nouă sub chiuvetă. S-au terminat. Bineînțeles că s-au terminat, Kate, doar nu ai fost acasă ca să cumperi altele. Recuperat vechea cârpă din gunoi și înmuiat în apă fierbinte cu un strop de dezinfectant. Tot ce mai trebuie să fac e să pregătesc aripile și aura lui Emily pentru mâine dimineață.

Doar ce am stins lumina și am început să urc scările când îmi vine în minte un gând rău. Dacă Paula vede cutiile de la Sainsbury în găleata de gunoi, va răspândi vestea Marii Falsificări a Plăcințelelor în cercul de bârfă al dădacelor. O, la naiba. Caut cutiile în gunoi, le împachetez în ziarul de azi și ies cu pachetul pe ușa din față. Mă uit la stânga, mă uit la dreapta, să fiu sigură că nu mă vede nimeni. Le vâr în sacul mare, negru, din fața casei. În sfârșit, acum că am scăpat de dovezile incriminatoare, mă pot duce la culcare, după soțul meu.

Prin fereastra de lângă platforma scărilor și prin ceața de decembrie, o lună nouă stă întinsă în șezlong veghind peste Londra. Până și luna stă întinsă cu picioarele în sus o dată pe lună. Omul din Lună, desigur. Dacă ar fi fost Femeia din Lună, nu s-ar fi odihnit niciodată. Nu-i așa?

Nu mă grăbesc cu spălatul pe dinți. Număr până la douăzeci pentru fiecare măsea. Dacă stau în baie suficient de mult, Richard o să adoarmă și nu va mai încerca să facă sex cu mine. Dacă nu facem sex, pot sări peste duș de dimineață. Dacă sar peste duș, o să am timp să răspund la e-mailurile care s-au adunat cât am fost plecată și poate și să cumpăr niște cadouri în drum spre serviciu. Au mai rămas doar zece zile de cumpărături până la Crăciun, iar eu sunt în posesia a exact nouă cadouri, ceea ce înseamnă că mai am de cumpărat încă doisprezece, plus dulciuri pentru umplut șosetele copiilor. Și încă nu am primit comanda făcută la KwikToy, serviciul online rapid de cadouri.

— Kate, nu vii în pat? mă strigă Rich din dormitor.

Are vocea îngreunată de somn. Bun.

— Trebuie să vorbesc cu tine despre ceva. Kate?

— Imediat, spun eu. Mă duc până sus să văd dacă e totul în regulă cu copiii.

Urc încă un set de trepte până la următoarea platformă. Covorul e atât de ros aici sus încât marginea treptelor arată ca iarba pe care o găsești sub cortul de nuntă la cinci zile după petrecere. Cineva o să se accidenteze cât de curând. În capul scărilor, îmi trag răsuflarea și înjur în tăcere casele astea londoneze înalte și înguste. Cum stau în fața ușilor de la camerele copiilor

și e liniște, pot auzi cele două feluri ale lor distincte de a dormi – sforăiturile lui de purceluș și oftaturile ei de prințesă.

Când nu pot să dorm, și credeți-mă, aș visa somn dacă mintea mea nu ar fi plină de o groază de alte lucruri decât de vise, îmi place să mă furișez în camera lui Ben, să mă așez pe scaunul albastru și să-l privesc. Copilașul meu arată ca și cum s-ar lua de piept cu somnul, ca un omuleț în miniatură care încearcă să sară într-un autobuz care accelerează. În noaptea asta, doarme lățit pe toată suprafața pătuțului, pe burtă, cu brațele întinse, cu degețelele strângând o bară invizibilă. Culcușit lângă obrazul lui este cangurul dezgustător pe care-l venerează; stă raftul plin de cele mai frumoase jucării de pluș pe care le poate cumpăra un părinte entuziast, și ce alege el? Un marsupial care se uită cruciș din coșul de solduri de la Woolies. Ben nu știe încă să ne spună când e obosit, așa că spune doar Roo. Nu poate dormi fără Roo, pentru că pentru el Roo înseamnă somn.

E prima dată când îmi văd fiul după patru zile. Patru zile și trei nopți. Întâi a fost călătoria la Stockholm pentru a petrece niște timp față-n față cu un client nou și cam agitat, apoi Rod Task m-a sunat de la birou și mi-a spus să-mi mișc fundul până la New York ca să-l liniștesc pe un client mai vechi care are nevoie de asigurarea mea că noul client nu-mi ocupă prea mult timp.

Benjamin nu-mi poartă niciodată pică pentru absențe. E încă prea mic. Mă întâmpină de fiecare dată cu o plăcere nestăpânită, ca un fan care dă frenetic din mâini la o premieră hollywoodiană. Nu și sora lui, însă. Emily are cinci ani și o înțelepciune geloasă. Întoarcerea mămicii e semnalul pentru o succesiune complexă de mustrări și pedepse.

— De fapt, Paula îmi citește povestea aia.

— Dar eu vreau să-mi facă tati baie.

Wallis Simpson[1] a fost primită cu mai multă căldură de regina mamă decât sunt eu de Emily când mă întorc din călătoriile de afaceri. Dar suport. Mi se strânge puţin inima şi reuşesc să suport. Poate consider că o merit cumva.

Îl las pe Ben sforăind uşor şi împing încet uşa celeilalte camere. Scăldată în lumina de culoarea acadelei a veiozei cu Cenuşăreasa, fiica mea doarme, aşa cum îi place ei, goală ca un nou-născut. (Hainele, dacă nu pui la socoteală rochiile de mireasă sau de prinţesă, constituie pentru ea o sursă continuă de enervare.) Când o învelesc cu plăpumioara, picioarele-i zvâcnesc ca unei broaşte de laborator. Încă de când era bebeluş, Emily nu suporta să fie învelită. I-am cumpărat un sac de dormit din acelea cu fermoar, dar atât s-a zvârcolit în el şi şi-a umflat obrajii precum zeul vânturilor din colţul hărţilor vechi, încât a trebuit să mă dau bătută şi să-l dăruiesc altcuiva. Chiar şi-n somn, când faţa fetei mele e îmbujorată ca o piersicuţă, tot poţi distinge acea proeminenţă hotărâtă a bărbiei. Ultima evaluare de la şcoală suna aşa: „Emily este o fetiţă cu un acut simţ al competiţiei şi va trebui să înveţe să piardă mai elegant".

— Îţi sună cunoscut, Kate? spusese Richard lăsând să-i scape acel scheunat de căţel călcat pe coadă pe care l-a dezvoltat în ultima vreme.

1. Bessie Wallis Simpson, ducesă de Windsor (19 iunie 1896 – 24 aprilie 1986), cunoscută cel mai bine ca Wallis Simpson, a fost soţia prinţului Edward, duce de Windsor. Dorinţa lui Edward, care era la momentul respectiv regele Edward al VIII-lea al Regatului Unit, de a se căsători cu Wallis, o americancă divorţată, a provocat o criză constituţională în Regatul Unit şi, totodată, în Commonwealth-ul britanic, ceea ce a dus la abdicarea sa de la tron pentru a se căsători cu „femeia pe care o iubea".

Au fost momente în ultimii ani când am încercat să-i explic fiicei mele – considerând că era destul de mare – de ce mami trebuie să meargă la serviciu. Pentru că mami şi tati trebuie să câştige amândoi bani ca să plătească pentru casa noastră şi pentru toate celelalte lucruri care-i plac ei, precum lecţiile de balet şi vacanţele. Pentru că mami este bună în meseria pe care o face şi pentru că e foarte important pentru femei să lucreze la fel ca bărbaţii. De fiecare dată discursul atinge un punct culminant emoţionant – trompete, coruri şi comunitatea feminină în lacrimi fluturând stegulete – când eu o asigur pe Emily că va înţelege toate astea când va creşte mare şi va vrea să facă la rândul ei lucruri interesante.

Din păcate, pledoaria pentru şanse egale, de mult acceptată de societatea occidentală liberală, nu are nici un efect în contextul regimului fundamentalist al unui copil de cinci ani. Nu există alt Dumnezeu decât mami, iar tati este profetul ei.

Dimineaţa, când mă pregătesc să ies pe uşă, Emily mă tot întreabă acelaşi lucru până când îmi vine s-o plesnesc şi apoi, tot drumul până la serviciu, îmi vine să plâng pentru că mi-a venit s-o plesnesc.

— Mă duci tu la culcare în seara asta? Mă duce mămica la culcare în seara asta? Mă duci? Cine mă duce la culcare în seara asta? Mă duci tu, mami, mă duci?

Ştiţi câte feluri de a spune *nu* fără a pronunţa efectiv cuvântul există pe lumea asta? Eu ştiu.

Să nu uit

Aripi de înger. Ofertă de traversă nouă pentru scări. Scos lasagna din congelator pentru sâmbătă la prânz. Cumpărat sul de şerveţele pentru bucătărie, ~~chestie de curăţat inoxul, cadou şi~~ felicitare

pentru petrecerea lui Harry. Câți ani are Harry? Cinci? Șase? Aprovizionat cum se cuvine sertarul cu cadouri ca o mamă adevărată. Cumpărat brad de Crăciun și instalație de pom la modă ca aia recomandată în The Telegraph *(De unde? De la Selfridges sau Habitat? Nu-mi amintesc. La naiba.) Cadou/mită de Crăciun pentru dădacă (Bilet de tren Eurostar? Bani? Țoale de la DKNY?). Emily își dorește o păpușă Pee Wee (peste cadavrul meu). Cadou pentru Richard (Degustări de vin? Bilete la Arsenal? Pijamale?), carte pentru socri –* The Lost Gardens of[1] ... *de unde? Rugat Richard să ia rufele de la curățătorie. Cu ce mă îmbrac la petrecerea de la birou? Catifea neagră – prea mică. Să mă opresc din mâncat ACUM. Ciorapi plasă lila. N-am timp pentru epilat cu ceară, ras în loc. Făcut rezervare la masaj pentru scăpat de stres. Făcut rezervare pentru șuvițe cât mai curând (încep să arăt ca George Michael în perioada de tranziție). Exerciții de contractare a mușchilor vaginali! Aprovizionat cu anticoncepționale!!! Glazurat prăjitura (Glazură regală? – întrebat Delia). Afine. Cârnăciori pentru petrecere. Timbre pentru felicitări, categoria a doua × 40 de bucăți. Cadou pentru profesoara lui E? Și, orice-ar fi, dezvățat Ben de suzetă până la petrecerea de Crăciun cu socrii. Caută-i pe cei de la KwikToy, inutil să comanzi prin e-mail la firma de cadouri. Test pentru depistarea cancerului. Vin, gin. Vin santo. Sunat mama. Unde am pus rețeta lui Simon Hopkinson de gâscă „uscată cu föhnul"? Umplutură? Hamster???*

---

1. *The Lost Gardens of Heligan* („Grădinile pierdute de pe domeniul Heligan") de Tim Smith, o carte ce prezintă povestea restaurării uneia dintre cele mai frumoase grădini victoriene din Anglia.

2
La serviciu

6.37: „O, haideţi să-L hadorăăm cu toţii. O, haideţi să-L hadorăăm cu toţii. O, haideţi să-L hadorăăm cu toţiiiiii!" Mă loveşte, trage de mine şi, dacă nimic nu merge, Emily mă trezeşte cu colinde de Crăciun. În picioare, lângă partea mea de pat, mă întreabă ce cadou i-am adus. „Nu le poţi cumpăra dragostea", obişnuieşte să spună soacră-mea, care, în mod evident, nu a investit destui bani în problemă.

Am încercat o dată să mă întorc acasă cu mâna goală dintr-o călătorie de afaceri, dar pe drum de la aeroportul Heathrow, am cedat şi i-am spus taximetristului să oprească la Hounslow, unde am plonjat într-un magazin de jucării Toys'ЯUs, adăugând o notă toxică senzaţiei de rău produse de decalajul orar. Colecţia mondială de păpuşi Barbie a lui Emily este în prezent atât de extraordinar de desperecheată încât e doar o chestiune de timp până Tracey Ermin va face o expoziţie din ea. Barbie Flamenco, Barbie AC Milan (echipament de fotbal, ghete minuscule), Barbie Thailandeză – o fâţă mică şi flexibilă care se poate îndoi pe spate şi-şi poate suge degetele

de la picioare – şi, cea pe care Richard o numeşte Barbie Klaus, o superblondă înfiorătoare cu ochi albaştri translucizi, îmbrăcată în pantaloni de călărie şi încălţată cu cizme negre.

— Mami, spune Emily, cântărindu-şi ultimul cadou cu un ochi de cunoscător, zâna asta Barbie ar putea să-şi folosească bagheta magică şi să-l scape pe pruncul Iisus de la răstignire.

— Barbie nu face parte din povestea pruncului Iisus, Emily.

Îmi aruncă cea mai bună privire *à la* Hillary Clinton de care e capabilă, privire plină de nobilă condescendenţă, de genul „acest lucru mă doare mai mult decât pe tine".

— Nu *acel* prunc Iisus, oftează ea, un altul, prostuţo.

Vedeţi, dacă nu poţi cumpăra dragostea sau iertarea unui copil de cinci ani la întoarcerea dintr-o vizită la un client, măcar poţi cumpăra un fel de amnistie. Câteva minute întregi când nevoia de a învinovăţi este vremelnic depăşită de nevoia de a sfâşia ambalajul unui cadou dintr-un impuls de bucurie. (Orice mamă carieristă care spune că nu-şi mituieşte copiii poate să adauge calificarea de „mincinoasă" la CV.) Emily are acum un cadou care marchează fiecare infidelitate a mamei ei – ocupată să-şi facă de cap cu cariera –, la fel cum mama mea primea un nou pandantiv pentru brăţară de câte ori tata îşi făcea de cap cu alte femei. În momentul în care ne-a părăsit tata, când eu aveam treisprezece ani, mama de-abia îşi mai putea ridica mâna la care purta cătuşa de aur.

Cum stau întinsă în pat, gândindu-mă că lucrurile ar putea merge mult mai rău (cel puţin soţul meu nu este un alcoolic adulterin în serie), Ben intră împleticindu-se în cameră, iar mie nu-mi vine să-mi cred ochilor.

— O, Doamne, Richard, ce s-a întâmplat cu părul lui?

Rich se uită atent de sub plapumă la fiul lui, care va împlini un an în ianuarie, de parcă l-ar vedea pentru prima dată în viață.

— A, Paula l-a dus la frizeria aia de lângă garaj. Spunea că-i intră părul în ochi.

— Arată ca unul dintre Tinerii Hitleriști.

— Ei, o să-i crească la loc, evident. Și Paula a considerat, și eu am considerat la fel, evident, că toată chestia aia cu tunsoarea castron – în fine, nu se mai poartă la puștii din ziua de azi, nu crezi?

— Dar el nu e un *puști*. E bebelușul meu. Și așa și vreau să arate. Ca un bebeluș.

Am observat că în ultimul timp Richard adoptă o procedură standard pentru a face față furiei mele. O postură supusă: cu capul înclinat, în așteptarea deflagrației nucleare, dar în dimineața asta nu-și poate reprima un comentariu răutăcios.

— Nu cred că puteam organiza o conferință telefonică internațională de urgență cu frizerul.

— Și ce-ar trebui să înțeleg din asta?

— Doar că trebuie să înveți să mai și cedezi, Kate. Și, cu o mișcare de expert, îl pescuiește pe Ben de pe jos, îi șterge mucii verzi de la năsuc și se îndreaptă spre bucătărie, pentru micul dejun.

7.15: Trecerea dintr-o viteză în alta, de la serviciu la familie, e uneori atât de abruptă încât aș putea să jur că aud în creier scârțâitul schimbătorului de viteze care se blochează. Îmi ia ceva timp să reintru pe lungimea de undă a copiilor. Debordând de intenții bune, încep dimineața în stilul Julie Andrews, plină de entuziasm, cu exagerări demente și cântecele.

— *Ia* spuneţi, copii, ce-aţi *dori* la micuţul de-*jun*?

Emily şi Ben îi fac pe plac un timp acestei străine, până când Ben nu mai rezistă şi se ridică în scanul înalt pentru bebeluşi, se întinde şi mă ciupeşte de parcă ar vrea să fie sigur că sunt eu. Uşurarea lor e evidentă când, de-a lungul următoarei jumătăţi de oră extenuante, creatura urâcioasă pe care o cunosc sub numele de „mami“ revine.

— O să mâncaţi cereale Shreddies şi cu asta basta! Nu, nu avem Fruitibix. Nu mă interesează ce vă lasă tati să mâncaţi.

Richard trebuie să plece devreme. O vizită la faţa locului cu un client, în Battersea. Aş putea să-i predau eu „ştafeta“ Paulei? Da, cu condiţia să pot pleca la 7.45 fix.

7.57: Şi iat-o că apare, înflorind tot felul de pretexte de genul celor care o absolvă de orice vină. Traficul, ploaia, poziţia astrelor. Ştii şi tu cum e, Kate. Într-adevăr, ştiu. Dau din cap şi oftez, arătându-i compătimirea regulamentară în timp ce dădaca mea îşi face o cafea şi îmi frunzăreşte plictisită ziarul. Dacă aş sublinia faptul că în douăzeci şi şase de luni de când are grijă de copiii noştri, Paula a reuşit să întârzie odată la patru dimineţi, aş risca o ceartă, iar o ceartă ar contamina aerul pe care îl respiră copiii mei. Deci nu, nu va avea loc nici o ceartă. Nu azi. Trei minute până la autobuz, opt minute de mers pe jos.

8.27: O să întârzii la serviciu. O să întârzii indecent, nebunesc de mult. Banda pentru autobuze e blocată de autobuze. Abandonat autobuzul. Un sprint care-mi pârjoleşte plămânii în jos, pe City Road şi luat de-a dreptul prin Finsbury Square, unde tocurile găuresc iarba interzisă şi sunt

apostrofată cu familiarul „Alo!“ de către bătrânul a cărui meserie este să strige la cei care aleargă pe iarbă.

— Alo, domnişoara! Nu poţi s-o iei pe margine ca toată lumea?

E jenant să se strige la tine în public, dar încep să cred că unei părţi mici şi ruşinoase din mine îi place să fie numită „domnişoară“ în locuri publice. La vârsta de treizeci şi cinci ani, când gravitaţia şi doi copii mici te trag în jos, îţi procuri complimentele de unde poţi. În plus, trebuie să recunosc că economisesc două minute şi jumătate cu scurtătura.

8.47: Edwin Morgan Forster, una dintre cele mai vechi şi mai distinse instituţii din centrul oraşului, se află la intersecţia Broadgate cu Anthony's Lane. O fortăreaţă de secol nouăsprezece cu o „proră“ semeaţă din sticlă de secol douăzeci – arată ca şi cum un avion a intrat într-un magazin universal şi a ieşit pe partea cealaltă. În timp ce mă apropii de intrare, încetinesc de la galop la trap şi fac o inspecţie a hainelor.

Pantofi, de acelaşi fel, doi? Verificat.

Fără vomă de bebeluş pe taior? Verificat.

Fusta nu e prinsă în chiloţi? Verificat.

Sutienul nu e la vedere? Verificat.

OK, intru. Parcurg rapid sala mare de marmură de la intrare şi îi arăt scurt permisul lui Gerald de la pază. De când, acum optsprezece luni, au redecorat holul clădirii Edwin Morgan Forster, care înainte arăta ca o bancă, încăperea seamănă cu unul dintre acele ţarcuri pentru pinguini proiectate de constructiviştii ruşi. Toate suprafeţele sunt de un alb arctic care-ţi sfredeleşte retina, cu excepţia peretelui din fund, pictat în aceeaşi nuanţă de turcoaz pe care o avea

săpunul Yardley, preferatul străbunicii Phyllis, acum treizeci de ani, dar care a fost descris de designerul holului drept „o culoare oceanică, simbol al viitorului și al viziunii". Pentru această perlă de înțelepciune, o firmă plătită ca să gestioneze banii altor oameni a scos la înaintare o sumă neoficială de 750.000 $.

Vă puteți imagina așa o clădire? Șaptesprezece etaje deservite de patru lifturi. Împărțiți-le la 430 de angajați, iar dacă luăm în calcul șase apăsători pe buton indeciși, doi nemernici care nu țin ușa și Rosa Klebb cu căruciorul cu sandvișuri, ai doar două variante: să aștepți cel puțin patru minute sau s-o iei pe scări. O iau pe scări.

Ajung la etajul 13 cu fața roșie ca focul și intru direct la directorul de investiții, Robin Cooper-Clark, îmbrăcat în nelipsitul lui costum de om de afaceri. Ciocnirea mirosurilor este pe cât de instantanee, pe atât de stridentă. Eu: Eau de Transpirație. El: Floris Elite cu un iz de bord de mașină Winchester din lemn de nuc.

Robin este deosebit de înalt, una dintre calitățile lui fiind că reușește să te privească de sus fără a te privi efectiv de sus, fără să te facă să te simți mic în vreun fel. Nu am fost deloc surpinsă să aflu dintr-un necrolog că tatăl lui a fost preot decorat cu Crucea Militară. Robin are ceva de sfânt și ceva indestructibil, în același timp: au fost momente la EMF când am simțit că aș fi murit fără bunătatea și respectul său ușor cinic.

— Extraordinară culoare în obraji, Kate, ai fost la schi?

Colțurile gurii lui Robin tresar ca pentru a forma un zâmbet, dar o sprânceană deasă și argintie se arcuiește arătând spre ceasul de deasupra biroului de tranzacționări.

Să îndrăznesc să pretind că am venit de la 7 și că doar ce-am ieșit să-mi cumpăr un cappuccino?

E de-ajuns să arunc o privire până în capătul biroului ca să-mi dau seama că Guy, asistentul meu, rânjeşte deja cu subînţeles lângă distribuitorul de apă rece. La naiba. Trebuie că m-a reperat exact în acel moment, căci, peste capetele aplecate ale celor de la tranzacţii, cu telefoanele culcuşite sub bărbii, peste secretare, peste biroul european şi echipa de la Capitaluri Mondiale cu cămăşile lor Lewin's mov identice, se aude vocea asistentului meu ca un semnal de alarmat superiorii:

— Ţi-am pus documentul de la Brengt Bergman pe birou, Katharine, mă anunţă el. Îmi pare rău să văd că iar ai avut probleme să ajungi la timp.

A se remarca folosirea cuvântului „iar“ – stropul de otravă din vârful pumnalului. Mucos nenorocit. Când l-am trimis acum trei ani cu o bursă la European Business School, era un tocilar de la Oxford îmbrăcat într-un costum din patru piese şi cu o deficienţă de igienă personală. S-a întors de-acolo îmbrăcat cu un costum Armani negru şi cu atitudinea cuiva care are un master în ambiţie oarbă. Sincer, pot să spun că Guy este singurul bărbat de la Edwin Morgan Forster căruia îi place faptul că am copii. Pojar, vacanţe de vară, serbări de Crăciun – toate astea sunt tot atâtea ocazii pentru Guy de a străluci în absenţa mea. Îl văd pe Robin Cooper-Clark că mă priveşte aşteptând o explicaţie. Gândeşte-te, Kate, gândeşte-te.

Când lucrezi în centru, poţi găsi oricând o scuză pentru faptul că ai întârziat. Totul e să găseşti ceea ce Debra, prietena mea avocat, numeşte o „scuză bărbătească“. Directorii, care ar fi de-a dreptul oripilaţi de poveştile despre vărsăturile nocturne ale bebeluşului sau despre dădaca dezertoare (în mod ciudat, îngrijirea copiilor, deşi este plătită de ambii părinţi, este

întotdeauna privită ca una dintre responsabilitățile femeii), acceptă cu plăcere orice are legătură cu motorul cu combustie internă. *„Am făcut pană / mi-au spart mașina.“ „Dacă ați fi văzut – a se completa cu o scenă de coșmar – de pe – a se completa cu numele străzii.“* Oricare din aceste două explicații prinde foarte bine. Mai nou, repertoriului scuzelor bărbătești i s-au adăugat alarmele de mașină, pentru că, deși prezintă simptome feminine – imprevizibilitate maximă, pot fi declanșate și de un fir de păr, țipete ascuțite –, sunt atașate la o „scuză masculină“ și pot fi duse la reparat la service.

— Dacă ai fi văzut nebunia de la intersecția Dalston, îi spun lui Robin, compunându-mi o expresie de resemnare urbană stoică și indicând, cu brațele desfăcute, imaginea carnagiului de mașini. Un nebun cu o dubiță albă. Semafoare desincronizate. De necrezut. Cred că am stat blocată acolo vreo, ăă, douăzeci de minute.

El dă din cap:

— Traficul londonez aproape te face să te simți recunoscător că există trenurile pentru navetiști Network Southeast.

Urmează o pauză de-o clipă. Pauză în care eu încerc să-l întreb cum se mai simte Jill Cooper-Clark, căreia i s-a pus diagnosticul de cancer la sân în vară. Dar Robin este unul dintre acei bărbați englezi dotați din naștere cu un sistem de alarmă care-i ajută să intercepteze și să deturneze orice întrebări de ordin personal. Astfel, chiar când buzele mele dau să formeze numele soției sale, îmi zice:

— O să-i spun lui Christine să facă într-o zi rezervare la prânz pentru noi doi, Kate. Știi că au transformat o pivniță veche de lângă Old Bailey – probabil servesc martori perpeliți un pic pe jar. Sună amuzant, nu crezi?

— Da, eu mă întrebam doar ce mai...
— Excelent atunci. Pe mai târziu.

În drum spre spaţiul sigur al biroului, reuşesc să mă adun. Iată cum stă treaba : îmi iubesc meseria. Poate că nu o arăt tot timpul, dar îmi place ceea ce fac. Îmi place la nebunie sentimentul pe care-l am când acţiunile pe care am pariat dau rezultatele scontate. Îmi face enormă plăcere să constat în aeroport că sunt una dintre puţinele femei din Club Lounge, iar când mă întorc, îmi place să împărtăşesc poveşti de groază din călătorii cu prietenii mei. Îmi plac hotelurile cu room-service care apare ca prin farmec şi preriile de bumbac alb care-mi oferă somnul după care tânjesc. (Când eram mai tânără, îmi doream să mă culc cu alţi bărbaţi ; acum, că am doi copii, cea mai mare dorinţă a mea este să mă culc singură şi, de preferat, să dorm doisprezece ore cap-coadă). Cel mai mult îmi place munca în sine : satisfacţia care-ţi biciuieşte sinapsele de a fi foarte bun în ceea ce faci, de a deţine controlul, atunci când tot restul vieţii e un haos total. Îmi place faptul că cifrele fac ceea ce le ceri şi nu întreabă de ce.

9.03 : Deschid calculatorul şi aştept să se conecteze. Reţeaua merge atât de încet în dimineaţa asta încât mai repede aş lua avionul până la Hong Kong ca să-l aduc aici pe Hang Seng însuşi. Tastez parola (Ben Pampers) şi intru direct pe Bloomberg ca să văd ce-au mai făcut pieţele peste noapte. Nikkei e stabil, Bovespa brazilian îşi face de cap în ritm de samba, ca de obicei, iar indicele Dow Jones arată ca fişa unui pacient de la terapie intensivă care nu doreşte să fie resuscitat. E frig afară, dragă, şi nu vorbesc numai de ceaţa care îşi freacă nasul de clădirile de birouri de dincolo de geam.

Acum verific cursul de schimb să văd dacă au avut loc evoluţii dramatice, apoi tastez TOP ca să citesc cele mai importante ştiri corporatiste. Ştirea principală este despre Gayle Fender, tranzancţioneră de titluri de valoare sau, mai degrabă, fostă tranzancţioneră. Gayle Fender a dat în judecată firma pentru care a lucrat, Lawrence Herbert, pentru discriminare sexuală, motivând că bărbaţii din companie primeau bonusuri mai mari decât ea pentru rezultate mai puţin bune. Titlul este: „Fecioara de Gheaţă se răceşte faţă de bărbaţi". Din punctul de vedere al mass-mediei, femeile care lucrează în centru sunt fie gen Elisabeta I, fie dansatoare exotice pensionate. Iar toată chestia asta cu fata bătrână sau târfa e neapărat împachetată în ziarul *Wall Street Journal*.

Personal, am visat dintotdeauna să fiu o Fecioară de Gheaţă – aş putea cumpăra de undeva costumul? Tivit cu blană albă, tocuri tip stalactită şi piolet asortat. Oricum, povestea lui Gayle Fender se va termina la fel cum se termină toate poveştile de acest gen: cu un „nu comentez" şi cu ea părăsind sala de judecată, cu ochii în pământ, pe uşa din spate. Lumea afacerilor înăbuşă revolta: avem metodele noastre ca să te reducem la tăcere. Cel mai bine merge când îţi îndesăm bancnote de 50 £ în gură.

Dau clic pe e-mailuri. Patruzeci şi nouă de mesaje noi în inbox de când n-am mai fost la serviciu. Întâi le parcurg rapid ca să le sortez pe cele de aruncat.

Doriţi să încercaţi gratuit o nouă revistă de investiţii? La gunoi.

Sunteţi invitată la o conferinţă despre globalizare, pe malul lacului Geneva, mâncarea asigurată de bucătarul de renume mondial, Jean-Louis... – La gunoi.

Cei de la Resurse Umane vor să știe dacă voi apărea în noul clip corporatist al EMF. Numai dacă mi se dă rulotă personală cu John Cusack legat de pat.

Aş vrea să semnez o felicitare pentru un amărât de la Finanțe care a fost disponibilizat? (Jeff Brooks a plecat de bunăvoie, ni se spune, dar vor începe disponibilizările forțate cât de curând.) Da.

Cel mai recent mesaj este de la Celia Harmsworth, şefa de la Resurse Umane, care-mi spune că şeful meu, Rod Task, a fost nevoit să contramandeze instructajul cu stagiarii de azi de la prânz, aş putea să-i iau eu locul? „Am fi foarte bucuroşi să te vedem în sala de conferințe de la etajul treisprezece începând cu ora 13!"

Nu, nu, nu. Am de scris nouă rapoarte de fonduri până vineri. În plus, trebuie să fiu prezentă la ora 14.30 la o piesă de teatru despre naşterea Domnului foarte importantă.

După ce termin cu e-mailurile de serviciu, pot trece la e-mailurile cu adevărat importante: mesaje de la prieteni, glume şi poveşti împărțite în stânga şi-n dreapta ca bomboanele. Dacă este adevărat ceea ce se spune, că generația mea suferă din lipsă de timp, atunci e-mailurile sunt gustarea noastră vinovată, mâncare de consolare. Mi-ar fi greu să explic cât de mult sprijin primesc de la corespondenții mei fideli. Pe de-o parte e Debra, cea mai bună prietenă a mea din facultate, acum mamă a doi copii şi avocat la firma Addison Pope, vizavi de Banca Angliei şi la cam zece minute de mers pe jos de Edwin Morgan Forster. Nu că aş merge vreodată s-o văd. Ar putea la fel de bine să lucreze pe Pluto. Şi de cealaltă parte e Candy. Colega mea administrator de fonduri cu o gură spurcată, expertă în internet şi mândru produs de export al oraşului Rocaway, New Jersey:

Candace Marlene Stratton. Tovarăşa mea de suferinţă şi membră a avangardei ultimelor descoperiri la nivel mondial în materie de încorsetare. Personajul meu literar preferat este Rosalinda din *Cum vă place*, al ei este tipul dintr-o carte de Elmore Leonard care poartă un tricou cu „Evident, m-ai confundat cu cineva căruia nu i se fâlfâie".

Candy are biroul puţin mai încolo, lângă stâlp, la patruzeci şi cinci de metri distanţă de al meu, şi cu toate astea de-abia schimbăm câteva cuvinte, cu voce tare, într-o zi obişnuită. Pe ecran însă, ne conectăm şi ne deconectăm de la mintea celeilalte la fel de firesc cum socializau vecinii de altădată.

De la: Candy Stratton, EMF
Către: Kate Reddy, EMF
K8,
Întrebare: De ce sunt femeile măritate mai grase decât femeile celibatare?
Răspuns: Femeile celibatare ajung acasă, văd ce e-n frigider şi se bagă-n pat. Femeile măritate ajung acasă, văd ce e-n pat şi se duc la frigider.
Ce mai faci? Eu: cistită. Prea mult SX.
xxxx

De la: Debra Richardson, Addison Pope
Către: Kate Reddy, EMF
'Neaţa,
Cum au fost Suedia & New York-ul? Săraca de tine. Felix a căzut de pe masă şi şi-a rupt mâna în 4 locuri (nu credeam că există 4 locuri). Coşmar. 6 ore la Urgenţă. Trăiască asigurările de sănătate! Ruby ne-a anunţat ieri că îi iubeşte pe dădacă, pe tati, pe iepure, pe fratele ei, pe toţi *Teletubbies* şi pe mami, în această ordine. E bine să ştii că merită efortul, nu-i aşa?

Nu uita de PRÂNZ vineri! Să nu-mi spui că ai contramandat.
Deb xxxx

De la: Kate Reddy
Către: Candy Stratton
Câteva zile relaxante. Stockholm, New York, Hackney. Stat până dimineață să falsific plăcințele cu fructe uscate pentru serbarea de Crăciun a lui Emily – nu vrei să știi.
Plus că Pol Pot l-a tuns pe Ben în stil nazist, iar eu nu am îndrăznit să mă plâng pentru că fusesem plecată și faptul că am fost plecată presupune că am renunțat la întreaga mea autoritate maternă. Plus că trebuie să-i reamintesc lui Rod „Căpetenia de Trib" că trebuie să plec mai devreme azi pentru serbare.
Vreo idee despre cum aș putea face asta fără să menționez cuvintele:
a/ copil
b/ învoire?
Cu drag,
K8 xxxx
PS: Ce-i aia SX? Sună vag cunoscut.

De la: Candy Stratton
Către: Kate Reddy
dragă, tre' să termini cu prostiile astea gen gospodina desăvârșită. privește-le în ochi pe celelalte mame & spune-le: sunt ocupată & mândră de asta, altfel o s-o sfârșești rău. spune-i lui rod că ai o problemă menstruală gravă. micuții australieni sunt și mai oripilați de problemele femeiești decât briții.
ciao xxxxxx

Arunc o privire în birou și o văd pe Candy gâlgâind dintr-o cutie de suc cu care apoi închină în cinstea mea. Până de curând, Candy nu bea decât cola – light sau normală – și asta o menținea

subţire ca un băţ şi cu sânii mari, ceea ce îi aducea mulţi amanţi, dar nici un iubit. Doar cu un an mai în vârstă decât mine, la treizeci şi şase de ani, Candy este o celibatară inveterată, iar uneori o invidiez pentru capacitatea ei de a face cele mai extraordinare lucruri, cum ar fi să iasă la un pahar după serviciu, să se ducă la baie în weekend fără să fie urmărită de un copil curios de cinci ani sau să vină la serviciu cu ochii adânciţi în orbite din cauză că a stat trează toată noaptea şi a făcut sex, în loc să vină la serviciu cu ochii adânciţi în orbite din cauză că a stat trează toată noaptea cu produsul urlător al actului sexual. Candy a fost la un moment dat logodită cu un consultant de la Andersen. Din păcate, a fost atât de ocupată cu o prezentare finală pentru un fond de pensii încât a ratat trei întâlniri la rând. A treia oară, Bill o aştepta într-un restaurant la Smithfield şi a intrat în vorbă cu o asistentă de la spitalul Bart, care stătea la masa de alături. S-au căsătorit în august.

Candy spune că se va îngrijora pentru fertilitatea ei numai în momentul în care Cartier va produce un ceas biologic.

De la: Kate Reddy, EMF
Către: Debra Richardson, Addison Pope
Draga mea D
Sunt atât de în urmă cu treaba în dimineaţa asta că nu pot scrie mult. în nici un caz nu contramandez prânzul.
De ce o scuză femeiască adevărată e mai puţin acceptabilă decât o scuză bărbătească falsă?
Nedumerită, K8.

De la: Debra Richardson
Către: Kate Reddy

Pentru că nu vor să li se reamintească faptul că ai o viață personală, deșteapto.
Pe vineri.
D xx

Am hotărât să nu-l abordez direct pe Rod Task în legătură cu problema plecării de la serviciu mai devreme ca să ajung la piesa de teatru despre nașterea pruncului Iisus a lui Emily. Mai bine agăț întrebarea ca P.S. la unul dintre mailurile de serviciu. Să pară un fapt divers, nu o favoare. Tocmai am primit răspuns.

De la: Rod Task
Către: Kate Reddy
Doamne, Katie, parcă mai ieri chiar tu erai vârâtă până-n gât în nașterea unui prunc. Sigur, stai cât vrei, dar trebuie să vorbim pe la 17.30. Și am nevoie să te duci la Stockholm să-l liniștești încă o dată pe Sven. Îți convine vineri, frumoaso?
Salutări,
Rod.

Nu, vineri nu-mi convine. Nu-mi vine să cred că se așteaptă să mai fac încă o călătorie înainte de Căciun. Asta înseamnă că voi rata petrecerea de Crăciun de la firmă, că va trebui să contramandez din nou prânzul cu Debra și să pierd tot timpul pe care contam să-l aloc cumpărăturilor de Crăciun.

Biroul nostru e deschis, dar directorul de marketing ocupă una din cele două încăperi cu pereți adevărați, cealaltă aparținându-i lui Robin Cooper-Clark. Când dau buzna ca să protestez, găsesc biroul lui Rod gol, dar mă opresc câteva minute ca să admir priveliștea de la fereastra care acoperă un perete întreg. Imediat dedesubt

se află patinoarul Broadgate, o farfurie întinsă de gheață amplasată între turnuri de oțel și beton așezate în zigzag. La ora asta, nu e nimeni, doar un patinator singuratic, un bărbat înalt, brunet, cu un hanorac verde, care pare să deseneze opturi, dar care, după ce desenează și ultima linie verticală, se dovedesc a fi un mare semn pentru dolar. Cu ceața răspândindu-se peste oraș, centrul arată la fel ca în timpul bombardamentelor din cel de-al Doilea Război Mondial, când fumul de la incendii se împrăștia descoperind domul catedralei St Paul. Cum privești în direcția opusă, se vede turnul Canary Wharf, care clipește ca un ciclop excitat.

Când ies din biroul lui Rod, mă ciocnesc de Celia Harmsworth, dar nu se înregistrează victime pentru că, lovindu-mă de bustul impunător al Celiei, pur și simplu ricoșez. După ce împlinesc vârsta de 50 de ani, englezoaicele dintr-o anumită clasă socială nu mai au ceea ce se numește sâni, ci sân sau chiar, în funcție de întinderea proprietăților funciare și de vechimea ascendenței, bust. Bustul e incompatibil cu decolteul sau cu orice fel de balans. Sânii sunt întotdeauna doi, pe când bustul e unul singur. Dacă sânii par să spună *Hai, vino să te joci cu noi!*, bustul spune, asemenea botului bont al unei mașinuțe din parcul de distracții, *Dă-te din calea mea!* Regina posedă un bust și la fel și Celia Harmsworth.

— Katherine Reddy, mereu te grăbești, mă ceartă ea.

În calitate de șefă a Departamentului de Resurse Umane, Celia este de departe cea mai puțin umană persoană din clădire: fără copii, fără farmec, rece precum o sticlă de Chablis, are talentul de a te face să te simți și inutil, și folosit. Când m-am întors la serviciu după ce am născut-o

pe Emily, am aflat că Chris Bunce, administrator de fonduri de garantare și persoana cu salariul cel mai mare de la EMF în ultimii doi ani, a pus un păhărel de votcă în laptele matern pe care-l păstram în frigiderul de la birou, de lângă lifturi. M-am dus la Celia și am întrebat-o, ca de la femeie la femeie, ce măsuri mă sfătuiește să iau împotriva unui dobitoc care, atunci când l-am interpelat în Davy's Bar, a pretins că să pui alcool în hrana destinată unui copil de trei luni înseamnă „să te râzi puțin".

Încă-mi amintesc grimasa de dezgust de pe fața Celiei, care nu era destinată nenorocitului de Bunce.

— Folosește-ți șiretlicurile feminine, draga mea, mi-a răspuns ea.

Celia îmi spune cât e de încântată de faptul că eu voi fi cea care îi va instrui pe stagiari la prânz.

— Rod mi-a spus că o poți face și-n somn. Diapozitive și câteva sandviciuri, știi și tu, Kate, rețeta. Și nu uita de Scopul Societății, da?

Calculez rapid în gând. Dacă inițierea durează o oră cu tot cu băuturi, să zicem, asta înseamnă că-mi rămâne o jumătate de oră ca să găsesc un taxi și să traversez centrul până la școala lui Emily, pentru a prinde începutul piesei. Ar trebui să mă încadrez. Cred că reușesc dacă nu se apucă să pună întrebări.

13.01

— Bună ziua, doamnelor și domnilor, mă numesc Kate Reddy și aș vrea să vă urez bun venit la etajul treisprezece. Numărul treisprezece poartă ghinion unora, dar nu și aici, la Edwin Morgan Forster, societate care se află între primii zece administratori de fonduri din Marea Britanie și

între primii cincizeci din lume, din punct de vedere al capitalului, și care, cinci ani la rând, a fost aleasă administratorul de fonduri al anului. Anul trecut, am generat un surplus de venit de trei sute de milioane de lire, ceea ce explică faptul că nu am făcut nici un fel de economii când am cumpărat aceste fabuloase sandviciuri cu ton pe care le aveți azi în fața dumneavoastră.

Rod are dreptate. Pot să fac chestii de genul ăsta și-n somn. De fapt, chiar le fac în somn, căci decalajul de fus orar începe să se facă simțit, scalpul începe să mă strângă și simt cum cineva parcă-mi umple picioarele cu apă rece ca gheața.

— Sunt sigură că știți deja ce înseamnă termenul „administrator de fonduri". În cea mai simplă accepție, un administrator de fonduri este un jucător de jocuri de noroc stilat. Munca mea constă în a studia societățile din întreaga lume, a evalua situația produselor lor pe piață, a verifica performanțele jocheilor, a paria un teanc gros de bani pe favorit și apoi a spera din tot sufletul că nu va cădea la primul gard.

Toată lumea din sală râde, râsul acela excesiv al unor tineri de douăzeci și ceva de ani blocați între sentimentul de aroganță la gândul că au obținut unul dintre cele șase posturi de stagiar la EMF și frica la gândul că cineva își va da seama de asta.

— Dacă unul dintre caii pe care am pariat cade, trebuie să decid dacă să-l împușc pe loc sau dacă merită să-i îngrijesc piciorul rupt până se reface. Țineți minte, doamnelor și domnilor, mila poate fi costisitoare, dar nu înseamnă neapărat bani aruncați pe fereastră. Acum doisprezece ani eram eu însămi stagiară. Într-o cameră la fel ca asta, când picior peste picior, când cu picioarele lipite strâns, neștiind cum e mai rău, să arăt ca

ducesa de Kent sau ca Sharon Stone. Eram singura femeie aleasă ca stagiară în anul acela, eram înconjurată numai de bărbaţi, nişte animale masive care se simţeau în largul lor în blănurile lor cu dunguliţe. Nu ca mine: costumul Whistles din crep negru pe care-mi cheltuisem ultimele patruzeci de lire mă făcea să arăt ca un inspector şcolar din Wolverhampton.

Grupul de novici de anul acesta e destul de tipic. Patru tipi, două fete. Băieţii lâncezesc în spatele sălii, iar fetele stau drepte în primul rând cu pixurile pregătite să ia notiţe de care nu vor avea niciodată nevoie. După un timp, ajungi să distingi tipurile. Să-l luăm de exemplu pe domnul Anarhist de colo, cu perciunii şi căutătura încruntată *à la* Liam Gallagher. Deşi azi e îmbrăcat în costum, se vede că psihologic poartă încă geaca de piele. Dave a fost probabil ceva student activist în facultate. Citea cărţi de economie doar ca să se documenteze pentru cauza muncitorilor şi-n acelaşi timp îi convingea pe puştii de pe coridor să cumpere cine ştie ce cafea indigestă ca să sprijine cauza ruandeză.

Acum, stă acolo şi-şi spune că va lucra în firma asta capitalistă de căcat doar vreo doi ani, maxim cinci, cât să strângă o grămadă de bani şi să poată porni propria cruciadă umanitară. Aproape mi-e milă de el. După şapte ani în branşă, locuind în cine ştie ce căsoi în stil modernist din selectul şi snobul cartier Notting Hill, cu taxe şcolare de plătit pentru cei doi copii şi o nevastă cu o fixaţie costisitoare pe pantofii de la Jimmy Choo, Dave va ajunge să moţăie ca noi toţi în faţa serialului *Cold Feet*, cu un exemplar din ziarul de stânga *New Statesman* odihnindu-i-se nedesfăcut în poală.

Ceilalţi trei sunt tipul copii de nobili provinciali, cărora de-abia le-au dat tuleiele şi încă mai poartă cărare pe mijloc ca-n primele clase

de liceu. Unul dintre ei, pe nume Julian, are un măr al lui Adam atât de activ încât practic face cidru. Ca de obicei, se vede clar că fetele sunt deja femei mature, pe când bărbaţii de-abia sunt ceva mai mult decât băieţi. Cele două stagiare de la EMF acoperă întregul spectru al feminităţii : una este o fătucă de provincie pufoasă, cu o faţă rotundă şi blândă şi o bentiţă de catifea pe cap, un fel de tiară nepretenţioasă a celor din clasa ei socială. Clarissa Nu-ştiu-cum. Arunc o privire pe foaia cu biografiile lor prescurtate şi constat că Clarissa e licenţiată în „studii moderne" la Universitatea din Peterborough. Aranjament clar. Trebuie că e nepoata vreunuia dintre directori. Nu ajungi la EMF cu o astfel de diplomă decât dacă eşti rudă de sânge cu Bill Gates.

Fata de lângă ea pare mai interesantă. Născută şi crescută în Sri Lanka, dar educată la pensionul Cheltenham Ladies şi la Şcoala Economică din Londra, una dintre acele strănepoate ale imperiului care sfârşesc prin a fi mai englezoaice decât englezii, cu gesturi curtenitoare şi delicate şi gramatică impecabilă. Cu nişte ochi superbi în formă de frunză, care privesc calm prin ochelarii cu ramă de culoarea carapacei de broască ţestoasă şi o siguranţă de sine de pisică, Momo Gumeratne este atât de drăguţă, încât ar trebui să intre în Square Mile[1] numai însoţită de o gardă de corp înarmată.

Stagiarii mă privesc la rândul lor cu admiraţie. Mă întreb cum mă văd ei. Păr blond, picioare drăguţe, arăt destul de bine ca să nu-şi dea seama că am copii. N-ar putea să ghicească nici că sunt din nord (accent şlefuit când am venit să studiez în sud). S-ar putea să fie chiar puţin speriaţi de mine. Rich mi-a zis deunăzi că uneori îl înspăimânt.

1. Nume dat părţii moderne din centrul Londrei unde s-a concentrat întreaga activitate financiară.

— Să vedem, sunt sigură că toată lumea de-aici a văzut rândul acela scris cu caractere minuscule ca acelea de pe panoul de la oftalmolog, care apare pe hârtiile de la bănci sau case de economii. „Nu uitaţi că valoarea investiţiei dumneavoastră poate să şi crească, dar să şi scadă!“ Da? Ei bine, eu mă ocup de asta. Dacă fac alegerea greşită, valoarea scade, aşa că la EMF facem tot posibilul ca asta să nu se întâmple şi, de cele mai multe ori, reuşim. Mi se pare util să am în minte tot timpul faptul că, atunci când vând un pachet de acţiuni la o companie aeriană în valoare de trei milioane de dolari, cum am făcut azi-dimineaţă, mă număr printre singurii oameni din lumea asta care pot lăsa o bătrânică din Dumbarton fără pensie într-o clipită. Dar nu-ţi face griji, Julian, stagiarii primesc o sumă limitată cu care pot face tranzacţii. O să vă dăm 50 000 la început, ca să exersaţi.

Obrajii lui Julian îşi schimbă culoarea de la somon *fumé* la căpşună, iar fata pufoasă ridică două degete hotărâte:

— Mi-aţi putea explica de ce aţi vândut acele acţiuni de dimineaţă?

— O întrebare foarte bună, Clarissa. Ei bine, aveam o cotă de acţiuni în valoare de patru milioane de dolari şi preţul era în creştere, dar făcusem deja mulţi bani cu acţiunile alea şi ştiam din presa de specialitate că se prevesteau lucruri rele legate de companiile aeriene. Aşadar, treaba administratorilor e să retragă banii clienţilor *înainte* ca preţul să scadă. Tot timpul încerc să pun în balanţă lucrurile bune care se pot întâmpla şi intervenţia unui Dumnezeu atotputernic şi şucărit care te pândeşte după colţ.

Din experienţă, cel mai important test pentru orice stagiar de la Edwin Morgan Forster nu

constă în capacitatea de a înţelege lucrurile esenţiale legate de investiţii, şi nici în a obţine un permis pentru parcarea firmei. Nu, lucrul care dovedeşte din ce aluat eşti făcut este dacă poţi să rămâi serios ascultând pentru prima dată Scopul Societăţii. Cunoscut printre angajaţi drept cei cinci stâlpi ai înţelepciunii, Scopul Societăţii este gogoaşa corporatistă numărul 1. (Prin ce distorsionare a logicii au ajuns capitaliştii convinşi de la sfârşitul secolului XX să imite slogane scandate la origini de ţăranii maoişti care nu aveau voie să posede nici măcar o bicicletă?)

— Cei Cinci Stâlpi ai societăţii noastre sunt:

1/ Unitate!

2/ Onestitate reciprocă!

3/ Rezultate optime!

4/ Clientul contează!

5/Dedicaţi succesului!

Îl văd pe Dave cum se luptă cu bărbăţie să-şi reprime un rânjet. Bun băiat. Mă uit la ceas. La naiba. E timpul să plec.

— Dacă nu mai sunt întrebări...

La naiba. Cealaltă fată a ridicat mâna. Cel puţin te poţi baza pe bărbaţi că n-or să pună întrebări. Chiar şi-atunci când nu ştiu nimic, ca ăştia de acum, dar cu atât mai mult la nivelul meu, unde a pune o întrebare echivalează cu a admite că mai există pe lume chestii pe care nu le stăpâneşti.

— Mă scuzaţi, începe tânăra srilankeză, de parcă şi-ar fi cerut scuze pentru o greşeală pe care nu a comis-o încă. Ştiu că EMF are, în fine, ca femeie, domnişoară Reddy, aţi putea să-mi spuneţi sincer cum vi se pare să lucraţi aici?

— Păi, domnişoară...?

— Momo Gumeratne.

— Păi, Momo, aici lucrează şaizeci de administratori de fonduri, dintre care numai trei suntem

femei. EMF duce o politică a egalităţii şanselor şi atâta timp cât vor pătrunde în firmă stagiare ca tine, avem şanse ca această politică să devină realitate. În plus, înţeleg că japonezii lucrează la un fel de acvariu unde ar putea creşte feţi în afara uterului. Până când vei fi tu pregătită să ai copii, domnişoară Gumeratne, vor fi perfecţionat deja metoda, astfel că vom putea avea primul copil născut în pauza de prânz. Crede-mă, asta i-ar face extrem de fericiţi pe toţi angajaţii de la Edwin Morgan Forster.

Presupun că asta o să pună capăt şirului de întrebări, dar Momo nu e atât de timidă pe cât am crezut. O uşoară îmbujorare îi colorează pielea de culoarea cafelei şi ridică mâna din nou. Eu mă întorc cu spatele să-mi iau geanta, dând de înţeles că discuţia s-a terminat, iar ea începe să vorbească:

— Mă scuzaţi din nou, domnişoară Reddy, dar mi-aţi putea spune dacă aveţi copii?

Nu, n-aş putea.

— Da, ultima dată când am verificat aveam doi. Şi dacă-mi permiţi, domnişoară Gumeratne, nu-ţi mai începe propoziţiile cu „mă scuzaţi". Vei descoperi că există o groază de cuvinte care-ţi pot fi de folos în firma asta, dar „mă scuzaţi" nu este unul dintre ele. Acum, dacă am terminat, eu chiar trebuie să plec să verific pieţele – să văd care-s favoriţii şi să gestionez banii! Doamnelor şi domnilor, vă mulţumesc pentru atenţie şi vă rog să veniţi la mine dacă mă vedeţi în clădire, iar eu vă voi testa să văd dacă aţi învăţat cei Cinci Stâlpi ai Înţelepciunii. Şi dacă aveţi noroc, o să vă împărtăşesc şi cel de al Şaselea Stâlp al Înţelepciunii, care este al meu personal.

Se uită toţi la mine cu o privire tâmpă.

— Stâlpul Şase: dacă banii răspund la atingerea ta, atunci nu există limite pentru ce poate realiza o femeie în lumea afacerilor. Banii nu-şi dau seama ce sex ai.

14.17: Oricând poţi găsi un taxi în faţa clădirii Warburg. Mai puţin azi. Azi taximetriştii sunt cu toţii plecaţi la mitingul pe tema „s-o facem pe Kate să întârzie". După şapte minute de aşteptat pe trotuar fără să mă isterizez, mă arunc în faţa unui taxi care are semnul stins. Şoferul virează ca să mă evite. Îi spun că-i dau dublu dacă mă duce până la şcoala lui Emily fără să folosească frânele. Pândind de pe bancheta din spate, în timp ce ne croim drum pe străzi înguste şi blocate, simt cum pulsul de la gât şi cel de la încheietură saltă ca nişte greieri.

14.49: Podeaua din lemn masiv din holul şcolii lui Emily a fost montată evident în scopul de a le da de gol pe mamele întârziate care vin de la serviciu şi care poartă tocuri. Intru în sunet de tocuri în momentul în care îngerul Gabriel tocmai îi dă vestea cea mare Fecioarei Maria, care începe să smulgă lâna de pe măgarul de lângă ea. Cea care o joacă pe Maria este Genevieve Law, fiica Alexandrei Law, reprezentanta clasei şi maică superioară – altfel spus, casnică cu neruşinare. Există o competiţie acerbă între maicile superioare pentru a obţine roluri principale pentru progeniturile lor în astfel de piese. Credeţi-mă, nu au renunţat ele la funcţia lor de director sau rolul dintr-un serial de succes ca să-l lase pe micuţul lor Joshua să joace rolul fratelui hangiului într-un pulover Gap.

— Rolul de oaie i s-a potrivit *perfect* anul trecut, se plâng ele, dar Crăciunul ăsta considerăm că ar putea să abordeze ceva puţin mai complex.

În timp ce cei trei magi – un băiețel roșcat și firav împins de la spate de două fetițe – traversează scena purtând darurile pentru pruncul Iisus, ușa sălii se deschide în spatele nostru cu un scârțâit trădător. O sută de perechi de ochi se rotesc pentru a se uita la o femeie cu fața roșie de rușine ducând o pungă de plastic și o servietă. Pare să fie mama lui Amy Redman. Când se strecoară pe ultimul rând de scaune, umilă și cerându-și scuze, Alexandra Law îi aruncă un „sssst" zgomotos. Compasiunea mea instinctivă pentru acest semen al meu e aproape instantaneu copleșită de un sentiment de recunoștință că, datorită ei, nu mai sunt eu ultima venită. (Nu-mi doresc ca alte mame cu serviciu să sufere pe nedrept. Sincer nu-mi doresc. Am doar nevoie să știu că toate o dăm în bară în aceeași măsură.)

Pe scenă, un lamento tremurat de bandă înregistrată anunță ultima colindă. Îngerașul meu e al treilea de la stânga de pe ultimul rând. La ocazii importante cum e aceasta, Emily are aceeași privire întunecată și concentrată, aceeași căutătură încruntată și întrebătoare pe care a avut-o și în momentul în care s-a născut. Îmi amintesc cum privise roată în sala de nașteri timp de câteva minute, ca și când ar fi spus: „Nu, nu-mi spuneți, o să-mi dau singură seama imediat". În această după-amiază, flancată de băieți care se tot foiesc, unul dintre ei având în mod evident nevoie la toaletă, fata mea cântă colinda fără să se încurce la nici un cuvânt, iar eu simt o înțepătură de mândrie în cutia toracică.

De ce oare te emoționează mult mai mult să auzi colindul *Away in a Manger*[1] interpretat de niște copilași în stilul acela al lor abrupt și grăbit

1. „Departe, în iesle" (engl.).

decât de întregul cor de la King's College, perfect sincronizat? Cotrobăi în buzunarul hainei şi, într-un colţ uitat, găsesc un şerveţel.

15.41 : La gustarea de după, poţi vedea o mână de taţi ascunzându-se în spatele camerelor de filmat, în schimb holul roieşte de mame, molii care zboară în jurul luminiţelor din centrul vieţilor lor. La serbări, mi se pare că toate celelalte femei arată ca nişte mame adevărate. Mi se pare că eu nu sunt suficient de matură pentru acest titlu sau suficient de calificată. Îmi simt trupul adoptând gesturi materne exagerate, ca ale unui mim. Dovada că sunt mamă, cu toate acestea, mă ţine strâns de mâna stângă şi insistă să-mi pun aura ei în păr. E clar că Emily e uşurată şi recunoscătoare pentru faptul că mămica ei a ajuns la serbare : anul trecut am fost nevoită să o las baltă în ultimul moment, când negocierile pentru un contract au atins un punct critic şi a trebuit să prind primul avion spre State. I-am adus, drept cadou de consolare de la New York, un glob muzical în care ninge pe care l-am achiziţionat în fugă de la Saks Fifth Avenue, dar nu a mers. Copiii ţin minte numai dăţile când nu ajungi la serbare, nu şi pe cele când ajungi.

Îmi doresc să scap de acolo şi să sun la serviciu, dar nu am cum s-o evit pe Alexandra Law, care tocmai primeşte complimente entuziaste pentru rolul Genevievei ca Fecioara Maria şi propriile *Lebkuchen*[1] bavareze. Alexandra ia una dintre plăcinţelele mele cu fructe uscate, îşi înfige neîncrezătoare unghia în stratul de zahăr pudră de deasupra, îşi îndeasă toată plăcinţica în gură şi dă verdictul într-o aversă de firimituri :

1. Fursecuri tradiţionale germane de Crăciun.

— Extra-or-di-na-re plăcinţele, Kate. Ai ţinut fructele în coniac italienesc?

— Ei, ştii tu, un pic dintr-una, un pic din cealaltă.

Ea dă din cap aprobator.

— Mă gândisem să vorbesc cu toată lumea şi să facem *stollen*[1] anul viitor. Ce zici de idee? Ai vreo reţetă bună?

— Nu, dar ştiu un supermarket care are.

— Ha-ha-ha-ha! Asta a fost bună. Ha! Ha! Ha!

Alexandra e singura femeie din câte cunosc care râde ca şi cum ar citi de pe o foaie. Fără pic de veselie, dar cu toată gura. Imediat o să mă întrebe dacă lucrez tot cu normă întreagă.

— Şi lucrezi cu jumătate de normă acum? Nu. Tot cu normă întreagă. *Dumnezeule*! Nu ştiu cum te descurci, sincer îţi spun. Claire, tocmai îi spuneam lui Kate că nu ştiu cum reuşeşte să se descurce. Tu ştii?

19.27: Rolul de înger s-a dovedit o încercare grea pentru Emily. E atât de obosită încât îmi fac un calcul că aş putea sări trei pagini din poveste fără ca ea să-şi dea seama. Trebuie să mă ocup de e-mailurile alea. Dar chiar când sar paginile cu pricina, un ochi bănuitor se deschide instantaneu.

— Mami, ai greşit.

— Da?

— Ai uitat partea în care Porcuşorul sare în buzunarul lui Kanga!

— O, Doamne, aşa am făcut?

— Nu-i nimic, mami. Putem s-o luăm de la început încă o dată.

1. Prăjitură tradiţională germană de Crăciun.

20.11: Robotul de pe măsuţă, lângă televizor, e plin de mesaje. Ascult mesajele. Un accent puternic de West Country mă informează că KwikToy îmi răspunde la telefonul legat de cadourile de Crăciun nelivrate. „Din păcate, din cauza cererii neaşteptat de mari, produsele nu vor ajunge la dumneavoastră decât de Anul Nou".

Dumnezeule, ăştia sunt nebuni?

Urmează un mesaj de la mama, care ocupă aproape toată caseta. Intimidată de tehnologie, mama lasă încă pauze pentru ca persoana de la celălalt capăt să-i dea replica. M-a sunat ca să-mi spună să nu-mi fac griji, că se va descurca foarte bine fără noi de Crăciun. Cumva, asigurarea ei mă doare mai tare decât dacă s-ar fi plâns. E acea lovitură care te face knock-out şi pe care câteva mame au perfecţionat-o de-a lungul secolelor: întâi te fac să te simţi vinovat şi-apoi te simţi frustrat de faptul că te-au făcut să te simţi vinovat, lucru care te face să te simţi şi mai groaznic.

— Am pus câteva cărţi la poştă pentru Emily şi Ben şi câte ceva pentru tine şi Richard. Sper că am ales bine.

Îi e teamă să nu displacă în această privinţă la fel de mult ca în oricare alta.

După reproşurile subtile ale mamei, mă simt uşurată să aud vocea lui Jill Cooper-Clark care-mi urează Crăciun fericit. Scuze că nu a trimis felicitări anul acesta, dar a fost un pic bolnavă – râde –, dar cel puţin noul ei specialist seamănă cu actorul Dirk Bogarde. Îmi trimite dragostea ei şi mă roagă s-o sun când am timp.

La sfârşit, aud o voce atât de rece încât de-abia o recunosc: e Janine, o prietenă, fostă broker. Janine nu s-a mai dus la serviciu anul trecut când firma soţului său a fost cotată la bursă şi

Graham a intrat în posesia unei averi de genul acela care-ţi permite să-ţi cumperi un iaht numit *Tabitha*, cândva proprietatea unui văr al lui Aristotel Onassis. Pe vremea când Janine se ducea la serviciu, împărtăşeam epuizarea provocată de lupta zilnică de a ţine o casă şi în acelaşi timp de a supravieţui în Lumea Bărbaţilor evitând gloanţele lunetiştilor. Acum, Janine se duce după-amiaza la cursuri la Chelsea Physic Garden, unde învaţă cum să-şi optimizeze jardiniera. Are feţe de iarnă şi de vară pentru canapele, pe care le schimbă exact la momentul potrivit din an, iar de curând a aranjat toate fotografiile de familie în albume capitonate care se află pe măsuţa pentru cafea din sufragerie, exalând arome suave de piele şi mulţumire. Ultima dată când am întrebat-o pe Janine cu ce se mai ocupă, mi-a răspuns: „Ei, ştii tu, cu olăritul". Nu, nu ştiu. Olăritul şi eu nu cred că am făcut cunoştinţă.

Janine sună ca să ne întrebe dacă venim la ei la cina de Anul Nou. Îi pare rău să ne deranjeze. Vocea ei nu asta spune. Vocea ei spune că e o gazdă ofensată şi plină de înciudare.

Care cină de Anul Nou? După câteva minute de săpături în grămada de pe masa din hol – broşuri cu mâncare indiană *tandoori*, frunze uscate, o mănuşă maro fără degete desperecheată – descopăr un teanc de scrisori de Crăciun nedesfăcute. Mă uit printre plicuri până când îl găsesc pe cel cu scrisul caligrafic al lui Janine. Înăuntru, o felicitare cu un montaj de fotografii: Graham, Janine şi copiii lor perfecţi, plus o invitaţie la cină. Confirmaţi până la 10 decembrie.

Fac şi acum ceea ce fac de obicei în astfel de situaţii: dau vina pe Richard. (Nici nu trebuie să fie vina lui, dar cineva trebuie să fie vinovat sau cum am mai putea trăi altfel?) În genunchi, pe

podeaua din bucătărie, Richard confecţionează pentru Ben un ren din carton şi ceea ce pare a fi cealaltă mănuşă maro fără degete. Îi spun că nu mai suntem capabili nici măcar să refuzăm petrecerile la care nu vom putea lua parte : ostracismul nostru social e aproape complet. Mă cuprinde dintr-odată dorinţa să fiu una dintre femeile acelea care răspund la invitaţii cu promptitudine, pe hârtie de scris groasă, de culoarea untului şi cu chenar creat de William Morris. Şi cu stiloul, nu cu o cariocă uscată de culoare verde deschis pe care am pescuit-o din penarul lui Emily.

Rich dă din umeri.

— Revino-ţi, Kate. O s-o iei razna.

Poate, dar mi-ar plăcea să am de ales.

11.57 : Cada. Locul meu preferat. Aplecată peste cada goală, adun răţuştele şi bărcuţa eşuată, dezlipesc literele alfabetului care, de când vocalele au căzut în veceu, formează frânturi enervate cu iz croat (*scrtzchk !*) pe marginea căzii. Dezlipesc un maiou Barbie întărit, pe jumătate uscat, care a început să miroase a ceva care seamănă cu mirosul de mormoloci, din câte îmi amintesc. Apoi, încep să dezlipesc dintr-un colţ covoraşul antiderapant ale cărui ventuze cedează cu un râgâit indignat.

Apoi devastez dulăpiorul în căutarea unui ulei de baie relaxant – levănţică, castravete de mare, bergamotă –, dar cum mereu mi se termină aromele relaxante, mă mulţumesc cu o chestie care face spumă, se numeşte Vitality şi are o culoare radioactivă de lămâie verde. Dau drumul la o apă insuportabil de fierbinte, atât de fierbinte încât, când mă bag în cadă, corpului meu i se pare pe moment rece. Stau pe spate, cu nările umflate deasupra apei, ca un aligator. Mă uit la femeia

care dispare în oglinda aburită de lângă mine şi-mi zic că ăsta e timpul *ei*, doar al ei, singură, cu excepţia dinozaurului Barney stingher pe care nu l-a observat, care îşi iţeşte deodată capul dintre genunchii ei, cu un rânjet de criminal în serie.

Cada e foarte veche, cu porţelanul străbătut de vinişoare gri-albastre. N-am mai avut bani după ce am făcut bucătăria, aşa că gradul de jeg creşte pe măsură ce urci : cu cât urci mai sus, cu atât standardul descreşte. Bucătărie Terence Conran, cameră de zi Ikea, baie Igrasie Bau Bau. Dar fără lentilele de contact şi la lumina lumânărilor, coşcoveala leproasă a băii mă duce cu gândul mai degrabă la un templu roman al vestalelor decât la tratarea lipsă a pereţilor împotriva igrasiei în valoare de 5000 de lire.

După ce s-a dus spuma de pe mâini, apar insuliţe roz solzoase pe dosul palmelor. Au ajuns deja până în spatele urechii drepte. Eczemă cauzată de stres, aşa i-a spus asistenta de la serviciu. „Nu ai putea găsi un mod de a mai elimina din presiunea sub care trăieşti, Kate?" O, păi, să vedem : să-mi fac un transplant de creier, să câştig la loterie, să-mi reprogramez soţul să înţeleagă că lucrurile lăsate la picioarele scărilor trebuie de obicei duse sus.

Nu văd cum aş putea continua în ritmul ăsta. Nu văd cum m-aş putea opri. Nu pot să nu mă gândesc că am fost prea dură cu micuţa srilankeză la introducerea de azi. Momo şi mai cum? Părea destul de drăguţă. Mi-a cerut să fiu sinceră. Oare ar fi trebuit să fiu? I-am zis că singurul mod de a rezista la EMF este să te porţi ca băieţii. Iar când te comporţi ca băieţii, te catalogheazā drept dură şi dificilă, aşa că începi să te porţi ca o femeie, iar atunci zic că eşti emotivă şi dificilă. Dificil fiind cuvântul pe care-l aplică la tot ceea ce nu e ca ei. Ei, o să înveţe ea.

Dacă aş fi ştiut la vârsta ei ce ştiu acum, aş mai fi devenit mamă? Închid ochii şi încerc să-mi imaginez cum ar fi lumea fără Emily şi Ben: ca o lume fără muzică şi lumină.

Mă scufund pe spate sub apă şi îmi îndemn gândurile să plutească libere, dar le simt prinse de creier ca nişte lipitori.

Să nu uit

*Să am o discuţie serioasă şi fermă cu Paula privind tunsorile copiilor/punctualitate etc. Să am o discuţie serioasă şi fermă cu Rod privind rolul meu în raporturile cu clienţii, mai exact NU SUNT GHEIŞA LOR DE SERVICIU. Mărire de salariu: repetă după mine: Nu Voi Mai Accepta Muncă Suplimentară Fără Plată Suplimentară! Ofertă de traversă nouă pentru scări. Cumpărat brad de Crăciun şi instalaţie de pom la modă (de la John Lewis sau Ikea?) Cadou pentru Richard (*Cum să devii o gospodină desăvârşită*?), socrii (butoi pentru brânză sau plante de munte la care fac reclamă în suplimentul color de la* Sunday Times*: unde am pus tăietura din ziar?) Dulciuri de umplut ciorapii E&B. Jeleuri de fructe Uncle Alf. Dulciuri împotriva răului de maşină? Rugat Paula să ia rufele de la curăţătorie. Cât ar costa să plăteşti pe cineva să-ţi facă cumpărăturile? Exerciţii de contractare a muşchilor vaginaaali. Făcut glazură pentru prăjitura de Crăciun: prea târziu, cumpărat una gata făcută. Felicitări, timbre categoria întâi x 30 bucăţi. Dezvăţat Ben de suzetă! Să nu-l uit pe Roo! Sunat porcăria aia de firmă de cadouri şi ameninţat că-i dau în judecată. Scutece, biberoane, casetă video cu Frumoasa adormită. Test pentru depistarea cancerului!!! Şuviţe. Hamster?*

3

Sărbători fericite

Pot să mă spăl şi să mă îmbrac pe mine şi pe cei doi copii şi să ieşim din casă, totul în jumătate de oră, pot să jonglez cu nouă valute diferite în cinci fuse orare diferite, pot să-mi produc un orgasm într-un mod eficient şi silenţios, pot să pregătesc cina şi să o mănânc stând în picioare în timp ce vorbesc la telefon cu cei de pe Coasta de Vest, din Statele Unite, pot să-i citesc lui Ben *Guess how much I love you?*[1] şi să mă uit în acelaşi timp la preţurile acţiunilor pe teletext, dar pot eu oare să găsesc un taxi să mă ducă la aeroport?

În urma unui program de reduceri ale costurilor, Edwin Morgan Forster nu mai trimite maşina să mă ducă la aeroportul Heathrow. Trebuie să-mi comand eu una. Aseară am rezervat un taxi din zonă, care însă nu a apărut de dimineaţă. Când i-am sunat ca să protestez, tipul de la celălalt capăt mi-a zis că-i pare foarte rău, dar nu pot trimite o maşină mai devreme de jumătate de oră.

— E o perioadă aglomerată a zilei, drăguţă.

1. „Ghici cât de mult te iubesc" (engl.).

Ştiu că e o perioadă aglomerată a zilei. De-aia am rezervat un taxi de aseară.

Spune că ar putea să-mi facă rost de ceva în douăzeci de minute. Resping furioasă această ofertă şi-i trântesc telefonul în nas. Şi imediat regret gestul pentru că toate celelalte companii de taxiuri fie nu au maşină disponibilă, fie îmi propun un timp de aşteptare mult mai dezastruos.

Sunt înnebunită, când descopăr o carte de vizită arămie murdară iţindu-se de sub preşul de la uşă. E a unei companii de taxiuri de care nu am mai auzit niciodată: „Pegas – şoferul dumneavoastră înaripat". După ce formez numărul, tipul de la celălalt capăt îmi spune că vine imediat. Bucuria mea nu ţine mult. Cum locuim în Hackney, mă trezesc la uşă cu Pegas – şoferul dumneavoastră drogat. Parcat într-un unghi de patruzeci şi cinci de grade faţă de bordură, carul lui Pegas este un Nissan Sunny învăluit de nicotină şi haşiş. Intru în maşină, dar îmi este practic imposibil să respir, aşa că încerc să cobor geamul şi să-mi scot capul cum fac câinii.

— Nu merge geamul, îmi spune cu afabilitate şoferul, pe un ton sec şi fără regret.

— Şi centura?

— Nu merge.

— Îţi dai seama că e ilegal, nu?

În oglinda retrovizoare, Pegas îmi aruncă o privire plină de milă care-mi dă de înţeles să-mi văd de treaba mea.

Faptul că nu a venit taxiul comandat m-a enervat atât de rău, încât am avut o ceartă tare stupidă cu Richard. Găsise cecul de Crăciun pentru Paula pe care-l ascunsesem în cutia cu gustarea de prânz a lui Emily. Mi-a spus că nu poate înţelege nicicum de ce cheltuiesc mai mult pentru cadoul dădacei decât pentru toate cadourile familiei puse la un loc.

Am încercat să-i explic.

— Pentru că dacă Paula nu e fericită, pleacă.

— Şi asta ar fi aşa de rău, Katie?

— Sincer, ar fi mai uşor dacă ai pleca tu.

— Aha, înţeleg.

Nu ar fi trebuit să vorbesc aşa. A naibii oboseală. Mereu te face să spui ce nu vrei să spui, chiar dacă la momentul respectiv o simţi.

După aceea, Rich s-a aşezat la masa din bucătărie, prefăcându-se că a descoperit ceva fascinant de citit în *Architectural Digest*, în acelaşi timp reuşind să arate ca Trevor Howard la sfârşitul filmului *Întâlnire scurtă* – de o modestie demnă şi cu ochii lucind.

Nici nu s-a uitat la mine când mi-am luat la revedere. Atunci Ben s-a ridicat în picioare pe scaun şi a început să gângurească, cerând o îmbrăţişare. Nu. Îmi pare rău. Nu îmbrăcată într-un costum curat: în ce hal e! Mânjit cu gem şi brânză proaspătă de vaci cu caise, pare să-şi fi creat propriul răsărit.

Taxiul se opreşte şi porneşte şi opreşte iar de-a lungul lui Euston Road. Dacă asta e una dintre arterele principale ale Londrei, atunci Londra are nevoie de o operaţie de bypass coronarian. Locuitorii ei stau în maşini cu inimile încărcate de nervi.

Odată ce-am trecut de King's Cross, îmi desfac corespondenţa. O felicitare de la mama plus un supliment de Crăciun al unei reviste: „26 de reţete pentru un Crăciun magic, fără stres!" Răsfoiesc suplimentul cu neîncredere crescândă. Cum ar putea ceva care te scapă de stres să presupună caramelizarea unei haşme?

Ne târâm în continuare spre vest, parcurgem şoseaua suspendată şi trecem pe lângă casele

roz-cărămizii care defilează ca o dantură ştirbă kilometru după kilometru. Pe când trăiam într-o astfel de casă, Crăciunul era încă o treabă destul de simplă. Însemna un brad, un curcan dolofan, portocale într-o plasă portocalie, poate nişte curmale lipite între ele într-o canoe în miniatură şi o cutie de metal plină cu bomboane de ciocolată Qualitz Street din care mânca toată familia în timp ce se uita la comicii Morecambe şi Wise. Cadoul cel mare te aştepta mereu jos, lângă brad: o casă de păpuşi, role, poate chiar o bicicletă cu roţi ajutătoare şi claxon – şi mai era şi un ciorap a cărui greutate diformă o descopereai plin de încântare, cu vârful picioarelor, la capătul patului. Dar şi Crăciunul, ca toate celelalte lucruri, a trecut la alt nivel. Acum se poartă spectacolele cu *Spărgătorul de nuci* pentru care trebuie să rezervi bilete din august şi Kelly Bronze. Când am auzit prima dată numele acesta, am presupus că Kelly este una dintre femeile alea gonflabile din *Baywatch*, dar s-a dovedit a fi singurul tip de curcan bun de mâncat al zilelor noastre. După ce-ai stat jumătate de oră la telefon aşteptându-ţi rândul să-i implori pe cei de la supermarket să te treacă pe lista de aşteptare pentru Kelly, trebuie să aduci pasărea acasă şi să o umpli. Potrivit suplimentului de Crăciun, umplutura, care consta cândva în firimituri de pâine veche şi ceapă tăiată cubuleţe, plus o lingură de salvie mucegăită, a evoluat, ajungându-se la „unt cu ciuperci *porcini*, orez roşu şi afine pentru papile blazate".

Nu prea cred că aveam papile în anii '70, dar aveam un apetit imens pentru dulciuri şi mai aveam şi dureri de stomac pe care le potoleam sugând comprimate de culoarea şi textura pietrelor funerare. O glumă bună dacă stai să te gândeşti,

nu-i aşa? Exact în momentul în care milioane de femei fug de rolul de gospodină, apare brusc mâncarea demnă de a fi gătită. Gândeşte-te la toate mâncărurile minunate pe care le-ai putea face, Kate, asta dacă ai fi vreodată în bucătărie.

8.43: Pegas a ales o rută mai „scurtă" până la Heathrow, prin dos. Aşa că acum, cu o oră şi douăzeci şi două de minute înainte ca avionul să decoleze, noi ne aflăm în faţa unui şir de măcelării *halal*[1] din Southall. Simt cum inima mi-o ia razna; apăs pe o pedală de acceleraţie invizibilă.

— Ascultă, nu poţi să mergi un pic mai repede? Trebuie să recuperez timpul pierdut *neapărat*.

Un tânăr într-o pijama albă din bumbac păşeşte în faţa maşinii noastre, purtând un miel de mărimea unui copil pe un umăr. Şoferul meu frânează brusc şi-mi scuipă o replică laconică:

— Cucoană, ultima dată când am verificat, tot ilegal era să calci oamenii cu maşina.

Închid ochii şi încerc să mă calmez. O să mă simt mult mai stăpână pe situaţie dacă folosesc timpul ăsta în mod util: o să-i sun pe cei de la KwikToy („Distracţie 24 din 24!") de pe mobil să fac reclamaţie în legătură cu lipsa cadourilor de Crăciun comandate.

— Vă mulţumim că aţi ales KwikToy. Ne pare rău, vă punem apelul în aşteptare. Cineva vă va prelua imediat apelul.

Tipic.

Mă înfig într-un exemplar jerpelit din Pagini Aurii căutând magazine de animale din nordul Londrei. Nu mă miră să aflu că e criză de pui de

---

1. Măcelării în care carnea este pregătită conform legii islamice (*sharia*).

hamster, deşi s-ar putea să mai fie unul rămas în Walthamstow. M-ar interesa? Da.

Când dau în sfârşit de cei de la KwikToy, un operator hăbăuc nu pare prea dispus să recunoască înregistrarea comenzii mele. Spune-i că sunt acţionar majoritar al societăţii şi că suntem pe cale de a ne reconsidera investiţia.

— Fie, recunoaşte el într-un final, au existat nişte probleme de livrare din cauza cererii neaşteptat de mari.

Subliniez faptul că cererea cu greu poate fi definită ca neaşteptat de mare.

— Naşterea pruncului Iisus. Sărbătorim chestia asta de 2000 de ani. Jucăriile şi Crăciunul. Vă sună cunoscut?

— Să înţeleg că aţi dori o dovadă că aţi făcut comanda?

— Nu, nu asta aş dori. Aş dori să-mi livraţi jucăriile *chiar acum,* astfel încât copiii mei să aibă ce despacheta în ziua de Crăciun.

O pauză, un ţiuit şi un strigăt cu ecou:

— Băi, Jeff, am o farfuză înţepată care face gât că n-a pimit setul Goldilocks pentru porridge şi câinele cu rotiţe. Ce dreacu' să-i spun?

9.17: Ajung la Heathrow şi îmi mai rămâne şi ceva timp. Mă hotărăsc să încerc să fiu drăguţă cu şoferul ca să mă ierte că am ţipat la el. Îl întreb cum îl cheamă.

— Winston, îmi răspunde el suspicios.

— Mulţumesc, Winston. Ai ales o rută foarte bună. Apropo, pe mine mă cheamă Kate. Un nume atât de impozant, Winston. Ah, de la Winston Churchill?

Savurează momentul înainte de a-mi răspunde:

— Nu, de la Winston Silcott.

9.26: Cum îmi croiesc drum dând din coate prin mulţimea din sala de aşteptare, îmi dau seama că am uitat ceva. Trebuie să sun acasă. Mobilul a ieşit din aria de acoperire a reţelei. Cum vine asta? Încerc un telefon public cu monede care-mi înghite trei lire şi nu-mi face legătura, iar pe fundal se repetă mesajul: „Vă mulţumim că aţi ales British Telecom".

Într-un final obţin legătura de la un telefon public cu cartelă de lângă biroul de îmbarcare, supravegheată de trei membri ai echipajului îmbrăcaţi în uniforme bleumarin.

— Alo, Richard? Orice-ar fi, să nu uiţi de ciorapi.

— Lenjerie intimă?

— Ce?

— Ciorapii. Katie, e cumva vreo aluzie la lenjerie? Jartiere, dantelă neagră, câţiva centimetri de coapsă albă sau e vorba de un banal recipient pentru darurile de la Moşu'?

— Richard, ai băut ceva?

— Tot ce se poate.

În timp ce închide, aş putea jura că o aud pe Paula oferindu-i Hubba Bubba lui Emily.

FIICA MEA NU ARE VOIE SĂ MESTECE GUMĂ.

De la: Kate Reddy, Stockholm
Către: Candy Stratton
Clientul ameninţă să renunţe la noi pe motiv că fondurile administrate de noi nu o duc bine. Le-am înşirat ceva despre faptul că administratorii de fonduri de la Edwin Morgan Forster sunt ca Björn Borg[1] – excelenţi jucători

---

1. Björn Borg este cel mai cunoscut jucător de tenis suedez al tuturor timpurilor. Este singurul jucător care a câştigat turneul de la Wimbledon timp de 5 ani consecutiv. Jocul lui Borg se baza pe antrenament susţinut şi dezvoltarea capacităţilor fizice.

la linia de fund care-şi drămuiesc loviturile şi ţintesc la victorii pe termen lung, şi nu nişte artişti exhibiţionişti epuizaţi care aleargă după victorii uşoare şi apoi greşesc la serviciu. Se pare că au înghiţit-o. Naiba ştie de ce.
Am tot ieşit din sala de consiliu de la Bengt Bergman să mă duc în toaleta directorilor, unde m-am încuiat în cabină şi am sunat de pe mobil la magazinele de animale din Walthamstow. Până acum trei zile, scrisorile lui Emily pentru Moş Crăciun nu pomeneau nimic de un hamster. Brusc, hamsterul a trecut pe locul întâi pe listă.
Toţi clienţii suedezi au nume care seamănă cu o mână proastă de litere la *Scrabble*. În timpul prânzului, Sven Sjostrom a tot pescuit rulouri de hering marinat din farfuria mea spunându-mi cât de mult crede el într-o „Uniune Europeană mai strânsă".
În Suedia, reuşesc mereu să dau numai peste bărbaţi care habar n-au de corectitudinea politică.
Bleah, K8 xxxxx

De la: Candy Stratton
Către: Kate Reddy
Crezi că ne vom mai vedea, Sven?
Crezi că vom împărtăşi momente speciale, Sven?
lasă-te dusă de val, dragă, o să te relaxeze!
cu drag,
Cistita xxx

De la: Kate Reddy
Către: Candy Stratton
NU E AMUZANT. Uiţi că am o căsnicie fericită. Ei, cel puţin am o căsnicie.

De la: Debra Richardson
Către: Kate Reddy

Am încăput pe mâna (sau mai degrabă pe gura) unei secretare odioase de la Piper Place (știu, știu, ar trebui să termin cu nebunia asta cu educația copiilor) care m-a umilit îngrozitor. Da, Ruby ar putea fi primită în școala noastră în 2002, „Dar trebuie să vă avertizez, dnă Richardson, că avem peste o sută de fetițe înscrise pe listă și că avem o politică foarte strictă: se va acorda prioritate fetițelor care vin din familii ai căror membri au studiat la noi".
Ai cumva niște dinamită? Vacile astea frustrate trebuie oprite.
Ce mai e nou?

De la: Kate Reddy
Către: Debra Richardson
Nu am înscris-o încă pe Em la școală. Până-mi fac eu timp pentru asta, va trebui probabil să mă culc cu directorul școlii ca să am vreo șansă să o înscriu... Probleme mai presante: am două zile la dispoziție să-l dezvăț pe Ben de suzetă pentru că soacră-mea consideră că suzeta e instrumentul diavolului, folosită doar de țigani sau de degenerați care fumează țigări una după alta „și-și parchează copiii în fața video-ului". De parcă ai putea face altceva în ploiosul și frigurosul Yorkshire? Am găsit hamster pentru Emily. Se pare că femelele hamster sunt f agresive și uneori își mușcă sau chiar își mănâncă puii. Hm, oare ce motiv ar avea să facă una ca asta?

2.17: Furtună de zăpadă. Zborul spre țară are întârziere. Secunde prețioase păstrate pentru făcut cumpărături în Londra pierdute. Cotrobăi prin magazinul cu cadouri de Crăciun din aeroportul din Stockholm. Ce-ar prefera Rich? Carne de ren uscată la vânt sau casetă video de sărbători numită: *Adolescente dulci suedeze în zăpadă*?

Refuz în continuare să-i cumpăr lui Emily vulgarul şi urâtul bebeluş Wee-Wee pe care l-am văzut la emisiunea de dimineaţă de la televizor. Fac un compromis şi-i cumpăr varianta locală de păpuşă Barbie – persoană hrănită sănătos, probabil social-democrată, cu costum kaki de mediator pentru pace.

Ajunul Crăciunului, Birourile Edwin Morgan Forster

Ar fi trebuit să-mi dau seama unde vor sfârşi negocierile mele pentru mărirea salariului atunci când Rod Task a venit prin spatele scaunului meu, m-a bătut de trei ori pe umăr ca un veterinar care se pregăteşte să-i facă o injecţie unei pisici şi m-a descris drept „un membru extrem de valoros al echipei". Era după-amiază târziu, ultimele rămăşiţe de lumină, iar cerul de deasupra întregii zone Broadgate era de culoarea ceaiului.

Rod mi-a explicat că nu se vor mai da prime anul acesta: prima pe care contasem ca să-mi termin lucrările la casă şi pentru multe alte lucruri. Sunt vremuri grele pentru toţi, mi-a spus el, dar vestea cea bună este că îmi oferă o nouă provocare extraordinară.

— Credem că eşti persoana cea mai pregătită în relaţiile cu clienţii, Katie, şi asta pentru că ştii să te porţi cu ei al dracului de bine. Şi oricum, tu ai cele mai frumoase picioare.

Un australian scund şi îndesat, cu o voce pe care alţi bărbaţi o folosesc ca să atragă atenţia barmanului, Rod a venit cu tot calabalâcul de la Sidney acum trei ani şi jumătate ca să se alăture EMF-ului, pe postul de director de marketing. A fost adus ca să dea un impuls pe grilă firmei din Anglia. Am crezut că voi fi dată afară. Pentru că nu putea să mă privească în ochi, şi asta nu

numai pentru că sunt cu șase centimetri mai înaltă decât el, dar mai avea și obiceiul de a comenta anumite părți ale trupului meu ca și cum ar fi fost la ofertă specială și de a încheia fiecare ședință cu îndemnul: „Sari pe ei și verifică-le cauciucurile!“[1] După câteva săptămâni, când Candy l-a întrebat pe un ton candid ce înseamnă această expresie în engleză, a rămas perplex timp de câteva secunde și apoi a rânjit larg: „Stoarce clientul și de ultimul bănuț!“

Așadar credeam că voi fi dată afară. Dar chiar atunci Emily a împlinit vârsta fatală de doi ani și mi-am cumpărat o carte cu titlul *Îmblânzirea bebelușului*. A fost o revelație. Sfaturile despre cum să te porți cu omuleți imaturi și nervoși care nu înțeleg că există limite și care-și pun mama la încercare în permanență s-au potrivit perfect și șefului meu. În loc să-l tratez ca pe superiorul meu, am început să mă comport cu el ca și cu un băiețel năbădăios. De câte ori se pregătea să facă pe obraznicul, îi distrăgeam atenția. Dacă voiam să-l conving să facă ceva, făceam în așa fel încât să i se pară că a fost ideea lui.

Revenind, Rod îmi spune că, începând de azi, Fundația Salinger devine responsabilitatea mea. Fundația are sediul în New York. Directorul executiv se numește Jack Abelhammer. O afacere de două sute de milioane de dolari care cere o persoană de calibrul meu. Voi avea timp să mă familiarizez cu portofoliul fundației în timpul sărbătorilor, desigur, și-n plus voi continua să-mi

---

1. Expresia englezească *kick the tires* se referă la obiceiul de a lovi cauciucurile unei mașini pe care vrei s-o cumperi ca s-o testezi; în lumea afacerilor, expresia a căpătat sensul verificării la prima mână a unei societăți în care urmează să investești.

dădăcesc toţi vechii clienţi până când Rod va găsi persoana potrivită care să preia câţiva dintre ei.

Îl întreb pe Rod cum e Abelhammer.

— Are o mişcare de du-te-vino bună.

— Pardon?!

— Dar jocul scurt lasă de dorit.

— Aha, golf.

— Vai, Katie, dar despre ce credeai că vorbesc? Despre sex?

Concediul de Crăciun începe oficial azi, la sfârşitul zilei de lucru, dar biroul este deja practic pustiu: neoficial, suntem acum prinşi între prânzul alcoolizat şi ceaiul spirtos. Când revin la birou, o găsesc pe Candy cocoţată pe caloriferul de sub geam, cu picioarele întinse, sprijinite de partea de sus a scaunului meu. Poartă o bluză roşu aprins cu bretele, ciorapi din plasă mov şi are paiete aurii în păr.

— Aşa, lasă-mă să ghicesc, spune ea. Te-a făcut de căcat şi tu i-ai mulţumit la sfârşit.

— Dă-mi voie, te rog.

O apuc de glezne şi-i dau picioarele jos de pe scaun.

— De fapt, totul a decurs foarte bine. După părerea lui Rod, calităţile mele în abordarea clienţilor sunt foarte valoroase, drept pentru care, ca un vot de încredere, mi-au dat pe mână o fundaţie importantă.

— Desigur.

De fiecare dată când râde, Candy îţi prezintă o dantură americană sănătoasă, demnă de invidiat.

— Nu te uita aşa la mine.

— Kate, ştii foarte bine că aici un vot de încredere serios are întotdeauna cel puţin patru zerouri în coadă. Ce altceva a mai zis?

Dau să-i răspund, dar îmi face semn să tac şi-l văd trecând pe lângă noi pe Chris Bunce,

ticălosul firmei, în drum spre toaleta bărbaților, transportând sub curea un prânz lung. Un bou incredibil, Bunce reușește să pară în același timp slăbănog și umflat. De când i-am explicat clar și destul de politicos că nu mă interesează conținutul boxerilor lui, tensiunea sexuală dintre noi a făcut loc unor hărțuieli ușoare cu ocazionale schimburi de focuri atunci când eu obțin un client pe care și-l dorea el. (Bărbații ca Bunce privesc respingerea ca pe o ofensă ce trebuie plătită cu dobândă compusă, precum datoriile țărilor din lumea a treia.)

Candy arată cu capul spre silueta lui care se îndepărtează:

— O mulțime de gunoaie ajung la EMF într-un fel sau altul. Te-ai oferit să faci și curățenie în birou pentru ei?

— Mă crezi proastă? Rod a spus că nimeni nu primește primă.

— Și tu l-ai crezut? Candy închide ochii și oftează zâmbind. Asta îmi place mie la tine, Kate. Cea mai inteligentă economistă de la Maynard Keynes încoace, și tot crezi că atunci când te jefuiesc, îți fac o favoare.

— Candy, Maynard Keynes a fost bărbat.

Dă din cap, iar paietele trimit săgetuțe de lumină.

— Ba nu. A fost un fruct. Din punctul meu de vedere, femeile trebuie să-i revendice ca unii de-ai noștri pe toți bărbații din istorie care au avut o puternică latură feminină.

18.09: Ne ia cel puțin două ore să încărcăm mașina pentru călătoria către nord, la socrii mei. În prima oră, Richard alcătuiește un drăguț puzzle format din lucruri pentru bebeluș, în portbagajul mașinii. (Ludovic al XIV-lea călătorea cu mai

puţine bagaje decât Ben.) Apoi vine momentul când trebuie să găsească cheia de la cutia de bagaje, care stă ca o barcă întoarsă cu burta-n sus pe capota maşinii noastre. „Unde am pus-o, Kate?“ După zece minute de nervi şi golit fiecare sertar din casă, Richard găseşte cheia în buzunarul de la geacă.

După ce Rich îmi spune să bag copiii în maşină „chiar acum“, urmează douăzeci de minute în care descarcă frenetic tot ce e în maşină pe motiv că „vrea doar să se asigure“ că a luat sterilizatorul pe care „ştie sigur“ că l-a înghesuit lângă roata de rezervă. Urmează o operaţiune înverşunată de reîmpachetare, punctată de mulţi „fir-ar al dracu'!“, iar în final obiectele sunt înghesuite unele peste altele cum îi vin la mână. Ce rămâne este îndesat în spaţiul liber de la picioare, şi-n faţă, şi-n spate. Salteluţa uşor de curăţat pentru schimbat scutece, scaunul înalt portabil şi uşor de asamblat, plus piesa care-l însoţeşte, pătuţul roşu-portocaliu uşor de asamblat. Biberoane, boluri de melamină cu Thomas Locomotiva. Pijamale. Păturica lui Emily – o zdreanţă jalnică de lână gălbuie care arată de parcă ar fi fost călcată de maşină în repetate rânduri. Călătorim întotdeauna cu un întreg bestiar de companioni nocturni – iubitul Roo al lui Ben, o oaie, un hipopotam îmbrăcat în tutu, un urs marsupial care e o dublură bizară a lui Roy Hattersley[1]. Suzetele

1. Politician laburist britanic, unul dintre liderii partidului între 1983-1992, cunoscut şi ca scriitor şi chiar infractor. Câinele său Buster a omorât o gâscă într-un parc regal, iar stăpânul său a invocat legitima apărare, pierzând procesul. Cât timp a fost o figură importantă în viaţa publică, a fost satirizat de mai multe ori din cauza defectului său de vorbire reprezentat de o salivare excesivă.

lui Ben (a se ascunde cu orice preţ de părinţii lui Richard). Hamsterul, supriza pentru Emily, e ascuns în portbagaj.

Fixaţi cu nenumărate centuri de scaunele lor speciale din spate ca nişte cosmonauţi care aşteaptă lansarea, Emily şi Ben se ciondănesc în voia lor până când ajung la luptă corp la corp. Într-un moment de slăbiciune (oare am eu vreodată momente de tărie?), am desfăcut cutia cu Moş Crăciuni de ciocolată pe care o păstram pentru dimineaţa de Crăciun şi le-am dat câteva bucăţi împachetate în staniol ca să-şi facă de lucru. Drept urmare, Emily, care acum un sfert de oră purta o pijama albă, arată acum ca un dalmaţian cu botul maro închis şi pete de cacao peste tot.

Richard, care unsprezece luni şi jumătate din an afişează o indiferenţă eroică faţă de curăţenia şi aspectul general ale odraslelor lui, mă întreabă brusc de ce Ben şi Emily arată în halul ăla. Ce va zice mama lui?

Curăţ copiii cu şerveţele umede. Ne aşteaptă trei ore de drum pe autostrada A1. Maşina e supraîncărcată şi se balansează ca un vapor.

— Am ieşit din Anglia? întreabă o voce neîncrezătoare din spate.

— Nu.

— Am ajuns la bunica?

— Nu.

— Dar *vreau* la bunica.

Nici nu trecem de Hatfield şi copiii interpretează deja o fugă pentru ţipete şi plânsete. Dau mai tare caseta cu *Colinde interpretate de corul de la King's College*, iar eu şi Rich începem să cântăm după casetă cu însufleţire. (Rich e specialist în triluri, iar eu cânt partea lui Jessyie Norman.)

Aproape de Peterborough, la vreo sută douăzeci de kilometri de Londra, un gând firav şi sâcâitor reuşeşte să-şi scoată căpşorul din grămada de vegetale în putrefacţie pe care o reprezintă conţinutul capului meu la ora asta.

— Rich, ţi-ai adus aminte să-l iei pe Roo?

— Nu am ştiut că trebuia să ţin minte să-l iau pe Roo. Am crezut că ţii tu minte să-l iei pe Roo.

Ca orice altă familie, familia Shattock are propriile tradiţii de Crăciun. Una dintre aceste tradiţii este că eu cumpăr toate cadourile pentru partea mea de familie şi tot eu cumpăr cadourile pentru copiii noştri şi pentru cei doi fini ai noştri, şi-i cumpăr şi lui Richard cadou, şi părinţilor lui, fratelui lui, Peter, şi soţiei lui Peter, Cheryl, şi celor trei copii ai lor şi unchiului Alf al lui Richard care vine cu maşina de la Matlock de fiecare dată de Boxing Day[1] şi care este pasionat de rugbi şi se laudă că e plin de tact. Dacă îşi aminteşte şi în funcţie de orele de închidere ale magazinelor, Richard îmi cumpără mie un cadou.

— Deci, ce am luat pentru tata? va întreba Rich în drum spre Yorkshire.

Folosind conjugalul „noi“, care înseamnă de fapt „tu“, adică eu.

Cumpăr hârtie de împachetat cadouri şi scotch şi împachetez toate cadourile. Cumpăr felicitări şi o coală mare de timbre categoria a doua. Până termin de scris felicitările şi de falsificat semnătura lui Rich, compunând un text cald şi în acelaşi timp optimist despre timpul care trece şi cum

1. Ziua de 26 decembrie când, conform tradiţiei din Anglia, servitorii, poştaşii, comisionarii etc. primesc cadouri.

noi sigur ne vom vizita în Anul cel Nou (o minciună), e prea târziu să le expediez cu poşta de categoria a doua, aşa că mă aşez la coada pentru timbre de categoria întâi. Dau apoi din coate să-mi fac loc în înghesuiala de la raionul cu alimente de la Selfridges' ca să cumpăr brânză şi bomboanele acelea florentine micuţe care-i plac Barbarei.

Odată ajunşi la Barbara şi Donald, cărăm tot ce era în maşină, punem cadourile sub brad şi mâncarea şi băutura în bucătărie, iar ei spun în cor:

— Vai, Richard, îţi mulţumim că ai adus vinul. Nu trebuia să te deranjezi.

Oare se poate muri de nerecunoştinţă?

Slujba de la miezul nopţii, Biserica St. Mary, Wrothly

Iarba e atât de plină de gheaţă în noaptea asta, că se produce un efect aproape muzical: clinchetim şi zornăim pe drum de la casa familiei Shattock, o fostă moară, până la bisericuţa normandă. Înăuntru, stranele sunt pline de lume, atmosfera e grea şi umedă, asezonată cu miros de vin de la respiraţiile oamenilor. Ştiu că ar trebui să-i dezaprobi pe beţivii care vin la biserică numai o dată pe an, la Crăciun, dar de data asta, stând aici lângă Rich, mă gândesc cât de mult îmi plac oamenii ăştia, chiar îi invidiez. Încercările lor zgomotoase de a face linişte, sentimentul că au venit aici în căutarea căldurii şi a luminii şi a unui strop de bunătate umană.

Mă abţin, chiar mă abţin, până ajungem la versul acela „O, orăşel al Beethleemului", când sunt nevoită să-mi duc ambele mănuşi la ochi:

„Pe deasupra somnului tău adânc şi fără vise trec tăcute stelele".

4

Ziua de Crăciun

5.37 Wrothly, Yorkshire: Suntem toți patru în pat, împletiți într-o îmbrățișare tentaculară. Emily, pe jumătate nebună de dragoste pentru Moș Crăciun, sfâșie ambalajele cadourilor. Ben se distrează cu hârtiile. Eu îi dau lui Richard un pachet cu carne de ren uscată la vânt, două perechi de șosete suedeze (de umplutură), un curs de degustare de vinuri de cinci zile în Burgundia și cartea *Cum să fii o gospodină desăvârșită* (la mișto). Mai târziu, primesc de la Barbara și Donald un șorț cu imprimeu, care nu se pătează, de la Liberty, și cartea *Cum să fii o gospodină desăvârșită* (deloc la mișto).

De la Richard primesc:

1. Lenjerie intimă Agent Provocateur – sutien roșu de satin cu buline negre și jumătate de cupă deasupra căreia sfârcurile se ițesc precum coifurile războinicilor medievali deasupra parapetelor. Plus un dispozitiv jartiere-slip care pare garnisit cu plasă pescărească.
2. Carnet de membru al National Trust[1].

---

1. Fondat în 1985, National Trust este o organizație care se ocupă cu protejarea și conservarea zonelor

Ambele cadouri fac parte din ceea ce eu numesc categoria de cadouri „mi-aş dori să te schimbi". Emily mi-a făcut cadou un ceas de călătorie minunat. În loc de sonerie, are un mesaj înregistrat de ea: „Trezeşte-te, mami, trezeşte-te, somnoroaso!"

Îi dăm hamsterul lui Emily (femelă, dar care va primi numele de Jesus), o bicicletă pentru Barbie, o căsuţă de păpuşi Brambly Hedge, un câine cu telecomandă şi o grămadă de alte chestii din plastic de care nu avea nevoie. Emily e încântată de păpuşa Barbie mediator de pace pe care am cules-o din magazinul Duty Free din Stockholm până când desface cadoul de la Paula: bebeluşul Wee-Wee, pe care i-am interzis explicit să i-l cumpere.

Cu riscul de a declanşa o criză de isterie, încercăm să lăsăm cea mai mare parte a cadourilor copiilor sus, nedesfăcute, ca să nu îi oripilăm pe socrii mei cu nesăbuinţa şi extravaganţa noastră de la oraş („Aruncaţi banii pe fereastră.") şi cu modul scandalos în care e răsfăţată tânăra generaţie. („Pe vremea mea, erai norocos dacă primeai o păpuşă cu cap de porţelan şi o portocală.")

Unele lucruri sunt mai greu de ascuns. E greu să pretinzi în faţa bunicilor că, de exemplu, copilul tău se uită doar ocazional la video când, la micul dejun, copilul reproduce perfect toate cântecele din *Mica sirenă*, adăugând la sfârşit că versiunea de pe DVD are un cântec în plus. La masă, presimt un alt motiv de dispută când îi amintesc lui Emily să nu se mai joace cu solniţa.

— Emily, bunicul te-a rugat să pui solniţa jos.

---

de coastă, zonelor rurale şi clădirilor din Anglia, Ţara Galilor şi Irlanda de Nord. Organizaţii similare există în întregul spaţiu anglofon.

— Nu, nu asta am făcut, spune Donald pe un ton blând. I-am *spus* să o pună jos. Asta e diferența dintre generațiile noastre, Kate: noi le spuneam, voi îi rugați.

Câteva minute mai târziu, stau lângă aragaz amestecând niște ouă jumări când o simt pe Barbara dându-mi târcoale. Îi e greu să-și ascundă neîncrederea în ceea ce privește conținutul tigăii.

— Dumnezeule, copiilor le plac ouăle așa uscate?

— Da, așa le fac mereu.

— Ah.

Barbara e obsedată de mâncarea ingurgitată de familia mea, fie că e vorba de lipsa de legume din dieta copiilor sau de propria mea încăpățânare de a nu mânca trei mese a câte trei feluri de mâncare pe zi. „Trebuie să mănânci ca să ai energie, Kate." Și de la nici o reuniune a familiei nu lipsește momentul în care soacră-mea mă înghesuie în colțul cu violete de Parma de lângă cămară și-mi sâsâie: „Richard pare slab, Katharine. Nu-i așa că Richard pare *slab*?"

Când Barbara spune „slab", cuvântul devine instantaneu gras: robust, greoi, acuzator. Închid ochii și încerc să invoc rezerve de răbdare și de bunăvoință pe care nu le posed. Femeia de lângă mine i-a transmis soțului meu ADN-ul care-l face să arate ca o mină de pix indiferent de vârstă și acum, treizeci și șase de ani mai târziu, dă vina pe mine pentru asta. E corect? Reușesc însă să depășesc acest gen de debilități ale vieții mele de nevastă, atât cât mai rămâne din ea.

— Dar Richard *este* slab, protestez eu. Rich era slăbănog când ne-am cunoscut. Ăsta a fost unul dintre lucrurile care mi-au plăcut la el.

— A fost întotdeauna subțire, aprobă Barbara, dar acum s-a topit cu totul. De cum l-a văzut

coborând din maşină, Cheryl a zis: „Nu-i aşa că Richard pare dărâmat?“

Cheryl este cumnata mea. Înainte de a se fi măritat cu fratele lui Richard, contabilul, Cheryl a avut un post la societatea de construcţii Halifax. În momentul în care l-a născut pe primul dintre cei trei băieţi ai lor, în 1989, a devenit membră a ceea ce prietena mea Debra numeşte Loja Şorţurilor – puternica organizaţie şi cabală a mamelor casnice. Şi Cheryl, şi Barbara se poartă cu bărbaţii lor ca nişte crescători de animale cu animalele de la fermă. Şi nici un Crăciun petrecut la familia Shattock nu ar fi complet fără ca Cheryl să mă întrebe dacă puloverul meu pe gât, de caşmir, este de la Bhs sau dacă chiar nu e nici o problemă să-l las pe Richard să le facă baie copiilor *singur*.

Peter ajută mult mai puţin în casă decât Richard, dar am avut ocazia să văd de-a lungul anilor că Cheryl se bucură şi chiar încurajează inutilitatea soţului ei. Peter joacă în viaţa lui Cheryl importantul rol de „crucea pe care trebuie s-o duc“. Fiecare martir are nevoie de un Peter care, în timp, poate fi învăţat să nu-şi mai recunoască nici propriii chiloţi.

Lucrurile care acasă la Londra mi se par fireşti, aici sunt văzute ca egalitarism dus la extremă.

— *Somme*, spune Richard cu un aer triumfător, dar sumbru când intră în bucătărie purtând un scutec voluminos al cărui miros de caise pierde teren în faţa putorii dinăuntru.

(Rich a dezvoltat un sistem de clasificare pentru scutecele lui Ben: un incident minor este un *Tant Pis*, o producţie medie este un *Croque Manure*, pe când unul complet care necesită şapte şerveţele este un *Somme*. O singură dată s-a petrecut un *Krakatoa*. Nu mi se pare nimic anormal, dar când se întâmplă într-un aeroport din Grecia...)

— Desigur, pe vremea noastră taţii nu ajutau deloc, spune Barbara cu o tresărire de neplăcere. Nu l-ai fi făcut pe Donald să se apropie de un scutec. Ar conduce două sute de kilometri numai să nu vadă unul.

— Richard e minunat, spun eu precaută. N-aş reuşi să mă descurc fără el.

Barbara ia o ceapă roşie şi o taie în patru cu ciudă.

— Bărbaţii – trebuie să ai puţină grijă de ei. Flori delicate, spune ea visătoare, apăsând lama peste ceapă până când aceasta plânge încet. Poţi să amesteci puţin în sosul acela, Kate?

Cheryl intră în bucătărie şi se apucă să dezgheţe crochete de brânză şi sos *vol-au-vent* pentru cocteilul de mâine.

Mă simt atât de singură atunci când Barbara şi Cheryl sporovăiesc în bucătărie, în ciuda faptului că sunt şi eu acolo. Îmi dau seama că aşa este de secole. Femeile îşi văd de treabă şi schimbă priviri complice şi oftaturi indulgente în ceea ce priveşte bărbaţii. Dar nu am devenit niciodată membră a Lojei Şorţurilor; nu cunosc codul, parolele, strângerile de mână speciale. Mă aştept de la un bărbat – bărbatul meu – să facă muncă de femeie, pentru că dacă el nu face asta, eu nu pot face muncă de bărbat. Iar aici, în Yorkshire, sentimentul de mândrie pe care-l resimt pentru că mă descurc, pentru că pot şi chiar reuşesc să menţin vieţile noastre la un nivel normal, chiar dacă pe muchie, se transformă într-un sentiment de nesiguranţă. Brusc, îmi dau seama că o familie are nevoie de multă atenţie, un lubrifiant care să facă lucrurile să meargă uşor, pe când familia mea avansează cu rateuri, iar frânele încep să scârţâie.

Richard se întoarce în bucătărie, minus scutec, îmi înconjoară talia cu braţele, mă ridică pe

marginea aragazului, își așază capul la încheietura gâtului meu și începe să se joace cu părul meu. Exact cum face și Ben.

— Ești fericită, draga mea?

Sună a întrebare, dar e de fapt un răspuns. Rich e fericit aici, se vede, cu agitația feminină și cu înăbușeala de la cuptor și cu mine care nu vorbesc la telefon din cinci în cinci minute.

— Richard e un adevărat băiat de casă, spune Barbara cu mândrie.

Îi spun lui Rich, și glumesc numai pe jumătate, că i-ar fi fost mai bine dacă s-ar fi însurat cu o fată cuminte și cu o ascendență impresionantă în domeniul plăcințelelor cu fructe uscate.

— Păi, nu am făcut-o pentru că aș fi murit de plictiseală. Oricum, spune el mângâindu-mă pe obraz și dându-mi după ureche o șuviță de păr, dacă avem nevoie de plăcințele cu fructe uscate, știu o femeie extraordinară care se pricepe să le falsifice.

După prânzul de Crăciun cu familia Shattock, tot ce-mi doresc este să mă cuibăresc în fața televizorului, cu Leonardo DiCaprio în *Titanic*, dar în loc de asta ajung să umblu prin sufragerie după Ben care se agață de măsuțele nesigure din cameră, rozând cabluri de veioză și furând pungi întregi de migdale argintii. Pun în balanță pericolul de a nu-l lăsa să ia migdalele, riscând să provoc astfel un scandal jenant („Nu poate să-și stăpânească propriul copil?“) sau să-l las s-o facă, riscând să se înece, punându-și astfel viața în pericol și, în același timp, covorul Wilton al lui Donald și al Barbarei.

Reușesc să scap în timpul somnului de după-amiază al lui Ben. Întinsă pe pat cu laptop-ul meu, scriu un e-mail către o altă lume.

De la: Kate Reddy, Wrothly, Yorkshire
Către: Debra Richardson
Dragă Debs, cum a fost la tine?
Aici, toate elementele unui Crăciun tradițional: cârnați în foitaj, colinde, reproșuri subtile. Soacră ocupată să pregătească un pachet cu mâncare de urgență pentru fiul neglijat de vipera insensibilă de la oraș (Eu). Știi că spun mereu că vreau să stau cu copiii. Ei bine, chiar îmi doresc să stau cu copiii. Uneori, seara, dacă ajung acasă prea târziu și Emily doarme deja, mă duc la coșul de rufe murdare și le miros hainele. Așa îmi e de dor de ei. N-am mai spus asta nimănui. Și-apoi, atunci când sunt cu ei, ca acum, nevoile lor sunt atât de sufocante. E ca și cum ai înghesui o întreagă poveste de dragoste într-un weekend lung – pasiune, pupături, lacrimi amare, te iubesc, nu mă părăsi, adu-mi ceva de băut, îți place de el mai mult decât de mine, du-mă la culcare, ai un păr așa de frumos, alintă-mă, te urăsc.
Stoarsă & speriată & dornică să mă întorc la serviciu cât mai curând să mă odihnesc. Ce fel de mamă e speriată de propriii copii?
A ta din Wrothly,
K8 xxxxxxx

Mă pregătesc să apăs pe „trimite“, dar în loc de asta apăs pe „șterge“. Nici măcar celei mai bune prietene nu-i poți mărturisi totul. Nici măcar ție.

5
Boxing Day

Iată, am supravieţuit şi acestor sărbători fericite. Mai rămâne prânzul de Boxing Day. Uit mereu de unde vine sărbătoarea asta, dar mă întreb dacă sentimentul că ai chef să-ţi pofteşti toate rudele afară, una câte una, şi să le dai câte un pumn în faţă intră şi el în schemă?

Oricum, a fost vina mea în întregime, spune Richard, şi nu se înşeală complet, dar pledez cum că am fost provocată flagrant. De fiecare dată când suntem la socrii mei, am senzaţia că cei mici se transformă în grenade. În orice moment, cuiul poate să cedeze şi ei să explodeze pe şezlongurile de culoarea nisipului de Nil sau să distrugă o vitrină întreagă plină cu cănuţe de porţelan pentru ouă fierte marca Royal Worcester. Şi eu, şi Richard alergăm după ei, ne aruncăm pe burtă să prindem obiecte decorative în cădere liberă, jucători de câmp în lumina crepusculară a unui meci pierdut din start.

12.03 : E ziua cocteilului anual la familia Shattock. Barbara m-a însărcinat cu nucile : nuci de anacard, fistic, arahide, pentru copiii mari. Banii lui Donald

sunt noi, e proprietarul unui lanţ de magazine de articole sportive care acoperă toată partea de nord a ţării, dar face tot ce poate, ca orice englez, să dea banilor o patină. Ca şi cum ai creşte muşchi pe o alee proaspăt pavată. Băieţii au fost primii din familia Shattock care au studiat la o universitate particulară, dar au studiat la cea mai bună.

Pun nuci în bolurile minuscule de cristal ale familiei şi mă gândesc cât de recunoscătoare sunt să mă simt utilă, dar un sentiment mai complex îmi dă o durere în capul pieptului. Ca o arsură la stomac, numai că nu am mâncat încă. Crăciunul la familia Shattock e dificil pentru mine : iată-mă în sânul unei familii relativ funcţionale, iar fiecare fibră din mine rememorează toate Crăciunurile copilăriei mele. Nu trebuie decât să-l aud pe Harry Belafonte cântând *Mary's Boy Child* la Radio 2 şi sunt acolo, cu tata care dă târcoale prin bucătărie, proaspăt întors de la cârciumă, având la el vreun cadou cu care s-o împace pe mama – un neglijeu diafan cu dantelă, dar mărimea greşită, sau un ceas de aur de furat primit de la vreun tovarăş. Tata îşi făcea mereu intrarea ca o vedetă, consumând tot aerul din cameră. Eu şi Julie de-abia respiram, ascunse după canapea, rugându-ne ca mama să-l primească înapoi şi să putem avea şi noi un Crăciun în familie, un Crăciun cum avea familia lui Richard.

Duc nişte nuci în sufrageria imensă în formă de L cu ferestre-uşi care dau spre grădină. Donald, radios, mă ia de braţ să mă prezinte unuia dintre partenerii lui de golf. Undeva la şaizeci de ani, bărbatul respectiv poartă o jachetă sport, o cămaşă roşie şi o cravată doar ceva mai puţin înflorată decât o imagine de reglaj.

— Jerry, ţi-o prezint pe nora mea, Katharine. Ştii, Katharine e o femeie de carieră. Şi-a păstrat numele de familie. Foarte modern.

Jerry ia un aer ţanţoş:

— Deci, călătoriţi mult în interes de serviciu?

— Da, merg des în State şi...

— Şi atunci cine are grijă de Richard când sunteţi plecată?

— Richard. Adică Richard are grijă de Richard. Şi de copii. Şi avem şi dădacă la copii şi... În fine, o scoatem la capăt cumva.

Jerry aprobă fără să asculte, ca şi cum i-aş spune că s-a descoperit un nou apeduct de pe vremea regelui Minos.

— Aha, sună minunat. O cunoşti pe Anita Roddick, scumpo?

— Nu, eu...

— Trebuie să recunoşti că e extraordinară, nu-i aşa? Părul ăla. Uimitor la vârsta ei. Şi n-a pus un gram în plus pe ea. Multe femei din neamul ei şi de vârsta ei nu se mai îngrijesc, n-am dreptate?

— Cine?

— Italiencele.

— Nu ştiam că Anita Roddick e italiancă...

— Aha, vai. Un pic mai sus de noi locuieşte o femeie care ai fi jurat că e sosia Claudiei Cardinale când era tânără... asta înainte de a o răpune pastele cu brânză. Cu ce spunea Donald că te ocupi?

— Sunt administrator de fonduri, investesc bani în numele fondurilor de pensii şi al societăţilor în...

— Părerea mea, poţi întotdeauna conta pe Bradford & Bingley[1]. Depozit de o lună cu acces la bani la orice oră.

---

1. Bancă britanică cu sediul în Yorkshire, care a rezultat din fuziunea a două societăţi de investiţii şi credit imobiliar (Bradford şi Bingley), ambele înfiinţate în

— Sună bine.

— Presupun că cei ca tine vor să ne bage pe gât blestemăţia aia de euro?

— Nu...

— Până să apucăm să ne dezmeticim, Gordon Brown o să ne umple buzunarele cu krautmărci şi o să ne dea brânci în lac. De ce-am mai câştigat atunci războiul? Răspunde, dacă poţi.

În astfel de conversaţii, ajungi la un punct în care persoana care eşti de fapt tot restul anului, luptându-se să iasă la suprafaţă de sub straturi de hârtie de cadouri şi grăsimi saturate, ţâşneşte ca extraterestrul din pieptul lui John Hurt.

— De fapt, Jerry, spun eu mai tare decât intenţionam, adoptarea monedei unice va depinde de nivelul dezechilibrului fiscal[1], felul în care se desfăşoară reforma sectorului de ofertă a economiei[2] şi de starea contului de capital[3]. Oricum, economia mondială e condusă de Alan Greenspan

---

1851. În prezent, Bradford & Bingley este cel mai important furnizor de consultanţă financiară independentă din Marea Britanie şi una dintre cele mai importante instituţii care acordă credite ipotecare.

1. Dezechilibrul fiscal se referă la diferenţele dintre bugetul central şi bugetele locale subordonate acestuia. Pentru a se repara acest dezechilibru, se repartizează ajutoare de stat de la guvernul central.
2. Teorie economică conform căreia reducerea taxelor către bugetul de stat stimulează dezvoltarea sectorului privat şi investiţiile şi, în consecinţă, duce la creştere economică; se aplică la nivel macroeconomic.
3. Contul de capital al balanţei de plăţi externe a unei ţări este una din cele două componente principale ale balanţei şi urmăreşte circulaţia investiţiilor şi împrumuturilor publice şi private care intră şi ies din ţară.

şi de Rezerva Federală[1], aşa că ar trebui să ne concentrăm mai degrabă pe Statele Unite decât pe Europa.

Jerry se dă câţiva paşi înapoi şi se loveşte de vitrina cu porţelanuri, care clinchetesc ca nişte clopoţei de sanie.

— Apăi, mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă, scumpo. Richard e un tip norocos. Barbara, să ştii că Richard al tău şi-a găsit o fată pe cinste. Katharine ar putea să participe la *Vrei să fii miliardar?*, aşa un cap bun are pe umeri şi, în plus, e o fată drăguţă.

Strângând în mână un degetar de sherry, ies pe fereastra-uşă şi mă las învăluită cu plăcere de aerul înţepător din grădină. Mă las pe vine pe stâncile artificiale. Haide, Kate, ce ţi-a venit de l-ai făcut praf pe bătrânelul acela inofensiv? Te-ai dat mare. I-ai arătat că nu eşti doar o blondă într-un deux-pièces. Nu avea nimic cu tine. Cum putea bietul Jerry să ştie ce fel de femeie sunt, din ce specie nouă? La Londra, la Edwin Morgan Forster, mă consideră ciudată pentru că am o viaţă personală în afara serviciului. Aici, oamenii mă consideră o creatură anormală pentru că am o carieră în loc de viaţă personală.

Ieri, i-am spus Barbarei că lui Emily îi place broccoli. Habar n-am dacă îi place. La EMF, pe de altă parte, pretind că citesc rubrica Lex din *Financial Times* în fiecare dimineaţă înainte de a ajunge la serviciu, deşi dacă aş face asta, aş pierde acele treisprezece minute petrecute pe autobuz cu Emily verficându-i ortografia, pălăvrăgind, ţinându-ne de mână. Agenţii dubli mint ca să-şi câştige existenţa.

---

1. Sistemul Rezervei Federale înfiinţat prin Legea Rezervei Federale din 1913 pentru a reglementa masa monetară, operaţiile bancare şi creditul în SUA.

15.12 : Întreaga familie, Donald, Barbara, restul adulţilor şi nepoţii corespunzători, se plimbă pe pajiştea îngheţată care trosneşte sub picioare, croindu-şi drum printre vaci Holstein. Gerul năprasnic a transformat balegile de vacă în mileuri mici, rotunde. Copiii sar pe ele făcând să iasă lichidul verde, scârbos, dinăuntru. Cerul e ca o cârpă de vase : nori ameninţători străpunşi brusc de raze teatrale, neverosimile, de soare. Tocmai admir lumina pe care o aruncă pe dealurile aşezate faţă-n faţă când îmi sună mobilul. Şi vacile, şi Barbara fac ochii mari, tiviţi de gene lungi, ca Elizabeth Taylor când i se indica să pară şocată.

— Ce e zgomotul acela îngrozitor, Katharine ?

— Îmi cer scuze, Barbara, e telefonul meu. Alo ? Da, *alo* ?

O voce de bărbat ţâşneşte din satelit în mijlocul ţinutului Dales. E Jack Abelhammer, clientul american pe care mi l-a dat Rod ca premiu de consolare pentru că nu mi-a mărit salariul. Vocea lui e plină de dispreţ tipic WASP (yankeii nu pot înţelege obiceiul britanicilor leneşi de a-şi lua o întreagă săptămână liberă între Crăciun şi Anul Nou). Încă nu l-am cunoscut pe domnul Abelhammer, dar, după voce, i se potriveşte numele[1] şi se pare că eu voi fi cea strivită.

— Pentru Dumnezeu, Katharine Reddy, nu e nimeni la voi la birou. Tot încerc să sun de două ore. Ai văzut ce s-a întâmplat cu societatea Toki Rubber ?

— Cred că mi-a scăpat asta, domnule Abelhammer. Amintiţi-mi despre ce e vorba, vă rog.

Trage de timp, Kate. Trage de timp.

---

1. *Abelhammer* conţine cuvântul *hammer*, care înseamnă „ciocan“ (engl.).

EMF a cumpărat de curând o cantitate considerabilă de acţiuni japoneze Toki Rubber în numele fondului lui Abelhammer. Iar acum se dovedeşte că geniul care a încheiat afacerea nu a observat că Toki Rubber deţinea o mică societate americană care produce saltele pentru pătuţuri de copii. Aceleaşi saltele care au fost retrase de pe piaţa americană după ce oamenii de ştiinţă au dovedit că ar provoca sindromul morţii subite a sugarilor. Căcat!

Abelhammer zice că ieri, la deschiderea pieţei din Tokyo, preţul acţiunilor a scăzut cu 15%. Crater. Simt un gol în stomac la fel de mare.

— Acţiunile acelea au fost recomandate călduros de tine, se răsteşte Abelhammer.

Mi-l imaginez, un magnat încruntat într-un zgârie-nori din New York.

— Deci ce ai de gând să faci în legătură cu asta? Domnişoară Reddy, mă mai auzi?

Trezite din reverie, câteva vaci Holstein au venit până la mine să-mi exploreze cu botul jacheta Barbour de împrumut. Orice-ar fi, cel mai important client al meu nu trebuie să-şi dea seama că mă linge o vacă în timp ce vorbesc cu el.

— Păi, stimate domnule Abelhammer, ceea ce trebuie să evităm cu orice preţ este o reacţie instinctivă. Desigur, îmi trebuie câteva zile pentru a analiza situaţia. Şi bineînţeles, mă voi consulta cu analistul nostru pe Japonia. După cum probabil ştiţi deja, Roy este un analist excelent. (O mare minciună: analistul este de fapt dobitocul de Rommford, care e în acest moment plecat în Dubai în concediu cu tema: futaiuri cu o dansatoare la bară pe care a agăţat-o dintr-un bar de pe Farington Road. Şansele de a-l smulge

pe mucosul ăla oribil din aşternut: zero.) Vă voi suna eu după ce vom alcătui un plan de acţiune.

De peste pajişte pluteşte spre liniştea rece, transatlantică, a lui Abelhammer vocea soacrei mele, limpede ca sunetul clopotului unei catedrale:

— Pe cuvânt, americanii ăştia n-au nici un pic de simţ al tradiţiei.

19.35: Întorşi acasă, curăţ cu cârpa udă balega de pe pantalonii Mini Boden ai lui Emily. Reiaţi lila. (Se pare că Paula a pus în valiză haine pentru o săptămână în Florida, nu în Yorkshire. Ar fi trebuit să fac chiar eu bagajele.) Cheryl intră în debara şi face o mutră dezgustată. Copiii ei au fost îmbrăcaţi în fâşuri maro.

— Fâşul mi se pare deosebit de practic.

2.35: O figură aplecată deasupra patului nostru. Mă ridic, caut orbeşte întrerupătorul. E socrul meu.

— Katharine, te caută un domn Hokusai la telefon, din Tokyo. Pare foarte nerăbdător să discute cu tine. Ai putea, te rog, să vorbeşti din birou?

Vocea lui Donald e înfricoşător de calmă, ca şi cum s-ar abţine să-mi spună tot ce şi-ar dori să-mi spună. Mă împiedic de el, îmbrăcată doar în cămăşuţa de noapte, şi-l văd cum ridică o sprânceană argintie. Mă zăresc în oglinda din hol. Remarc că nu sunt îmbrăcată în cămăşuţa de noapte. Port sutienul Agent Provocateur.

3.57: Lui Emily îi e rău. Neastâmpărul, cred eu: prea multe ciocolăţele Tweeny, plus o porţie neobişnuit de mare de timp petrecut cu mami. Doar ce termin de vorbit cu firma producătoare de cauciuc japoneză şi mă bag în pat lângă Richard, care sforăie, când aud un ţipăt din camera alăturată,

un țipăt ca de animal vânat în vis. Intru în cameră și o găsesc pe Em în fund în pat, cu mânuțele la urechea stângă. Vomă peste tot: pe cămășuța ei, pe plăpumioară – of, Doamne, plăpumioara *Barbarei* – pe păturică, pe oaie, pe hipopotam, chiar și în păr. Se uită la mine cu o privire îngrozită și rugătoare: Emily detestă să-și piardă demnitatea.

— Mi-e rău, mami, nu mă lăsa să-mi fie din nou rău, mă roagă ea.

O duc în brațe până în baie și o țin deasupra WC-ului, având grijă să nu se atingă de margine, așa cum îmi făcea mie mama. Palma mea e rece pe fruntea ei. Simt cum i se contractă stomacul și apoi cum se relaxează, dând afară tot ce mai era în el. Apoi, după ce ne-am dezbrăcat amândouă, facem baie în liniște împreună, iar eu îi pieptăn părul plin de afine.

După ce găsesc o cămășuță curată, schimb cearșafurile și o bag pe Emily în pat, curăț cât pot de bine salata rusească lipicioasă de pe plăpumioara Barbarei și pun cearșaful la înmuiat în cadă, mă întind pe podea lângă patul fetiței mele și încerc să evaluez pierderile în cazul în care Abelhammer este atât de supărat încât renunță la serviciile prestate de Edwin Morgan Forster pentru Fundația Salinger. Un client de două sute de milioane de dolari. Vor cădea capete. Și capul meu nu e nici măcar împodobit cu șuvițe oxigenate. N-am avut timp. Emily mi-a arătat un desen cu mine ieri.

— O, mami are o frumoasă pălărie maro pe cap? am exclamat eu.

— Nu, prostuțo, e partea de sus a părului tău, care e maro și partea de jos, care e galbenă.

Mă iau prin suprindere lacrimile mari de fetiță care încep să-mi curgă pe obraji și-mi picură calde în urechi.

8.51 : La suprafaţă. Mă simt ca un scafandru cu bocanci de plumb. Emily doarme încă. Îi pipăi fruntea : nu mai e fierbinte. Jos, Barbara stă cu buzele strânse, îmbrăcată într-un impecabil costum Windsmoor, şi aruncă priviri de gheaţă ceasului din bucătărie.

— Katharine, sper că nu mi-o iei în nume de rău, dar ar trebui să te machiezi puţin înainte de a coborî. Doar nu vrei ca Richard să creadă că nu-ţi mai pasă cum arăţi... Bărbaţii observă imediat când e vorba de asta, aşa sunt ei.

Îi spun că-mi pare rău, dar am stat trează aproape toată noaptea din cauza lui Emily şi nu prea m-am odihnit. O simt cum mă priveşte : privirea aceea calmă, fixă, care te cântăreşte, pe care a avut-o când m-a prezentat Rich : cam cum te-ai uita la o juncă în obor.

— O, ştiu că tu eşti de felul tău palidă, draga mea, recunoaşte ea voioasă. Dar un pic de ruj poate face minuni. În ceea ce mă priveşte, am numai cuvinte de laudă pentru nuanţa „Rug de toamnă“ de la Helena Rubinstein. O ceaşcă de ceai ?

Chiar nu am vrut să mă descriu în timpul prânzului de Boxing Day drept persoana care câştigă pâinea în familia noastră. Mi-a scăpat. La masă se desfăşura o discuţie despre deciziile luate de Anul Nou, iar Donald, demn, dar visător ca Bernard Hepton în *Colditz*, a spus că poate Katharine va munci mai puţin la anul. Remarca ar fi putut trece drept curtenitoare, drăguţă, afectuoasă chiar, dar cumnata mea a adăugat pufnind :

— Aşa, poate copiii ar avea şanse să o recunoască în poză.

Oooff. Evident, Cheryl băuse un pahar de vin roşu în plus, iar eu ar fi trebuit să nu mă cobor

la mintea ei. Dar după trei zile de jucat rolul nevestei umile, nu m-am simţit în stare să nu mă cobor. Şi atunci am pronunţat o frază care începea cu: „În calitatea mea de persoană care aduce majoritatea banilor în casa noastră..." O frază pe care nu am mai terminat-o niciodată deoarece, în momentul în care m-am uitat la feţele tulburate ale celor de la masă, mi s-a părut mai sigur să o las să se stingă precum chemarea unui corn de vânătoare.

Donald şi-a împins ochelarii pe nas şi şi-a pus o porţie de păstârnac, pe care ştiu că-l detestă. Barbara şi-a dus mâna la gât, încercând parcă să acopere roşeaţa produsă de şoc. Nici dacă i-aş fi anunţat că mi-am băgat implanturi cu silicon în sâni, că sunt lesbiană sau că nu-mi place Alan Bennett[1] nu ar fi fost mai rău. Toate acestea fiind devieri de la ordinea firii.

Rich, între timp, făcea eforturi curajoase, pretinzând că aş fi spus sos de pâine în loc de persoana care câştigă pâinea şi distribuind cantităţi generoase din sosul acela gros şi lipicios rudelor sale.

— Problema ta, Kate, mi-a zis el mai târziu în camera noastră, stând pe pat în timp ce eu îmi făceam bagajul pentru întâlnirea care urma să rezolve criza de la Londra, este că tu crezi că

1. Dramaturg şi actor englez, favorit al generaţiei anilor '60, Alan Bennett (n. 1934) a devenit faimos aproape peste noapte din momentul în care a realizat, împreună cu Dudley Moore, Peter Cook şi Jonathan Miller, spectacolul de revistă *Beyond the fringe*; personajele sale sunt oameni obişnuiţi, reprezentativi pentru nordul Marii Britanii, dramaturgul însuşi fiind născut în Leeds, Yorkshire, motive suficiente pentru a figura printre favoriţii socrilor lui Kate, care locuiesc tot în Yorkshire.

dacă le oferi oamenilor datele corecte, vor accepta analiza făcută de tine. Dar ei nu vor acele date. Oamenii, părinţii, ajung la o vârstă când informaţiile noi îi înspăimântă, nu le sunt de folos. Nu vor să ştie că tu câştigi mai mult ca mine. Pentru tatăl meu e practic de neconceput.

— Dar pentru tine cum e?

Se uită în jos la şireturi.

— Ei bine, ca să fiu sincer, şi pentru mine e destul de greu de acceptat.

13.06, 27 decembrie: În trenul spre Londra, nu merge căldura. Geamurile vagonului pustiu sunt îngheţate de sus până jos : e ca şi cum ai călători într-o bomboană mentolată uriaşă. Mă aşez la coada din vagonul restaurant. Tovarăşii mei de călătorie, refugiaţi şi ei din calea Crăciunului, sunt dornici de alcool. Fie nu au familie, fie fug de prea multă familie, ambele stări fiind la fel de însingurate şi înviorătoare

Achiziţionez patru miniaturi – whisky, Bailey's, Bailey's, Tia Maria. Mă întorc la locul meu şi după câteva secunde îmi aud mobilul ciripind din geantă. Îmi dau seama după număr că e Rod Task. Înainte de a răspunde, ca măsură de precauţie, ţin telefonul departe de ureche.

— OK, poţi să-mi explici cum de-am cumpărat un purcoi de acţiuni la un jeg de firmă japoneză care face nişte căcaturi de saltele care, căcat, au omorât copii? Grijania mă-sii, Katie. Mă mai auzi?

Îi spun lui Rod că mi-aş dori să-l aud, dar din păcate conexiunea e din ce în ce mai proastă şi trenul tocmai intră într-un tunel. Apăs pe „anulează". În timp ce-mi amestec al doilea Bailey's cu whisky, îmi vine ideea că poate am primit Fundaţia Salinger tocmai pentru că cineva a ştiut că Toki Rubber era pe ducă şi mi-a pus-o mie în spinare. Câtă naivitate, Kate.

Câteva secunde mai târziu, Rod mă sună din nou ca să putem avea o conferinţă telefonică cu abominabilul Abelhammer de la New York. Îmi privesc cuvintele ieşind sub formă de cerculeţe de aburi în timp ce îi servesc discursul liniştitor regulamentar unui client care se află la aproape şapte mii de kilometri distanţă. Cu degetul înmănuşat, mâzgălesc un cuvânt pe geamul îngheţat: RICH.

— Speri să câştigi la loterie, nu-i aşa, drăguţo? îmi zice însoţitorul de tren cu un accent de Liverpool, arătând spre geam mai târziu, când vine să strângă sticlele goale.

— Ce? A, Rich[1] nu înseamnă bani, spun eu, e un bărbat. Rich e soţul meu.

Să nu uit: Decizii de Anul Nou

Ajustat raportul muncă-viaţă personală în vederea unei existenţe mai sănătoase şi mai fericite. Sculat cu o oră mai devreme pentru a folosi la maximum timpul disponibil. Petrecut mai mult timp cu copiii. Fii mai atentă cu Richard, nu lua totul ca de la sine înţeles! Viaţă socială mai activă – musafiri la prânz duminica ş.a.m.d. Hobby relaxant? Învăţat italiană. Profitat de Londra – teatre, muzeul Tate etc. Nu mai amâna tratamentele de scăpat de stres. Făcut sertar cu cadouri ca o mamă bine organizată. Încearcă să ajungi la măsura 10. Antrenor personal? Sunat prieteni în speranţa că-şi mai amintesc de tine. Ginseng, peşte uleios, fără grâu. Sex? Maşină de spălat vase nouă. Helena Rubinstein „Rug de toamnă".

---

1. *Rich* înseamnă *bogat* în limba engleză şi este în acelaşi timp diminutivul de la *Richard*.

6
Tribunalul Maternității

O liniște profundă, ca de biserică, umple sala îmbrăcată în lambriuri de stejar. În boxa acuzaților se află o blondă de vreo treizeci și cinci ani, îmbrăcată într-o cămașă de noapte albă de bumbac, iar pe dedesubt poartă un sutien roșu foarte vizibil. Femeia pare epuizată, dar totuși dârză. În fața membrilor tribunalului, își clatină capul precum un câine de vânătoare care a dat de urma vânatului. Din când în când, însă, când se scarpină după urechea dreaptă, ai putea chiar spune că e gata să-i dea lacrimile.

— Katharine Reddy, se aude vocea tunătoare a judecătorului, compăreți astăzi în fața Tribunalului Maternității fiind acuzată de faptul că ați fi o mamă care are serviciu și compensează în mod exagerat faptul că nu stă acasă cu copiii oferindu-le cadouri materiale. Cum pledați?

— Nevinovată, spune femeia.

Avocatul acuzării se ridică brusc în picioare.

— Puteți să spuneți curții, vă rog, doamnă Shattock, acesta fiind numele dumneavoastră corect, dacă nu mă înșel, ce le-ați oferit copiiilor dumneavoastră, Emily și Benjamin, de Crăciun?

— Păi, nu-mi amintesc exact.

— Nu-şi aminteşte, o imită batjocoritor avocatul acuzării. Dar s-ar putea spune, nu-i aşa, că s-au achiziţionat cadouri în valoare de 400 £?

— Nu aş putea spune precis...

— Pentru doi copii de vârstă mică, doamnă Shattock. Patru. Su-te. Lire. Ar trebui să înţeleg şi că, după ce i-aţi explicat fiicei dumneavoastră, Emily, că Moşul îi va cumpăra fie o bicicletă pentru Barbie, fie o căsuţă pentru păpuşi Brambly Hedge, fie un hamster într-o cuşcă cu sticlă de apă retractabilă, i-aţi cumpărat toate trei obiectele mai sus menţionate, plus un bebeluş Beanie de care ea a fost interesată în timpul unei scurte opriri la o benzinărie de lângă Newark?

— Da, dar am cumpărat întâi căsuţa pentru păpuşi şi apoi ea i-a scris Moşului că şi-ar dori un hamster...

— Mai este adevărat şi că atunci când aţi fost întrebată de soacra dumneavoastră, doamna Barbara Shattock, dacă lui Emily îi place broccoli, i-aţi răspuns că-i place la nebunie, deşi la acea vreme nu eraţi sigură de validitatea răspunsului?

— Da, dar nu aş fi putut nicicum să-i spun mamei soţului meu că nu ştiu dacă fiicei mele îi place broccoli sau nu.

— De ce nu?

— Pentru că ăsta e genul de lucru pe care o mamă îl ştie.

— Vorbiţi mai tare! cere judecătorul.

— Am spus că mamele ştiu genul ăsta de lucruri.

— Şi dumneavoastră nu?

Femeia îşi simte gâtul crispat şi când încearcă să înghită, gura îi e uscată, căptuşită cu un fel de carton subţire. Cam ăsta ar fi gustul pe care l-ai simţi dacă ai fi obligat să-ţi înghiţi propriile cuvinte, gândeşte ea. Când începe să vorbească din nou, o face foarte încet.

— Uneori nu ştiu ce le place copiilor, recunoaşte ea. Adică, gusturile lor se schimbă de la o zi la alta, de la o oră la alta chiar. Lui Ben nu-i plăcea peştele şi dintr-odată... Vedeţi dumneavoastră, eu nu sunt tot timpul acolo când se întâmplă schimbările astea. Dar dacă i-aş fi spus asta Barbarei, ar fi considerat că nu sunt o mamă bună.

Avocatul acuzării se întoarce cu faţa spre juraţi, trăsăturile lui lungi, palide, tresar sub un rânjet abia schiţat:

— Aş ruga curtea să noteze că pârâta preferă să mintă decât să se facă de râs.

Femeia clatină din cap cu putere. Se adresează judecătorului.

— Nu, nu, nu. Nu e corect. Nu e vorba că mă fac de râs, onorată instanţă. Nu pot să descriu. E o ruşine, o ruşine animalică, intensă, ca şi cum nu ai fi în stare să-ţi recunoşti propriile mâini sau chip. Uite ce e, ştiu că Richard, soţul meu, nu are cum să ştie dacă lui Emily îi place broccoli sau nu, dar acest lucru e firesc. Faptul că o mamă nu ştie asta e nefiresc...

— Chiar aşa, spune judecătorul notând cuvintele „nefiresc" şi „mamă" şi subliniindu-le.

— Bineînţeles, se grăbeşte să spună femeia, temându-se să nu fi spus deja prea multe, bineînţeles că nu vreau să-mi răsfăţ copiii.

O vedem că se opreşte din vorbit. Pare să se gândească la ceva. Desigur, vrea să-şi răsfeţe copiii. *Cu disperare.* Trebuie să creadă asta, în felul ăsta, cel puţin, le e mai bine decât dacă ea ar sta acasă. Îşi doreşte ca Emily şi Ben să aibă toate lucrurile pe care ea nu le-a avut. Dar nu le poate spune asta bărbaţilor din sala de judecată. Ce ştiu ei despre cum e să te duci în prima zi de şcoală la gimnaziu îmbrăcată într-un pulover de

altă nuanţă de gri decât restul, pentru că mama ta l-a cumpărat pe al tău din magazinul Oxfam în timp ce toţi ceilalţi din clasă preferaseră noua nuanţă gri metalizat marca Wyatt&Moore? Nimic. Ştie că ei nu ştiu nimic despre cum e să n-ai nimic.

Dregându-şi vocea, femeia încearcă să-şi regăsească tonul calm şi detaşat care ştie din experienţă că le inspiră respect bărbaţilor:

— De ce aş munci atât de mult dacă nu să le cumpăr copiilor lucruri care îi bucură?

Judecătorul se uită atent pe deasupra ochelarilor în formă de semilună.

— Doamnă Shattock, nu suntem aici ca să investigăm domeniul reflecţiilor filosofice.

— Atunci poate ar trebui s-o faceţi, spune femeia, frecându-se cu putere în dosul urechii drepte. Să fii mamă înseamnă mult mai mult decât să posezi cunoştinţe aprofundate despre preferinţele în materie de legume ale copiilor tăi.

— Linişte! Linişte în sală! spune judecătorul. Să fie chemat Richard Shattock.

O, nu, vă rog, nu-i lăsaţi să-l cheme pe Richard. Rich nu ar depune mărturie împotriva mea, nu-i aşa?

Partea a doua

7
Un An Nou fericit

Luni, 05.57:

— Şiiii *deschidem* lumea. Şiiii *închidem* lumea. *Deschidem* lumea şi *închidem* lumea.

Stau în mijlocul camerei de zi, cu picioarele foarte depărtate şi cu braţele deasupra capului. În fiecare mână ţin câte o minge, una dintre mingile acelea gelatinoase, parcă aş strânge în palmă capul unei caracatiţe uriaşe. Cu mingile trebuie să desenez cercuri în aer.

— Şiiii deschidem lumea, şiiii închidem lumea.

Persoana care îmi spune asta este o femeie zurlie şi veselă, la cincizeci şi ceva de ani, care poartă un cristal la gât, prins pe un lănţişor. Probabil conduce o asociaţie de protecţie a unor animale pe care toate lumea ar prefera să le vadă călcate de maşină: şobolani, lilieci, dihori. Fay este antrenorul personal pe care l-am angajat ca să mă ajute cu programul intensiv de relaxare şi de gimnastică pentru anul cel nou. Mi-a fost repartizată prin telefon de Academia de Sănătate şi Fitness Juno. Nu a fost ieftin, dar m-am gândit că o să economisesc mult dacă mă va ajuta să încap din nou în hainele dinainte de a fi gravidă.

Plus că trebuie să fie mai ieftin decât la sălile de gimnastică unde nu aş avea niciodată timp să mă duc.

— Singura gimnastică pe care o faci tu, Kate, este să ridici în fiecare zi portofelul doldora de cărţi de membru la toate cluburile alea de sănătate, spune Richard.

Nedrept. Nedrept şi adevărat. Conform evaluărilor conservatoare, înotatul la cel mai recent club de sănătate, înghesuit între prânzul la Conundrum şi o discuţie de afaceri în Blackfriars, mă costă anual 47,50 £ pentru o lungime de bazin.

În fine, eu, care mă aşteptam să o văd pe Cindy Crawford îmbrăcată în lycra roz, peste ce dau când deschid uşa – peste Isadora Duncan îmbrăcată cu o haină bavareză gri-verde. O creatură de pe tărâmul elfilor, bătută de vânt, antrenorul meu personal purta o manta de ploaie cum avea numai Douglas Hurd pe vremea când era ministru de externe.

— Mă numesc Fay, a spus ea şi, dintr-o geantă parcă făcută dintr-un covor, ca aceea în care îşi ţinea Mary Poppins măsuţa pentru pălării, a scos la iveală ceea ce a numit „mingile mele Chi".

Eu nu aveam în minte tocmai rotitul încet, meticulos, al mingilor Chi. O întreb dacă nu am putea sări peste partea asta şi să începem să lucrăm la abdomenul meu.

— Vezi tu, am făcut o cezariană şi mi-a rămas nişte piele care atârnă şi de care nu reuşesc să scap.

Pe Fay o trec fiorii din cauza întreruperii, e meticuloasă ca un ogar cenuşiu la un concurs pentru câini ciobăneşti.

— Eu abordez întreaga fiinţă, Katya. Îmi permiţi să-ţi spun Katya, sper? Vezi tu, odată

ce-am eliberat mintea, putem trece la trup, familiarizând diferitele părţi ale trupului între ele pentru a obţine o conversaţie armonioasă.

— De fapt, îi spun eu lui Fay, adunându-mi toată armonia de care sunt capabilă, eu sunt extrem de ocupată, aşa că dacă am putea să spunem doar: Bună, muşchilor abdominali, vă mai aduceţi aminte de mine? ar fi grozav.

— Nu e nevoie să-mi spui că eşti ocupată, Katya. Îmi dau seama după greutatea capului tău. Ai într-adevăr un cap foarte greu. Bietul cap stresat. Şi ligamentele de la gât. *Slabe! Slaaabe! Slaaabe!* De-abia îţi susţin bietul cap. Iar acesta, la rândul lui, apasă îngrozitor pe zona lombară inferioară.

Şi eu, care credeam că pe oamenii ăştia îi plăteşti ca să te facă să te simţi bine. După jumătate de oră de Fay, mă simt ca şi cum tot ce-mi rămâne de făcut e o programare la un salon de îmbălsămare. Acum mă îndeamnă să mă întind pe spate, să-mi întind braţele deasupra capului şi să-mi imaginez că stau întinsă pe un grilaj. Îmi zboară gândul la trădători care sunt storşi de informaţii secrete în Turnul Londrei, la preţul de 25 de lire pe oră, de către torţionarul lor personal. După Fay, acest exerciţiu îmi va îndrepta coloana, coloana mea fiind una dintre cele mai triste şi mai diforme coloane pe care le-a văzut în viaţa ei.

— Aşa, aşa, Katya, excelent, îmi strigă ea fericită. Acum coboară-ţi braţele încet pe deasupra capului şi repetă după mine: Concurenţa distruge armonia. Concurenţa distruge armonia!

07.01: Fay a plecat. Presiunea insuportabilă dispare ca prin minune. Mă răsfăţ cu un castron de Honey Nut Loops: nu pot să fac şi gimnastică,

şi să mă şi abţin de la plăceri în aceeaşi dimineaţă. Stând la masa din bucătărie, îmi ajunge dintr-odată la urechi un zgomot neobişnuit, un ţiuit uscat ca de disc zgâriat. Mă uit în jur, căutând sursa. Îmi ia câteva secunde să-mi dau seama ce e: linişte. Sunetul neantului îmi urlă în urechi. Am cinci minute de singurătate, mă bucur de ele, înainte ca Emily şi Ben să apară ţipând de bucurie să mă vadă.

După sărbători, am mereu impresia că cei mici au nevoie de mine mai mult ca oricând. Nici gând să fie mulţumiţi de faptul că am petrecut atâta timp împreună, par înfometaţi, la fel de avizi de atenţie ca bebeluşii. Ca şi cum cu cât mă au mai mult, cu atât îşi amintesc ce mult mă doresc. (Poate că asta e valabil pentru toate poftele umane. Somnul dă naştere la mai mult somn. Mâncatul îţi face foame. Fututul alimentează dorinţa.) Clar, copiii mei nu au priceput noţiunea de timp petrecut împreună. De când ne-am întors de la părinţii lui Richard, de fiecare dată când ies pe uşă, parcă ar fi copiii din filmul *Trenul salvator* conducându-şi tatăl care pleacă la închisoare. Faţa lui Ben e un balon roşu umflat de nelinişte. Iar Emily a început iar să tuşească noaptea în modul acela oribil – se agită până când i se face rău. Când i-am spus asta Paulei, căutând consolare, ea mi-a zis: „Vrea doar să-i dai atenţie“, cu o notă subtilă de triumf. (Vrând să spună, de fapt, că această atenţie lipseşte.)

Tot Emily îmi cere încontinuu să mă joc cu ea, mereu în momentele cele mai nepotrivite, de parcă m-ar testa, în acelaşi timp dorindu-şi să nu fac faţă. Ca în dimineaţa asta, când eu sunt disperată să plec că am programare la medic, iar ea vine şi se agaţă de fusta mea.

— Mami, mă gândesc la un cuvânt care începe cu B.

— Nu acum, Em.
— Hai, *te looog*. Începe cu B.
— Biscuiți?
— Nu.
— Bebeluș?
— Nu.
— Banană.
— Nu.
— Nu știu, Emily. Mă dau bătută.
— Bide*o*!
— Video nu începe cu B.
— Ba începi.
— Începe.
— Ba începe cu B.
— Nu, nu începe. Începe cu V. V de la varză. V de la vulcan. V de la violent. Dacă alegi litera care trebuie de la început, Emily, economisim o grămadă de timp.

— Katie, nu fii așa de dură, are doar cinci ani, spune Richard, care doar ce a coborât agale de sus, cu părul încă ud de la duș, iar acum decupează cu grijă o mască Cruella De Vil de pe spatele unei cutii de Frosties.

Îi arunc o privire furioasă peste masă. Pot să contez pe Richard că nu mă va susține. Nu e deloc în stare să facă front comun cu mine.

— Păi dacă nu o corectez eu, cine o s-o facă? În nici un caz profesorii ăia de la școală, care le predică ceva de genul „toate ortografiile sunt la fel de bune".

— Kate, vorbim de un joc, ce Dumnezeu, nu de *Vrei să fii miliardar?*

Observ că Rich nu se mai uită la mine ca la o nebună, pur și simplu. O anumită privire piezișă și încrețirea sprâncenelor îmi dau de înțeles că acum evaluează cât să mai aștepte până să cheme ambulanța.

— Totul e o competiţie pentru Kate, nu-i aşa?

— Totul *este* o competiţie, Rich, în caz că nu ţi-ai dat seama. Există întotdeauna cineva care vrea să-ţi lovească maşina, cineva care vrea o păpuşă Barbie de ediţie specială mai frumoasă, cineva care vrea să-ţi fure un client doar ca să-ţi dovedească faptul că nu ai fost în stare să-l păstrezi.

În timp ce scot vasele din maşina de spălat, mă gândesc la Fay şi la mantra ei ridicolă. Cum era? „Concurenţa distruge armonia." Ar trebui să o încerce la Edwin Morgan Forster. „Dacă nu concurăm, nu mai lucrăm. Dacă nu mai lucrăm, nu mai mâncăm."

— Mami, pot să mă uit la bideo? *Te looog*, pot să mă uit la bideo?

Emily s-a cocoţat pe suprafaţa de lucru de granit şi-mi prinde o clamă Barbie în păr.

— De câte ori să-ţi spun că nu ne uităm la bideo, Dumnezeule, la *video*, la micul dejun?

— Zău, Kate, ia-o mai uşor.

— Nu, Richard, acum n-am nevoie s-o iau mai uşor, am nevoie de un elicopter. Am programare la doctor şi voi întârzia zece minute, ceea ce înseamnă că voi întârzia şi mai mult la conferinţa telefonică cu Australia. Numărul de la compania de taxiuri Pegasus e pe masă, poţi tu să suni la ei? Şi spune-le să nu mi-l mai trimită pe ciudatul ăla cu Nissan-ul Sunny.

Richard e un om mai bun decât mine, se vede cu ochiul liber. Dar îi sunt superioară când vine vorba de suferinţă şi experienţe amare, de aceea port cu mine această experienţă ca pe un cuţit. De ce sunt mult mai dură cu Emily decât el? Din câte bănuiesc, teama mea e că dacă ar fi după Richard, copiii noştri ar creşte într-o Anglie care nu există.

O lume în care oamenii spun „După dumneavoastră“ în loc de „Eu primul“, o lume mai bună și mai frumoasă, cu siguranță, dar eu, una, nu am trăit și nu am lucrat niciodată în lumea asta.

Rich a avut o copilărie fericită, iar o copilărie fericită te pregătește cel mai bine, de fapt, nu știu să existe altfel de ucenicie în domeniu, pentru a fi un adult fericit. Dar copiii fericiți nu sunt deloc buni la a avea succes și avânt; nefericirea, respingerea și statul în ploaie în așteptarea autobuzului alimentează acele lucruri. Să luăm, de exemplu, faptul că Rich este complet lipsit de șiretenie, faptul că le ia în mod constant mai puțini bani clienților de care îi e milă, optimismul lui absurd care merge până la (și include) recenta achiziționare de lenjerie intimă erotică pentru soția sa care, de la nașterea primului lor copil, a purtat în patul nupțial numai tricouri Gap mărimea XXXL cu un șoricar imprimat pe piept.

Toate astea ni se trag de la copii. El e tati și eu sunt mami, iar dorința de a fi Kate și Richard a încetat să mai fie o prioritate. Sexul a fost trecut la categoria „diverse“, la un loc cu permisele de parcare și o traversă nouă pentru scări. Emily – nu avea mai mult de trei ani pe atunci – ne-a găsit o dată sărutându-ne în bucătărie și a fost la fel de necruțătoare ca regina Victoria care l-ar fi descoperit pe unul dintre servitori servindu-se din vinul de Porto.

— Nu mai faceți asta, când vă văd, mă doare burtica, ne-a zis ea printre dinți.

Așa că nu am mai făcut-o.

08.17: În ciuda faptului că am specificat să nu-mi mai trimită Nissan-ul Sunny, firma Pegas mi l-a trimis din nou. Bancheta din spate e atât de umedă încât ai putea înființa o crescătorie de

ciuperci acolo. Încordându-mi ambele fese şi pulpele şi suflecându-mi fusta gri din lână marca Nicole Farhi, fac tot posibilul să stau cumva la doi-trei centimetri deasupra umezelii.

Când îl întreb pe şofer dacă ar putea cumva să găsească o rută mai scurtă până la policlinică, îmi răspunde dând volumul atât de tare încât oasele maxilarului încep să-mi tremure în ritmul muzicii care urlă din casetofon. (Ăsta o fi *gangsta rap*?)

După încercarea mea de dinainte de Crăciun de a fi prietenoasă cu Winston, nu mai am de gând să vorbesc cu el. Dar în timp ce mă chinui să ies din maşină, se întoarce spre mine şi, expirând un nor de fum galben, îmi spune:

— Cucoană, sper că au ceva destul de puternic aici cu care să vă trateze.

Impertinentul naibii. Ce-a vrut să spună cu asta? Lucrurile nu-mi merg mai bine nici după ce intru la medicul meu de familie şi îi cer reţeta anuală pentru anticoncepţionale. Dr. Dobson îmi tastează numele şi ecranul începe să clipească într-o lumină verde ca de avarie, de parcă aş fi cine ştie ce criminal periculos căutat de CIA.

— A, doamnă Shattock, văd că nu aţi mai făcut un test pentru depistarea cancerului de... De câţi ani?

— Păi, am făcut unul în '96, dar aţi spart lamela. Adică, am fost înştiinţată că s-a spart în timpul transportului şi am fost rugată să mă prezint din nou. Dar, bineînţeles, cum deja fusesem şi timpul ne presează, aţi putea să-mi daţi reţeta de anticoncepţionale şi gata?

— Şi chiar nu aţi mai avut timp în toţi aceşti patru ani să veniţi să repetaţi testul?

Ca un basset cu faţă umană, dr. Dobson are ochi din aceia umezi, plini de solicitudine, un

fapt obişnuit printre câini şi lucrătorii din domeniul medical.

— Păi, nu. Adică trebuie să suni să-ţi faci programare şi să aştepţi o groază pentru că nu răspund niciodată la telefon şi...

Îi văd degetul coborând până la mijlocul datelor din fişa mea.

— Şi odată aţi uitat să anulaţi programarea. Pe 23 martie anul trecut.

— Taiwan.

— Pardon?

— Am fost în Taiwan. E greu să anulezi o programare când e miezul nopţii în cealaltă emisferă şi nu ai o oră la dispoziţie să laşi telefonul să sune sperând că persoana de la recepţia din Drayton Lane va ridica receptorul de plictiseală.

Doctorul se joacă nervos cu cravata – e bej şi aparent ţesută din cereale Shreddies.

— Înţeleg, înţeleg, spune el, deşi e clar că nu a înţeles nimic. Îmi pare rău, dar nu cred că ar fi înţelept din partea mea să vă dau o reţetă pentru Microgynon valabilă pentru un an până când nu vă faceţi testul, doamnă Shattock. Nu ştiu dacă aţi aflat că guvernul se implică foarte activ în medicina profilactică a cancerului.

— Guvernul e de părere că mi-ar prinde bine să mai fac un copil?

Dă din cap trist.

— N-aş spune asta. Tot ce vrea guvernul este ca femeile să facă aceste simple teste, evitând astfel o boală care le-ar pune viaţa în pericol.

— Păi, dacă aş avea încă un copil, chiar aş fi moartă.

Dumnezeule, nu-mi vine să cred că am spus asta. Ce-ai vrut să spui cu asta, Kate?

— Nu trebuie să vă enervaţi, doamnă Shattock.

— Nu sunt nervoasă, insist eu pe un ton cam prea ridicat. Sunt doar o femeie foarte ocupată

care nu are nevoie de un copil în plus în acest moment. Aşa că dacă aţi putea să-mi daţi reţeta...

Doctorul notează ceva încet şi meticulos, cu un stilou antic pe al cărui nas s-a adunat un guguloi de muci de cerneală. Fiecare cuvânt pe care-l scrie cu el are un aspect gata mânjit. Mă întreabă dacă mai am şi alte simptome.

— Dar nu sunt bolnavă.

— Vă odihniţi cum trebuie, cum vă e somnul?

Pentru prima dată de la ora şase dimineaţa, când a sosit Fay cea Zurlie, trăsăturile mele se decontractă suficient pentru a forma un zâmbet.

— Păi, am un fiu de unsprezece luni căruia îi cresc dinţii. Somnul nu prea merge cu chestia asta, nu credeţi?

Dr. Dobson îmi zâmbeşte şi el, dar cu pliuri îngrijorate în colţurile gurii, care acţionează ca nişte ghilimele la zâmbetul lui. Îmi dau seama că expresia de pe faţa lui poate fi catalogată cu certitudine ca suferinţă îndelungată. Şi cine e expus cel mai îndelung la suferinţă dacă nu un doctor? Câtă durere vede omul acesta! În fine, îmi spune să vin la el oricând simt nevoia. Absolut oricând. Îmi spune că o sună imediat pe asistentă să vadă dacă pot să fac testul chiar acum.

— Aveţi zece minute, nu-i aşa?

Nu, desigur că nu am, dar până la urmă îmi găsesc.

Birourile Edwin Morgan Forster, 09.06

Ajung târziu şi fac pe mine de mor. Va trebui să mai aştept. Până miercuri trebuie să predau şapte rapoarte pentru care trebuie să mă consult cu doisprezece administratori de fonduri diferiţi. De asemenea, trebuie să prezint un raport detaliat asupra fiascoului cu compania japoneză Toki Rubber, tot până miercuri. Şi-apoi apare Rod

Task la biroul meu şi-mi spune că trebuie să merg la New York ca să-mi salvez cariera făcându-i o felaţie lui Jack Abelhammer, când altcândva decât miercuri. Nu sunt sigură că a folosit efectiv termenul „felaţie", dar sigur a spus „în genunchi, scumpo".

De la: Kate Reddy
Către: Candy Stratton
Mi-am început ziua minunat. Test pentru depistarea cancerului. Parcă aş fi făcut sex cu Omul de Tinichea. N-ar putea să facă porcăria aia de spatulă din cauciuc sau aşa s-ar alege doar cu femei triste ca mine stând la coadă de două ori pe săptămână ca să li se facă testul?
Am întârziat 16 minute şi l-am găsit pe Guy la biroul meu spunând tuturor că aproape sigur Kate va ajunge la un moment dat. M-am simţit ca Mama Ursoaică şi mi-a venit să mormăi: Cine a stat pe scaunul meu? N-am zis nimic. N-am vrut să-i dau satisfacţie mucosului nenorocit.
Plus că trebuie să mă duc la New York să „împac" un client. Nu l-am văzut niciodată pe Jack Abelhammer, dar îl urăsc deja.

De la: Candy Stratton
Către: Kate Reddy
Dragă Desdemona, stai cu ochii pe Guy „Iago" Chase. Nu scăpa batista, scumpo. Îţi vrea slujba aşa de mult că-l dor gingiile.
PS: Mi-am tras-o cu Sperie-Ciori cel fără minte şi cu Leul cel Laş (sâmbătă seara, la restaurantul Nobu), dar nu l-am încercat niciodată pe Omul de Tinichea. Abilul Hammer sună promiţător, totuşi.

De la: Kate Reddy
Către: Debra Richardson

Mă bucur să aflu că ai supraviețuit Crăciunului. Eu nu știu sigur dacă am supraviețuit. (Cum îți dai seama de asta?) Îmi pare rău să aud de genunchiul lui Felix și infecția la ureche a lui Ruby. Ar putea cineva să inventeze un cuvânt pentru o vacanță cu copiii care nu implică
a/ vacanță
b/ odihnă
c/ distracție?
Vacanță în iad.
K xxxxx

14.35: Chiar când intru în ședința cu Grupul European, mă sună Paula. Crede că a luat de la Emily boala de la care i-a fost rău de Crăciun. E vreo problemă dacă pleacă mai devreme azi? Gândesc: Nu, Nici Nu Se Pune Problema să pleci mai devreme, asta e prima ta zi de lucru după două săptămâni întregi de vacanță. Spun: Da, sigur, biata de tine, după voce pari foarte bolnavă.

Îl sun pe Richard la serviciu. E într-o ședință în legătură cu proiectul unei Pagode a Păcii cu Societatea British Nuclear Fuels. Îi las un mesaj urgent în care-l întreb dacă poate să ajungă cât mai repede acasă să preia copiii.

20.12: Reușesc să ajung acasă la timp să o duc la culcare pe Emily. Mă ciocnesc de Richard în hol. Nu, nu a rezolvat cu noul permis de parcare încă. Da, i-a spălat pe amândoi pe cap. Dau fuga sus. Îmi doresc foarte tare să o fac să mă ierte pentru cuvintele dure de azi-dimineață legate de joc. Toată numai miere și lapte, fetița mea îmi înfășoară părul pe după degetul ei.

— Mami, care e personajul tău preferat din *Tweenies*?

— Nu știu, draga mea.

— Milo e cel mai mare.

— A. Şi ce-ai făcut azi la şcoală, iubita?
— Nimic.
— O, sunt sigură că ai făcut ceva. Ce ai făcut, Em?
— Mă gândesc la un cuvânt care începe cu G.
— Grădină.
— Nu.
— Garaj.
— Nu.
— Atunci ce-ar putea să fie... Gasetofon?
— Daaaaa! Eşti deşteaptă, mami.
— Mă străduiesc, draga mea. Zău mă străduiesc.

Să nu uit

Scrisori de mulţumire. Dezmembrat bradul de Crăciun şi ascuns în saci de gunoi de gunoierii care nu vor să ia brazii de Crăciun (Nu e treaba noastră, scumpa). Cec pentru orele la centrul Bouncy Babies (94 £ pe trimestru – mai ieftin să-l înscrii la pregătire pentru astronauţi). Maiou de balerină nou pentru Emily (albastru, nu roz). Căutat osteopat pentru verificat „capul greu". Sunat mama, sunat înapoi sora sau i se va confirma bănuiala că sunt o vacă cu pretenţii care şi-a uitat rădăcinile. ŞUVIŢE! Data de expirare a paşaportului, o, Doamne, nu, te rog. Întrebat prieten cool *ce înseamnă* gangsta rap. *Nu am prieteni* cool. *Făcut prieteni* cool. *O felaţie pentru Richard? Babysitter sâmbăta/miercurea. Plătit abonamentul la ziar/citit numerele din urmă, sunat agenţia de dădace dacă Paula e tot bolnavă. Văzut ultimul film excepţional cu kung-fu: Tigru şi... mai cum? Dragon adormit?*[1] *Tăiat unghiile*

1. *Crouching Tiger, Hidden Dragon* („Tigru la pândă, dragon ascuns"). Film cunoscut în România sub titlul de *Tigru şi Dragon*.

lui Ben. Etichete cu nume, programare la dentist, sunat Academia de Sănătate Juno şi rezervat antrenor personal care-ţi va contracta abdomenul în loc să-ţi deschidă sufletul. Tort cu Teletubbies de ziua lui Ben, de unde ? Abdomeeene. Returnat caseta cu Albă ca Zăpada la bibliotecă ! Înscris Emily la şcoală, ORGANIZEAZĂ-TE. Fii mai blândă cu Emily, mai răbdătoare, ca să nu ajungă o psihopată neajutorată mai târziu. OFERTĂ PENTRU O TRAVERSĂ NOUĂ PENTRU SCĂRI. Sunat Jill Cooper-Clark. Viaţă socială : invitat oameni duminica la prânz – Simon şi Kirsty ? Alison şi Jon ? Planuri pentru vacanţa de la mijlocul trimestrului[1]. Deja ? ! Da, deja. Petrecere la piscină duminică, pentru „Jedda“ – aflat dacă e fată sau băiat. Golit vezica mai des. Pregătit întâlnire cu Jack Abelhammer.

1. În învăţământul preuniversitar britanic, anul şcolar este împărţit în trimestre. Primul trimestru : septembrie – decembrie (cu o vacanţă la jumătatea trimestrului, în octombrie), al doilea trimestru : ianuarie – martie (vacanţă în februarie) şi al treilea : aprilie – iulie (vacanţă în iunie). Aici e vorba de vacanţa de la mijlocul celui de-al doilea trimestru, în februarie.

8

Probleme cu ieșitul dinților

Marți, 04.48: Se aude un țipăt din camera lui Ben. Un strigăt ca din filmele de groază. A treia oară în noaptea asta sau poate a patra? Ieșitul dinților, din nou. Și am depășit deja limita legală de Calpol[1]. Voi fi probabil dată în vileag în tabloidul *News of the World* drept Monstru de Mamă care și-a drogat bebelușul ca să tacă. Bine spus noapte stricată – întreruptă și de nereparat. Te târăști în pat și zaci acolo, încercând să completezi puzzle-ul somnului cu jumătate de piese lipsă. Poate că o să adoarmă la loc singur. Te rog, fă s-adoarmă. Cam la momentul ăsta, când întunericul se arginteazä cu prima geană de lumină, începi să închei înțelegeri disperate cu Dumnezeu. „O, Doamne, dacă-l lași să adoarmă singur, voi..."

Voi ce? Voi fi *o* mamă mai bună. Nu mă voi mai plânge niciodată, voi savura fiecare strop de somn pe care-l voi primi de acum și până-n ziua morții.

Nu, nu o să adoarmă singur. Urletele experimentale ale lui Benjamin, de tipul „unde ești?",

1. Analgezic pentru copii.

au fost înlocuite de o arie din toţi plămânii *à la* Pavarotti. (*Nessun dorma* înseamnă „Nimeni nu va dormi", nu-i aşa?) În carte scrie să laşi bebeluşul să plângă, dar Ben nu a citit cartea. Nu ştie că după aproximativ patruzeci de minute de plâns încontinuu, bebeluşul se va calma. În carte scrie că Ben ar putea avea probleme afective: eu cred că tocmai şi-a dat seama că mami, care nu e lângă el ziua, e disponibilă pentru giugiuleli nocturne.

Creierul e dispus să se dea jos din pat, dar trupul refuză ca un adolescent morocănos. Lângă mine, Richard e pe spate, cu mâinile împreunate pe piept, scoţând oftaturi impresionante. Doarme ca un bebeluş. (De unde dracu' o fi venind expresia asta?)

Urcând pe scări, mă simt ca şi cum aş avea catalige prinse de picioare. De pe fereastra din dreptul platformei scărilor pot distinge terasele caselor din partea de jos a grădinii noastre, cu ochii lor orbi care-ţi dau fiori. Un noctambul aprinde lumina în bucătărie şi camera se aprinde cu o flacără de culoarea şofranului, ca un băţ de chibrit. Ferestrele oferă o privelişte destul de bună asupra nivelului de bogăţie al celor dinăuntru: zona în care locuim noi se află la nord-est de centrul oraşului, aşa că o grămadă de vajnici lucrători din domeniul financiar, ca mine, s-au mutat aici şi s-au ruinat renovând dărăpănături victoriene igrasioase şi coşcovite. Casele noastre sunt cele fără perdele, proprietarii lor preferând să se bizuie pe obloanele lor recondiţionate cu cheltuială, în timp ce vecinii noştri mai săraci încă se bucură de confortul clasicelor perdele sau îşi ascund treburile în spatele unor plase ca nişte văluri. În anii '70, cuplurile ca noi smulgeau vechile decoraţiuni victoriene – şemineuri, cornize,

băi cu gheare încleştate de monştri în fiecare colţ – în numele modernităţii şi acum noi, în numele unui nou tip de modernitate, am plătit o avere ca să le punem la loc. (Să fie *o* coincidenţă că cheltuim mult mai mult decât au cheltuit părinţii noştri pe redecorarea şi amenajarea caselor noastre, case în care petrecem din ce în ce mai puţin timp pentru că suntem plecaţi să câştigăm bani ca să plătim pentru robinete franţuzeşti de crom şi podele din stejar în dungi? E ca şi cum casa ar fi devenit un fel de decor pentru o piesă în care sperăm să jucăm într-o zi rolul principal.)

Sus, îl găsesc pe Ben lovind barele pătuţului. Zâmbeşte larg, iar din gură îi iese un firicel strălucitor de salivă care se întinde şi se contractă începând de la extremitatea bărbiei până pe salopetă, bălăngănindu-se în întuneric.

— Bună, drăguţule. Ce fel de oră e asta, ia spune?

Îl extrag din pătuţ, iar el, copleşit de bucuria regăsirii, îşi încearcă un canin nou-nouţ pe gâtul meu. *Au.*

Nu mi-am dorit niciodată băiat. După ce am avut-o pe Emily, am crezut că trupul meu nu poate produce decât fiinţe de tipul ei şi, oricum, eram mai mult decât bucuroasă la gândul de a mai avea o fetiţă: frumoasă, demnă, complicată precum mecanismul unui ceas.

— Băieţii nu mai sunt *deloc* la modă, ne-a comunicat Candy în timpul unui prânz cu toate colegele, anul trecut pe vremea asta.

Burta mea era atât de mare încât şeful de sală a trebuit să aducă un scaun pentru că eu nu mă puteam strecura pe canapeaua separeului ca restul lumii. Am râs toate atunci. Un râs emoţionat, răzvrătit, dar cu o undă de triumf: râsul

celților când au realizat că sfârșitul romanilor era aproape. Și-apoi, trei zile mai târziu, în sala de nașteri, mi l-au pus în brațe pe el. *Pe el!* Ceva atât de mic însărcinat cu responsabilitatea atât de mare și de neverosimilă de a deveni un bărbat, și l-am iubit. L-am iubit instantaneu. Iar el nu se mai sătura de mine. Nici acum nu s-a săturat. Mama unui băiat de un an este o vedetă de cinema într-o lume fără critici.

E atât de greu dintr-odată, puiul meu: trupul lui plăpând se completează cu atributele unui băiat. Pulpe la fel de tari și grăsune ca o mănușă de box. Îl pun pe scaunul albastru, îl iau de mână și încep să fredonez cântecul nostru preferat.

„Lavender's blue dilly dilly, lavender's green, When I am King dilly dilly, You shall be Queen."[1]

Mamele îl cântă de secole, și totuși nimeni nu are nici cea mai vagă idee ce înseamnă. Mamele cântă cântece de leagăn cam cum își îndeplinesc îndatoririle de mame, în general: ceva care se face în mod instinctiv pe bâjbâite, deși scopul acestui ceva pare magic de clar.

Simt cum fiecare părticică din Ben se relaxează, greutatea sa se distribuie înăuntrul salopetei ca nisipul până când îl simt întins uniform la pieptul meu. Trebuie să apreciezi momentul corect, trebuie să ghicești când s-a făcut trecerea de la moțăială la vis. Mă ridic și mă îndrept cu grijă spre pătuț, îi dau drumul din brațe numai în ultima secundă. *Așa*. Aleluia! Apoi, chiar în momentul în care mi-am zis că am scăpat, deschide ochii brusc.

---

1. „Lavanda e albastră, dili dili, lavanda e verde, Când eu voi fi rege, dili dili, tu vei fi regină" (engl.).

Buza de jos îi tremură câteva secunde ca lui Rick privind-o pe Ilsa, iubita lui pierdută, în *Casablanca*, iar apoi întreaga gură formează un O tremurător şi plămânii se umplu cu aer pentru o nouă repriză de urlete.

(Bebeluşii nu dau pe credit niciodată. Dispreţuiesc corectitudinea ca nişte mici tirani. Nu-ţi dau la schimb nici un pic de timp liber pentru mângâierile primite, nu te eliberează pe cuvânt în ciuda nenumăratelor ore petrecute la căpătâiul lor în întuneric. Poţi să răspunzi de o sută de ori la plânsetele lor, dacă a o suta una oară nu răspunzi, tot te vor da pe mâna curţii marţiale ca dezertor.)

— Gata, taci cu mama. Gata, gata, mami nu a plecat.

Ne întoarcem la scaunul albastru, îl ţin de mână şi iau ritualul de adormit de la început.

05.16: Ben e în sfârşit lat.

05.36: Emily mă roagă să citesc o carte numită *Little Miss Busy*[1]. Nu.

07.45: Paula s-a întors la lucru azi. Se simte mult mai bine, slavă Domnului. O rog să nu uite de tortul Teletubbies pentru ziua lui Ben, pentru vineri, o, şi de lumânări. Şi mai uşor cu biscuiţii în caz că celelalte mame sunt un fel de ayatolahi fanatici ai zahărului. (Anul trecut, Angela Brunt a decretat o *fatwa*[2] împotriva *stafidelor*.) Paula îmi cere o sumă imensă de bani, suficientă pentru a plăti organizarea unei petreceri în grădina de

1. „Domnişoara «N-am timp, sunt ocupată»“ (engl.).
2. Decret religios în religia islamică ce trebuie respectat de toţi credincioşii.

la Palatul Buckingham, dar nu îndrăznesc să pun întrebări.

08.27: Sunt atât de terminată când ajung în Broadgate încât îmi cumpăr două espresso duble de la Starbucks şi le dau pe gât ca pe păhărelele de votcă. Am citit undeva că oamenii care suferă din lipsă de somn se află în ceea ce se numeşte stare hipnagogică, un fel de purgatoriu între veghe şi somn, în care imagini suprarealiste plutesc în derivă prin creier. Ca şi cum ai trăi într-un film de David Lynch. Asta ar putea fi explicaţia pentru faptul că Rod Task nu mi se mai pare doar un australian enervant şi agresiv, ci începe să semene cu Dennis Hopper cu privirea fixă şi un râs de om nebun. Stau la birou, port perechea veche de ochelari pe care o ţin în sertar ca să dau impresia că gândesc intens şi aleg activitatea care necesită cel mai mic efort mental, una unde nu ar conta dacă aş face greşeli. Atâta timp cât nu cumpăr sau nu vând, totul e în regulă. Am douăzeci şi nouă de e-mailuri. Primul dintre ele e ireal.

De la: Jack Abelhammer, Fundaţia Salinger
Către: Kate Reddy, EMF
Katharine,
Nici nu-ţi pot spune cât de uşurat mă simt că am rezolvat problema în timpul sărbătorilor. Sunt sigur că nici ţie nu ţi-a fost uşor.
Veşti minunate despre Toki Rubber şi patentarea profilacticului de neînvins. Revenire uimitoare a acţiunilor. Îţi admir sângele rece când te afli sub presiune. Poate sărbătorim joi când vii aici? Un local unde fac un homar excelent mai jos pe strada mea.
Numai bine, Jack

De la: Candy Stratton
Către: Kate Reddy
Ce-ai zice dacă ne-am duce la Corny & Barrow să bem o sticlă, două ca să ne aresteze pentru comportament indecent & să ratăm căcatul de şedinţă de strategie?
Pari distrusă.
C xxxxx

De la: Kate Reddy
Către: Jack Abelhammer
Nu trebuie să mă îmbăt ca să am un comportament indecent. Vreau o săptămână în pat. Dragoste & săruturi K8 xxxxxx

De la: Kate Reddy
Către: Candy Stratton
URGENT! Spune-mi că ai primit mesajul.

De la: Candy Stratton
Către: Kate Reddy
Care msj?

De la: Kate Reddy
Către: Candy Stratton
Despre mine beată şi comportament indecent. Repede. GRĂBEŞTE-TE!

De la: Candy Stratton
Către: Kate Reddy
Pare rău, scumpo. Probabil l-ai trimis altei fete norocoase.

De la: Kate Reddy
Către: Candy Stratton
Clientului din New York, de fapt. Sunt o femeie moartă. Fără flori, te rog.

De la: Candy Stratton

Către: Kate Reddy
Ce căcat! Trimite altul chiar acum.
Stimate domn, geamăna mea diabolică și depravată care-și spune tot Kate Reddy tocmai v-a trimis un e-mail jignitor și tâmpit, vă rog să-l ignorați.
Oricum, nu-ți face griji. Abelhammer e american, nu? Nu uita că noi nu avem simțul umorului.

15.23: Șefii de departamente încep să se scurgă spre biroul lui Rod pentru ședința de strategie. Mi se închid pleoapele ca la păpuși. Singurul lucru care mă mai ține trează e gândul că Jack Abelhammer mă va da în judecată pentru hărțuire sexuală. Yankeii sunt obsedați de „comportamentul nepotrivit". Încă nu am primit nici un e-mail de la el. Speranța că îl va considera pe al meu drept o mostră de excentricitate britanică pălește ca lumina zilei. Pierdută într-o reverie coșmarescă, nu o observ pe Celia Harmsworth. Șefa de la Resurse Umane își întinde un deget osos indicând locul în care și-a înfipt Ben dinții azi-dimineață. Parcă s-a întâmplat acum trei vieți.

— Ai ceva pe gât, Kate?

— A, aia. M-a mușcat ăla mic.

Câțiva bărbați așezați la masă chicotesc în paharele cu Perrier. Celia afișează un rânjet înghețat ca acela al mamei vitrege când îi dă Albei ca Zăpada mărul. Mă scuz și țâșnesc spre toaletă, urmată de Candy. Lumina e îngrozitoare în baie, dar oglinda îmi dezvăluie ceva care arată ca o mușcătură făcută de un vampir adolescent la jumătatea gâtului. Încerc cu fond de ten. Inutil. Încerc cu pudră. La dracu'. Mușcătura pare furioasă și spumegândă, ca o imagine din avion a muntelui Etna.

Candy intră cu un baton corector Touche Eclat și începe să mă dea cu el pe gât.

— Să nu-mi spui că Richard cel molcom te-a muşcat de gât? E grozav, dragă.

— Nu, bebeluşul căruia îi ies dinţii m-a muşcat. Dragul meu soţ dormea în timpul ăsta. Dar aproape l-am muşcat eu ca să-l trezesc.

Întoarsă în birou, îmi găsesc colegii făcând ceea ce le place lor cel mai mult: ţin o şedinţă. Dacă şedinţa asta iese foarte bine, dacă o lungesc destul de mult, vor putea să se recompenseze organizând încă o şedinţă mâine. Cu puţin noroc, lipsa de progres în şedinţa nr. 1 va putea fi analizată în şedinţele nr. 3, 4 şi 5. La începuturile mele în lumea afacerilor, credeam că şedinţele au ca scop luarea de decizii. Mi-a luat câteva săptămâni să-mi dau seama că şedinţele sunt de fapt arene de demonstrare a forţei, echivalentul din Square Mile al sesiunilor de despăduchere între gorile pe care le vedem la emisiunile despre animale sălbatice. În unele zile, privindu-i pe băieţi cum acţionează în căutarea poziţiei care le aparţine în grup, aş putea jura că aud vocea şoptită şi dulceagă a lui David Attenborough comentând gesturile masculilor de a se bate cu pumnii în piept şi despăducherea:

— Iar aici, în inima junglei urbane, îl vedem pe Charlie Barnes, un exemplar tânăr de la biroul Relaţii cu Statele Unite, apropiindu-se de şeful grupului plin de cicatrice din lupte, Rod Task. Priviţi cu atenţie poziţia trupului lui Charlie, felul în care îşi arată inferioritatea şi în acelaşi timp caută cu disperare aprobarea masculului mai bătrân...

Cele mai multe femei de aici au o toleranţă scăzută pentru tipul ăsta de socializare. Din motive evidente, căci noi nu suntem de faţă la exhibarea puţelor ~~care are loc la pisoarele societăţi~~i şi nici

nu ne atrage ideea de a căuta cine știe ce pămpălău plin de mătreață pe care să-l flatăm într-un bar după serviciu. Sincer, cine mai are energia necesară? Ca niște fetițe cuminți și silitoare, cum eram și la școală, încă mai credem că dacă facem tot posibilul să ne terminăm treaba la timp, atunci:

a/ după faptă și răsplată, și

b/ vom ajunge acasă înainte de șapte.

Ei bine, nu merge așa. Nici nu primim răsplata și nici nu ajungem acasă înainte de ora șapte.

Telefonul îmi vibrează ușor în buzunarul sacoului, anunțându-mă că am primit un mesaj. Îl citesc. E de la Candy.

Î: De câți
bărbați e nevoie
să înșurub.
1bec?
R: Unul.
El doar îl ține
&așteaptă ca
pământul să se
rotească
în jurul lui.

Pufnesc în râs, atrăgând privirile ostile ale tuturor celor din jurul mesei, mai puțin Candy, care se preface că își notează frenetic sugestiile lui Harles Baines în legătură cu ceea ce el numește îmbunătățire organizatorică.

Analiza rapoartelor lunare nu se mai termină. Încep să pierd din nou bătălia împotriva somnului când observ că pe computerul lui Rod apare încă screensaver-ul de Crăciun. Un om de zăpadă care dispare treptat în furtuna de fulgi. Mă gândesc cât de plăcut trebuie să fie să fii îngropat în zăpadă, cât de delicios să te scufunzi în zăpada rece, acceptând neantul. Mă gândesc la căpitanul Oates, la Polul Sud:

— O să ies acum şi s-ar putea să lipsesc ceva timp.

— Doar ce te-ai întors, Katie, se răsteşte Rod ţintindu-mă cu stiloul lui Mont Blanc.

Îmi dau seama că am spus cu voce tare ce gândeam, ca una dintre acele femei nebune care umblă pe străzi îmbrăcate în saci de gunoi, turuind despre lumea lor interioară paranoică.

— Scuze, Rod. E vorba de căpitanul Oates. Îl citam doar.

O sală plină de administratori de fonduri îşi roteşte ochii la unison. La capătul îndepărtat al mesei, suficient de aproape de Rod ca să-l poată linge, nările de rasă pură ale asistentului meu Guy freamătă de plăcere amuşinând izul de umilinţă.

— Îţi aminteşti de căpitanul Oates, îl îndrum pe şeful meu, cel care a ieşit din cort, expunându-se unei morţi sigure, în timpul expediţiei lui Scott la Polul Sud.

— Tipic pentru un britanic prostovan, pufneşte Rod. Sacrificiu de sine inutil. Cum se numeşte asta, Katie, onoare?

Acum se uită toţi la mine. Mă întreb cum s-o scot la capăt. *Hai!* Kate către creier, Kate către creier, mă auzi?

— De fapt, Rod, expediţia la Polul Sud nu este un model de gestiune aşa de prost. Ce-ar fi dacă am aplica-o la fondul nostru cel mai neperformant? Cel care ne secătuieşte resursele? Poate că fondul cel mai prost ar trebui să iasă la o plimbare în zăpadă.

Când îi sugerez să reducă cheltuielile, privirea lui Rod capătă o lucire lipicioasă şi şireată.

— Hm. Nu-i o idee deloc rea, Katie, nu-i rea deloc. Ocupă-te tu de asta, Guy.

Ochii se rotesc în altă direcţie. Era cât pe-aci.

19.23: Mă târăsc până acasă, unde o găsesc pe dădacă cu fundu-n sus. Supărările dădacelor pot să apară din senin și sunt cu atât mai înșelătoare. Îmi dau seama că de data asta e grav pentru că Paula s-a apucat de făcut curat în bucătărie. Nu-mi doresc decât să mă prăbușesc pe canapea cu un pahar de vin în mână și să încerc să mă dumiresc dacă personajele din *EastEnders* pe care le recunosc mai sunt încă în viață. Nu m-am mai uitat la serial din iunie, răstimp în care întregi dinastii s-ar fi putut prăbuși în Albert Square, iar Phil Mitchell ar fi putut produce cel puțin încă doi copii din flori cu fostele soții ale fratelui său răposat. În loc de asta, trebuie să navighez cu grijă extremă printre evenimentele zilei. Laud conținutul nutritiv al pachetului de prânz al lui Emily, promit să cumpăr etichete cu nume mâine, declarând că nu e nici un deranj (cum să nu!). Apoi încerc să mă dau bine pe lângă ea la nivel cultural, menționând o vedetă dintr-un serial siropos care tocmai a născut și despre care se vorbește pe șapte pagini în ultimul exemplar din *Hello!* al Paulei.

Cele două sarcini mi-au distrus memoria pe termen scurt, dar m-am ales în schimb cu o capacitate înspăimântătoare de a-mi aminti pe loc numele tuturor bebelușilor de celebrități. Faptul că știu numele progeniturilor lui, să zicem, Demi Moore și Bruce Willis (Rumer, Scout, Tallulah) sau al fiului lui Pierce Brosnan (Dylan, care este și numele primei odrasle a cuplului Catherine Zeta-Jones/Michael Douglas și al celei de-a doua odrasle a Pamelei Anderson) nu-mi folosește direct pe plan profesional, însă m-a ajutat considerabil în câteva situații critice cu Paula.

— Dylan începe să fie un nume foarte la modă, remarcă Paula.

— Da, zic eu, dar adu-ţi aminte de fetiţa lui Woody Allen şi a Miei Farrow. O chema Dylan şi a ajuns să-şi dorească să-şi schimbe numele.

Paula dă din cap aprobator:

— Şi celuilalt copil i-au pus un nume tâmpit parcă.

— Satchel[1] !

— Da, asta era.

Paula râde. Mă alătur şi eu: nebunia vedetelor fiind una dintre marile plăceri democratice. Se simte deja că i-a mai trecut supărarea când, din prostie, îmi forţez norocul şi o întreb dacă a reuşit să găsească un tort Teletubbies.

— Nu pot nici eu să ţin minte chiar *totul*, îmi spune ea şi dispare pe uşă, cu capa neagră invizibilă fluturându-i.

Uşa de la intrare încă îmi reverberează în minte atunci când descopăr motivul supărării deschis pe masă. În *Evening Standard* e un articol despre cât de bine sunt plătite dădacele londoneze şi cum trăiesc ele pe picior mare: maşini ultimul răcnet, servicii de sănătate private, abonament la sală de fitness, dreptul de a folosi avionul particular, dreptul de a folosi calul.

Calul? Şi eu care credeam că noi suntem generoşi lăsând-o pe Paula să-mi folosească maşina în timp ce eu merg cu autobuzul. Orice ar fi, *nu* mă voi lăsa şantajată să-i dau şi mai mulţi bani. Am atins deja limita ultimă.

20.17: Îi comunic lui Richard că va trebui să-i mărim leafa Paulei. Plus lecţii de călărie, eventual. Urmează o ceartă îngrozitoare în timpul căreia Richard subliniază faptul că, după ce i-am plătit noi impozitul şi asigurarea de sănătate, Paula câştigă mai mult decât el.

---

1. „Desagă“ (engl.).

— Şi a cui e vina? spun eu.
— Ce vrei să zici cu asta?
— Nimic.
— Ştiu eu ce înseamnă nimic la tine, Kate.

La cină, stăm la câţiva centimetri unul de celălalt la masa din bucătărie, fierbând în suc propriu. Richard a făcut paste şi o salată cu avocado şi roşii. Începem o discuţie prudentă despre copii: pofta de mâncare imensă a lui Ben, noua fixaţie pe *Mary Poppins* a lui Emily, el începe să-mi devină din nou simpatic până când, înfăşurând nişte spaghete pe furculiţă, menţionează în treacăt că a făcut sosul *pesto* chiar el, după-amiază. Chestia asta mă umple de admiraţie şi mă demoralizează cumplit în acelaşi timp. Nu pot s-o înghit.
— Când ai avut timp să faci *pesto*? Şi farfuriile tot tu le-ai făcut? Presupun că în curând te apuci de olărit. De ce naiba nu poţi să faci ceva util? Să înlocuieşti permisul de parcare, de exemplu.
— Noul permis de parcare se află în maşină, spune el, dacă doamna şi-ar smulge câteva secunde din programul ei încărcat, l-ar putea vedea.
— O, acum suntem soţul ideal!
Rich se ridică de la masă. Se aude scârţâitul scaunului de metal pe lemn.
— Eu renunţ, Kate. Îmi ceri să fac lucruri şi când le fac, mă dispreţuieşti pentru asta.
Nu ştiu de ce nu găsesc nici o replică la asta. Mi se pare un lucru incredibil de crud, dar care nu poate fi contrazis. Femeile glumesc deseori spunând că au nevoie de o nevastă care să aibă grijă de ele, dar chiar vorbesc serios: cu toţii avem nevoie de o nevastă. Dar să nu vă aşteptaţi de la noi să le mulţumim bărbaţilor care îşi asumă responsabilităţi casnice.

— Kate, trebuie să discutăm.
— Nu acum, Rich, am nevoie de o baie.

Tot fără uleiuri de baie. Găsesc un pachet vechi de săruri cu aromă de levănţică în fundul dulapului cu lenjerie. Scrie pe el că „te alină şi te motivează": adaug şi nişte spumă Pirate Pete de la Ben, care dă apei o culoare bleumarin ca uniformele de şcoală.

Intru în laguna albastră cu apă opărită şi zac pe spate cu lectura mea preferată: în ultimii ani, ca să fiu sinceră, singura mea lectură. Mai bună decât orice roman, *Ghidul proprietăţilor de la ţară* este o broşură lucioasă doldora de poze ale proprietăţilor de vis de peste tot din Insulele Britanice. Am putea da la schimb dărăpănătura noastră din Hackney pentru, să zicem, o moară transformată din Cotswolds sau un castelaş din Peeblesshire. (Unde o fi Peblesshire? Pare să fie un loc îndepărtat.) Fotografiile sunt grozave, dar ceea ce îmi place cel mai mult sunt detaliile. La pagina 18, e o casă din Berkshire care se laudă că are un birou anexă cu tavan întărit cu grinzi şi grădini pline de pomi fructiferi maturi. Cum o arăta un tavan întărit cu grinzi? Nu prea-mi dau seama, dar îmi doresc unul. Şi pomi fructiferi maturi! Mă şi văd plimbându-mă printr-o bibliotecă cu pereţi acoperiţi cu lambriuri de lemn, cu vaze înalte cu crengi înflorite, proaspăt tăiate, presărate pe drumul spre bucătăria care constituie un amestec de dulapuri tradiţionale şi electrocasnice de ultimă oră. Stând lângă aragazul Aga, pe care nu l-aş folosi la gătit, pentru asta aş folosi unul cu cuptor dublu Neff, aş scrie datele pe etichetele cu gem de mere culese din grădinile întinse cu pomi fructiferi maturi în timp ce copiii

mei se joacă fericiţi într-un colţişor retras, tapisat cu materiale de bun-gust.

„Revista porno a lui Kate“. Aşa-i spune Richard broşurii lui Jameson de câte ori dă de câte un exemplar dosit sub partea mea de pat. Are dreptate. Toate pozele alea la care-ţi lasă gura apă, expuse pentru plăcerea mea vizuală, îţi permit să te instalezi în vieţile respective fără să te chinui să le trăieşti efectiv. Cu cât mă simt mai deprimată în propria casă, cu atât mai devoratoare devine pasiunea mea pentru alte case.

Gândul la Rich îmi aduce aminte de cearta din cauza sosului *pesto* şi mi se strânge inima. Bunătatea şi normalitatea lui sunt de-ajuns pentru a stârni în mine sentimente exact opuse. De ce? Richard crede că sunt prea indulgentă cu Paula, că îi permit lucruri pe care nici un angajat plătit atât de generos şi căruia i se oferă asemenea condiţii nu ar trebui să şi le permită. Crede că Paula este o fată de douăzeci şi cinci de ani din Kent destul de isteaţă, care se poartă frumos cu copiii noştri, dar în acelaşi timp încearcă să stoarcă şi ultimul bănuţ de la noi. Mai crede că de câte ori îi cere Paulei ceva care nu intră în fişa postului, descoperă că şosetele pe care i le-a dat Paulei la spălat i-au intrat la apă. Crede că Paula are prea multă putere în casa noastră. Are dreptate. Dar Rich nu-şi face atâtea probleme în legătură cu creşterea copiilor noştri ca mine: bărbaţii simt chestia asta la portofel, femeile o simt în pântece. Telefoanele au ajuns să funcţioneze fără fir, dar mamele fără cordonul ombilical, niciodată.

Eu o privesc pe Paula ca pe femeia care petrece cu copiii mei toate orele când eu nu sunt lângă ei: o persoană pe care trebuie să mă pot baza că îi va iubi şi proteja şi care să poată depista primele simptome de meningită. Că lasă casa în

dezordine, că se cramponează de faptul că mașina de spălat vase conține și veselă folosită de adulți, nu numai de cei mici, și de aceea refuză să o pornească, că nu-mi dă restul exact de la cumpărături și că „pierde“ bonurile fiscale, toate astea nu mă provoacă să fac scandal.

Se spune că problema cu femeile de carieră din generația mea este că nu știu cum să se poarte cu servitorii. Greșit. Problema cu femeile de carieră din generația mea este că noi *suntem* servitorii: nu știm cum să mai fim pe veci recunoscătoare pentru cel mai mic ajutor în casă, pentru care plătim apoi până ne iese pe nas, și-n același timp ne zbatem din răsputeri să ne păstrăm și poziția de stăpâne.

Când am început să mă duc din nou la serviciu, mi-am dus fetița la creșă. Este una la vreo zece minute de mers pe jos de casa noastră, iar cea care conducea creșa, o scoțiancă radioasă și plină de energie, chiar îmi plăcuse. Camera pentru bebeluși era mică, cu doisprezece pătuțuri aliniate unul lângă altul: când am văzut-o prima dată, am reușit să mă conving că are o atmosferă caldă, dar lăsând-o pe Emily acolo zi de zi a început să mi se pară că seamănă mai degrabă cu un orfelinat din România ceva mai stilat. Când am întrebat-o pe Moira cum pot să doarmă bebelușii cu tot zgomotul care venea din camera de alături, de la copiii mai mari, a dat din umeri și mi-a zis:

— Apăi, se obișnuiesc în timp cu zgomotul.

Și mai erau și penalizările. Dacă-ți luai copilul mai târziu de 18.30, îți luau 10 £ pentru primele 10 minute și 50 de £ pentru mai mult. Ajungeam veșnic mai târziu de 18.30. Alergând dinspre metrou, simțeam cum mi se adună rușinea în stomac precum lichidul produs de bilă.

Stând la un loc cu alți treizeci de copii, Emily a luat toate bolile posibile. Prima ei răceală de iarnă a durat din octombrie până în martie, iar năsucul ei de bebeluș avea o crustă verde-gri. După ce furnizau virușii cu care se infecta copilul, creșa era foarte strictă, întotdeauna obligându-te să-ți ții copilul bolnav acasă, taxele rămânând aceleași. Îmi amintesc cum stăteam ore întregi la telefon, la serviciu, vorbind cu agenții de dădace temporare, făcându-mă că vorbesc cu clienții, sau implorându-mi prietenii să mă ajute. (Iar eu urăsc să cer favoruri : detest sentimentul de a fi îndatorată cuiva.) Și-apoi, într-o dimineață tristă, a trebuit s-o las pe Emily, care avea febră, la o cunoștință a uneia dintre mamele din grupul meu postnatal pentru mame și bebeluși, care locuia în Crouch End. Seara, femeia mi-a raportat că Emily plânsese toată ziua, mai puțin o oră, cât se uitaseră la o casetă cu *Frumoasa adormită* care a mai potolit-o puțin. În ziua aceea, fetița mea a articulat prima propoziție : „Vreau merg acasă". Dar eu nu am fost acolo să o aud și nu am fost nici acasă, unde își dorea ea cu disperare să meargă.

Deci, da, Paula nu e ideală. Dar ce-i aia ideal ? Mami care stă acasă și-și pune viața la picioarele copiilor ei. Voi ați face asta ? Aș putea eu face asta ? Nu mă cunoașteți destul de bine dacă credeți că aș putea.

Ies din cadă, mă dau cu niște cremă pe petele roz solzoase de pe mâini, în spatele genunchilor și urechilor, mă înfășor în halat și mă duc în birou să-mi verific mesajele înainte de culcare.

De la : Jack Abelhammer
Către : Kate Reddy
Katharine, nu-mi amintesc să fi menționat o beție în mailul meu, dar comportament

indecent sună excelent. Statul în pat o săptămână ar putea fi o problemă: ar trebui să-mi reprogramez toate întâlnirile. Poate ar trebui atunci să încercăm un bar cu stridii?
Cu dragoste Jack

Dragoste? De la unul dintre cei mai importanţi clienţi ai mei? O, Doamne, Kate. Uită-te şi tu ce tâmpenie ai făcut.

Să nu uit

*Tăiat unghiile lui Ben, scrisori cu mulţumiri pentru Crăciun? Plus bălăcărit administraţia locală într-*o *scrisoare în legătură cu neridicarea bradului de Crăciun. Umilit scârbavnicul de Guy în faţa lui Rod ca să-i arăt cine e şeful. Învăţat să trimit sms-uri. Ziua lui Ben – găsit tort Teletubbies. Maiou de balerină (roz, nu albastru !). Cadou – Tinky Winky care dansează sau jucărie de lemn pentru îmbunătăţit aptitudinile? Tinky Winky care dansează ŞI jucărie de lemn pentru îmbunătăţit aptitudinile. Încălţări/şcoli/învăţat să citească Emily. Sunat mama, Jill Cooper-Clark, răspuns la telefonul surorii NEAPĂRAT – de ce părea Julie aşa şucărită pe mine? Ultima din Londra care nu a văzut noul superfilm –* Tigru magic, dragon pufăind *? Vacanţa de la mijlocul trimestrului când/ce? Invitat prieteni la prânz duminică. Cumpărat seminţe de pin şi busuioc ca să fac* pesto, *curs gătit pentru petreceri (al lui Leith sau ceva asemănător). Broşuri vacanţă de vară. Cumpărat mingiuţă pentru Jesus. Ofertă pentru traversă? Becuri, lalele, balsam buze, injecţii cu Botox pentru îndepărtarea ridurilor?*

9

Prima dată când l-am întâlnit pe Jack

07.03: Stau ascunsă în baia de jos cu valiză cu tot ca să nu mă vadă Ben. El e alături în bucătărie cu Richard, care-i dă micul dejun. Îmi doresc cu disperare să mă duc, dar îmi spun că nu e cinstit ca pentru câteva minute egoiste de stat cu el să-l las cu inima sfâșiată. (În carte scrie că bebelușii depășesc Anxietatea Separării până la doi ani, dar nu scrie nimic despre mame.) Mai bine să nu mă vadă deloc. Ghemuită în baie, stând pe coșul de rufe, am timp să studiez camera și observ niște vălătuci de praf gri care atârnă în dreptul ferestrei ca draperiile unei vrăjitoare. (Menajera noastră, Juanita, suferă de rău de înălțime și e de înțeles că nu poate curăța locurile aflate mai sus de șold.) Mai e și mozaicul cu o sirenă pe care meșterul l-a lăsat pe jumătate terminat după ce i-am zis că nu-i mai dăm nici un ban în plus, așa că are numai țâțe și n-are coadă.

Prin ușa închisă, aud brum-brumuri înfundate urmate de chicotitul lipicios, *à la* Sid James, al lui Ben. Probabil Rich se preface că lingurile

pline cu cereale sunt maşinuţe ca să-l facă să deschidă gura. Se aude un claxon afară, semn că Pegas a sosit.

Mă furişez afară din propria casă ca un hoţ, când se aude un claxon acuzator de la Volvo-ul parcat peste stradă. Angela Brunt, capul Lojei Şorţurilor locale. Faţa ei îmi aminteşte de un Ford Anglia. Cu ochii bulbucaţi ca nişte becuri, plasaţi într-un craniu triunghiular, Angela este tragic de banală. E de-abia ora 7, ce-o fi cu ea afară din casă? Probabil doar ce a dus-o pe Davina la cursurile de japoneză de dinainte de răsăritul soarelui. Dă-i treizeci de secunde Angelei şi mă va întreba dacă am înscris-o deja pe Emily la şcoală.

— Bună, Kate, nu te-am mai văzut de mult. Ai înscris-o deja pe Emily la şcoală?

Cinci secunde! Da, iată că Angela şi-a doborât propriul record la paranoia educaţională. Sunt tentată să-i spun că ne gândim s-o înscriem la şcoala primară de stat. Cu puţin noroc, i-aş produce un atac de cord instantaneu considerabil.

— Cred că mai putem încă s-o înscriem la St Stephen.

— Zău? Becurile se rotesc în fasunguri. Dar cum aveţi de gând s-o mai înscrieţi la o şcoală decentă la unsprezece ani? Ai citit ultimul raport Ofsted despre St Stephen?

— Nu, nu am...

— Eşti conştientă că elevii de la şcolile de stat sunt cu 2,4 ani în urma celor de la şcolile private după optsprezece luni, iar până la vârsta de nouă ani cu 3,2 ani?

— Dumnezeule, sună rău de tot. Oricum, Richard şi cu mine ne vom interesa şi la Piper Place, dar mi se pare cam strictă şcoala. Ceea ce-mi doresc de fapt e ca Emily să, înţelegi, să fie fericită cât e mică.

Angela tresare la auzul cuvântului „fericită“, ca un cal care vede un şarpe cu clopoţei.

— Din câte ştiu eu, toţi de la Piper Place suferă de anorexie în clasa a şasea, îmi spune ea radioasă, dar oferă o cultură generală robustă.

Minunat. Fiica mea va deveni prima anorexică robustă. Va intra la colegiu cântărind treizeci şi două de kilograme, de pe patul de spital va da examen să fie admisă la Oxford, cu specializarea filozofie, ştiinţe politice şi economice şi-l va lua cu o notă fantastică. După aceea va lucra timp de şase ani, va avea un copil, va renunţa la serviciu pentru că e prea mult şi-şi va petrece dimineţile în cafeneaua Coffee Republic decodând criteriile de admitere la St Paul, bând cafele cu lapte degresat împreună cu casnica vorbitoare fluentă de japoneză Davina Brunt. Doamne Dumnezeule, care-i problema cu femeile astea?

— Îmi pare rău, Angela, trebuie să fug. Trebuie să prind avionul.

Mă lupt încă să deschid portiera taxiului, care se împotriveşte din toate balamalele, când Angela îmi serveşte lovitura finală.

— Ascultă, Kate, dacă chiar vrei s-o înscrii pe Emily la Piper Place, îţi pot da numărul de telefon al unui psiholog. Toată lumea apelează la el. O va pregăti pe Emily să dea răspunsurile corecte şi să deseneze ce trebuie la interviu.

Pe bancheta din spate a taxiului lui Winston, respir adânc, recunoscătoare, aerul dulceag îmbibat cu *ganja*. Mă poartă într-un trecut mai blând, înainte de a avea copii, când a fi iresponsabil era aproape o datorie.

— Şi cum arată acest desen corect, Angela?

Femeia Brunt râde:

— O, ştii şi tu, creativ, dar nu *prea* creativ.

Doamne, cât mă dispreţuiesc după discuţiile cu Angela Brunt. Simt cum ambiţia ei maternă mă infectează ca un virus. Încerci să te împotriveşti, încerci să fii consecvent intuiţiei care-ţi spune că odrasla ta se va descurca foarte bine fără să fie îndopată cu informaţii ca un pui de gâscă pe cale de a deveni pateu. Dar într-o zi, sistemul tău imunitar e slăbit puţin şi *Bum!*, Angela te infectează cu tabelele ei secrete, rezultatele medii obţinute la citire şi numărul de telefon al psihologului. Ştiţi ce e cu adevărat jalnic? În final, probabil o s-o dau pe Emily la Liceul Anorexia: teama de efectele pe care le va avea un sistem excesiv de competitiv asupra copilului meu va fi învinsă de teama de a o ţine pe loc, de a o face să rămână în urmă şi totul din vina mea. Şi cursa începe în fiecare an din ce în ce mai devreme: există chiar o grădiniţă în cartierul nostru unde au un perete dedicat impresioniştilor. Mamele s-au obişnuit de voie, de nevoie cu ideea că banii nu pot cumpăra dragostea, dar cred că-l pot cumpăra pe Monet, şi asta e suficient pentru ele.

Mame epuizate care merg la serviciu şi care-şi înscriu fetele la academii ale stresului. Poate e singura perspectivă pe care o mai putem înţelege. Stres. Succes. Chiar rimează.

09.28:

— Ce probleme are femeia aia?

— Poftim?

Winston mă studiază în oglinda retrovizoare. În ochi, atât de căprui că sunt aproape negri, are picăţele de zâmbet.

— Angela? O, de unde să ştiu? Angoasă urbană, femeie frustrată care trăieşte prin copiii ei, insuficient sex oral. Chestiile obişnuite.

Râsul lui Winston umple taxiul. Gutural şi grunjos, reverberează în plexul meu solar şi, pentru o clipă doar, mă calmează.

Traficul e atât de greoi încât am tot timpul să mă gândesc la tortura care mă aşteaptă : întâlnirea cu Abelhammer. Când am vorbit cu Rod aseară, mi-a spus :

— Jack pare entuziasmat să te întâlnească, Kate.

— Probabil pentru că Greenspan a redus cu jumătate de procent rata, am improvizat eu.

Nu prea aveam cum să-i spun şefului meu că i-am trimis clientului meu un e-mail în care îi promiteam comportament indecent şi o săptămână în pat, ce să mai zic de dragoste şi săruturi.

Nu ştiu de ce mă tot scarpin. M-am spălat aseară pe cap cu un şampon nou : reacţie alergică poate? Sau poate că am luat cine ştie ce forme de viaţă inferioară de pe bancheta din spate a lui Pegas : asemănător unei mlaştini, taxiul ar putea fi un mediu propice pentru o întreagă serie de nevertebrate.

Pe de altă parte, muzica ce învăluie taxiul îşi are originile la capătul opus al evoluţiei umane. Sunetele înfierbântate ale trompetelor şi loviturile sacadate ale percuţiei îmi amintesc de *Rapsodia albastră*.

— E Gershwin, Winston?

Clatină din cap.

— Ravel.

Şoferul meu de taxi ascultă Ravel?

Trecem pe lângă fabrica de aspiratoare când începe mişcarea lentă. E cel mai trist lucru pe care l-am auzit vreodată. Pe la jumătate, intră flautul, care pur şi simplu suflă o boare peste pian. Când închid ochii, văd o pasăre planând deasupra mării.

Birourile din New York ale Fundației Salinger 15.00, ora Coastei de Est: Ajung la biroul Abominabilului Abelhammer, care se află chiar după colț de Wall Street Center, groaznic de amețită. Însoțită de asistentul meu, Guy, care pare neafectat de decalajul de fus orar. Dimpotrivă, Guy este oribil de bine pus la punct și știe fluctuațiile Nasdaq mai bine decât pe ale propriului puls.

Am ales un costum sobru potrivit pentru prezentarea în fața lui Abelhammer. Cast, negru cărbune, până sub genunchi; pantofi de văduvă siciliană: arăt ca Maria von Trapp înainte de a tăia draperiile din dormitor.

Sunt hotărâtă să mențin tonul întâlnirii la câteva grade sub zero, dar când Jack Abelhammer intră în încăpere, toată hotărârea mea se evaporă. În loc de un patrician cu părul alb care se îmbracă de la Brooks Brothers, cum mă așteptam eu, mi se arată un tip sportiv, tuns scurt, senzual, cam de aceeași vârstă cu mine, cu un zâmbet ce se dezvăluie cu încetinitorul *à la* Geroge Clooney, și care îi cuprinde întâi ochii înainte ca gura să fie destinsă complet. La naiba. La naiba.

— Ei bine, Kate Reddy, spune Abominabilul Abelhammer, e o adevărată plăcere să asociez o imagine cu toate cifrele acelea pe care mi le-ai trimis.

Hă. Îi pun la curent pe cei de la Salinger cu evoluția fondului în ultimele șase luni. Totul e floare la ureche până când una dintre tinerele consultante ale lui Jack, o roșcată *à la* agent Scully cu o căutătură încruntată, își împinge ochelarii de pe vârful nasului și zice:

— Ați putea să-mi spuneți de ce, dacă previziunile dumneavoastră pentru Japonia sunt atât de negative, aveți un surplus de acțiuni în Japonia?

— Aha, iată o întrebare foarte pătrunzătoare. Cred că e pe gustul tău, Guy.

Pasându-i-o graţios asistentului meu, mă aşez pe scaun şi mă pregătesc să-l privesc pe nenorocitul ăla mucos cum încearcă să scape din încurcătură. Îmi verific relaxată mobilul.

SMS de la Paula Potts către Kate Reddy
Emly trimisă acasă
d la şcoală cu
LINDINI. toată fam
trebuie tratată.
ŞI TU!
numai bine, Paula

Nu-mi vine să cred ce citesc. Am călătorit peste Atlantic şi am importat lindini ca pe gândacii de Colorado. Mă scuz şi ies din şedinţă, năpustindu-mă spre baie. La lumina verde care-ţi dă rău de mare din Toaleta Directorilor, încerc să-mi examinez părul, trăgând de şuviţe. Cum arată lindinile? Un ciorchine de ouă lângă cărare sau poate e doar mătreaţă. Mă pieptăn ca ieşită din minţi.

Nu pot să scap de cina deja programată cu Abelhammer. Nu prea pot să folosesc ca scuză un control de urgenţă împotriva paraziţilor.

Restaurantul Brody cu specific fructe de mare 19.30: În timpul cinei, stau foarte ţeapănă, ca regina Maria, şi destul de departe de masă. Am în cap imaginea unor lindini descurcăreţe făcând o ascensiune în supa de scoici a clientului.

— Îmi permiţi să te duc cu maşina la hotel, Kate? mă întreabă Jack.

— Ăă, bine, dar ne putem opri la o farmacie? Trebuie să cumpăr ceva.

Ridică din sprâncene plin de speranţă.

— Şampon, vreau să spun. Trebuie să mă spăl pe cap.

— Acum? Vrei să te speli pe cap chiar acum?

— Da. Să-mi iasă Londra din păr.

Bravo. Creativă, dar nu prea creativă.

Motive ca să nu am o aventură cu Abelhammer

1/ Nu m-am mai epilat cu ceară pe picioare de la Halloween.

2/ Lindinile ar putea face o coborâre în tunsoarea impecabilă a absolventului de la Colegiul de Ştiinţe Economice Harvard.

3/ Client important, ergo *neprofesional.*

4/ Sunt măritată.

Oare punctele astea nu ar trebui să fie în altă ordine?

10
Aniversarea

Vineri, 06.02 : Azi e prima aniversare a fiului meu, iar eu mă aflu în cer, undeva deasupra aeroportului Heathrow. Avionul are întârziere mare : vizibilitate proastă, căi aeriene aglomerate. Situaţia asta durează de treizeci şi cinci de minute, echivalentul în aer al călcatului apei, şi asta îmi dă emoţii. Îmi simt picioarele descălţate cum se încordează sub pătură încercând să ne menţină plutind în aer. Mă gândesc la toate avioanele alea mari care şuşotesc trecând unele pe lângă altele în ceaţă.

Se aude vocea pilotului în difuzoare. Unul dintre tipii aceia prietenoşi, de genul „poţi să-mi spui Pete". Mi-e inima grea. În astfel de momente nu-mi doresc un pilot pe nume Pete. Îmi doresc cu disperare un pilot care să se numească Roger Carter din Weybridge, comandant de escadron, care a luptat în Bătălia Angliei, are o amantă în Agadir, bun prieten cu Raymond Baxter de la *Tomorrow's World*[1]. Un bărbat adevărat care

1. „Lumea de mâine" – serie de documentare BBC care au început în 1965 şi au fost retrase în 2003 din cauza lipsei de audienţă, în care erau prezentate ultimele descoperiri din domeniul ştiinţei. Raymond Baxter,

să ne poată aduce pe pământ cu o mână legată de unul din capetele mustăţii lui în furculiţă, dacă e nevoie. Vedeţi voi, trebuie să trăiesc. Sunt mamă.

Pilotul ne spune că va trebui să ne îndreptăm spre aeroportul Stansted. Nu prea mai avem combustibil. Nu trebuie să ne îngrijorăm, însă. Nu, nu trebuie deloc. Azi e ziua lui Ben. Trebuie să aterizăm cu bine ca să pot lua tortul Teletubbies de la cofetărie şi ca să-mi pot îmbrăca băieţelul pentru prima lui petrecere în pantaloni reiaţi grena şi cămaşă bej moale, înainte ca Paula să-l îmbrace în kakiul nespălat al uniformelor soldaţilor din operaţiunea „Furtună în deşert“, care-i place ei. Nici nu se pune problema să mor. În primul rând, Richard nu ar avea niciodată curajul să-i povestească lui Emily despre menstruaţie. Ar pune-o pe mama lui s-o facă, iar Barbara i-ar ţine o expunere scurtă lui Em despre „prospeţimea personală“ înainte de a-i arăta ceva numit „şerveţel igienic“. Şi s-ar referi la sex ca la „acel departament“. Ca în exemplul: „Nu e nimic în neregulă între mine şi Donald în Acel Departament, mulţumesc de întrebare“. (În marile magazine universale ale vieţii, cred că Acel Departament se găseşte pe acelaşi etaj cu Articole dame şi Electrocasnice). Nu, nu. Nu. Trebuie să trăiesc. Sunt mamă. Înainte, moartea nu era aşa o problemă. Adică, desigur că doream s-o evit cât mai mult posibil, dar de când am copii, o văd pe doamna cu coasa peste tot şi sar tot mai sus şi mai sus ca să evit lama ei şuierândă.

— Aveţi tot ce vă trebuie, doamnă?

---

prezentatorul emisiunii, faimos pentru descrierea invenţiilor cu o precizie militară folosindu-se de fidelul său pix Parker („după cum puteţi vedea: aici, aici şi aici“).

În lumina chioară din cabină, stewardesa a devenit o gaură de cutie de scrisori dată cu ruj în jurul unui zâmbet alb ca laptele.

Mă adresez dinţilor:

— De fapt, e prima aniversare a băieţelului meu azi şi speram să ajung acasă înainte de micul dejun.

— Atunci vă asigur că facem tot ce se poate. Să vă aduc un pahar cu apă?

— Şi scotch. Mulţumesc.

Aeroportul Stansted

08.58: Avionul realimentat cu combustibil stă pe asfalt. Pilot din Pont zice că nu e vina lui că trebuie să ne întoarcem la Heathrow. O, minunat. În timp ce avionul câştigă altitudine, două sticle miniaturiale de whisky goale alunecă de pe măsuţa mea şi aproape aterizează în poala femeii de vizavi. Mă blagosloveşte cu un zâmbet languros, îşi aranjează eşarfa verde-mentă, îşi deschide poşeta Gucci. De unde scoate o sticluţă de aromaterapie şi-şi dă cu levănţică la punctele unde se simte pulsul şi se stropeşte şi pe faţă înainte de a bea cu înghiţituri mici dintr-o sticlă mare de apă plată Evian. Îşi lasă apoi pe spate capul cu păr lucios şi fără lindini, pe o pernuţă gri elegantă de caşmir. Îmi vine să mă întind până la ea, s-o bat pe umăr şi s-o întreb dacă i-aş putea împrumuta viaţa.

De cum sunt sigură că zeiţa a adormit, îmi deschid pe ascuns propria geantă. Conţinut:

2 săculeţi de Calpol pentru cazuri de urgenţă

O lingură albă de medicamente murdară şi cu margini lipicioase

Chiloţi de schimb pentru Emily (înot la bazin)

Un pieptăn pentru lindini achiziționat pentru uz personal de la NY

Un Tampax rătăcit și jerpelit

O jucărie Pokémon hidoasă de culoare roșie-brună de la ultima vizită în situații de criză la McDonald's, weekendul trecut

Un pix cu gel portocaliu fără capac

Cartea Cățelușul Pongy Pency

Un teanc de șervețele Kleenex portocalii de la pix

O cutie de bomboane Munchies cu aromă de banane și cafea, ediție limitată (oribile la gust, dar mai sunt doar trei)

Apă de toaletă în miniatură Coco Chanel (pulverizator stricat)

Cartea Little Miss Busy *pe care Emily mi-a băgat-o pe gât ca lectură de călătorie*

Între portofel și un teanc de șervețele Pampers uscate, găsesc cartea de vizită a lui Jack Abelhammer cu numărul lui de-acasă și cu un mesaj mâzgălit pe spate: „Oricând!"

La vederea scrisului lui, am senzația că niște gheare îmi scurmă fundul stomacului. Senzația îndrăgostirilor îndepărtate din adolescență, a sexului pe vremea când era pe cât de neînțeles, pe atât de palpitant. La cină, în New York, am vorbit cu Jack despre orice: muzică, filme, Tom Hanks (un nou Jimmy Stewart?), poezia lui Emily Dickinson, rolul lui Cate Blanchett ca Elisabeta I, *Apollo 13*, bomboanele cu jeleu, Art Tatum[1],

---

1. Arthur Tatum Jr. (13 oct. 1909-05 nov. 1956), pianist american de jazz. Cunoscut pentru virtuozitatea interpretării și improvizațiile pline de creativitate, Tatum a fost recunoscut de către colegii săi de breaslă drept cel mai talentat pianist în viață, unii afirmând chiar

Roma versus Veneţia, misterioasa putere de seducţie a lui Allan Greenspan, chiar şi despre acţiunile pe care le cumpăr pentru el. Despre tot, mai puţin despre copii. De ce nu ai pomenit de copiii tăi, Kate?

14.07: De-abia întoarsă de la aeroport, fuga la birou ca să mă arăt la faţă. Dau impresia că lucrez din greu, îngrămădind cărţi şi ziare financiare pe birou, apoi mă sun pe fix de pe mobil şi-l las să sune. Răspund şi port o discuţie însufleţită şi plină de solicitudine cu mine însămi despre nişte noi acţiuni foarte interesante şi-apoi închid. Îi spun lui Guy că trebuie să ies pentru că am de ridicat nişte documente cu informaţii vitale de undeva. Opresc un taxi şi-i spun taximetristului să mă ducă la Highbury Corner şi să mă aştepte în faţa cofetăriei cât intru să iau tortul Teletubbies. Nu arată rău: Pe e un pic cam pleoştit, iar Laa-Laa, mai mult de culoarea muştarului decât galbenă. Intrând pe strada noastră, zece minute mai târziu, văd un balon albastru legat de uşa din faţă. Când intru în casă, Ben vine clătinându-se în hol, scoate un ţipăt când mă recunoaşte şi începe să plângă. Cad în genunchi, îl iau în braţe şi-l ţin strâns la piept. Anul trecut pe vremea asta, se născuse numai de câteva minute, gol, acoperit doar de un strat untos de vernix. Azi, îmbrăcat de Paula, poartă costumul celor de la Arsenal cu numele lui Adams pe spate. Nu arăt cât de tare mă deranjează asta. În schimb, când pleacă ea din bucătărie, îi înmânez lui Ben cu calm o cutie de Toothkind Ribena[1] şi-l privesc cum o desface, turnându-şi lichid violet de la gât până la buric.

---

că ar fi unul dintre cei mai mari pianişti în orice gen muzical.

1. Băutură pentru copii care calmează durerile de dinţi.

— Vai, Doamne, exclam eu. Suc pe costumaşul ăsta de fotbal aşa de frumos. Acum trebuie să te duc sus să te schimb.

Daaa !

16.00: La petrecerea lui Ben e plin de prietenele dădace ale Paulei, împreună cu obiectele muncii lor, mulţi pe care nici nu-i recunosc. Fac parte din viaţa pe care şi-o petrece Ben în lipsa mea. Când fetele astea necunoscute îi pronunţă numele şi chipul fiului meu se luminează de plăcere, simt o înţepătură de... ce anume ? Dacă nu m-aş cunoaşte mai bine de-atât, aş zice că e remuşcare.

În camera de zi, o mână de mame casnice poartă o conversaţie animată despre grădiniţa din cartier. Par să nici nu-şi bage în seamă copiii, pe care-i stăpânesc cu gesturi invizibile de invidiat, precum nişte abili mânuitori de zmee, în timp ce Maicile Inferioare ca mine exagerează cu atenţia pe care o acordă odraslelor lor zgomotoase.

Există un fel de linie invizibilă între cele două tipuri de mame care uneori ne împiedică să discutăm între noi. Suspectez faptul că mama casnică o priveşte pe mama care are serviciu cu invidie şi teamă, crezând că mama care are serviciu a reuşit să le-mpace pe amândouă, pe când mama cu serviciu se uită la mama casnică cu teamă şi invidie pentru că ştie că de fapt nu a reuşit. Ca să-ţi poţi juca oricare din roluri în continuare, trebuie să te convingi că alternativa e una proastă. Mama cu serviciu îşi spune că din cauză că se simte mai împlinită, va fi şi o mamă mai bună pentru copiii ei. Şi uneori o şi crede. Mama casnică ştie că le oferă copiilor ei un avantaj, lucru de care te poţi agăţa când bebeluşul tău tocmai ţi-a vărsat un pahar cu suc pe ultimul tricou curat.

Aici, în bucătărie, reuşesc totuşi să găsesc mângâiere în compania unei mâini de femei cunoscute, rămăşiţele zdrenţuite ale primului meu grup postnatal pentru mame şi bebeluşi. E uimitor când te gândeşti că ne cunoaştem de mai mult de cinci ani. Judith, bruneta plinuţă de lângă cuptorul cu microunde, a fost pe vremuri agent pentru patentări. S-a întors la serviciu pentru câţiva ani, dar într-o zi a descoperit păr de câine pe bancheta din spate a maşinii lor de familie Peugeot. Problema era că ei nu aveau câine. Şi-a zis că nu are de ce să se îngrijoreze până când presimţirea care îi rodea stomacul a făcut-o să plece de la serviciu. A parcat în faţa casei şi a urmărit-o pe dădacă până la un apartament din Holloway Road. Înăuntru, cu uşa neîncuiată, l-a găsit pe Joshua în spatele grilajului de la cămin, păzit de un câine alsacian, în timp ce Tara, dădaca, îşi făcea de cap cu un individ care avea un tatuaj cu Metallica pe una din fesele care i se mişcau ritmic.

I-am spus toate lui Judith că e vorba doar de un ghinion incredibil. O singură uscătură în întreaga pădure falnică de dădace.

— Dar dacă *a văzut* ceva, Kate? suspina ea la telefon.

— Josh nu a văzut nimic, Judy, nu are nici trei ani. Şi nu ţin minte nimic înainte de cinci ani.

Dar Judith nu şi-a mai lăsat niciodată copilul în grija altcuiva. Ştiam că o tortura gândul la colţii câinelui care au fost atât de aproape de faţa bebeluşului ei pentru că, pe atunci, conştiinţele noastre sângerau ori de câte ori ajungeam acasă şi găseam un cucui nou sau o julitură nouă la bebeluşii noştri. Astfel de lucruri sunt normale. Ceea ce durea era faptul că se întâmplau când

noi nu eram acolo. Şi mai era şi convingerea intimă, neexprimată, că tu l-ai fi prins la timp. Că ai fi ajuns la colţul mesei înainte ca ea să se lovească cu capul de el, la asfalt înainte ca genunchiul lui micuţ... *Awacs*[1], nu aşa îi spun cei de la forţele aeriene? Natura o dotează pe Mamă cu un sistem de alarmă şi Mama e convinsă că nici o persoană care are grijă de copil şi nici un bărbat nu pot egala viteza ei sau capacitatea ei de anticipare.

Judith nu a obiectat când soţul ei, Nigel, i-a zis că, din cauză că era atât de stresat de serviciul lui de la bancă, ar avea nevoie de o vacanţă la schi, lăsând-o pe Judith cu sarcina relaxantă de a sta acasă cu trei copii mai mici de patru ani. (Gemenii s-au născut la puţin timp după plecarea dădacei.) Judith pe care am cunoscut-o eu i-ar fi spus bărbăţelului unde să se ducă, dar acea Judith dispăruse de mult.

Restul am rămas ferme pe poziţii o perioadă, convinse că fuseserăm educate pentru ceva mai mult decât încălzitul cu grijă al pastelor Barbie. Dar cu timpul, una câte una, am renunţat. „Renunţare“, nu aşa i se spune? Ei bine, eu nu-i voi spune aşa. Renunţare sună a predare, dar aici e vorba de campanii onorabile în timpul cărora s-a luptat cu vitejie şi nu fără răniţi. Să fi renunţat semenele mele mame începătoare la serviciu? Nu, serviciul a renunţat la ele sau oricum a făcut în aşa fel încât să le fie imposibil să continue. Karen, cea care-i dă jeleu Ellei cu lingura, s-a trezit dată la o parte la firma de contabilitate unde lucra, după ce i s-a explicat clar, pe calea opacă a încuviinţărilor din cap şi a făcutului cu ochiul, că după ce l-a născut pe Louis, nu mai era văzută ca un potenţial asociat.

---

1. Sistem de avertizare şi de control la bordul avionului.

Faptul că nu a mai fost atentă la Calea Carierei timp de câteva luni a făcut-o să sfârşească pe Culoarul Mămicilor. (Culoarul Mămicilor pare un drum drept; poţi să îl urmezi preţ de mulţi kilometri până să-ţi dai seama că nu duce nicăieri.) Karen a crezut că-şi poate face treaba în patru zile, una dintre ele petrecută acasă. Şeful ei a fost de acord şi tocmai aici a fost buba. Dacă Karen reuşea acest lucru, i-a zis el, ar crea un „precedent inoportun".

Chestia amuzantă e că, la începuturi, am presupus că e greu cât timp e bebeluş, că dacă reuşesc să-mi croiesc drum prin acele prime săptămâni confuze, totul va reintra în normal. Dar lucrurile se înrăutăţesc: cel puţin la şase luni nu pot să-ţi spună că pe tine te vor.

La cinci ani şi jumătate după naşterea copiilor noştri, numai trei din grupul original de nouă şi-au păstrat slujbele: Caroline este designer grafic şi lucrează acasă, aşa că trebuie să-şi înghesuie toată munca în funcţie de orarul de la şcoală al lui Max. Nu a putut să vină azi pentru că face ultimele retuşuri la o broşură pentru IBM. Alice, cea drăguţă la faţă, tunsă rotund, păr negru pana corbului, vestă de piele, care şade lângă chiuvetă, s-a întors la regizat documentare care au câştigat premii pentru demascarea corupţiei în sfere înalte şi a unui tip de tristeţe extrem de deprimantă în cele joase. În fiecare noapte, când se întorcea târziu de la studioul de montaj, Alice îl ducea în braţe pe Nathaniel adormit până în patul ei. Când avea ocazia să-l ţină în braţe altfel? Doar pentru scurt timp, cât e mic, numai cât e mic. Dar Nat nu a priceput că închiriase paradisul pe termen limitat: curând a început să se întindă de-a latul patului, obligându-i pe părinţii lui să doarmă la margini, ca-n sicriu. Când s-a

născut Jacob, Alice l-a luat şi pe el în pat. La puţin timp după aceea Don, partenerul ei, a părăsit-o invocând o cercetătoare de nouăsprezece ani şi obiceiuri de dormit incompatibile.

Mă uit la cum arată Alice acum, stoarsă de vlagă ca un dependent de droguri. De la distanţă, arată la fel de tânără ca atunci când ne-am cunoscut, dar de aproape se vede cum maternitatea i-a răpit floarea tinereţii: băieţii par să-i fi supt literalmente sângele. O avea ea un premiu BAFTA, dar nevoile băieţilor o solicită mai mult pe timp de noapte decât gestionarea talentului pe timp de zi. Şi, chiar dacă ar exista un bărbat dornic să preia vlăstarele autoritare ale altui bărbat, când ar avea ea timp să-l întâlnească? Parcă citindu-mi gândurile, îmi spune zâmbind reţinut:

— Băieţii sunt singurul meu drog acum, Kate.

Îmi pun mâna pe creştetul auriu al băieţelului meu. În urechea lui stângă se odihneşte un cocoloş de cereale cu ciocolată. E momentul să cântăm „Mulţi ani trăiască". Paula scoate o brichetă din buzunar să aprindă lumânările. (Dumnezeule, sper că nu s-a apucat de fumat!) Duc tortul pe masă. Ochii lui Ben sunt umezi de uimire, ai mei de regret: să fie ultima dată când îmi văd unul dintre copii împlinind un an? Şi cât am prins din acest an efectiv?

— O, Kate, n-ar fi trebuit să exagerezi, spune Alice, ridicând dintr-o sprânceană şi arătând înspre glazura Teletubbies.

— Sunt o mamă rea, mimez eu din buze peste masă.

Râzând, îmi şopteşte:

— Şi eu.

Să nu uit

Lindini, brânză, felicitare de Sf. Valentin.

11

Rațiunea, nu nevoia

E greu să explic cum a început relația mea cu Jack. Chiar nu căutam pe cineva. Nu eram fericită, dar nici nefericită nu eram. Mă găseam în zona cenușie de supraviețuire unde-mi imaginez că trăiesc cei mai mulți dintre noi. Când un pacient foarte grav rănit e admis la Urgență, personalul spitalului face ceea ce se numește triaj. Triajul constă în stabilirea gradelor de prioritate pentru a decide ordinea în care se vor trata rănile. Am auzit acest termen prima dată într-o noapte când mă uitam la *Spitalul de Urgență* (era perioada aceea captivantă când ne întrebam cu toții cum vor evolua lucrurile între Hathaway și Doug) și m-a frapat cât de tare semăna noțiunea asta cu viața mea. Existența de zi cu zi era un proces constant de stabilire a priorităților: cine avea mai mare nevoie de mine: copiii, serviciul sau soțul. Veți remarca faptul că eu nu mă pun pe listă și asta nu pentru că aș fi o persoană bună și altruistă. Nici pe departe. Egoismul chiar nu era o alternativă: nu aveam timp de asta. În weekenduri, întorcându-mă de la supermarket, mi se întâmpla de multe ori să mă uit prin ferestrele aburite ale unei cafenele și să văd un cuplu, cu vârfurile

degetelor atingându-se peste ceașca de cappuccino sau un bărbat singur citind un ziar și tânjeam să intru și eu, să comand ceva de băut și să tot stau. Dar asta era imposibil. Când nu eram la serviciu, trebuia să fiu mamă. Iar când nu eram mamă, îi datoram serviciului meu să fiu la serviciu. Timpul petrecut cu mine însămi mi se părea furat. Faptul că nici un bărbat cunoscut de mine nu avea sentimentul ăsta nu mă ajuta cu nimic. Acesta era încă un domeniu în care nu eram egali: mamele primeau partea leoaicei din vină. Așa că ultimul lucru, chiar ultimul lucru de care aveam nevoie era cineva în plus pe care să-l iubesc: și atunci a început schimbul de e-mailuri.

În săptămânile care au urmat primei noastre cine la New York, Jack mi-a scris mailuri întâi zilnic și apoi din oră în oră. Uneori ne răspundeam în câteva secunde, parcă era unul dintre acele tiruri de lovituri de la tenis când o lovitură măiestrită determină la celălalt jucător un lob inspirat. La început am fost calmă, dar el era atât de jucăuș și de insistent, încât competitivitatea firească a preluat controlul și eu m-am trezit curând alergând pe linia de fund a terenului, încercând să prind mingea și s-o trimit înapoi cu ceva efect. Deci, nu, nu aveam nevoie de el, dar el a dat naștere unei nevoi în formă de Jack în mine, o nevoie pe care numai el o putea satisface. Oare femeia din deșert își dă seama cât de sete îi e până nu i se duce sticla la buze? Am început să aștept cu mai multă nerăbdare să văd apărând numele Abelhammer în inbox decât orice altceva în viața mea.

De la: Jack Abelhammer
Către: Kate Reddy
Nasdaq a lovit ca Pearl Harbour. victime numeroase. clientul caută sfatul profesionist

bine cumpănit al respectabilului administrator de fonduri britanic: să mă împuşc acum sau să aştept până după prânz?
Jack

De la: Kate Reddy
Către: Jack Abelhammer
Stai liniştit, respectabilul administrator de fonduri se gândeşte tot timpul la tine. Aşteptând sentinţa legată de rata dobânzii a Atotputernicului Greenspan.
Sfat profesionist: refacere pe termen lung inevitabilă. Nu trage.
Sfat neprofesionist: ascunde-te sub birou până se termină bombardamentul, ieşi şi vezi dacă a mai rămas vreo acţiune în picioare. Mănâncă un sandvici cu curcan. Apoi trage.
Katharine xxxxx

De la: Jack Abelhammer
Către: Kate Reddy
ştiai că nevasta lui Alan Greenspan a zis despre el că a fost atât de indirect când a cerut-o de nevastă încât ea nici nu şi-a dat seama? tipul ăsta e mai greu de citit decât Thomas Pynchon.
Hei, tu n-ar trebui să fii în pat? E miezul nopţii la tine, nu?

De la: Kate Reddy
Către: Jack Abelhammer
Îmi place noaptea. Ai mai mult timp decât ziua. De ce să-l iroseşti stând în pat?
K xxxx

De la: Jack Abelhammer
Către: Kate Reddy
Patul nu e în mod neapărat o pierdere de vreme. ştii dialogul ăla în care un tip îi spune iubitei lui că şi-ar dori ca şapte ani să fie comprimaţi într-o singură noapte. trebuie că e din Shakespeare, nu?

De la: Kate Reddy
Către: Jack Abelhammer
Şapte ani într-o noapte – cam de-atâtea ore am eu nevoie pentru a-mi regla conturile cu somnul. Nu Shakespeare, Marlowe, cred. Şi totuşi asta e chestia nedreaptă în legătură cu Shakespeare – tot ce e frumos îi aparţine, fie că l-a scris el sau nu. Este un Bill Gates al software-ului emoţional.
Şi oricum, cum se face că citeşti Marlowe? A prezis *Wall Street Journal* o revenire a dramaturgilor renascentişti?

De la: Jack Abelhammer
Către: Kate Reddy
Nedrept, milady, nedrept. nu judeca un bărbat după portofoliul lui. Am fost cândva un student sărac cu specializare în literatură engleză, dar a trebuit să găsesc o modalitate ca să-mi finanţez dependenţa de ediţii princeps. Unii îşi cumpără iahturi, eu îmi cumpăr o ediţie princeps din *Ulise*. Care e scuza ta?

De la: Kate Reddy
Către: Jack Abelhammer
Am fost cândva o studentă săracă, cu specializare secundară în literatură engleză. Sărăcia, când nu e plictisitoare, e de-a dreptul înfricoşătoare. Nu am vrut să fiu speriată toată viaţa. În Marea Britanie sunt o grămadă de oameni care-ţi vor spune că banii nu contează: aceştia sunt oamenii pe care noi îi numim clasa de mijloc.
Să posezi ediţii princeps, un lucru tipic pentru un băieţel. cu respect, sir, vă recomand să vă cheltuiţi banii pe ceva cu adevărat important, cum ar fi PANTOFII.
K xxxxxxxxxxx

De la: Jack Abelhammer
Către: Kate Reddy
Îţi dai seama că mi-ai trimis până acum exact 147 de săruturi, iar eu nu ţi-am trimis nici măcar unul?

De la: Kate Reddy
Către: Jack Abelhammer
Mi-a trecut prin cap.

De la: Jack Abelhammer
Către: Kate Reddy
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

07.01: Ben şi-a descoperit penisul. Pe spate, pe salteluţa pentru schimbat scutece, are pe faţă expresia fascinată şi triumfătoare a cuiva care tocmai a descoperit de unde se aprinde şi se stinge sistemul solar. Ţinând strâns în mânuţă *joystick*-ul primordial, este absolut scandalizat şi varsă lacrimi mari şi fierbinţi când îi confisc noua jucărie preferată, închizând-o într-un scutec Midi Pampers şi sigilând-o cu aricii din părţi.

— Aşa, fii un băieţel cuminte. Trebuie s-o punem la păstrare acum şi să mergem jos să ne mâncăm cerealele.

Mă gândesc ce atitudine ar avea mama primordială dacă ar fi confruntată cu sexualitatea băieţelului ei? Bucurie că penisul funcţionează, desigur. Uimire că am putut, în trupul meu de femeie, să cresc acel miracol funcţional şi dătător de plăcere de mărimea unei omizi. Dar şi o intimidare ciudată la vederea acestei dovezi de masculinitate precoce, cu tot ceea ce implică ea: tractoare, fotbal, alte femei. Într-o zi în viaţa lui Ben vor fi alte fiinţe de gen feminin care nu vor fi eu şi deja simt un ac de gheaţă care-mi anunţă cam cum mă voi simţi atunci.

La parter, îmi fac loc printre rămăşiţele de pe podeaua bucătăriei. Lângă coşul de gunoi e un munte de stafide: nu se poate să fie aceleaşi stafide de dinainte de Crăciun, nu? Trebuie să-i spun Paulei să nu-i mai lase pe copii să le arunce pe jos. (Nu are rost să vorbesc cu femeia care face curat: Juanita are o problemă cu cartilajele şi nu poate îngenunchea.) Îl găsesc pe Richard înclinându-se plin de veneraţie în faţa televizorului. Nebărbierit, soţul meu arată în ultimul hal, primitiv, ca Ted Hughes uitat într-un uscător de rufe. Îl suspectez că a dezvoltat o pasiune pentru prezentatoarea emisiunii pentru copii

(Chloe? Zoe?) şi când îl întreb cum se face că se uită la emisiunea pentru copii înainte ca oricare din copiii noştri să se fi trezit, mormăie scurt şi agresiv „Foarte educativ" la modul „lasă-mă acum, femeie". Nu cred că m-a iertat de când cu Marea Ceartă a *Pesto*-ului.

Nu pot să nu observ că Chloe-Zoe e îmbrăcată mai degrabă pentru o petrecere a burlacelor decât pentru o dimineaţă geroasă de februarie. Poartă un maiou portocaliu pe care scrie cu paiete roz *Cum îţi plac?* chiar în dreptul sânilor micuţi, dar obraznici. De când au început prezentatoarele emisiunilor pentru copii să arate mai degrabă ca nişte minore care te pot băga în puşcărie decât, să zicem, ca respectabila Valerie Singleton[1] ?

— Richard?

— Da.

— Ben se tot joacă cu puţa. Ce vreau să zic e că abia a împlinit un an. E un pic cam devreme. Crezi că e normal?

Rich nu-şi ia ochii de la televizor.

— Cea mai minunată formă de distracţie cunoscută bărbatului. O viaţă întreagă de plăcere la dispoziţie. Plus că e gratis, spune el stând cu capul într-o parte şi răspunzând rânjetului oribil de maimuţă al lui Chloe-Zoe.

Un gâlgâit de plăcere se aude din cealaltă cameră şi mă face să mă întorc. Ben s-a târât de-a buşilea până la frigider, a deschis uşa la perete şi stă acolo, desfăcând o sticlă mare de Toothkind Ribena deasupra uneia dintre perechile mele de pantofi. O hemoragie de sirop de coacăze negre generalizată. Mă arunc în acţiune încercând să stopez scurgerea, precum exotica şi totuşi autoritara asistentă Hathaway. Cer mai multe

---

1. Prezentatoare britanică a emisiunii pentru copii *Blue Peter* timp de mulţi ani.

şerveţele de bucătărie. Nu mai sunt şerveţele, iar Ben stă acum în mijlocul unei băltoace de glucoză de culoare violet. Chirăie când îl iau de gulerul pijamalei şi-l bag sub robinet.

Îl întreb pe Richard de ce nu şi-a îndeplinit obligaţia de a achiziţiona şerveţele de bucătărie cum era stipulat şi subliniat (de trei ori) pe lista de cumpărături pentru vineri. Rich îmi explică cum că nu ar fi reuşit să găsească în supermarket marca Kitten Soft[1] specificată şi că pur şi simplu nu a putut să întrebe unde o găseşte.

— Nu înţeleg.

— Sunt câteva cuvinte pe care nu te poţi aştepta ca un bărbat în toată firea să le pronunţe, Katie, iar Kitten Soft sunt două dintre ele.

— Nu poţi să pronunţi „şerveţele de bucătărie Kitten Soft"?

— Nu în public, nu.

— De ce Dumnezeu?

— Nu ştiu. Ştiu doar că mai degrabă aş mânca un pisoiaş pufos decât să întreb de asta. Numai când mă gândesc la cuvintele astea...

Cu o scuturare din umeri teatrală, Richard se întoarce spre televizor şi cere pe tăcute ajutor ochilor de ciocolată topită ai lui Chloe-Zoe.

— Dar nu avem şerveţele de bucătărie, Rich, şi, după cum poate ai observat, avem o situaţie Exxon Valdez[2] în desfăşurare.

— Ştiu asta, dar nu eram sigur dacă chestia aia Kitten era singura opţiune sau „Absorbant de lux cu pernuţă din trei straturi" ar merge în loc. Emite un mormăit cam de intensitatea unui răget de elan. N-are rost, Kate... Nu mă provoca.

Ca să ştiu pe viitor, îmi rog soţul să-mi dea câteva exemple de alte cuvinte pe care nu te poţi

---

1. „Pisoiaş pufos" (engl.).
2. Aluzie la accidentul ecologic declanşat de petrolierul Exxon Valdez, respectiv pata de petrol.

aştepta ca un bărbat în toată firea să le pronunţe. În ordine aleatorie: Toilet Duck[1], odorizant de cameră, prezervative cu arome, formă de copt prăjituri, file de peşte, Cheezy Dipper[2], Wash'n'go, Bodyform[3], Tubby Custard[4], absorbant zilnic.

08.01: Trebuie s-o şterg. Prezentare megaimportantă în faţa directorilor EMF. O ocazie care-ţi poate face sau desface cariera. Şansa de a impresiona prin atitudinea calmă de expert, cunoaşterea de neegalat a lumii pieţelor etc. Şterg luciul violet de pe pantofi, las bilet pentru Paula rugând-o să cumpere şerveţele de bucătărie şi insistând să returneze caseta cu *Albă ca Zăpada* la bibliotecă. Amenda pe care o avem de plătit depăşeşte de-acum costurile de producţie ale filmului Walt Disney original. Îmi înhaţ geanta şi-i trimit un pupic lui Ben, care se aruncă pe mine ca Daniel-Day Lewis când îşi ia rămas-bun de la Madeleine Stowe în *Ultimul mohican*.

— Mami, ce e un avion cu preacţie?

Emily îmi blochează drumul spre uşă.

— Nu ştiu, draga mea. O zi frumoasă. Pa.

15.26: Prezentarea decurge excelent. Directorul general, sir Alastair Cobbold, tocmai m-a lăudat pentru felul în care am înţeles problemele integrării europene. Aici, sus, în camera de consiliu de la etajul şaptesprezece, cu Londra desfăşurată ca un set din piese Lego la picioarele mele, preţ de câteva clipe îmbătătoare m-am simţit stăpâna a tot ce vedeam.

---

1. „Răţuşcă de WC" (dezinfectant) (engl.).
2. Sos de brânză (engl.).
3. Marcă de absorbante.
4. Băutură pentru copii făcută din căpşuni şi iaurt; apare în serialul de desene animate *Teletubbies*.

Tocmai mă apropii de încheierea prezentării, când cineva tuşeşte lângă uşă. Privesc într-acolo şi o văd pe Celia Harmsworth dând târcoale în modul acela de-abia simţit, care parcă spune „vă rog, nu mă luaţi în seamă“, al oamenilor care pretind că sunt neimportanţi, dar reuşesc să devină centrul atenţiei.

— Îmi pare atât de rău că vă întrerup, Robin, se smiorcăie ea, dar e un beţiv la recepţie care le dă de furcă celor de la pază.

Robin Cooper-Clark ridică dintr-o sprânceană:

— Şi ce legătură are acest lucru cu noi, Celia?

— Problema e că afirmă că ar fi tatăl lui Kate.

12
Tatăl lui Kate

Tiparul întâlnirilor cu tatăl meu nu s-a schimbat foarte mult în ultimii douăzeci de ani. Luni întregi nu ştiu nimic de el, cu excepţia relatărilor primite via soră-mea despre excesele lui scandaloase şi o listă de boli pe care le-ai fi crezut dispărute odată cu lordul Nelson : tetanus, scorbut, furunculi. Şi-apoi, într-o zi, când am renunţat deja să mă mai gândesc la el, când strângerea de inimă care seamănă mai degrabă cu o stoarcere în maşina de spălat s-a mai estompat, apare şi se lansează într-o conversaţie izvorâtă dintr-o relaţie pe care noi doi nu am avut-o niciodată. Tatăl meu a confundat dintotdeauna sentimentalismul cu intimitatea. În ceea ce-l priveşte, eu sunt încă fetiţa lui, cu toate că, atunci când eram mică, cerea de la mine lucruri ce necesitau puterea unei femei. Acum, că am crescut, vrea să fiu docilă ca un copil şi se enervează repede atunci când nu-i fac pe plac. Uneori e băut, deşi niciodată nu-ţi dai seama exact. Dar de fiecare dată, absolut de fiecare dată vrea bani.

În holul decorat cu alb şi crom de la Edwin Morgan Forster, Joseph Aloysius Reddy iese în

evidență ca o creatură dintr-o epocă dispărută, primitivă. Trecătorii în costume nu-și pot lua ochii de la el. Prezența lui e atât de neverosimilă încât ar putea la fel de bine să fie doar un miros urât. Îmbrăcat într-o haină la mâna a treia cu model în formă de v-uri paralele și cu coada lui de cal încărunțită ca un fuior de câlți, arată ca un lingurar care a venit să-și vândă oalele și tigăile echipajului de pe *Enterprise*. Doi bărbați de la pază cu stații de emisie-recepție emițând pârâituri încearcă să-l convingă să plece, dar Joe stă nemișcat, încăpățânat ca un catâr, pe una dintre băncile de oțel perforat de la recepție, cu o sacoșă albă de plastic aruncată la picioare. Cu demnitatea îmbufnată a bețivului. Când mă zărește, își descrucișează mâinile și mă arată cu degetul triumfător:

— Ia uite! Ia uite-o pe Kathy. Ce v-am zis io?!

— Mulțumesc, Gerald, mă grăbesc eu să-i spun omului de la pază. Tata nu e în apele lui azi. Îl preiau eu de-aici.

Îl cârmesc către ușă, asigurându-mă că privesc drept înainte pentru a evita zâmbetele pline de milă nelipsite din viața familiei Reddy de când mă știu.

Odată ajunși afară în siguranță, pomenesc de o cafenea din Cheapside, cât mai departe de orbita pe care se învârt colegii mei, dar tata mă trage în jos pe scări spre King's Arms. O cârciumă în care obișnuia să vină Dickens, cu podeaua acoperită cu rumeguș, la bar servindu-te o adolescentă cu un cercel în limbă. Stăm la o masă din colț, sub portretul unui conte cu obraji roșii. Tata are în față un scotch dublu și un pachet mare de arahide, eu am o apă tonică cu lămâie. Apa tonică cu lămâie a fost întotdeauna băutura favorită a mamei mele. La început a fost doar o

băutură nealcoolică, doar mai târziu a devenit o stare de spirit.

— Ce mai face micuța Emma? mă întreabă tata. Respirația lui e un amestec puternic de Johnnie Walker și ouă fierte.

— Emily.

— Aoleu, da, Emily. Să tot aibă vreo șapte ani.

— Șase. Face șase ani în iunie, tată.

Dă din cap cu hotărâre, ca și cum șase e destul de aproape de șapte ca să nu conteze.

— Și flăcăul cel mic? Julie zice că aduce puțin cu mine.

Iisuse, chiar nu există nici un părinte, indiferent cât de denaturat sau absent, care să nu se simtă măgulit de moștenirea genetică pe care a lăsat-o? Privesc fix, furioasă, băutura acidulată și acră. Doar gândul că o panglică de ADN cu numele lui Joe Reddy pe ea plutește undeva în interiorul copilului meu iubit...

— De fapt, Ben seamănă cu mine, tată.

— Păi, noi doi am semănat dintotdeauna, Kathy, rățușco. Amândoi arătoși, pricepuți la calcule, amândoi cu un temperament puțin special, nu-i așa?

Înghite o gură de whisky și-și aruncă o mână de arahide în gură – totul fără măsură, așa e tatăl meu. Măcar din punctul ăsta de vedere semănăm.

— Apăi, n-ai de gând să-ți întrebi tatăl cum o mai duce? Am bătut tot drumul ăsta să vin să te văd.

Are accentul tipic din nord, atât de puternic încât l-ai putea tăia cu cuțitul ca pe o prăjitură cu fructe, simțindu-se totuși ecoul unei intonații datorate mamei lui, care era din Cork. Oare chiar așa vorbeam și eu? Richard spune că atunci

când m-a cunoscut, vorbeam ca un personaj din scheciurile de Monty Python. Asta se întâmpla pe vremea când încă ziceam *baff* în loc de *bath*[1], înainte de a învăța că *class* rimează cu *arse*[2]. Deși nimeni de aici nu zice „cur": spun „fund" sau „popou". Îi învăț pe copiii mei să spună „popou" și de fiecare dată ezit când articulez sunetele acelea durdulii și pudibonde. Îmi simt limba așa cum și-o simte și fata de la bar: îngreunată de corpuri străine.

Tata vrea să mă facă să-i ușurez sarcina de a-mi cere ce vrea, lucrul pentru care a venit. Dar n-o voi face. Încă-mi amintesc cum stătea în față la Abbey National din Holborn în ziua în care am încasat prima mea leafă și cum își lingea degetele numărând bancnotele de 10 £ pe care i le dădusem. Propriul meu tată. Dacă vrea bani, atunci să mi-i ceară.

— Încă un rând?

Fata a venit să strângă paharele goale.

— Nu.

— Apăi, pentru mine da și ia-ți și tu, păpușă.

Tata îi zâmbește, iar fata se înroșește brusc și se îndreaptă de spate, cum am mai văzut și alte femei făcând în fața lui. Tatăl meu a fost un bărbat frumos cândva: frumos mai degrabă decât chipeș și de aceea condamnat să nu se coacă, ci să putrezească. „Tyrone Power", obișnuia să murmure bunica mea cu drag când îl vedea, iar eu, care eram prea mică să știu numele fostelor vedete de la Hollywood, credeam că Tyrone Power era efectul electric pe care-l avea tatăl meu asupra

1. În cuvântul *bath*, „baie", grupul de litere final *th* se pronunță corect /ʃ/, și nu /f/ (engl.).
2. În cuvântul *arse*, „cur", litera *r* nu are un sunet corespondent (nu se pronunță) și astfel rimează cu *class* – „clasă".

oamenilor, şi nu un nume propriu. O forţă a naturii nestăvilită, dar irezistibilă. Mă uit la el acum şi încerc să-l văd cum îl văd ceilalţi: faţa în formă de inimă umflată, nasul şi obrajii străbătuţi de vinişoare roşii ca delta unui râu de rugină. Gene lungi care tivesc ceea ce mama afirma că ar fi fost cei mai superbi ochi albaştri care s-au văzut vreodată: ochiuri de apă indigo în care s-au înecat tot acel farmec şi toată inteligenţa lui. Un fustangiu, aşa i-a spus primul meu prieten.

— Tatăl tău e niţel fustangiu, Kath. Dacă l-ai fi văzut sâmbătă seară la dans cu Christine...

Cum m-am înroşit toată când am auzit pomenindu-se de viaţa lui sexuală atât de aproape de a mea.

— Să vedem ce zici de asta.

Scotoceşte pe sub masă în sacoşă şi scoate o mapă neagră pentru acte şi din ea câteva foi de hârtie milimetrică uzate bine de atâta umblat cu ele. Reprezintă un desen a ceva care pare să aibă rât şi e garnisit cu o pereche de aripi pătrăţoase în părţi. Un porc zburător? Întorc foaia.

— Ce e asta?

— Primul scutec biodegradabil din lume.

— Dar tu nu ştii nimic despre scutece.

— Acum ştiu.

Trebuie să vă spun că tatăl meu are antecedente în acest domeniu. Unul dintre marii inventatori nedescoperiţi ai lumii, existând puţine lucruri pe lumea asta pe care să nu le fi descoperit el însuşi. Când eu şi Julie eram încă mici, a fabricat roci de pe Lună, bucăţi prăfoase de răşină pe care le vindea ca suveniruri de la aterizarea lui Apollo 11, la o tarabă din Chesterfield.

— Gândiţi-vă, doamnă, ţineţi în mână chiar piatra pe care a ţinut-o şi Neil Armstrong!

Rocile de pe Lună au fost o bombă, iar când călătoriile în spaţiu şi-au pierdut atracţia, pietrele s-au transformat în piatră ponce pentru pielea aspră a doamnelor din aristocratul oraş Worksop.

A urmat uşiţa pentru pisici care nu lasă pisicile să intre cu prada în casă: o idee bună, numai că pisicile se tot prindeau în mecanismul cu arc. Uneori invenţiile tatei fuseseră deja inventate, cum au fost ochelarii pentru acoperit ochii în timpul somnului în avion, pe care i-a inventat fără să fi călătorit vreodată cu avionul.

— Joe, i-a spus mama cu prudenţă, am înţeles că au acoperitoare pentru ochi în avion, dar el nu s-a lăsat descurajat de astfel de cârcoteli femeieşti.

În casa noastră, tata era cu viziunea de ansamblu, iar mama venea din urmă cu peria şi făraşul să strângă rămăşiţele. Pe cartea lui de vizită, tatăl meu se defineşte ca întreprinzător.

În timp ce mă uit pe planurile lui pentru scutecul biodegradabil Reddy, îmi spune vesel:

— S-au arătat mulţi interesaţi, ştii. Derek Marshall de la Camera de Comerţ spune că n-a mai văzut ceva asemănător. Dar sunt cam la strâmtoare cu capitalul, iubita mea, şi ăsta e domeniul tău. Cum îi zice, capital riscant?

— Capital-risc.

— Exact.

Îmi spune că de data asta nu e vorba de bani mulţi, doar de capitalul iniţial.

— Cât?

— Cât să încep producţia şi s-o pun pe picioare.

— Cât vrei?

— Zece miare plus cheltuieli de dezvoltare şi-ar mai fi şi ambalajul. Să zicem treisprezece jumate. Nu ţi-aş cere, iubita mea, numai că fluxul de lichidităţi e cam blocat la momentul ăsta.

Nu-mi dau seama că mi s-a schimbat expresia feței, dar îmi dau seama că asta s-a întâmplat, pentru că-l văd crispându-se pe scaun, lucru care la un alt bărbat ar putea trece drept jenă. Timp de-o clipă, mă gândesc că și-a dat seama câtă greață îmi provoacă tranzacțiile de genul ăsta. Se întinde peste masă și-și pune mâna deasupra mâinii mele:

— Nu-ți face griji, iubita mea, zice el. Dacă nu stai bine cu banii, accept și-un cec.

Îl las pe tata în gara Moorgate. De-acolo poate lua Northern Line direct până la King's Cross și de-acolo un tren până acasă. Îi dau bani de bilet, o sumă imensă: e mai ieftin în ziua de azi să zbori la Boston decât să iei trenul până la Doncaster, și ceva în plus pentru taxi când ajunge acasă. E destul de evaziv când îl întreb unde locuiește acum, a se citi cu *cine* locuiește acum, dar îmi promite că se va duce direct acolo. Stau în fața gării, după colț, lângă automatul foto. Când mă uit înăuntru câteva minute mai târziu, a intrat deja în vorbă cu un tânăr cântăreț al străzii. Relaxat, generos, aruncă una dintre hârtiile de zece lire pe care i le-am dat în cutia deschisă a chitarei tânărului, își dă jos haina, acoperă grijuliu cu ea câinele băiatului, care doarme, și, Doamne Dumnezeule, începe să cânte.

„Râul e lat, nu pot trece dincolo
Și nici nu am aripi să zbor.
Dați-mi o barcă pentru doi
Și împreună vom vâsli, iubirea mea și eu."

E balada lui preferată, una dintre piesele lui „clasice", alături de *Down by the Salley Gardens*. Costumele care trec pe lângă el, grăbindu-se spre

scara rulantă, se opresc şi întorc capul mişcate de frumuseţea vocii de tenor, de nota de tânjire fără speranţă pe care o redă atât de bine. O femeie îmbrăcată cu o haină din păr de cămilă se apleacă să pună câteva monede în cutie şi tata îşi scoate o pălărie invizibilă în faţa ei.

Aud vocea mamei, sunete ceva mai înalte şi furioase care străpung melodia tristă.

— Te poate duce de nas una, două.

— Ba nu, nu poate.

— Ba da, poate. A făcut-o mereu. Dacă taică-tu e aşa al dracului de minunat, du-te la el. Hai, du-te la el, ce mai aştepţi?

— Nu vreau să mă duc la el, mamă.

— Ai fost dintotdeauna a lui. Fetiţa tatei.

Mă arunc din nou în zgomotul străzii, cumpăr ziarul *Standard* doar ca să am ce ţine în mână şi mă îndrept spre birou.

Dragostea copiilor pentru părinţii lor este fără îndoială indestructibilă, dar pic-pic-ul deziluziei o poate coroda de-a lungul anilor. Primul sentiment pe care-mi amintesc că l-am avut faţă de tatăl meu a fost cel de mândrie, o recunoştinţă dureroasă, care parcă-mi spărgea plămânii, pentru faptul că el era al meu. Mai chipeş decât toţi ceilalţi taţi, era atât de deştept încât putea face orice calcul în minte şi putea să reproducă din memorie, fără nici o greşeală, rezultatele meciurilor de fotbal imediat după ce erau citite la televizor sâmbăta după-amiaza. Sheffield Wednesday, Partick Thistle, Hamilton Academicals. Sâmbătă dimineaţa, eu şi Julie aveam voie să mergem cu el la pariuri, unde ne agăţam de picioarele eroului nostru. Îmi amintesc acel sentiment că sunt foarte mică în pădurea de pantaloni şi mirosul de pălării de fetru udate de ploaie. Ani mai

târziu, în facultate, îi priveam pe taţii din clasa de mijloc tropăind între salonul familiei şi grădină, cărând tăvi cu tot ce trebuie pentru ceai, cu ceainice şi seturi de căni de porţelan agăţate în pini, şi tânjeam după îmbrăţişarea lor de oameni obişnuiţi.

Într-o iarnă, trebuie că era prin '75 sau' 76, tata ne-a dus să ne dăm cu sania în Peak District. Alte familii veniseră cu sănii cumpărate din magazin: ridicate de la pământ cu o structură de şipci încrucişate făcută să te aşezi pe ea, erau la fel de impresionante ca săniile trase de cai de pe timpuri. Sania noastră se târâia pe burtă: tata o meşterise din bucăţi de buşteni şi-i adăugase tălpi de metal dedesubt, pe care le smulsese din marginea unei portiere de maşină abandonată.

— Luaţi-vă puţin avânt, a spus el frecându-şi mâinile.

La prima încercare, Julie a căzut imediat de pe sanie, sania continuând coborârea de una singură. Tata i-a zis că se poartă ca un ţânc. Acum era rândul meu, iar eu m-am ţinut de sanie, hotărâtă să arăt tuturor că sania noastră, sania făcută de tatăl meu, era la fel de bună ca oricare alta. Dar la jumătatea pârtiei, s-a lovit de o margine şi a virat mult la dreapta, tăindu-şi drum spre o râpă foarte abruptă mărginită de un gard jos de sârmă ghimpată. Tălpile de metal, puse ca să-i dea puţin avânt, au făcut-o de necontrolat. S-a izbit de gard şi a intrat sub el, partea din faţă a tălpilor atârnând deasupra râpei în timp ce eu fusesem aruncată în spate, la jumătate de metru de margine, încâlcită în sârmă.

Gâfâia atât de tare când a ajuns la mine încât am crezut că o să moară, în schimb s-a aşezat în genunchi pe capătul saniei ca s-o ţină pe loc şi mi-a desfăcut geaca, mâinile, părul din ghimpii

de sârmă. După ce a desfăcut şi ultima bucată de sârmă, m-a tras de-acolo, iar sania a ţâşnit înainte. Câteva secunde mai târziu am auzit-o zdrobindu-se de şoseaua de dedesubt. Cândva credeam că-mi amintesc ziua aceea atât de bine pentru că atunci mi-a salvat viaţa. Acum cred că e din cauză că atunci a fost singura dată în toţi anii petrecuţi împreună ca fiică şi tată când m-a protejat în vreun fel.

Dar tata a fost prima mea iubire şi-i luam mereu apărarea, chiar şi când ochii cafenii ai mamei dispăreau înconjuraţi de cercuri mari vineţii, când a început să poarte cămăşile acelea de noapte groaznice din nailon şi să râdă când nu trebuia. Într-o zi, eram într-un magazin şi un bărbat a dărâmat o piramidă de cutii de lapte, cutiuţele albastru cu alb s-au împrăştiat peste tot, iar mama a râs şi-a tot râs până când Linda de la casierie a trebuit să-i aducă un pahar cu apă din spate. Dar fiicele nu vor să descifreze semnele nefericirii mamelor lor, asta ar putea însemna că tatăl lor nu e perfect.

Ani mai târziu, a devenit clar că Joseph Aloysius Reddy nu era bărbatul potrivit pentru o pasiune, şi tot nu am putut să mă rup de el. De câte dovezi mai era nevoie? Prima, ziua în care a adus acasă cearşafurile în care dormise cu noua lui iubită ca să le spele mama. A doua, noaptea în care m-a dus în braţe până jos, încă adormită, ca să-i spun poliţaiului care se afla în sufragerie că el, Joseph Reddy, fusese acasă la o dată pe care trebuia să jur că mi-o amintesc. Şi am jurat.

— Kathy a noastră are o memorie a detaliului excelentă, i-a spus tata poliţistului. Nu-i aşa, iubita? Hai, zâmbeşte-i domnului poliţist.

Tatăl este modelul de bărbat pe care natura i-l oferă unei fetiţe, şi-n cazul în care modelul e stricat sau desfigurat, atunci ce se-ntâmplă?

În timp ce intru pe ușa principală a clădirii Edwin Morgan Forster, sunt recunoscătoare pentru spațiile mari și răcoroase, pline de rezonanță, pentru clic-clac-ul pantofilor pe pardoseala de marmură, pentru felul în care liftul mă primește în interiorul lui tapisat cu oglinzi fără să protesteze. Prefer să nu mă uit la femeia din oglindă: nu vreau să mă vadă așa. Când se deschide ușa la etajul treisprezece, am scuzele pregătite, dar Robin Cooper-Clark e chiar acolo.

— Excelentă prezentare, Kate, îmi spune el, punându-mi stângaci mâna pe umăr. Absolut de primă mână. Trebuie doar să o mai ajustezi pe ici, pe colo. Nu-i nici o grabă. În ritmul tău. Sper că nu sunt probleme grave cu familia ta.

E greu să-mi imaginez ce-ar zice directorul de investiții dacă i-aș spune adevărul. Ne-am împrietenit cu familia Cooper-Clark de când eu și Jill am fost amândouă dezgustate de același lucru, la o vânătoare de fazani. Am fost împreună cu Richard de câteva ori la ei în Sussex, dar nu i-am pomenit niciodată de tatăl meu lui Robin: îmi doresc să mă respecte, nu să-i fie milă de mine.

— Nu, totul e în regulă.

— Minunat. Vorbim mai tâziu.

Ecranul îmi spune că în ultimele trei ore, de când nu am mai verificat, FTSE a crescut cu 50, Dow a scăzut cu 100, iar dolarul cu 1 cent. Încet și gândindu-mă îndelung, fac toate calculele necesare pentru ca fondurile mele să nu aibă de suferit.

Tot ce știam era că nu voiam să mă întorc la potlogării, evaziuni, la ținutul respirației într-un hol întunecat.

13

La cumpărături

Senzația provocată de decalajul de fus orar are propriul ei microclimat: cenușiu, lipicios, ca acela din Singapore. Proaspăt întoarsă dintr-o călătorie-fulger la Boston, mă mișc prin ploaia înghețată de februarie cu o letargie aproape tropicală. Ies în Long Acre chiar în fața bicicletei unui curier. Prin deschizătura de la cască, văd o pereche de ochi plini de ură.

— Vaca dracului, îmi scuipă el, nu poți să te uiți pe unde dracu' mergi?

Paisprezece minute libere până la ședința cu Rod și apoi o întâlnire cu consultanții la Covent Garden, chiar lângă piață. Suficient timp ca să intru la LK Bennet. Reduceri de 50% la pantofi.

Cred că nici nu mai știu să fac cumpărături de plăcere. Nu mai există preludiu pentru mine, nu mai flirtez cu mohairul și cu mătasea doar ca să sfârșesc cu niște in impersonal sau niște lână de alpaca superbă și pufoasă. În ultimul timp, fac cumpărături în stilul lăcustă: înfometat, nemăsurat, aspirând toate lucrurile de care am nevoie și mai ales pe cele de care nu am nevoie, dar simt că le merit pentru că oricum nu am

niciodată timp să merg la cumpărături. Înhaţ o pereche de pantofi culoarea caramelei cu toc cui, tocmai buni să-l calc pe Guy cu ei pe degetele de la picioare, şi cizme până la jumătatea gambei, din piele întoarsă, moale. Gândindu-mă mai bine, iau şi o pereche de pantofi negri decupaţi la spate şi garnisiţi cu atâtea găurele încât arată ca un limbaj braille pentru fetişişti.

La capătul celălalt al magazinului, dau cu ochii de o brunetă lucioasă, o victorie a injecţiilor cu Botox asupra gravitaţiei, înfăşurată din cap până-n picioare în cenuşiu de culoarea porumbeilor. Studiază fiecare pantof ca un arbitru la o expoziţie de flori. Se vede că are şi bani, şi timp la dispoziţie. Îmi imaginez că o aşteaptă o zi întreagă de umblat prin magazine: o prerie de posibilităţi, punctată cu cafele cu lapte degresat şi un prânz uşor şi delicios. Văd cum îi pică ochii pe o pereche de papuci cu model zebră de pe raftul cu mărimea 36. Trebuie oprită. Execut o piruetă ca-n *Îngerii lui Charlie* şi ajung la ei chiar la timp.

— Mă scuzaţi, dar tocmai îi luam eu.

Vocea ei e iritată şi pe cât de îndurerată poate fi vocea unei persoane languroase ca ea.

— Îmi pare rău, eu am ajuns prima, îi zic, înfigându-mi piciorul într-o zebră.

— Nu-e nevoie să deveniţi agresivă, spune ea, zâmbeşte şi se îndepărtează plutind şi lăsând o dâră de Jo Malone Tuberose în urmă.

Nu-i aşa că e o floare frumos mirositoare? Fără îndoială. Nu-i aşa că-ţi vine să o strângi de gâtul ei neobişnuit de lipsit de riduri? Şi încă cum!

La casă, vânzătoarea se opreşte când ajunge la papucii cu model zebră şi-i întoarce spre mine.

— Aceştia nu sunt măsura dumneavoastră, doamnă.

— Ştiu, îi iau oricum.

Aparatul de citit cărţi de credit protestează şi apoi scuipă cartea de credit.

— Îmi pare rău, doamnă, cartea de credit a fost respinsă. Va trebui să dau un telefon.

— Nu am *timp* să aştept să daţi un telefon.

Vânzătoarea zâmbeşte chinuit.

— Atunci poate încercăm altă carte de credit?

10.36: Am întârziat şase minute şi treizeci de secunde la şedinţă. Intru în camera plină de costume, încercând să-mi ascund sacoşa strălucitoare la spate. Rod Task îşi ridică capul din notiţe cu un rânjet de rechin.

— Ah, ţara arde şi doamnele se duc la cumpărături. Ne bucurăm să te avem printre noi, Kate.

12.19: Mai sunt patru zile până la vacanţa dintre trimestre a lui Emily, dar sunt mult prea ocupată ca să rezerv ceva pentru o vacanţă relaxantă. Iar Paula a plecat în Maroc pentru o săptămână. Când am încercat să o întreb azi-dimineaţă dacă-şi va lua vreodată concediul în aşa fel încât să coincidă cu al nostru, mi-a aruncat privirea aia a ei *à la* Ioana d'Arc spunându-mi parcă: nu te mai juca cu chibriturile alea. Aşa că m-am oferit să-i plătesc avionul. Eşti slabă, Kate, foarte slabă.

Mă prefac că verific evaluările fondurilor mele şi sun la o agenţie turistică. Poate în Florida?

Râs de hienă la celălalt capăt.

— Totul a fost rezervat din octombrie, îmi pare rău.

— Disneyland, în Paris?

Non. Aparent Eurostar-ul geme de oameni detestabili care şi-au făcut planuri din timp. Ar fi înţelept să fac rezervări pentru Paşte acum, îmi spune agentul: încă mai are câteva locuri pentru Paşte.

— Ce-aţi zice de Centerparcs, doamnă Shattock?

Da, m-am gândit la Centerparcs: e ca şi cum te-ai duce în iad într-o cutie de plastic.

Încerc Cornwall, Cotswolds şi Insulele Canare. Toate rezervate. Într-un final obţin legătura cu o firmă numită Cymru Cottages. Valda spune că în mod miraculos cineva a anulat o rezervare undeva lângă St. David.

— În partea mai caldă şi primitoare chiar, dar oricum mergi întotdeauna la sigur cu un şemineu, nu-i aşa?

Sunt gata să plec în pauza de prânz când băiatul de la corespondenţă vine la biroul meu, cu un aer destul de jenat: îmi aduce două buchete de flori de Ziua îndrăgostiţilor. Unul: gardenii, crini, trandafiri albi cât pumnul, parcă ar fi buchetul de nuntă al lui Grace Kelly, iar celălalt: lalele culese parcă din parcarea unui garaj, decorat cu ferigi demne de o agenţie de pompe funebre. Deschid felicitările. Lalelele sunt de la soţul meu.

De la: Debra Richardson
Către: Kate Reddy
Am vrut să-ţi spun să nu te sperii de treaba cu lindinile. Lindinile sunt acum foarte la modă în clasa de mijloc. Felix a sărbătorit de curând la şcoală Ziua Lindinilor pentru „a elimina stigmatul legat de lindini".
Cum a fost omul-ciocan din New York?
Singurul lucru bun în toată povestea asta este că <u>noi suntem prea dărâmate ca să comitem adulter</u>.
Joi, prânz, da?
Deb xxxx

De la: Kate Reddy
Către: Debra Richardson
E bine de ştiut că lindinile au devenit o minoritate oprimată cu propriile lor fonduri

de la UE, și nu paraziți pe care trebuie să-i îndepărtezi cu pieptănul în fiecare seară din părul copilului care se zbate. (Am încercat uleiul de arbore de ceai, puturos, dar inutil, acum am trecut la o chestie chimică după o rețetă a lui Saddam Hussein. Oare îmi va omorî copiii înainte să omoare lindinile?)
Pare rău, nu sunt disponibilă pentru prânz: am uitat că e vacanță.
Cred că omul-ciocan tocmai mi-a trimis un buchet imens de Ziua îndrăgostiților.

De la: Candy Stratton
Către: Kate Reddy
Vești proaste, scumpa. Richard cel molcom a sunat cât ai fost plecată și idioata de secretară i-a zis: „O, florile de la dumneavoastră sunt MULT mai frumoase decât lalelele alea pe care le-a primit".
prefă-te că ești hărțuită de un florar. De preferat, un florar HOMO.
PS: Mersi pentru papucii zebră. I-ai vânat cu mâna ta?

De la: Debra Richardson
Către: Kate Reddy
Kate, suntem prea obosite pentru adulter, NU-I AȘA? xxxx

De la: Debra Richardson
Către: Kate Reddy
Să nu faci nimic dezgustător și amoral. Fără să-mi povestești TOTUL.
D xxxx

13.27: Jumătate de oră, în loc de prânz, incursiune-fulger în magazinul de electronice aproape de Liverpool Street. Atmosfera din magazin e nebunească, contagioasă. Toată lumea de-aici are prea mulți bani și prea puțin timp ca

să-i cheltuiască. Îl reperez pe unul dintre membrii echipei noastre tehnice cum ridică cu reverenţă în căuşul palmei un aparat foto digital ca şi cum ar fi o bucată din crucea Mântuitorului.

Îmi ia un minut să găsesc exact ceea ce căutam. Cea mai recentă, cea mai compactă agendă personală electronică. Un obiect cu adevărat superb, neverosimil de uşor, dar cu o robusteţe ştiinţifică agreabilă şi mai e şi haios ca un suport pentru pahar din anii '50. Memoria de buzunar se vinde împreună cu o întreagă gamă de promisiuni:

Îţi va simplifica viaţa!

Alungă stresul!

Îţi plăteşte facturile!

Îşi aminteşte zilele de naştere ale prietenilor tăi!

Face sex cu soţul tău cât timp tu termini romanul acela de Carol Shields pe care l-ai început la câteva săptămâni după ce ai rămas prima dată gravidă!

Spun că o cumpăr. Nici măcar nu întreb cât costă. Într-un fel sau altul, am câştigat-o.

14.08: Rod Task se apropie de biroul meu ca un soldat de la marină în fruntea unui atac-surpriză asupra unei plaje.

— Katie, am nevoie de ajutorul tău, îmi strigă el.

Apoi îşi desface buzele şi-şi încleştează dinţii pentru a produce ceea ce el consideră a fi un zâmbet, lucru care nu prevesteşte nimic bun. (Rod te sperie cu adevărat numai când încearcă să fie drăguţ.)

Jucându-se cu o narcisă din vaza de pe biroul meu, lovind-o uşurel, îmi spune că vrea să fac o prezentare finală pentru un fond de pensii etic în valoare de 300 000 000 $. Prezentările finale

sunt un fel de concursuri de frumuseţe în cadrul cărora administratori de investiţii rivali se întrec în a convinge potenţialul client că ei sunt cei mai responsabili jucători de noroc din zonă. A, şi Rod a uitat să pomenească de prezentarea finală atunci când a aflat de ea, aşa că am doar douăsprezece zile să mă pregătesc, deşi asta e acum doar vina mea, pentru că dacă nu ar fi vina mea, ar însemna că Rod a greşit. Iar Rod e bărbat, deci nu poate să greşească.

Mă aud de undeva de departe începând să protestez: un vaiet diluat cum că ar fi nedrept, dar Rod trece cu buldozerul peste el.

— Vor să producem o echipă care să reflecte diversitatea culturală adoptată la EMF, spune el. Aşa că trebuie să-ţi spun că echipa va fi formată din tine şi gălbejita aia mică de la departamentul de cercetare.

— Poftim?

— Moma, nu?

— Momo nu e chinezoaică. E din Sri Lanka.

— În fine, dă el din umeri. Mie mi se pare destul de-al dracului de diversă.

— Rod, pur şi simplu nu se poate. Momo nu are nici un pic de experienţă. Nu se poate să ...

Şeful meu strânge deja narcisa de gât, iar biata floare plânge un praf gălbui pe mocheta gri.

— Hei, la noi în firmă nu există „nu se poate", dulceaţă. De când am început să zicem „nu se poate"? „Nu se poate" e pentru muieri.

Credeţi că am fost şocată de felul în care mi-a vorbit Rod? Aţi fi şocaţi să aflaţi cât de puţin şocată am fost. Şovinismul se simte în aerul pe care-l respir: un amestec înviorător de Gucci Envy şi un rest de miros sărat din sala de sport.

Ca şi-n cazul cuburilor ălora odorizante pe care şi le agaţă Winston în taxi, mirosul te loveşte de cum intri în centrul financiar al Londrei. Îţi face praf septul până să ţi se infiltreze în creier. Şi în curând devine singurul miros din lume. Alte mirosuri – lapte, mere, săpun – par palide şi anemice în comparaţie cu el. Când am venit prima dată să lucrez în centrul financiar al Londrei, am simţit mirosul şi l-am recunoscut pe loc ca fiind mirosul puterii.

Adevărul e că nu-mi pasă : lasă-i să comenteze despre picioarele mele dacă picioarele astea mă ajută să cumpăr pantofi pentru mine şi copiii mei. Ca femeie, nu vei primi ceea ce-ţi doreşti lucrând la Edwin Morgan Forster, dar prezenţa ta îi dă firmei posibilitatea să obţină ce-şi doreşte în afara ei : clienţi, reputaţia cultivării „diversităţii", şi ei îţi rămân datori pentru asta. E cea mai veche meserie din lume şi e suficient de bună pentru mine. Uneori însă îmi pare rău pentru alte femei. Pentru cele mai în vârstă, cum e Clare Mainwarin de la Operaţii, al căror păr încărunţit le plasează în categoria „dispăruţilor" din firmă, şi pentru copilele ca Momo, care cred că dacă ai un master în finanţe, bărbaţii nu se vor mai uita sub fusta ta.

În domeniul ăsta, nu există decât trei feluri de femei. Aşa cum mi-a explicat cândva Chris Bunce stând la un pahar în Corney and Barrow, pe vremea când încă mai spera să ajungă-n aşternutul meu : „Fie eşti bunăciune, fie mămică, fie mamaie". Pe atunci treceam drept o bunăciune.

Şi cum rămâne cu legislaţia pentru egalitatea şanselor? Nu îmbunătăţeşte situaţia cu nimic, doar deturnează misoginismul spre zone subterane, în grotele umede ale internetului. Facem tot timpul glume despre bărbaţi pe internet, glume

acide, frustrate, furioase, dar lucrurile pe care unii bărbaţi ţi le trimit: ei bine, şi un ginecolog ar simţi nevoia să se întindă puţin. Să adopte câte legi vor. Poţi interzice prin lege cocoşului să cucurigească?

După părerea mea, femeile care lucrează în centrul financiar al Londrei sunt un fel de emigranţi la prima generaţie. Te dai jos de pe vapor, te uiţi tot timpul în pământ, munceşti cât poţi de mult şi faci tot ce poţi ca să ignori tachinările localnicilor ignoranţi care te urăsc doar pentru că arăţi altfel şi miroşi altfel şi pentru că într-o zi le-ai putea lua slujbele. Şi speri. Ştii că situaţia nu se va îmbunătăţi cu mult în timpul vieţii tale, dar faptul că ocupi spaţiul respectiv, că au fost nevoiţi să monteze un distribuitor de Tampax la toaletă, toate astea le uşurează viaţa femeilor care vor veni după tine. Cu ani în urmă, când eram încă la şcoală, am citit o carte despre o catedrală, scrisă de William Golding. O catedrală medievală a cărei construcţie a durat câteva generaţii, iar cei care au desenat planurile ştiau că nici măcar fiii lor, ci doar nepoţii sau strănepoţii lor vor fi de faţă când se va pune crucea în vârful clopotniţei la care ei visaseră. Se aplică şi la femeile din centrul financiar, zic eu: noi suntem temelia, iar femeile care vor veni după noi nici măcar nu se vor mai gândi la noi, dar vor călca pe oasele noastre.

Anul trecut, în timpul şedinţei foto pentru broşura societăţii EMF, a fost nevoie să se „împrumute" angajaţi de la restaurantul de la subsol unde se fac sandviciuri ca să umple golurile unde ar fi trebuit să fie femeile şi minorităţile etnice. Am luat parte la o şedinţă falsă stând vizavi de o chelneriţă columbiană îmbrăcată cu sacoul roşu marca Jaeger al Celiei Harmsworth, căreia i s-a spus să pretindă că studiază un raport. Fotograful a trebuit s-o retuşeze.

Mai târziu, când m-am dus la subsol să cumpăr un covrig, am încercat să o privesc în ochi pe chelneriță într-un gest de complicitate feminină: Bărbații! Ce poți să le faci? Dar nici măcar nu și-a ridicat privirea din găletușa cu cremă de brânză.

16.53: Trebuie să-ncep să lucrez la oferta pentru fondul etic, dar sunt distrasă de gândul la buchetul de Ziua îndrăgostiților de la Jack și mai vine și ziua lui Emily. Mai sunt trei luni și jumătate și fiica mea numără deja secundele. (La cinci ani îți dorești să fie ziua ta la fel de mult cât îți dorești la treizeci și cinci de ani să uiți că e ziua ta.) Ca o mamă organizată ce sunt, măcar o dată, îl sun pe Roger Rainbow, un clovn foarte bine cotat în rândul membrelor Lojei Șorțurilor. Robotul lui Roger mă informează că e ocupat până peste cap în fiecare weekend, dar că mai are câteva ore libere de Halloween. Fir-ar al dracului, e mai ușor să-i rezervi pe cei Trei Tenori. Contați pe mine să devin părinte atunci când zilele de naștere vor deveni oficial o competiție sportivă.

— O, îmi cer scuze. Mă scuzați, sunteți Kate Reddy?

— Da.

Ridic privirea și o văd stând lângă biroul meu pe tânăra frumoasă care m-a strâns cu ușa la instructajul stagiarilor înainte de Crăciun. Acum, ca și atunci, se înroșește, dar nu e nimic fragil sau ezitant în timiditatea ei: reticența ei pare să fi fost turnată dintr-un metal fin, dar rezistent.

— Scuze, îmi zice ea din nou, dar am înțeles că vom lucra împreună la o ..ăă.. prezentare finală. Domnul Task mi-a spus că după părerea lui contribuția mea la acest proiect este importantă.

Sunt sigură că așa a făcut.

— O, da, Momo, Momo te cheamă, nu? Păi, nu m-am aşteptat să lucrăm împreună atât de curând şi cu siguranţă acest lucru va fi o provocare.

Hai, Kate, nu fi aşa dură cu biata fată. Nu e vina ei că ţi-a fost pusă în cârcă.

— Am auzit multe lucruri bune despre tine, Momo.

— Şi viceversa, spune ea cu recunoştinţă, aşezându-se pe scaun. Noi toţi, vreau să zic, femeile, face un gest indicând marea de costume, nu ştim cum reuşeşti. O, e a ta?

Dispare pentru o clipă sub biroul meu şi iese cu o narcisă în mână.

— O, îmi pare rău, e ruptă.

Să nu uit

Scrisori de mulţumire, sunat mama, sunat sora. ŞUVIŢE ! Completat formulare IMRO[1]*. Listă cu lucruri de făcut pentru Momo. Văzut film nou uimitor : Tigru leneş ? Dragon adormit ? Tăiat unghiile lui Ben. Sunat la Academia de Fitness Juno şi cerut un nou antrenor personal, exerciţii de CONTRACTARE a muşchilor vaginali. Înscris Emily la şcoală, ORGANIZEAZĂ-TE. Ziua de naştere a socrului meu, 65 ani : bilete la o piesă de Ayckbourn ? Sunat Jill Cooper-Clark. Viaţă socială : invitat oameni duminică la prânz : Simon şi Kirsty ? OFERTĂ PENTRU TRAVERSĂ ! Bilet pentru Juanita. Bagaje pentru vacanţă : Roo ! !, prosoape în plus, scutece, biberoane, Calpol, pătuţ demontabil, şerveţele umede, cizme de cauciuc.*

---

1. IMRO (*Investment Management Regulatory Organisation*), organizaţie britanică ce se ocupă cu monitorizarea modului în care firmele de investiţii din Marea Britanie administrează fondurile clienţilor şi relaţiile dintre aceste firme şi clienţii lor.

14

Jumătatea trimestrului

— Kate, nu mă cert cu tine din cauza cizmelor de cauciuc.

— Ei bine, mă cert eu cu *tine* din cauza cizmelor de cauciuc. Emily e udă leoarcă. Uită-te numai în ce hal îi sunt pantalonii. Trebuie să-mi amintesc eu tot?! Orice lucru. Și jur că nu mai e nici un pic de loc în creierul meu, Richard. Mi-am amintit să te rog să verifici dacă cizmele de cauciuc sunt în mașină.

— Îmi pare rău, am uitat. Nu e mare lucru.

— Ba nu, nu-ți pare rău. Dacă ți-ar fi părut rău, nu ai fi uitat.

Ce cantitate de amintiri credeți că poate înmagazina creierul uman? Am citit undeva că memoria noastră pe termen lung este un fel de depozit uriaș în care se păstrează, ca vinul, toți oamenii și toate locurile și jocurile pe care le-am cunoscut vreodată, dar dacă nu vizitezi o amintire suficient de des, uiți drumul spre ea, iar pe drum ulterior cresc scaieți. Ca și drumul către castelul Frumoasei din pădurea adormită. Oare de-aia toate basmele sunt despre cineva care încearcă să găsească drumul înapoi spre ceva?

În fine, memoria mea nu mai e la fel de bună de când am copii, dar trebuie să încerc să țin minte. Cineva trebuie s-o facă. Care era cuvântul acela odios? Multiprocesare. Se pare că femeile sunt foarte bune la așa ceva. Dar Rich, dacă-l pui pe Rich să țină minte mai mult de trei lucruri în același timp, vezi deja cum îi iese fum pe urechi, semn că acolo a avut loc un scurtcircuit. Am auzit femei spunând la radio că bărbații exagerează cu cât de neajutorați sunt ca să evite să facă diverse chestii. Din păcate, în urma experimentelor științifice extensive făcute în familia Shattock, s-a dovedit că incapacitatea de a ține minte luatul hainelor de la curățătorie, tabletele pentru mașina de spălat vase, plus film pentru aparatul de fotografiat este, de fapt, un defect din naștere precum daltonismul sau o inimă slabă. Nu e vorba de lene, e vorba de biologie.

Pe parcursul drumului interminabil de sâmbătă spre Țara Galilor, mă uitam la Richard și observam felul în care poate face abstracție de copii când trebuie s-o facă, când trebuie să ajungă la o destinație. Viața e un drum pentru bărbat; pentru femeie, ea este o hartă: ne gândim tot timpul la drumuri secundare, drumuri de acces și făcut cale întoarsă, pe când ei o iau pur și simplu pe banda de viteză. Singurele lor abateri constau în ocazionale propuneri strălucite de scurtături care majoritatea se dovedesc mai lungi și mai înșelătoare decât ruta originală.

Oare de aceea sunt bărbații capabili să trăiască clipa mai bine decât noi? Istoria e plină de exemple de bărbați care au trăit clipa, în timp ce femeile făceau planuri pentru de marți în două săptămâni.

Atât de multe dintre certurile mele de acum cu Richard sunt despre ținut minte sau uitat lucruri. Ca atunci când am ajuns pe plaja din

Pembrokeshire, în acea primă după-amiază din vacanța de la jumătatea trimestrului și s-a dovedit că Richard uitase să împacheteze cizmele de cauciuc ale copiilor. Nu știu ce m-a făcut să-mi ies din minți în halul ăla. Da, copiii aveau picioarele ude, dar se simțeau atât de bine.

Înfofoliți în trei straturi de haine, Ben și Emily se joacă mulțumiți lângă șuvoiul de culoarea cafelei cu lapte care iese la suprafață din coasta dealului din spatele golfului Whitesands și spumegă pe stânci până să se verse în mare. Emily a construit un castel cu grădini acvatice și o fântână arteziană făcută dintr-o scoică, iar Ben culege câte o pietricică pe care o duce până la marginea șuvoiului, o aruncă în apă și apoi se duce după alta. Sunt cum nu se poate mai fericiți și absorbiți de joaca lor. Dar vremea s-a stricat. Desigur că s-a stricat vremea. Suntem în vacanță în Țara Galilor, cum de nu m-am gândit? Țara Galilor și a ploilor. A ieșit soarele mai devreme și-a ținut doar cât să am timp să văd cum fața lui Emily începe să se umple de pistrui, dar acum cerul e de culoarea cositorului de la ploaie. Hotărâm să nu riscăm și să ducem copiii înapoi la cabana pe care am închiriat-o și care se află la câțiva kilometri de țărm. Ne ia aproximativ cincizeci de minute să-i scoatem din apă și să-i băgăm în mașină: cererile sunt înlocuite de amenințări și când nu merg nici astea, recurgem la mituire.

Îi promit lui Emily că mami îi va citi în sfârșit *LMB (Little Miss Busy)*, așa că, după ce i-am schimbat de hainele ude, și-au băut ceaiul, le-am făcut baie în baia minusculă și înghețată cu un calorifer care miroase a aer încins și l-am convins pe Ben să stea în pătuț, eu și fiica mea ne găsim un loc lângă șemineu – doi bușteni care ard mocnit parcă în ciudă.

— „Micuței domnișoare N-am Timp nu-i plăcea nimic mai mult decât să lucreze din greu, să fie tot timpul ocupată. Se trezea în fiecare zi la ora trei dimineața. Apoi, domnișoara N-am Timp citea un capitol din cartea ei preferată, numită *Munca îți face bine*."

— Emily, nu putem să citim ceva mai amuzant?

— Nu. Eu o vreau pe asta.

— Of, bine. Unde rămăsesem? „Domnișoara N-am Timp nu era fericită decât dacă era ocupată cu munca."

— Mami, ai venit la ziua lui Ben.

— Da, așa e.

Mi-e clar la ce se gândește. Toate gândurile copiilor de cinci ani sunt transparente; nu au învățat să și le acopere încă. Gândul ăsta îi încrețește fruntea lui Emily așa cum briza încrețește creasta unei dune.

— Te-a lăsat profesoara să pleci mai devreme? mă întreabă ea în final.

— Nu, iubita, mami nu are o profesoară. Are, hm, un șef, un bărbat care-i spune ce să facă. Și trebuie să-l întrebe pe el dacă poate să plece.

— Ai putea să-l întrebi pe bărbatul ăla dacă poți să vii acasă mai devreme și în alte zile.

— Nu. Ei, aș putea, dar n-o pot face prea des.

— De ce?

— Pentru că mama trebuie să fie la serviciu, altfel... oamenii s-ar supăra pe ea. Hai, să terminăm povestea, Em. „Domnișoara N-am Timp..."

— Poți să vii joia mai devreme ca să mă duci la balet? Te rog frumos, mama!

— Dar te duce Paula la balet, draga mea, și mi-a spus că ești foarte-foarte bună la balet. Iar mami îți promite să încerce să vină la spectacolul de la sfârșitul trimestrului de data asta.

— Dar nu-i corect. Pe Ella o aduce mama ei la balet.

— Emily, chiar nu am timp să mă cert cu tine acum. Hai, să terminăm povestea, nu vrei?

— „Iar domnişoara N-am Timp nu stătea o clipă toată ziua, nici un minut, nici o secundă."

În timp ce copiii dormeau amândoi sus, Rich m-a acuzat că nu mă relaxez, iar eu m-am supărat foarte tare. Rezistasem sau nu eroic la trei ore fără întrerupere de *Oliver!* al lui Lionel Bart pe drum încoace?

— „Undeeee e dragostea? Să cadă oare din ceruri?"

Cade pe dracu'. Iar Mark Lester era atât de imposibil de frumos în rolul lui Oliver şi am citit mai zilele trecute că acum e osteopat în Cheltenham sau ceva de genul ăsta. Ce vreau să spun e că nu e normal, nu? E ca şi cum ai rupe o vrajă.

Iar după *Oliver!* am cântat douăzeci de strofe din „Roţile de la autobuz" şi am făcut-o cu foarte multă voioşie cu toate că cântecul ăla mă scoate din minţi. Şi-apoi, când Ben a vomitat în maşină, după ce ieşisem din Swansea, l-am dus la benzinărie, l-am spălat în chiuvetă, l-am şters cum am putut cu singurul şervet de hârtie şi l-am schimbat, ca apoi să cumpăr strictul necesar pentru când ajungem la cabană: plicuri de ceai, lapte, pâine feliată ca s-o prăjim. Mi se pare că am fost destul de credibilă în rolul de mamă în vacanţă, nu?

Dar are dreptate Rich. Gândul la prezentarea finală care se apropie, aruncată de Rod în cârca mea, nu m-a lăsat să dorm noaptea. O însărcinasem pe Momo să analizeze sectorul produselor farmaceutice etice cât eram eu plecată, dar pur şi simplu nu avea experienţa necesară pentru a-şi croi drum prin tot ce era de studiat într-un timp aşa de scurt. Am sunat-o de două ori pe zi

de la o cabină telefonică de pe o alee cu gard verde înalt sau de pe vreun țărm plin de pietricele scrâșnitoare, unde semnalul mobilului meu apărea și dispărea precum mareea. Și, desigur, i-am spus lui Momo ce repere să caute, cum să compare criteriile de analiză și câteva zeci de alte lucruri, dar era ca și cum i-ai fi cerut unui skateboarder să acosteze pe o stație spațială. I-am dat instrucțiuni clare lui Guy s-o ajute, dar cât sunt eu plecată, el va fi sigur ocupat cu altceva: să-și ia măsurile la fundul lui ăla osos și machiavelic să vadă dacă se potrivește pe scaunul meu. Guy n-ar fi făcut nici mort ceva care să mă pună pe mine într-o lumină bună.

Plus că linia telefonică de la cabană părea să meargă pe bază de aburi, nu puteam să-mi descarc e-mailurile. După patru zile fără e-mailuri de la Abelhammer, mi-am dat seama cât de mult mă bazez pe el ca supapă; lipsită de semnele lui de atenție liniștitoare, eram pe cale să explodez.

Joi, într-o parcare, catedrala St David
15.47: Tocmai scot căruciorul lui Ben din portbagajul mașinii când începe să toarne; ploaie batjocoritoare, ploaie nebună, ploaie gen Gene Kelly cântând în nenorocita de ploaie. Încerc să fixez copilul cu toate curelele căruciorului: corpul îi devine din ce în ce mai țeapăn pe măsură ce eu îmi pierd răbdarea. Mă simt ca o infirmieră de la un azil de nebuni încercând să-i pună cămașa de forță unui țicnit. Richard a adus acoperitoarea de ploaie și mi-o înmânează: e o combinație perversă între o folie de plastic aderentă și un cadru extrem de complicat.

Îi trec cu îndrăzneală inelul cel mai mare peste cap lui Ben și încerc să prind clipsurile, dar nu reușesc să le fac să treacă de mânerele

căruciorului, aşa că le prind de material în loc. Pare să ţină, dar rămân cu două inele elastice. La ce naiba or folosi? Înfăşor restul acoperitoarei peste picioarele copilului, dar ploaia o smulge şi mă loveşte cu ea peste faţă. La dracu'. O iau de la capăt.

— Haide odată, Kate, spune Richard, o să fim uzi până la piele. Sunt sigur că ştii cum să pui acoperitoarea aia.

Sunt sigură că nu ştiu. Cum să ştiu? Singurul meu contact cu nenorocita asta de acoperitoare a fost când i-am dat cardul Visa vânzătoarei de la John Lewis acum treisprezece luni, iar când a încercat să-mi demonstreze cum funcţionează, m-am răstit la ea: „O iau şi gata, mulţumesc". (Şi nici nu prea cred c-o pot suna pe Paula în Maroc s-o întreb cum să folosesc echipamentul propriului copil.)

Ben a început să urle. Stropii de ploaie se amestecă cu afluenţi de muci care îi curg în jos pe buze pentru a forma o cascadă a nefericirii. Aţi remarcat că toate accesoriile pentru bebeluşi sunt însoţite de promisiunea unei „asamblări facile"? Aceasta este prescurtarea producătorilor din domeniu pentru: a nu se încerca de către persoanele fără pregătire specială NASA.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Kate, îmi spune printre dinţi Richard, care suportă orice, mai puţin să fie pus în situaţii jenante în public.

— Încerc, încerc. Emily, stai departe de maşini. EMILY, VINO AICI IMEDIAT!

Un autocar s-a oprit lângă noi, vărsând din pântece un grup de turişti la vreo şaptezeci şi ceva de ani. Doamne din Ţara Galilor cu permanente proaspăt făcute şi geci căptuşite care le fac să arate ca nişte locomotive încetinite pentru economisirea combustibilului. La unison, caută

în poşete şi scot pachetele acelea alunecoase care se deschid instantaneu, pălăriile acelea de ploaie transparente. Şi iată-le cum stau, ciripind prietenoase şi urmărindu-mă cum mă lupt cu acoperitoarea.

— Vai, biata gâgâlice, zice una arătând spre fiul meu, care urlă din toţi plămânii. Te udă ploaia, nu-i aşa? Lasă că termină mămica imediat.

Degetele îmi sunt ţepene de frig. De-abia pot să ţin clipsul, darămite să-l desfac. Împachetat în partea greşită a acoperitoarei, Ben e roşu ca sfecla. Mă întorc către doamne.

— Cărucior nou, spun tare, să se audă.

Şi toate aprobă din cap şi zâmbesc nerăbdătoare să se lase atrase într-o complicitate feminină împotriva maşinăriilor fabricate de om.

— Tot ce se face în ziua de azi e atât de rigid, nu-i aşa? îmi spune o femeie îmbrăcată cu nişte pantaloni ecosez de lână, luându-mi acoperitoarea, aruncând-o cu uşurinţă deasupra căruciorului şi prinzând-o cu mişcări experte. Fiica mea are unul la fel, îmi spune punându-mi mâna pe umăr o clipă. E doctoriţă în Bridgend acum. Are doi băieţei. Muncă grea, să ştii. Nu ai niciodată liber, nu-i aşa?

Scutur din cap şi încerc să zâmbesc, dar buzele îmi sunt prea ţepene de frig. Mâinile femeii sunt roşii şi osoase. Mâini de mamă: o mamă care a spălat vasele de trei ori pe zi, a curăţat legume şi a amestecat în oala în care scutecele fierbeau cu spume. Acest tip de mâini va dispărea peste o generaţie, la fel ca şi şorţuleţele legate în talie şi friptura de duminică.

Încovoiat ca să se apere de ploaie, Richard împinge căruciorul pe drumeagul care duce la catedrală. Emily e atât de udă încât s-a metamorfozat din copil în duh al apelor.

— Mami?

— Ce e, Emily?

— Pruncul Iisus are multe case, nu-i aşa? Aici vine în concediu?

— Nu ştiu, iubita. Întreabă-l pe tati.

Catedralele sunt menite să inspire veneraţie şi teamă. Fortăreţe sacre, toate par să fi fost coborâte din ceruri şi aşezate pe vârful unui deal. Catedrala St David e altfel. Aşezată la marginea unui orăşel din Ţara Galilor, oraş numai cu numele, îşi ascunde virtuţile într-o vale atât de perfect proiectată, că arată ca o gravură. Vitele pasc până sus, aproape de pereţii catedralei.

Iubesc locul acesta. Fiorul de vechime care-ţi umple plămânii când împingi uşa ca să intri: răsuflarea captivă a sfinţilor, aşa mă gândesc mereu. Cred că aveam şapte sau opt ani când am venit aici prima dată, cu vată de zahăr pe buze. Şi acum, dacă-mi ling buzele, îi mai simt dulceaţa de consistenţa pânzei de păianjen. Am văzut catedrale mai măreţe de atunci: Notre Dame, cea din Sevilla, St Paul. Dar ceea ce face măreţia acestei catedrale este tocmai faptul că e mică, puţin mai mare decât un şopron. Nu te-ar mira să găseşti un bou şi un măgar lângă cristelniţă.

Catedrala St David e unul dintre puţinele locuri care mă fac să încremenesc. Şi aici, în naos, îmi dau seama cât de neobişnuit şi cât de incomod chiar mi se pare acum să stau nemişcată. Catedrala e atemporală, pe când viaţa mea... viaţa mea nu e altceva decât timp. Richard i-a luat pe Emily şi pe Ben să exploreze magazinul de cadouri. Rămasă singură, îmi simt buzele formând nişte cuvinte pe care nu le aude nimeni: „Ajută-mă".

Mă rog unui Dumnezeu în care nu sunt sigură că cred să mă scoată din încurcătura asta pe

care nu o înţeleg. În amintirea lui Thomas nu-ştiu-cum şi a „rămăşiţelor" lui, Angharad. Acelaşi lucru cu „moaşte"[1] ? O să-l întreb pe Richard, el se pricepe la latină. El a făcut o şcoală ca lumea, nu ca talmeş-balmeşul numit cultură generală pe care mi l-au băgat mie pe gât.

Afară, o scară abruptă făcută parcă din turtă dulce leagă catedrala de orăşelul minuscul de pe deal. Merg cu spatele, trăgând de cărucior în sus pe scări şi simt fiecare izbitură în vertebrele inferioare. Richard o duce pe umeri pe Emily, care ţipă. Le e foame. Mamă rea şi vinovată. Mereu uit că ăştia mici sunt ca maşinile : fără alimentări periodice întâi au un spasm şi-apoi se opresc.

Mergem pe o stradă plină de cafenele şi ne uităm prin geam după semne că ar fi primitoare pentru copii. E loc pentru cărucior ? Au clienţi în vârstă care ar prefera să nu-şi împartă bucăţile de baghetă caldă cu Ben, căruia îi curge saliva din gură ? Marea Britanie nu e încă o ţară pentru copii mici : aventuraţi-vă prea departe de Pizza Express şi veţi da peste aceleaşi oftaturi pline de reproşuri pe care mi le amintesc de când eu şi Julie eram mici.

Ne hotărâm asupra unui local prăpădit plin de alţi părinţi aflaţi şi ei în vacanţă, la fel de agitaţi şi de neodihniţi ca noi, şi ne îndreptăm spre colţul cel mai îndepărtat. Întinse pe spătarele scaunelor, gecile noastre ude scot aburi ca nişte vaci. Citesc meniul cu voce tare, iar Emily declară sus şi tare că nu vrea nimic din ce ni se oferă. Vrea paste.

— Putem să facem tăiţei din conservă, să ştiţi, se oferă chelneriţa bine intenţionată.

— Nu vreau tăiţei, se vaită Emily. Vreau paste.

1, Joc de cuvinte : *relict* – „văduvă", cuvânt de origine latină şi înrudit cu *relic* – „rămăşiţe", „moaşte" (engl.).

Copil răzgâiat din capitală. E numai vina mea că i-am dat de toate aşa de mică. Eu am mâncat prima dată paste când aveam nouăsprezece ani. Roma. *Spaghetti alle vongole*: cleioase în ambele sensuri, au fost o tortură penibilă constând în scoici necunoscute şi franjuri de spaghete imposibil de manevrat.

Uneori mi-e teamă că am ajuns aşa de departe, că am reuşit aşa de bine în viaţă numai ca să-mi văd copiii crescând la fel de blazaţi şi de răsfăţaţi ca şi cei care mă priveau pe mine de sus în timpul facultăţii.

În timp ce Rich taie pentru copii pâinea prăjită cu caşcaval topit deasupra, specialitate din Ţara Galilor, se aude tare un bip de la telefonul meu. SMS de la Guy.

Criză Turcia
Rod & R C-C plecaţi.
Depreciere?
Acţiunile turceşti în cădere liberă.
Ce să fac?

O, Dumnezeule. Sar din scaun, deranjez celelalte familii, calc pe un labrador, alerg în stradă. Încerc mobilul, dar de data asta scoate un altfel de bipăit care mă anunţă că bateria e pe terminate. Nu am semnal. Normal că nu am semnal, doar sunt în Ţara Galilor. Intru în fugă înapoi în cafenea.

— Aveţi cumva un telefon?

— Ce ziceţi?

Chelneriţa se uită la mine cu o privire goală.

— Un telefon public?

— A, da, dar nu merge, să ştiţi.

— Un fax?

— Bax?

— Un aparat cu care să pot trimite un fax. Trebuie să trimit urgent un mesaj.

— O, s-ar putea să aibă unul la magazinul de ziare.

La ziare nu au fax, dar s-ar putea să aibă la farmacie. La farmacie au fax. Faxul are nevoie de hârtie. Înapoi la ziare. Gata să închidă. Bat la uşă. Implor. Trebuie să cumpăr un pacheţoi de 500 de foi din care voi folosi exact una. Înapoi la farmacie, mâzgălesc un mesaj pentru Guy cu pixul pentru reţete legat de tejghea:

Guy, trebuie evaluat dacă e vorba de un colaps al comerţului turcesc şi astfel să fim obligaţi să plătim dobânzi de 2000 % – ceea ce ne-ar putea costa o căruţă de bani – sau doar de o scădere a valorii acţiunilor provocată de devalorizarea monedei.
1 / Cât am investit în Turcia?
2 / Cum se prezintă piaţa: efect de domino în alte regiuni?
Vreau răspunsurile pe birou mâine la 08.30.
Mă întorc chiar acum, Kate.

21.50: Blocaje îngrozitoare în trafic, în ambele sensuri, pe autostrada M4. Farurile formează un colier de diamante de aproape 5 km. De pe scaunul şoferului, Richard îmi aruncă priviri piezişe întrebătoare. Sunt recunoscătoare că e întuneric: înseamnă că nu sunt nevoită să descifrez semnalele lui îndurerate decât când mă simt gata s-o fac.

Într-un final îmi spune:

— Tot cred că e puţin ciudat, Kate. Să-ţi trimiţi singură florile alea de Ziua îndrăgostiţilor. De ce ai făcut-o?

— Ca să-mi ridice moralul. Voiam ca lumea de la serviciu să vadă că sunt genul de femeie

care primeşte flori de Ziua îndrăgostiţilor. Şi nu am fost sigură c-o să-ţi aminteşti. E patetic, ştiu.

E uşor să minţi când încerci. Mai uşor decât să spui că florile erau de la un client cu care ai cinat de curând, un client care, de atunci, nu numai că a pus stăpânire pe mare parte din gândurile tale, dar a dat şi buzna în visele tale. Timpul să schimb subiectul.

— Rich, ce sunt alea „rămăşiţe"? Am văzut asta pe un mormânt azi în catedrală. „Şi rămăşiţele lui, Angharad."

— Văduvă. Literal, înseamnă „ce rămâne în urmă".

— Deci soţia era considerată un fel de rămăşiţă a soţului?

— Exact, Kate. Râde. Sigur, în căsnicia noastră, eu aş fi ceea ce ar rămâne în urma ta.

Mi-o spune cu destulă dragoste ca să mă usture. Oare chiar îl fac să se simtă aşa? Aşa de neînsemnat? De-a lungul kilometrilor care urmează, urzesc nenumărate planuri, strategii prin care să repar relaţia dintre noi doi. Să îndrept lucrurile. Dar trei ore mai târziu, când trecem de Reading, încep să simt atracţia gravitaţională a Londrei, iar hotărârile de a-mi schimba viaţa se topesc în timp ce intrăm în oraş.

Motive pentru care să renunţ
la serviciu&să mă mut la ţară

1/ Calitatea mai bună a vieţii.

2/ Pot să-mi cumpăr conac cu galerie cu menestreli ataşată la dormitor la preţul dărăpănăturii din Hackney.

3/ Şansa de a fi o mamă adevărată care are timp să-şi iubească soţul, să înveţe secretele copiilor

şi să afle cum funcţionează nenorocita de acoperitoare de ploaie pentru cărucior.

*Motive pentru care să NU renunţ
la serviciu&să mă mut la ţară*

1/ Aş înnebuni.
2/ Vezi mai sus.
3/ Vezi mai sus.

Partea a treia

15
Porumbeii

Unde sunt pasările de pradă când ai nevoie de ele? Încă de azi-dimineață, doi porumbei stau pe pervazul exterior al ferestrei mele. Aparent, la prima întâlnire. Timp de aproape o oră, masculul i-a tot făcut plecăciuni femelei, mici plecăciuni politicoase ca de chelner. În fine, presupun că ăla e masculul pentru că celălalt e de culoarea apei în care ai spălat vasele și stă cu capul plecat precum cumințica prințesă Diana, pe când primul are un guler impresionant de pene în jurul gâtului, de culoarea smaraldului și mov, cu o strălucire ca de benzină.

Nu mă deranja când masculul îi șoptea nimicuri dulci, dar acum se preumblă țanțoș cu coada înfoiată, sâsâind și fluierând ca să-i atragă ei atenția. Face o gălăgie incredibilă. Bat de câteva ori în geam ca să alung păsările, dar cuplul aflat în plin ritual de curtare nu are ochi decât unul pentru celălalt.

Apelez la Guy și-l pun să sune imediat la primărie să-ntrebe ce e de făcut cu porumbeii.

Guy se uită la mine ca valetul Jeeves[1] :

— Vrei să pun pe cineva să-i împuşte, Kate?

— Nu, Guy, au un uliu care vânează porumbei. Poţi să-i întrebi când este programat să vină?

Nu multă lume ştie că centrul financiar al Londrei angajează un şoimar care-şi aduce uliul păsărar de câte ori este nevoie pentru a mai rări populaţia de porumbei. La ultima lui vizită, eu şi Candy ne duceam să mâncăm de prânz, iar prietena mea newyorkeză, pe care nu o şochează nimic, a fost uimită să vadă un bărbat masiv de la ţară cu o singură mănuşă de piele lansând o rachetă înaripată deasupra capetelor noastre.

— Dacă te-ai întrebat vreodată de ce trotuarele din centru sunt aşa de curate în comparaţie cu restul Londrei, iată răspunsul, i-am spus.

— Aha, acum înţeleg, a spus Candy cu un rânjet. În felul ăsta tot căcatul rămâne înăuntru.

De la: Debra Richardson
Către: Kate Reddy
Ce mai faci TU? Eu am fost aşa de stresată după 3 zile de vacanţă, că am vrut să mă duc la mănăstire. Oare oferă programe de dezintoxicare de muncă pentru dependenţi jalnici ca noi? Am fost la un hotel „primitor pentru copii“, în Somerset. Din cauză că Felix a ars siguranţele în sala de mese, la micul dejun, am fost daţi afară. Şi-a înfipt furculiţa Thunderbird în prăjitorul de pâine şi s-a

1. Reginald Jeeves este un personaj fictiv din romanele lui P.G. Wodehouse. Jeeves este valetul personal al gentlemanului Bertie Wooster şi apare în titlul celor mai multe cărţi despre el şi stăpânul lui. Este cu siguranţă cel mai cunoscut personaj al scriitorului Wodehouse şi a ajuns să fie privit ca întruchiparea valetului unui gentleman, inspirând multe personaje similare.

făcut întuneric în tot hotelul. Ruby mi-a zis că mă urăşte.
Oare le provocăm copiilor noştri traume pe termen scurt sau crezi că vor urma procese grele în viitor?
Prânz miercuri, da?
A ta prietenă în plină negare xxx

De la: Jack Abelhammer
Către: Kate Reddy
Subiect: Criza bancară japoneză
Vă aducem la cunoştinţă că clientul dvs. urmăreşte cu destulă îngrijorare mişcările de teren continue din Orientul Îndepărtat. Din câte am înţeles, Banca Origami şi-a împăturit taraba, Banca Sumo a eşuat cu burta-n sus, iar Banca Bonsai plănuieşte să taie câteva dintre ramurile sale mai mici.
îmi puteţi oferi sfaturi în acest sens, doamnă?
xxxxx

De la: Kate Reddy
Către: Jack Abelhammer
Subiect: Criza bancară japoneză
Stimate domn, nu aveţi un imperiu financiar de condus? Glumele despre situaţia dezastruoasă în care se află prietenii noştri din est sunt de foarte prost gust, deşi am auzit că Banca Kamikaze e în cădere liberă, iar 500 dintre angajaţii din departamentele administrative de la Banca Karate au primit o lovitură mortală.
Katharine, xx

De la: Jack Abelhammer
Către: Kate Reddy
Hei, mi-a fost dor de tine. Mă obişnuisem cu ritmul tău. Cum a fost în concediu? Fierbinte şi relaxant, sper.
Am văzut un film grozav într-una din seri despre un tip care-şi pierduse memoria şi care trebuia să-şi scrie tot pe trup ca să nu

uite. M-am gândit la tine când îmi spuneai că ai mereu aşa de multe lucruri de ţinut minte. Jack xx

De la: Kate Reddy
Către: Jack Abelhammer
Nu tocmai fierbinte şi relaxantă. E încă frig aici – de dimineaţă am trecut pe lângă un tip care patina pe patinoarul de lângă intrarea în clădirea unde lucrez; făcea nişte cercuri şi întoarceri foarte mişto ca şi cum şi-ar fi scris numele pe gheaţă. Sau chiar pe al altcuiva: ce romantic!
Bine intuit cu filmul altfel. Cea mai mare parte a trupului meu e acoperită deja cu notiţe detaliate, dar am păstrat un loc gol pentru tine în spatele genunchiului stâng.

De la: Jack Abelhammer
Către: Kate Reddy
Ştiu să patinez puţin – tu? Am putea încerca câteva mişcări pe gheaţă subţire într-o zi. Cât despre genunchiul stâng, vin imediat. Doar să-mi ascut pana de gâscă.

10.23: Nenorocitul ăla de porumbel a început acum să dea din aripi. Parcă s-ar aplauda frenetic pe sine însuşi pentru prestaţia extraordinară de amant. Femela, între timp, stă într-o poziţie ce pare a fi echivalentul păsăresc al statului întinsă pe spate cu picioarele în aer. Absolut intolerabil. Reuşesc să deschid fereastra şi încerc să-i gonesc. Dar dragostea se dovedeşte a fi nu numai oarbă, ci şi surdă.

Am atâtea de făcut încât mă mir că nu-mi atârnă capul într-o parte din cauza activităţii intense care se desfăşoară înăuntru. Peste două zile voi participa la o prezentare finală în Statele Unite pentru un fond de pensii etic în valoare de 300 000 000 $ şi voi face această prezentare

împreună cu o stagiară de douăzeci şi-un pic de ani care are toate calităţile necesare, nu e albă, nu e bărbat, mai puţin capacitatea profesională de a o face. Noi două, Momo Gumeratne şi cu mine, vom face cunoscut cât de dedicaţi sunt cei de la EMF diversităţii, dedicare al cărei apogeu a fost, până acum, includerea în meniul bufetului a unor porţii de *tacos*. Plus, nu am găsit încă animator pentru ziua lui Emily. Plus, trebuie să-mi iau de la curăţătorie hainele pentru prezentarea finală. Plus, sunt sigură că mai era un „plus".

La dracu'. Asta-mi mai trebuia, o notificare de la Robin Cooper-Clark în care se spune că s-a iniţiat o anchetă internă despre vinderea unor acţiuni pe care nu le aveam de fapt. Împing notificarea către partea de birou a lui Momo şi-i spun să se ducă să i-o pună lui Chris Bunce pe birou.

— Dar vezi să nu te observe, OK?

Ochii în formă de frunză i se încreţesc la colţuri în timp ce citeşte hârtia.

— Am vândut acţiuni pe care nu le aveam şi acum s-a făcut o reclamaţie împotriva noastră, iar Robin vrea să afle cine e vinovat?

— Exact.

— Aşa că vom afla a cui a fost vina.

— Nu, Momo. Scopul este să tot arunci pisica dintr-o curte în alta până se plictiseşte cealaltă parte. Cunoşti jocul numit „scaunele muzicale"? Ei bine, ăsta se numeşte „notificările muzicale". Ultimul care rămâne cu foaia asta e în mare căcat. Aşa că te-aş ruga să i-o pui lui Bunce pe birou. *Acum?*

Încep să recunosc expresia de pe faţa asistentei mele: o încruntătură ezitantă care-mi spune că acolo are loc o luptă între principiile ei înalte şi dorinţa puternică de a-mi face pe plac.

— Îmi pare rău, Kate, dar cum ştim noi că Chris Bunce este cel vinovat?

Mă întorc cu tot cu scaun cu spatele la ea ca să nu-mi pierd controlul. Afară, pe marginea ferestrei, poza de familie a porumbeilor este încadrată de o macara uriaşă ca un echer. Cum să-i spun despre Chris Bunce, bărbatul care îşi pipăie testiculele fără să-şi dea seama în timpul unei conversaţii, ca şi cum ar vrea să verifice că bărbăţia lui e la locul ei sau şi le freacă nerăbdător când crede că e gata să prindă pe cineva în gheare? Mai ales când e vorba de mine.

— Uite ce e, Bunce e artist în a sta pe cur toată ziua fără să-şi facă partea de treburi administrative şi care lasă toate chestiile plictisitoare destinate să mulţumească autorităţile în spinarea fătucilor conştiincioase ca mine şi ca tine. Dacă IMRO ar şti de mânăriile lui Bunce, ar veni aici cu o haită de câini lupi alsacieni. Dar Bunce se pricepe foarte bine la a se fofila pentru că joacă „scaunele muzicale" la un mod foarte murdar. M-am făcut destul de bine înţeleasă acum?

— Îmi pare rău, spune Momo, aşa cum altcineva ar spune OK şi traversează biroul ţinând notificarea la distanţă în faţa ei ca un genist, o mină neexplodată.

— O să reuşeşti s-o formezi?

Candy stă-n picioare lângă biroul meu şi poartă o fustă atât de scurtă încât e practic un SMS. Nici măcar nu am auzit-o venind.

— Nu ştiu. Încerc s-o familiarizez cu ideea că nu toată lumea e bună.

— Văleu, sper că nu e o copilărie fericită la mijloc?

— Mă tem că da.

Candy dă din cap cu uimire şi milă.

— Biata copilă, n-o să facă nimic măreţ în viaţă.

11.25: Sunt hotărâtă să-mi pun în funcţiune agenda personală electronică. „Memoria de buzunar" îmi va revoluţiona viaţa! „Memoria de buzunar" mă va scăpa de stres! „Memoria de buzunar" va constrânge timpul să lucreze de partea mea!

După zece minute de citit din broşura cu instrucţiuni tehnice, îmi dau seama că „memoria de buzunar" nu e compatibilă cu calculatorul meu. Sun la „serviciul clienţi". Băiatul de liceu care-mi răspunde îmi recită textul dinainte pregătit la fel de curgător ca şi cum l-ar fi tradus din limba urdu.

— Vedeţi un *port* de dimensiuni mari în spate, doamnă?

— În spatele meu sau al calculatorului? De unde dracu' să ştiu eu?

— Ceea ce vă trebuie este „Pachetul de conectare".

— Nu, ceea ce-mi trebuie este să fac agenda personală electronică să planifice.

— Puteţi comanda acum „Pachetul de conectare", doamnă. Dacă doriţi s-o faceţi...

— Mă scuzaţi, dar asta face parte din promisiunea că aparatul îmi va face viaţa mai simplă? N-aş putea să mă duc la un magazin, să cumpăr pachetul şi gata?

— Nu au fost produse aşa de multe, doamnă. Se fac doar pe bază de comandă. Va dura între cinci şi zece zile să-l primiţi.

— Nu am timp să aştept între cinci şi zece zile. Plec în State în douăzeci şi patru de ore.

— Mă tem că nu se poate...

— „Nu se poate" e pentru muieri.

— Pardon?

— E un vechi proverb australian care înseamnă: spune-i directorului tău că deţin acţiuni de câteva milioane la societatea lui, acţiuni care sunt chiar

acum evaluate, iar rapoartele noastre de piață nu le pun într-o lumină prea favorabilă. Ne-am înțeles?

Se aude distinct cum înghite-n sec.

— Va trebui să vorbesc cu superiorul meu.

Marți, 08.11: Deci s-a ajuns și la asta. Eu și Richard chiar am stat întinși în pat azi-noapte încercând să stabilim dacă suntem prea obosiți ca să mai facem sex. Nu-mi era prea clar la ce concluzie am ajuns până azi-dimineață când am constatat că aveam coapsele ușor lipite una de cealaltă pe interior cu o glazură sidefată.

O idee nu prea fericită înaintea unei prezentări cruciale. Sportivii spun că nu fac niciodată sex în preziua unui meci sau a unei întreceri importante, nu-i așa? Pe sportive nu le auzi niciodată plângându-se de asta, dar bănuiesc că e la fel și pentru ele, dacă nu mai rău. Nu prea există nimic care să rivalizeze cu orgasmul feminin când e vorba să te lase lat. La câteva ore după cutremur, încă simți o oboseală adâncă, tentaculară, care încearcă să te tragă în adâncuri: după ce termini, *termini pe bune*, vreau să zic, îți vine să zaci până la Crăciun. Îmi imaginez că e felul în care natura se asigură că sperma are toate șansele posibile de a ajunge la ovul. (Când te gândești că aproape tot ce ține de biologia feminină este de fapt felul în care natura ne determină să ne dorim un copil sau, după ce avem unul, ne determină să-l protejăm.) Până anul trecut, sufeream doar de un ușor sindrom premenstrual; nu era chiar o nimica toată, dar nu se compara nici pe departe cu iadul crampelor prin care trec alte femei. Apoi, în momentul în care am împlinit treizeci și cinci de ani, a început războiul. Acum, în fiecare lună, hormonii mei ies

în stradă înnebuniţi agitând pancarte şi strigând: „Salvaţi ovulele!“ Se pare că trupul meu şi-a dat seama că timpul e scurt, iar pierderea fiecărui ovul este jelită ca şi cum ar fi vreo piatră preţioasă.

Dar cum să fac încă un copil când nici pe cei pe care-i am nu apuc să-i văd? Nu prea am dat pe acasă zilele astea. Mă uit la ceasul din birou şi dacă e după ora 8, ştiu că am ratat ora de culcare a copiilor şi dacă tot am ratat-o, mă gândesc că la fel de bine pot să mai stau la birou. Momo comandă o pizza sau luăm ceva sănătos de la bufet, ambalat într-o cutie de polistiren, întotdeauna necomestibil, şi sfârşim cu obişnuitul nostru festin de la miezul nopţii: o pungă de chipsuri din *tortilla* şi câteva batoane de Crunchies de la distribuitor, totul udat cu cola *light*.

Azi-noapte când am ajuns în sfârşit acasă, la 23.55, am ridicat telefonul crezând că e Momo cu nişte cifre noi. Şi de cine dau? Barbara, soacra mea. Nu mi-a venit să cred că a sunat aşa de târziu.

— Nu ai decât să-mi spui să nu-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, Katharine, dar am vorbit cu Richard ceva mai devreme şi părea foarte obosit. Sper că totul e în regulă.

Crede că *el* este obosit?

10.07: Sunt într-o şedinţă cu Rod, Momo şi Guy. Facem repeteţii pentru a treia oară în vederea prezentării finale, Rod şi Guy jucând rolurile clienţilor, când Lorraine, secretara lui Rod, dă buzna înăuntru.

— Scuză-mă că te întrerup, Kate, dar te caută *cineva* la telefon. A spus că e urgent.

— Dar cine e?

Lorraine se reţine să spună. Stă acolo în uşă, cu un aer jenat, şi-ntr-un final îmi şopteşte ca pe scenă:

— S-a recomandat ca Percy Pineapple.

Guy își dă ochii peste cap cu încetinitorul încât ți se pare că practic se uită în interiorul propriului craniu. Momo își privește atent pantofii.

— Cine dracu' e Percy Pineapple? întreabă Rod prietenos.

Decid să bravez:

— A, da, e vorba de Percy Pineapple, pachetul de acțiuni din domeniul divertismentului, face parte din „fruitscape.com", care se lansează pe piață acum. Președintele o să vină să discutăm despre emisiunea de acțiuni. E o glumă de-a lui.

Doamne Dumnezeule, încă nu am găsit un animator pentru ziua lui Emily. Am încercat deja cu favoriții consacrați: Roger Rainbow, Clovnul Zee-Zee și Katie Cupcake care face niște trucuri uimitoare cu bomboane Smarties și o pompă de aer. Toți au de onorat obligații deja planificate în Monaco sau Las Vegas sau trebuie să participe la petrecerea organizată de nu știu ce Maică Superioară constipată care a ales farfuriile din carton și șervețelele pentru cea de-a șaptea aniversare a fiicei ei Jocasta înainte de a i se rupe apa.

Am coborât ștacheta văzând cu ochii, iar acum am intrat pe teritoriul anunțurilor de la mica publicitate, populat de nebuni cu barbă ale căror poze de infractori seamănă bizar de mult cu cele publicate în cadrul campaniei împotriva pedofiliei, „Nume și rușine", din ziarul *News of the World*. A existat o rază de speranță luni când Percy Pineapple din Gravesend mi-a spus că pentru 120 de lire, fără discuție, dragă, o să vină cu camioneta și o să facă un spectacol foarte frumos pentru fetiță. Azi-dimineață însă am primit broșura lui Percy. Înfățișează un homuncul grăsun care face din baloane roz ca niște prezervative niște șoricari cu un aspect îngrijorător de priapic.

Desigur, Emily îşi doreşte de fapt o petrecere la piscină, dar nici nu se pune problema. Apa din piscina pe care o închiriezi pentru astfel de ocazii e călduţă, bogată în bacterii şi, spre deosebire de alt fel de apă, nu e transparentă. În plus, ar trebui să-mi fac timp pentru un epilat inghinal cu ceară : refuz să mă expun dezbrăcată în public, împreună cu alţi părinţi.

23.19 : Ajung acasă şi găsesc „Pachetul de conectare“ pentru „memoria de buzunar“ pe măsuţa din hol. Richard a eşuat pe canapea şi se uită la meciul lui Arsenal. Mi-a lăsat nişte paste în cuptor : au mirosul şi consistenţa tălpii de pantofi coapte.

— Este de neconceput pentru altcineva decât mine să ducă sus lucrurile care se află jos lângă scări ?

Rich nu-şi desprinde ochii de la televizor.

— Ah, marea Femelă revine. E deja acea perioadă a lunii ?

— Mă acuzi că aş suferi de sindrom premenstrual ?

Rich scheaună şi scapă telecomanda.

— Dumnezeule, Kate, mă gândesc cu nostalgie la sindromul tău premenstrual. În ultimul timp, am avut sindrom postmenstrual, intermenstrual. Am avut sindrom douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămână. Ai putea să închizi robinetul când vii în sfârşit în pat sau îmi vei da instrucţiuni şi-n somn ?

Deschid maşina de spălat vasele şi remarc că vasele care se presupunea că sunt curate prezintă o urmă ca de val de sedimente gri. Porcăria asta de maşină e probabil pe ducă.

— Poate că nu ai remarcat, Rich, dar am o prezentare extrem de importantă ...

— Doar dacă aş zăcea îmbălsămat undeva în Ulan Bator, n-aş fi remarcat.

— O fac pentru noi, știi.

— Care noi, Kate? Copiii nu te-au văzut de când ne-am întors din Țara Galilor. Poate ar trebui să te faci prezentatoare TV: așa, cel puțin te-ar vedea o dată pe zi la televizor.

Stau în ușă, urmărind nefericirea indignată a soțului meu de undeva de foarte departe. Mă gândesc cât de bine cunosc situația asta și știu exact care sunt soluțiile: fie plec la aeroport de dimineață într-o atmosferă înghețată și sper să se mai încălzească până mă întorc, fie mă dezbrac pe loc și ne amintesc amândurora că dragostea e ceva care se poate face. Sunt atât de epuizată, că-mi simt trupul ca o carcasă; nu, mă simt ca un trup viu care cară unul mort în spate. Dar nu pot să-l las așa, și apoi există tipuri de sex care necesită mai puțin timp și energie decât altele.

— Te rog, fii de partea mea, Rich, îi spun ridicându-mă în picioare câteva minute mai târziu. Sunt singură la serviciu, împotriva lor: nu pot să fiu singură și acasă.

01.01: Aproape am terminat de transferat toate datele de care am nevoie în „memoria de buzunar" când se aude un țipăt de sus.

04.17: Emily s-a trezit de trei ori până acum. Se zbate sub plăpumioară, cu părul umed care i se usucă în șuvițe tari pe obrazul palid. Nu poate să-mi spună ce-o doare. De ce-mi face așa ceva tocmai în noaptea asta? Când trebuie să plec la aeroport în trei ore. Mă împunge imediat un sentiment de vinovăție pentru că am îndrăznit să gândesc așa. Și-atunci, exact când am hotărât că nu e decât o încercare de a mă împiedica să plec – ca o pisică, Emily presimte plecarea înainte de a-mi duce eu valiza jos –, scoate mult așteptatul geamăt:

— Mami, mă doare acolo pe unde fac pipi.

Îi dau o cană cu suc de merişoare şi petrec următoarele douăzeci de minute la telefon, încercând să vorbesc cu un doctor de la urgenţe. Îmi recomandă să-i dau Calpol şi să duc o probă de urină la analiză, la prima oră. La parter, încerc să găsesc ceva care să aducă a recipient de probă de urină: ceva din care să nu curgă lichidul, dar destul de mare ca să poată face pipi în el. Singurul lucru pe care-l găsesc este o ploscă Barbie. Va trebui să ne descurcăm cu asta. Înapoi sus, în genunchi lângă vasul de toaletă, nu reuşesc deloc s-o conving pe Em, care e crispată, să presteze în ploscă.

— Mami?

— Da, iubita.

— Pot să-mi fac ziua la piscină?

— Sigur, draga mea.

Plosca se umple imediat până la buză.

Prânz, aeroportul JFK, New York: Un vameş solid care seamănă foarte tare cu Sipowicz din *NYPD Blue* îmi scotoceşte prin bagajul de mână. Total liniştită, îl privesc cum scoate mobilul, ciorapii de schimb şi cartea *Căţeluşul Pongy Percy.* Îşi scufundă mâna cărnoasă într-un buzunar lateral şi scoate plosca Barbie. Văleu. Trebuia s-o las pe masa din bucătărie: dacă plosca e aici, unde e „memoria de buzunar"?

Vameşul destupă recipientul Barbie şi miroase:

— Doamnă, cum aţi descrie acest lichid?

— Este urina fiicei mele.

— Doamnă, cred că va trebui să mă urmaţi.

Să nu uit

Absolut Tot.

16

Prezentarea finală

Miercuri, Fairweather Inn, Shanksville, New Jersey
Trează de la ora 4 dimineața, prinsă în ușa turnantă a decalajului de fus orar. Nu există room-service până la ora 6, așa că-mi iau o cafea râncedă cu gust metalic de la distribuitorul din hol și adaug un strop dintr-o sticluță din minibar. Whisky-ul dă fierturii din iad o notă de distincție susținută. Zăresc o femeie bătrână în oglinda din baie și mă uit în altă parte.

În dimineața asta, mă îmbrac pentru bătălie în armură Armani completă. E incredibil de reconfortant să pun pe mine o bluză albă scrobită, o jachetă și o fustă maro de culoarea biscuiților digestivi, cu margini atât de ascuțite, că ai putea scoate un apendice cu ele. Mă încalț cu pantofii LK Bennett maro-caramelă cu toc cui, cu cusături albe și un vârf tocmai bun să străpungă vintre. Ce încerc să obțin este un *look* gen „Katharine Hepburn gata de atac".

Cu două ore înainte de prezentare, Momo vine în camera mea. Poartă un costum albastru de mătase și are părul prins la spate, strâns lipit de cap. Poate că are emoții în interior, dar la

exterior e atât de senină încât ar trebui creată o nouă religie în numele ei.

Azi, cu toate acestea, trebuie să fiu sigură pe mine cât pentru două, să eman bonomia spulberătoare a unui prezentator de emisiune-concurs care știe că i se va reînnoi contractul. Am trecut prin detaliile prezentării de cincizeci de ori până acum, dar nu strică niciodată să reiei lucrurile care *nu* se fac.

— Dacă-ți oferă ceva de băut, refuzi, OK? Orice-ar fi, nu le spune pe numele mic. E vorba de un fond etic; oamenilor ăstora le place să se creadă genul de persoane cărora le face plăcere să li se spună Greg sau Hannah, dar dacă încerci asta, își dau seama instantaneu cât de mult preferă să li te adresezi cu respect. Se gândesc să ne încredințeze o grămadă de bani, așa că trebuie să îi iei numai cu „stimate domn" și „stimată doamnă" tot timpul. Și nu uita, noi suntem pețitorii.

Momo pare surprinsă.

— Adică flirtăm?

— Da, numai că nu e un flirt. E dragoste curtenească[1].

— Cea care a fost căsătorită cu Kurt Cobain?

— Dragoste curtenească, Momo. *Curtenească*. Ai citit vreodată Chaucer la școală?

Dă din cap în semn că nu. Dumnezeule, ce-i învață acum la școală?

— Nu ai citit – deci, ceea ce facem noi este să le jurăm credință veșnică. Disperați să facem pe plac iubitului, am merge un milion de kilometri pentru unul dintre dosarele lor, genul ăsta de lucruri. Iar ideea-cheie este să le tot reamintim

1. În engleză, *courtly love*, care se pronunță asemănător cu numele soției solistului de la Nirvana, Kurt Cobain: Courtney Love.

că, deşi avem sute de tipi albi în urma noastră, care practic au inventat băncile, suntem în acelaşi timp nemaivăzut de dedicaţi diversităţii. Fondurile etice vor să aibă un profit decent: vor diversitate, dar nu vor lumea a treia. Astfel, noi le putem oferi tot ce e mai bun în Marea Britanie, plus o strălucire de curcubeu, iar aici intervenim noi două.

— Şi asta nu e oarecum neetic?

După săptămâni întregi în care a fost expusă la cinismul meu radioactiv, tot e capabilă să-mi pună o întrebare de genul ăsta? Ce-o să mă fac cu copila asta?

— Dacă am spune adevărul, am pierde, Momo, şi asta într-adevăr ar putea fi considerat extrem de etic. Dar dacă îi păcălim şi punem mâna pe contract, atunci două femei – din care una nu e albă – vor fi adus firmei Edwing Morgan Forster un fond de 300 000 000 $, lucru care înseamnă că diversitatea chiar dă roade şi asta înseamnă că, într-o zi, în loc să fim exponate în vitrină, am putea avea o şansă să conducem noi înşine magazinul. Lucru care ar fi o treabă pe de-a-ntregul etică şi ar mai însemna şi că ne-am putea cumpăra o grămadă de pantofi superbi. Următoarea întrebare.

— Deci nu e un lucru rău să minţi la o prezentare finală?

— Numai dacă nu ştii să minţi frumos.

Momo izbucneşte într-un hohot de râs prea puternic pentru trupşorul ei fragil; o aruncă în spate, pe pat, şi-i cade un pantof, aterizând pe podea. (Să nu uit să fac ceva în legătură cu pantofii ei: pantofi joşi, albastru închis, care nu-i avantajează deloc laba piciorului, ea având nişte picioruşe de balerină.) Cum stă întinsă acolo pe cuvertura portocalie cu model cu spirale, se uită în sus la mine şi oftează:

— Nu te înţeleg, Kate. Uneori am impresia că totul ţi se pare o gogoaşă umflată, iar în momentul următor pari că nu-ţi doreşti nimic mai mult decât să câştigi.

— O, nu-mi doresc nimic mai mult. Ai să mă vezi. Când eram mică, obişnuiam să ascund un hotel de la Monopoly în şosetă. Când ajungeam în Park Lane, scoteam hotelul de la şosetă. M-a prins tata odată, de Crăciun, şi m-a lovit cu spărgătorul de nuci pentru că fusesem o vacă mică şi trişasem.

Mă uit la Momo cum se zbate să plaseze acest episod dickensian în contextul copilăriei bine educate şi ordonate care constituie dreptul din naştere al fiecărei fete din clasa de mijloc. Nu şi-a dat încă seama că eu călătoresc cu un paşaport fals. Şi de ce şi-ar fi dat seama? Şi eu aş avea probleme acum să mă recunosc ca impostoare într-un şir de oameni care lucrează în centrul financiar al Londrei.

Când îmi dă replica e ca şi cum i-ar intra soarele în ochi.

— E îngrozitor, spune ea. Tatăl tău. Îmi pare tare rău.

— Nu trebuie. Să-ţi pară rău pentru cei care pierd. Acum hai să trecem încă o dată peste partea în care tu îmi dai lista cu clienţi.

Sună telefonul şi o clipă nici una din noi nu recunoaşte behăitul plângăcios al soneriei. E Rod, cu câteva sugestii de ultim minut. După ce închid, mă întorc spre Momo.

— OK, ghiceşte ce mi-a zis.

Îşi încreţeşte puţin fruntea şi se preface că se gândeşte înainte de a răspunde cu accentul cel mai cristalin de la pensionul Lady Cheltenham:

— Săriţi pe ei şi verificaţi-le cauciucurile?

Brusc mă simt mult mai puţin îngrijorată pentru ea.

— OK, ai înțeles. Rod nu e băiat rău odată ce înveți cum să te porți cu el. Dacă-l convingi că tot ceea ce vrei tu este ideea lui, e fericit ca un copil.

Momo se încruntă.

— De câte ori vorbești de bărbații de la serviciu, Kate, o faci ca și cum noi am fi mamele lor.

— *Suntem* mamele lor. Am pe cineva care să se țină de fusta mea la serviciu, iar acasă mă așteaptă același lucru. Ar fi bine să te obișnuiești cu asta. În regulă, hai să mai repetăm introducerea o dată.

Telefonul sună din nou. E Paula, care mă sună doar ca să-mi spună că mi-a găsit agenda personală electronică în frigider, în cutia pentru legume. Ben a început să ascundă lucruri în frigider. Toate informațiile de care am avut nevoie în ultimele douăsprezece ore stătuseră împreună cu țelina. În rest, Emily ia antibiotice pentru infecția urinară. Încă are febră, dar ar vrea să vorbească cu mine dacă se poate.

Emily vine la telefon, vocea ei e cumva stridentă de nerăbdare și gâfâită de emoție. De câte ori aud vocea fiicei mele la telefon, mi se pare că o aud pentru prima oară : mi se pare neverosimil că o ființă care a crescut înăuntrul meu acum nu prea mult timp a ajuns să converseze cu mine, și cu atât mai puțin că lucrul ăsta se face prin satelit.

— Mami, ești la America?

— Da, Em.

— Ca Woody și Jessie în *Toy Story 2*?

— Da, mami, așa. Și cum te mai simți, puiule?

— Bine. Ben și-a făcut un cucui. I-a curs mult, mult sânge.

Când aud asta, propriul sânge îmi îngheață ; ca și cum cineva a făcut o fotografie cu bliț întregii mele ființe.

— Em, poţi să mi-o dai pe Paula din nou? Te rog, roag-o pe Paula să vină la telefon. Aşa, mami, bravo.

Încerc să păstrez un ton calm şi să pun problema cucuiului lui Ben într-o manieră relaxată, când tot ce-mi doresc este să mă materializez înconjurată de flăcări, în propria bucătărie, cu colţii materni sclipind şi cu capul acoperit de şerpi care sâsâie.

— A, cucuiul, spune Paula pe un ton nepăsător. S-a lovit cu capul de masă, atâta tot.

Masa de metal cu colţurile atât de ascuţite, că ţi-ar putea perfora retina, care am cerut explicit să fie dusă în pivniţă pentru că Ben s-ar putea lovi de ea? Chiar aceea. Hei, dar se mai întâmplă chestii din astea, îmi spune Paula, iar tonul ei insinuează: oricum nu ai fost aici, aşa că de ce te-apuci să critici? În plus, crede că nici măcar nu va fi nevoie să-l coase.

Să-l coase? Dumnezeule. Îmi dreg vocea şi-ncerc să găsesc acel registru dulce, liberal, în care un ordin sună ca o sugestie. Ar putea Paula să-l ducă pe Ben la spital? Pentru orice eventualitate. Se aude un oftat adânc şi-apoi cum îi spune lui Ben să pună ceva jos. De la distanţă, tonul persoanei care are grijă de copiii tăi pare sardonic, detaşat. Şi ce mă îngrijorează cel mai tare e că sună ca tonul cuiva care nu sunt eu. Aproape că-l aud pe Ben – e probabil lângă fereastră – cum scheaună a durere parcă, dar de fapt e doar felul lui de a-şi exprima plăcerea feroce când descoperă ceva. Paula îmi zice că mai are să-mi spună ceva. Alexandra Law a sunat în legătură cu o şedinţă cu părinţii. O să ajung sau nu?

— Poţi să ajungi la şedinţa cu părinţii?

— Chiar nu mă pot gândi la asta acum.

— Deci să-i spun că nu?

— Nu. Spune-i că o s-o sun eu ... după.

De la: Debra Richardson
Către: Kate Reddy
Î: De ce e aşa de greu să găseşti bărbaţi sensibili, iubitori şi frumoşi?
R: Pentru că toţi au deja iubiţi.
Ce mai faci?

De la: Kate Reddy
Către: Debra Richardson
Complet nebună. La propriu. Viaţa trupească e doar o amintire vagă. Acum sunt doar un creier pe băţ. Am de susţinut o ofertă pentru un client $$$$$ cu o stagiară paralizată de frică şi care crede că Geoffrey Chaucer este un rapper. Plus Emily e bolnavă şi Ben aproape a fost decapitat în timp ce Pol Pot era ocupată să asculte Kiss FM.
Nu mai vreau să fiu adult. Când am început să fim nevoiţi să fim adulţi?
K xxx

14.57 : Sediul potenţialilor noştri clienţi este decorat într-un stil pe care-l identific imediat ca fiind „confortabil *à la corporatiste*". Scaune tapiţate cu un material cadrilat, mult lemn de tec şi un amalgam de obiecte populare cumpărate la kilogram şi agăţate pe pereţi. Decoraţiuni care parcă-ţi spun: suntem foarte serioşi noi, cei de-aici, dar, hei, poţi să faci şi câteva exerciţii de yoga dacă-ţi vine.

Eu şi Momo suntem conduse în sala de şedinţe de cea mai mare femeie pe care am văzut-o vreodată. Carol Dunstan beneficiază în mod clar de pe urma politicii de diversitate la locul de muncă, secţiunea dedicată graşilor. Distanţa parcursă din hol până în sală i-a tăiat respiraţia; numai când te uiţi la ea, îţi pui întrebarea: care o fi nefericirea ei de îi trebuie atâta mâncare ca

să se consoleze? Face prezentările, purtându-ne de-a lungul celor optsprezece fețe care stau în jurul mesei. O aud pe Momo refuzând ceva de băut. Bravo, așa te vreau.

— Și, nu în ultimul rând, distinsul nostru coleg de la Fundația Salinger. Domnul Abelhammer face parte din consiliul de administrație, doamnă Reddy.

Și într-adevăr, iată-l. În colțul cel mai îndepărtat, diferențiindu-se de celelalte costume prin postura aproape insolent de relaxată și zâmbetul larg. În același timp, omul pe care-mi doresc cel mai puțin să-l văd și singurul om pe care-mi doresc să-l văd. Jack.

Prezentarea merge bine. Poate chiar prea bine. Mă aflu abia la jumătatea ei și deja simt înțepătura binefăcătoare a ginului tonic băut în avionul care mă duce spre casă. Am încercat să ignor faptul că amantul meu din spațiul virtual al e-mailurilor este prezent în carne și oase în încăpere, deși i-am simțit tot timpul prezența așa cum simți soarele pe piele.

Le prezint potențialilor noștri clienți broșura care conține pozele ca de infractori ale băieților care administrează portofoliile la Londra. O galerie de figuri tipice centrului financiar al Londrei, mai mult sau mai puțin neschimbat în ultimii 300 de ani: boieri de țară bine hrăniți ca-n caricaturile lui Hogarth, pămpălăi parveniți. Bărbați cu ultimele șuvițe de păr uscate cu föhnul arătând ca o plasă de vată de zahăr așezată pe o farfurioară roz de scalp. Candidați la atacuri de cord, cu fețele lor nerăbdătoare de băieți de liceu care se pregătesc să dea la facultate îngropate în alunecările de teren provocate de vârsta a doua. Bărbați tineri cu fețe ferchezuite și buimăcite, rezultatul orelor lungi și placide petrecute în fața

calculatorului. Cu deosebită mândrie, îl indic pe superadministratorul nostru de fonduri Chris Bunce, pe care dependenţa de cocaină l-a făcut să aibă ochii roşii ca un cobai şi maniere pe măsură. Pe prima pagină e o poză cu Robin Cooper-Clark, înalt ca bradul, uşor nedumerit, zâmbind pe jumătate. Arată exact cum ar arăta şi Dumnezeu, dacă Dumnezeu şi-ar comanda cămăşile de la Turnbull & Asser.

Carol Dunstan îşi drege vocea:

— Doamnă Reddy, New Jersey a aderat de curând la Principiile McMahon. Ar constitui aceasta o problemă pentru plasarea de fonduri?

OK, Kate, nu intra în panică. Gândeşte-te. *Gândeşte!*

— Nu, sunt sigură că dacă ne veţi da o listă cu pachetele de acţiuni care intră sub incidenţa Principiilor Mc... ăăă... Mahon...

— Nu avem o astfel de listă, doamnă Reddy, îmi răspunde curtenitor femeia uriaşă. În mod natural, ne aşteptăm ca firma Edwin Morgan Forster să ne ofere o listă care să se supună Principiilor McMahon. Principii cu care, sunt sigură, sunteţi familiarizată.

Optsprezece feţe mă fixează. Nouăsprezece dacă o punem la socoteală şi pe Momo, care mă priveşte de jos cu ochi de cocker spaniel, plini de încredere. N-am auzit în viaţa mea de McMahon şi principiile lui nenorocite. Secunde care în mod normal trec în tăcere, modeste, fericite să treacă neobservate, sunt dintr-odată lungi, asurzitoare şi nemiloase. Simt cum îmi urcă sângele spre gât, spre piept: o roşeaţă de culoarea căpşunei care nu poate fi provocată decât de sex sau ruşine. Respiraţia aerului condiţionat face un zgomot care-mi aminteşte de o femeie despărţită de amantul ei. *Nu.* Nu te gândi la amanţi. Gândeşte-te la McMahon. Oricine-ar fi el. Probabil vreun celt

pipernicit şi habotnic care a vrut să se răzbune pe capitaliştii anglo-saxoni care i-au oprimat neamul. Evit să mă uit spre capătul îndepărtat al mesei, unde stă Jack.

Gura pudică, parcă manevrată de sfori, a lui Carol Dunstan tocmai se deschide din nou când se aude o voce de bărbat:

— Cred că putem avea încredere, Carol, că doamna Reddy, cu vasta sa experienţă în administrarea fondurilor etice, este la curent cu practicile angajatorilor irlandezi.

Sunt brusc invadată de recunoştinţă, echivalentul unei guri ameţitoare de oxigen. Jack a deschis uşiţa de urgenţă şi eu m-am strecurat afară. Dau din cap aprobând cu entuziasm.

— După cum a spus domnul Abelhammer, avem o echipă care se ocupă cu monitorizarea politicilor angajatorilor. Ca o notă personală, aş dori să adaug că sprijin din toată inima Principiile McMahon, deoarece eu însămi sunt irlandeză.

Se aude un zgomot în spatele meu. Momo a scăpat un dosar din mână, dar această catastrofă se pierde în murmurul general de apreciere la adresa recomandărilor mele etnice. Trec direct la încheiere purtată de acest val de bunăvoinţă. Încheierea e partea în care spui: Daţi-ne banii. Dar într-un mod politicos. Şi fără să pomeneşti cuvântul „bani".

17.11: Ne pregătim să ne prăbuşim în primul taxi când se aude un scârţâit de piele în spatele nostru.

— Aş vrea să vă spun ce mare plăcere mi-a făcut să asist la o asemenea reprezentaţie, doamnă Reddy.

— Vai, vă mulţumesc, domnule Abelhammer. Vă sunt foarte recunoscătoare pentru intervenţie.

Prinsă la mijloc în câmpul magnetic format între mine și Jack, Momo are o figură ușor buimăcită.

El stă cu mâna ușor sprijinită de marginea portierei.

— Aș vrea să vă întreb pe amândouă dacă nu ați dori să ieșim la un pahar. Aș putea să vă arăt frumusețile orașului Shanksville. Am înțeles că la Sinatra Inn fac un cocteil numit *Come Fly With Me*[1].

— Știți, domnișoara Gumeratne și cu mine suntem foarte obosite.

El dă din cap înțelegător.

— Poate altădată. La revedere, atunci.

Pe drum înapoi spre hotel, Momo îmi spune:

— Îmi cer scuze, Kate, dar îl cunoști pe tipul ăla?

— Nu, nu-l cunosc.

Un răspuns sincer. Nu-l cunosc pe Jack Abelhammer, dar s-ar putea să fiu îndrăgostită de el. Cum poți fi îndrăgostit de cineva pe care nu-l cunoști? E probabil chiar mai ușor așa, dacă stai să te gândești. Un ecran alb pe care-ți poți scrie toate tânjirile.

— Seamănă cu George Clooney, oftează Momo. Cred că ar fi trebuit să acceptăm invitația.

— Nu. Ar fi fost neprofesionist din partea noastră, nu înainte de a lua ei decizia finală. Oricum, ne vom trata singure cu un pahar. Ai fost o adevărată vedetă.

— Îmi pare rău, Kate, dar tu ai fost cea care a strălucit. Nu aș fi fost în stare să fac ce ai făcut tu.

Momo se destinde într-un zâmbet și abia atunci îmi dau seama cât de încordată a fost fața ei.

— Nu știam că ești irlandeză.

1. „Să zburăm împreună" (engl.).

— Doar puţin. Din partea tatălui.

— La fel ca McMahon?

— Da, mai puţin principiile.

Chicotește.

— Cu ce se ocupă tatăl tău?

— Lucrează în aceeaşi branşă ca mine.

— E administrator de fonduri.

— Nu, dar, ca noi, pariază des pe cai închipuiţi, pretinde că totul e calculat ştiinţific şi se roagă la Dumnezeu să câştige cursa, iar când nu se întâmplă asta, se mută din oraş.

— Dumnezeule mare, spune Momo, atât de şocată, că uită să-şi ceară scuze pentru prima dată de când am cunoscut-o. Pare un personaj foarte colorat.

De câte ori le vorbesc altora despre tatăl meu, mă aud cum adopt un ton diferit: detaşat, lejer, ironic. Tonul cu care spui poveşti amuzante. Personajele colorate sunt excelente în romanele lui Dickens sau ca roluri secundare în filme unde sunt jucate de foşti idoli de matineu buhăiţi care, purtaţi de un val de milă publică, pot ajunge să câştige cel mult premiul pentru „cel mai bun actor într-un rol secundar". Dar nu-ţi doreşti un asemenea personaj în propria viaţă dacă poţi evita acest lucru.

— Prefă-te că suntem plini de bani, Kate, răţuşco, m-a instruit odată tatăl meu.

Stăteam la o terasă undeva la capătul unui lung şir de oraşe cenuşii din nord. Eu şi Julie stăteam pe o bancă cu două pahare de Dandelion & Burdock în faţă, o băutură care are gust de Pepsi amestecat cu creozot, dar pe care noi o consideram ambrozie pentru doamne sofisticate. Aveam doisprezece ani, prea ameţită de la schimbatul oraşului din şase în şase luni ca să ştiu ce

înseamnă un comportament normal şi mult prea subjugată de tatăl meu ca să protestez. Bineînţeles că nu aveam bani, iar când aveam, se evaporau din poşeta mamei şi erau băgaţi într-una din combinaţiile lui Joe.

Dar mă prefăceam că aveam bani. De pe atunci cred că simţeam mirosul dezamăgirii impregnându-se ca igrasia în persoana tatălui meu şi voiam să-l protejez. Dezamăgirea îl stoarce pe bărbat de toată bărbăţia. Femeile din jurul lui sunt nevoite să continue prefăcându-se că nu simt mirosul, iar el stă acolo, cu o mână tremurându-i şi cu cealaltă încercând să ţină paharul, insistând că jocul nu e încă pierdut.

Ciudat e că toate femeile cu slujbe în centrul financiar al Londrei pe care le cunosc sunt într-un fel sau altul fetiţele tatei. (Tatăl lui Candy a părăsit-o când ea avea cinci ani şi cred că de atunci tot încearcă să-l găsească; tatăl Debrei conducea o întreprindere constructoare de maşini undeva în West Midlands şi putea fi văzut ocazional de Debra şi surorile ei între două runde de golf, în weekend.) Fiice care au încercat să fie fiii pe care taţii lor nu i-au avut, fiice cu rezultate excelente la şcoală ca să capteze atenţia unui bărbat care se uita veşnic în altă parte, fiice precum biata nebună Antigona în urmărirea fantomei lunecoase a iubirii paterne. Cum se face atunci că toate fetiţele tatei ajung să lucreze în medii atât de ostile femeilor? Pentru că singurul tip de consolare autentică care ne e accesibil este aprobarea masculină. Ce trist! Al dracului de trist!

Închid ochii şi-ncerc să ţin la distanţă gândurile despre propriul meu genitor năbădăios. De când a venit în ziua aceea la serviciu cu schiţa pentru scutece, m-a sunat aproape în fiecare zi. Seara

trecută mi-a lăsat un mesaj pe robot în care spunea că nu i-au ajuns banii.

— Cât i-ai dat? m-a întrebat Rich pălind.

I-am spus o cifră care era cam o treime din cecul pe care i-l dădusem în ziua aceea în bar, iar Rich a explodat.

— Dumnezeule, femeie, când o să te înveţi minte?

Bună întrebare. Nu există prescripţie pentru milă, nu-i aşa?

20.18: Trebuie că m-am întins pe pat şi am adormit. Mă trezeşte telefonul. E Richard. Pare foarte enervat. Spune că nu găseşte mingea de detergent pentru maşina de spălat. Paula a sunat că e bolnavă, iar în timp ce Ben alerga fără scutec, a avut loc un accident pe plăpumioară. Aşa că a scos cearşaful şi l-a băgat în maşină, dar nu găseşte mingea.

Îi spun că s-a prins probabil în cearşafuri şi că ar trebui să caute în coşul cu rufe pentru călcat.

— Unde e coşul cu rufe pentru călcat?

— Coşul cu rufe pentru călcat e coşul plin de rufe de lângă masa de călcat. Rich, nici măcar nu mă întrebi cum a fost?

— Ce?

— Prezentarea finală.

— Am nevoie de tine.

— O, haide, Rich, poţi să te descurci şi tu cu spălatul rufelor de data asta.

— Kate, n-are nici o legătură cu rufele, am nevoie de tine, pur şi simplu. De ce nu poţi să iei un avion spre casă în seara asta?

— Pentru că nu pot. Uite, mâine mă urc în primul avion.

Iar telefonul. Îl las să sune. Probabil Richard, care vrea să mă întrebe unde e mâncarea pentru hamster sau unde se află cuptorul cu microunde sau urechile propriilor copii. Într-un final, gândindu-mă că poate chiar e vreo problemă cu copiii, răspund.

— M-am bucurat să aflu că ești irlandeză. O clipă a existat pericolul de a te confunda cu Katharine Reddy care-mi administrează fondul și care mi-a spus că e franțuzoaică.

— Nu am spus că sunt franțuzoaică, Jack. Am spus că am sânge francez.

Râde:

— Ce mai urmează? Cherokee? Ești o figură, Kate.

Și-acum, aud o voce, vocea unei femei responsabile și lucide, spunându-i clientului său pe un ton destul de categoric că în nici un caz nu-și dorește să încerce cocteilul *Come Fly With Me* într-o bodegă de pe marginea șoselei.

Replica lui vine imediat pe deasupra plasei:

— Nici o problemă. Fac un *Bewitched, Bothered and Bewildered* excelent.

Îmi vine în minte un vers din cântecul respectiv[1] și-l cânt.

— „La orizontală, el e cel mai bun."

Abelhammer fluieră în surdină.

— E adevărat, deci, chiar știi totul.

— Nu știu drumul până la Sinatra Inn.

---

1. *Come Fly With Me* și *Bewitched, Bothered and Bewildered* („Vrăjit, tulburat și zăpăcit") sunt piese cântate de Frank Sinatra.

17

Noapte și zi

Sinatra Inn oferă aceeași veselie forțată ca a unei dansatoare de revistă bătrâne. De-a lungul pereților, separeuri căptușite cu catifea roșie. Cei cincizeci de ani de cine elegante au avut ca rezultat urme lucioase unde s-au frecat șezuturile de plușul roșu aprins. Peretele din spate este dedicat celebrității locale (Frank s-a născut în Hoboken, la o aruncătură de băț de-aici). Există o poză a lui Sinatra cu Lauren Bacall, Sinatra cu un aer dezinvolt în gașca lui, *Rat Pack*, Sinatra în picioare lângă pian, într-un con de lumină, cu nodul de la cravata subțire lărgit, încercând să atingă o notă de mult pierdută. Și Sinatra cu Ava Gardner în anii '50 : el arată lihnit, ea insațiabilă. De câte ori îi văd împreună, mi-i imaginez în pat.

Fiecare separeu are propriul minitonomat în care bagi o monedă de 25 de cenți și-ți alegi piesa favorită dintre hiturile lui Frank. Atât de multe titluri, atât de multe care conțin cuvântul „tu". Eu și Jack Abelhammer alegem locul din colț, de sub posterul cu Frank în rolul lui Maggio în *De aici în eternitate*. Trebuie că-n ochii chelnerului, un bărbat agitat și hărțuit care are o

groază de carne de vițel de care trebuie să scape, părem un cuplu obișnuit care se distrează studiind lista cu cocteiluri. (Vrăjitoria pare malefică, așa că aleg un *Night and Day*[1].) De fapt, și eu, și Jack suntem debusolați. Precum astronauții întorși din spațiu, ne străduim să trecem de la lipsa de gravitație din lumea e-mailurilor, unde poți spune tot ce vrei, fie că o crezi, fie că nu, la lumea reală unde cuvintele, fiind împământate de gesturi, mâini, buze și ochi, au propria lor gravitate.

Nu l-am mai văzut până acum pe Jack fără costum. Efectul este numai cu puțin mai alarmant decât dacă ar fi fost gol pușcă. Râd și beau și râd și simt cum mă străpunge ghimpele îndoielii. Pe Jack Abelhammer îl cunosc așa cum cunoști un personaj de roman. Am nevoie să existe ca să-mi facă realitatea mai ușor de suportat, nu ca să mi-o complice.

— Așadar, ce alegeți, signora? Jack examinează meniul. Vițel cu vin de Marsala, vițel cu *mascarpone* sau vițel cu deliciosul nostru vițel mărunțit? Nu vă place carnea de vițel? OK, atunci avem una foarte bună, *scaloppina à la limone*.

Bagă o monedă în tonomat și degetul lui se pregătește să apese *Where or When*.

— Nu, nu ăla.

— Dar-e frumos.

— O să plâng. Am plâns când am auzit că a murit Sinatra.

— Hei, și mie îmi place Frank, dar a murit foarte bătrân. De ce-ai plâns?

Nu știu cât de mult vreau să-i împărtășesc acestui străin ceva atât de intim. Versiunea cu personajul colorat sau povestea adevărată? Tata

1. „Noapte și zi“ (engl.).

avea o colecţie de discuri de gramofon cu Sinatra pe care o ţinea în servantă – ordonate în cămăşuţele lor de hârtie maro, pe un suport pentru feliile de pâine prăjită. Şi pe mine, şi pe Julie ne fascinau când eram mici. Hârtia maro mirosea a oameni bătrâni, dar discurile în sine făceau ca toată lumea să pară atât de tânără. Aveau lustrul acela de abanos pe care-l au unii gândaci şi o superbă etichetă mov cu scris argintiu ca o invitaţie la bal. La reuniunile de familie, tata îl imita întotdeauna minunat pe Sinatra : în picioare lângă o masă, scuipând cuvintele „Chic-cago, Chic-cago, oraş fără griji!". Dar cel mai mult îi plăceau cântecele lui triste. *All the Way* şi *Where or When*.

— Frank este sfântul patron al iubirii neîmpărtăşite, spunea tata. Numai ascultă-l, Katharine.

— Kate?

— Frank îi făcea fericiţi pe părinţii mei, spun eu studiind meniul. Sinatra era întotdeauna muzica de armistiţiu în casa noastră. Puteam să ieşim din ascunzătoare când tata punea *Come Fly With Me*. Cred că voi mai lua un cocteil în loc de viţel. Ce crezi că s-ar întâmpla dacă ai amesteca un *Love and Marriage* cu un *Strangers in the Night* ?[1]

Jack apucă vârful cuţitului cu care mă joc, acum ţinem fiecare de câte un capăt.

— Nimic groaznic. S-ar putea să-ţi rămână un gust ciudat în gură. În cel mai rău caz, zic eu, remuşcări groaznice dimineaţa. Ce e ăla un castel săltăreţ?

— Ce castel săltăreţ?

— Un castel săltăreţ. Scrie pe mâna ta. Nu am mai văzut o fată care să-şi scrie pe mână din

1. „Dragoste şi căsnicie" şi „Străini în noapte" (engl.).

clasa a opta. Kate, poate ar trebui să te familiarizezi cu niște chestii noi, uimitoare, numite agende.

Mă uit în jos la urmele de pix de pe dosul mâinii, un semn pentru ziua lui Emily. Iată deci întrebarea: să-i spun sau să nu-i spun că sunt mamă (evident, singurul context în care acest lucru ar putea fi o revelație rușinoasă).

— Un castel săltăreț este... E un castel pe care-l umfli și pe care sari în sus și-n jos. Pentru ziua fiicei mele, trebuie să nu uit să închiriez unul. Adică, nu durează nu știu cât, dar de obicei, până-mi aduc eu aminte, e prea târziu.

— Ai un copil?

Pare interesat, nu îngrozit.

— Doi. Sau cel puțin așa mi s-a spus. Nu petrec atât de mult timp cu ei cât mi-aș dori. Emily face șase ani în iunie și se crede Frumoasa din pădurea adormită. Ben are un an și-un pic și nu stă nici o clipă locului, e... E băiat.

Jack aprobă solemn:

— E uimitor că încă se mai fabrică de-alde noi. Strict vorbind, noi, bărbații, ar fi trebuit să dispărem odată cu stegozaurii. Dar câțiva dintre noi au vrut să rămână prin zonă ca să vadă cum va arăta lumea condusă de voi.

— Mă tem că nu-mi place foarte mult să fiu ridiculizată, domnule Abelhammer.

— Să înțeleg că aceasta e latura dumneavoastră germană, doamnă Reddy.

Mai târziu, după vițel, o bucată de flanel împachetată într-un burete de brânză, urmează tiramisu, un fel de cremă de bărbierit cu migdale în ea. Mâncarea e dincolo de orice închipuire de proastă, încât savurăm deja gluma pe care o vom împărtăși în legătură cu asta. Și apoi dansăm. Dansăm mult. Îmi amintesc că am și cântat, dar

nu-mi vine să cred. In ce stare să fi ajuns ca să cânt în public?

„Şi totuşi o voce îmi tot repetă în minte: tu, tu, tu.
Zi şi noapte, tu eşti aceea,
Doar tu sub lună şi sub soare.
De eşti aproape sau departe, nu contează, iubito, unde eşti,
Eu mă gândesc la tine. Zi şi noapte."

02.34: „Trezeşte-te, mami, trezeşte-te, somnoroaso!"

Mă ridic panicată. Îmi acopăr sânii cu mâinile şi îmi dau seama că e întuneric. Emily? Aici, în New Jersey? Îmi ia câteva secunde să-mi dau seama că vocea vine de la ceasul deşteptător de călătorie, cel cu mesajul lui Emily înregistrat, pe care l-am primit de la ea de Crăciun. Pesemne e ora de trezire în Londra.

„Hai, mami, puturoaso, o să întârzii."

Vocea lui Emily are o notă de mândrie faţă de misiunea ei: când face pe şefa, are exact vocea mamei ei.

Scrutez camera în căutarea semnelor de adulter. Rochia e pe umeraş, pantofii sub scaun, lenjeria împachetată frumos deasupra. Jack m-a cărat la hotel, m-a dezbrăcat şi m-a băgat în pat. Ca pe un copil. Brusc, îmi dau seama cât de groaznic ar fi fost dacă ar fi fost aici când vocea lui Emily a răsunat în întuneric, întrerupându-ne din...

O, capul meu. Am nevoie de apă. În baie, aprind lumina. Lumina îmi perforează ochii. Sting lumina. Beau un pahar de apă, apoi încă unul. Nu e de-ajuns. Mă bag în cadă şi dau drumul la duş, lăsând apa să-mi curgă direct în gură. În drum spre pat, văd că e ceva scris pe prima pagină a pliantului hotelului. Aprind lampa de birou:

„Unele lucruri care se întâmplă pentru prima dată
Parcă se întâmplă din nou,
...Dar cine ştie Unde şi Când?"
Somn uşor, cu dragoste, Jack

10.09: Aeroportul Newark: Avionul întârzie o veşnicie. Stau întinsă pe o bancă din sala de aşteptare. Ceaţa de dincolo de fereastră se asortează cu nebuloasa impenetrabilă din capul meu. Mă gândesc la noaptea trecută în timp ce încerc să nu mă gândesc la noaptea trecută. Infidelitate în stil Reddy: toată vina şi nici urmă de sex. Minunat, Kate, de-a dreptul minunat.

Te îmbeţi cu un client care te cară înapoi la hotel, te dezbracă de tot şi apoi pleacă. E greu de ştiut cum ar trebui să mă simt: scandalizată din cauza invadării sexuale sau jignită de moarte din cauza lipsei ei? Poate că Abelhammer a fost dezgustat de faptul că sutienul nu era asortat cu chiloţii sau poate că a fugit la vederea abdomenului Reddy, care după două sarcini şi o cezariană de urgenţă arată ca una dintre budincile de orez ale bunicii: pielea de deasupra zbârcită peste fleoşcăiala granulată de dedesubt. Una dintre problemele care apar când eşti inconştientă în prezenţa unui potenţial amant este imposibilitatea de a-ţi trage buricul până se lipeşte de spinare, după cum te-a sfătuit antrenorul personal.

Gândul la Jack dezbrăcându-mă îmi dă senzaţia că întreaga mea fiinţă ar fi un ciorap care se rulează mătăsos în jos pe picior.

— Kate, e totul în regulă?

Momo s-a întors cu cafea neagră şi ziarele britanice.

— Nu. E groaznic. Ceva noutăţi?

— Doar cei din Partidul Conservator, care se omoară între ei. Şi mamele cu serviciu care

cedează toate nervos. Scrie că 78% ar renunţa mâine la serviciu dacă ar putea.

— Ha! Nu poate fi corect. Acelea dintre noi care sunt cu adevărat stresate nu au timp să răspundă la sondaje stupide. Tu ce crezi, Momo?

Îşi încreţeşte nasul în felul ei adorabil:

— Îmi pare rău, dar eu nu vreau să am. Copii. Chiar nu ştiu cum reuşeşti, Kate.

— Prin compartimentare, aşa reuşesc. Copiii într-un compartiment, munca în altul: tot ce trebuie să faci e să ai grijă să nu se contamineze unul de la altul. E complicat, dar nu imposibil. Oricum, trebuie să faci copii. Eşti frumoasă şi inteligentă şi sunt destui idioţi siniştri care se reproduc în lumea întreagă.

Momo dă din cap.

— Îmi plac copiii, chiar îmi plac, dar vreau să-mi văd de carieră şi chiar tu mi-ai spus cum e privită maternitatea în centrul financiar. Şi oricum, spune ea cu răceală, am o educaţie prea înaltă ca să am grijă de copii mici.

Cum să-i explic? Atâtea femei de vârsta lui Momo se uită la cele din tagma mea, care am înnebunit din cauza vieţilor noastre duble, şi se hotărăsc să amâne cât pot de mult să aibă copii. Am văzut asta la prietenele mele. Ajung pe la treizeci şi cinci de ani, intră în panică, aleg bărbatul nepotrivit, orice donator de spermă merge, descoperă că nu pot să rămână gravide, încep tratamente de fertilizare, dureroase şi costisitoare. Uneori dau rezultate, de cele mai multe ori nu. Credem că am reuşit să fim mai isteţi decât Mama Natură, dar natura nu se numeşte „mamă" degeaba. Are propriul ei mod de a ne pălmui, de a ne face să ne simţim mărunţi. Lumea nu se va sfârşi cu o explozie, ci cu o femeie uitându-se printr-un geam la propriile ovule congelate şi

întrebându-se dacă va mai avea vreodată timp să le decongeleze. Încerc să ignor zgomotul aeroportului și să mă gândesc la ce înseamnă Emily și Ben pentru mine, apoi îmi adun ultimele rămășițe de energie și le revărs asupra lui Momo.

— Copiii sunt dovada trecerii noastre, Momo, acolo unde ne ducem după ce murim. Sunt cel mai bun lucru și cel mai imposibil lucru, dar nu există altceva. Trebuie să mă crezi. Viața e o ghicitoare și ei sunt răspunsul. Dacă există vreun răspuns, atunci ei sunt răspunsul.

Momo caută în geantă și-mi dă un șervețel. Oare gândul la copii m-a făcut să plâng sau gândul că aseară nu m-am gândit la ei deloc?

În avion de la Newark la Heathrow, 20.53: Adrenalina te ajută mereu să duci la capăt o acțiune, dar în drum spre casă faptul că am fost plecată începe să se facă simțit ca o mahmureală. Acasă. Mă simt în același timp vitală pentru ei, oare cum se descurcă fără mine?, și dureros de periferică: se descurcă fără mine.

Când mă aflu în străinătate, stau în camera de hotel în fața laptop-ului și-mi verific e-mailurile folosind funcția „acces de la distanță". Îl auzi formând numărul îndelung, undeva la capătul cel mai îndepărtat al universului. Câteva secunde de paraziți guturali, apoi bipurile care dansează step ricoșând din satelit. Acces de la distanță. Nu așa comunic eu cu copiii mei? Îi apelez de câte ori trebuie, dar altfel îi țin la distanță. De câte ori petrec efectiv timp cu Emily și Ben, câteva zile și nopți, sunt șocată de cât de vii sunt. Nu sunt fetița și băiețelul care zâmbesc timid în poza pe care tocmai i-am arătat-o lui Momo, cea pe care o țin în portofel. Au nevoie de mine așa cum au nevoie de apă sau lumină: cu

o simplitate devastatoare. Nu are nici o legătură cu teoriile despre ce ar trebui să facă femeile cu vieţile lor: teorii scrise în cărţi de femei care nu au avut niciodată copii sau care au avut copii, dar i-au crescut cam cum îi cresc şi eu pe ai mei: prin acces de la distanţă. Copiii îţi schimbă sufletul: şi asta nu se scrie niciodată în cărţi. Stând aici, în primul rând de scaune din sala de aşteptare, cu un pahar mare de gin, îmi simt organul acela absurd din piept umflat şi greu ca o tărtăcuţă.

Momo stă chiar lângă mine. De când am plâns în aeroport, asistenta mea a fost excesiv de grijulie. Enervată de străina asta melancolică ce s-a apucat să-i vorbească despre sensul vieţii, Momo şi-o doreşte înapoi pe Kate cea normală, la fel ca şi mine, bănuiesc..

— Kate, fac schimb cu tine: îţi dau *Harvard Business Review* şi tu-mi dai *Vanity Fair*.

Îmi oferă un supliment a cărui primă pagină e sobră şi gri.

— Sunt şi poze cu Johnny Depp?

— Nu, dar e un articol foarte interesant despre ce să faci şi ce să nu faci în timpul unei „prezentări chinestezice". Ghici care e prima cerinţă?

— Desfă cu doi nasturi mai mult peste limita respectabilă?

— Nu, Kate, vorbesc serios. „Asigură-te că mişcările îi transmit clientului intenţiile tale".

— După cum spuneam, doi nasturi de la cămaşă.

(De ce mă simt oare datoare să o scap pe fata asta frumoasă şi serioasă de toate iluziile? Poate pentru că simt că e mai bine să intervin eu prima înainte să i le spulbere bărbaţii.)

Vizavi de noi, o brunetă tracasată îmbrăcată cu un pulover larg, roz, încearcă să-şi potolească bebeluşul care urlă. Se ridică şi îl leagănă. Se

aşază la loc şi încearcă să-l facă pe bebeluş să-şi pună capul pe umărul ei. Într-un final, îşi ridică puloverul şi-i oferă un sân. Costumul care ocupă scaunul de lângă ea aruncă o privire la bulgărul mamar şi se repede spre toaletă.

Există o lege universală a plânsului sugarilor puţin cunoscută : cu cât disperarea şi jena mamei sunt mai mari, cu atât mai tare e volumul. Şi fără să mă uit în jur, pot să evaluez precis efectul pe care urletul mecanic îl are asupra tovarăşilor mei de călătorie. Cabina trosneşte încărcată static cu ostilitate : bărbaţi care vor să lucreze, bărbaţi care vor să se odihnească, femei care vor poate să-şi savureze ultimele ore de libertate şi nu vor să li se reamintească ce le aşteaptă acasă, femei care sunt departe de copiii lor şi se simt împunse de ghimpele vinovăţiei.

Pe faţa mamei se citeşte un sentiment mult prea bine cunoscut mie. Două măsuri de scuze înnebunite („Îmi pare rău pentru tot, oameni buni!“) la trei măsuri de sfidare („Şi noi am plătit pentru locul nostru ca şi voi, iar ea e atât de mică, ce-aţi vrea să fac?“). Bebeluşul nu are mai mult de două sau trei luni ; un puf prevestind părul de mai târziu, fin ca puful de păpădie, formează o aură în jurul craniului, care are rezistenţa şi frumuseţea unui ou. Când ţipă, i se vede pulsul zbătându-i-se în adâncitura tâmplelor.

— Nu, Laura, nu, puiule, mă doare, îşi dojeneşte mama bebeluşul, care o trage furios de părul lung şi negru.

Brusc, simt o înţepătură când mă gândesc la Ben al meu. Şi el face la fel când e foarte obosit : frustrarea unui bebeluş care nu reuşeşte să adoarmă este echivalentă cu aceea a unui beţiv în faţa unui bar încuiat.

Momo priveşte scena cu neînţelegerea oripilată a unui tânăr de douăzeci şi ceva de ani. Mă

întreabă în șoaptă de ce nu poate femeia să-l facă pe bebeluș să tacă.

— Pentru că bebelușul vrea să doarmă, dar probabil din cauza presiunii o dor urechile. Singurul mod de a egaliza presiunea este s-o convingă să bea puțin lapte, dar nu vrea să se agațe de sân pentru că e prea epuizată ca să sugă.

La auzul cuvântului „a suge", pe Momo o trece un mic fior de silă care face să-i tresalte puloverul de lână gri Donna Karan. Spune că întreaga idee de a hrăni de la sân i se pare extrem de ciudată.

Îi spun că e chiar opusul lui ciudat.

— De fapt, s-ar putea să fie singura dată în viață când înțelegi perfect la ce e bun corpul tău. Stăteam acolo, în sala de nașteri, iar Emily mă explora și-a început să-mi curgă laptele și m-am gândit: sunt un mamifer!

— Sună *scârbos*, zice Momo.

— Nu a fost scârbos, a fost liniștitor. Ne petrecem întreaga viață încercând să controlăm ceea ce a rămas din instinctele noastre, iar acesta – cum e cântecul ăla al lui Carole King? – „O, mă faci să mă simt ca o femeie adevărată".

N-ar fi trebuit să încep să cânt. Puloverul Roz m-a auzit și-acum sigur crede că eram sarcastică la adresa reprezentației ca Mama Natură în public. Încerc s-o dreg zâmbindu-i conspirativ la modul: nu-ți face griji, știu cum e. Dar am uitat că sunt în uniformă. Văzându-mă în costum și cu laptop-ul, m-a luat desigur drept inamicul fără copii și-mi aruncă o privire de calibrul doisprezece.

Trebuie să încerc să dorm puțin, dar gândurile se aprind scânteindu-mi în creier ca o furtună electrică. Când mă gândesc la Jack, mă simt, cum mă simt? Mă simt cretină – cine e el, oricum, și ce vrea el de la mine sau eu de la el? Dar cel mai mult mă simt entuziasmată, mă simt prinsă

într-o ambuscadă. Există nişte forţe care se strâng în jurul inimii mele şi-mi strigă să ies cu mâinile sus. Uneori îmi doresc să mă predau. Dar atunci mă gândesc la copiii mei, care aşteaptă precum puii de bufniţă din cartea lui Ben ca mami să se întoarcă acasă de la vânătoare. A naibii carte, o ştiu pe dinafară.

„Şi atunci puii de bufniţă închiseră ochii şi-şi doriră ca Mama Bufniţă să vină. ŞI EA A VENIT. Moale şi tăcută, a zburat în picaj printre copaci până a ajuns la Sarah şi Percy şi Bill.

— Mami! au strigat ei, şi-au dat din aripi şi-au dansat, şi-au ţopăit în sus şi-n jos pe creangă.

— CE VĂ AGITAŢI AŞA? i-a întrebat Mama Bufniţă. Ştiaţi c-o să mă întorc."

— Momo, crezi că ne mai aduc nişte gin? Se pare că încă nu am pierdut legătura radio cu conştiinţa mea.

Cu Atlanticul sub noi, încerc să scriu un mesaj pentru Jack, care să remedieze situaţia.

13.05
De la: Kate Reddy
Către: Jack Abelhammer
Cum nu sunt obişnuită să fiu dezbrăcată de un bărbat necunoscut, beată fiind...

Nu. Prea bătător la ochi. Ştergere. Încearcă tonul profesional obişnuit.

13.11
De la: Kate Reddy
Către: Jack Abelhammer
În urma ultimei noastre întâlniri, m-am gândit să majorăm cifra de afaceri a fondului temporar. În cazul în care mai aveţi şi alte dorinţe...
În cazul în care aveţi nevoie de mine...
Sunt extrem de nerăbdătoare să...

Ştiţi că m-aş da peste cap să...
M-am gândit la câteva opţiuni care trebuie aşternute...

Of, la dracu'.

13.22
De la: Kate Reddy
Către: Jack Abelhammer
Jack, vreau doar să spun că nu-mi stă deloc în fire să mă comport cum m-am comportat aseară şi sper că această deviaţie temporară nu va schimba în vreun fel relaţia noastră profesională, pe care o preţuiesc foarte mult.
Am o amintire destul de vagă a evenimentelor, dar sper că nu am fost o povară prea mare pentru tine când m-ai dus înapoi în camera de hotel.
Desigur, sper că acest lucru nu va afecta în vreun fel relaţiile tale cu EMF, pentru care rămâi un client foarte important.
Cu stimă, Katharine

Şi pe acesta îl şi trimit imediat cum ajung acasă.

De la: Jack Abelhammer
Către: Kate Reddy
În Statele Unite, când o femeie te sărută pe gură şi te invită să o însoţeşti pe o insulă pustie la alegerea ta, asta are tendinţa să „schimbe relaţia profesională" un pic, deşi poate că asta face acum parte din tehnicile de gestionare a clienţilor în cadrul masterului de afaceri din Marea Britanie?
Am petrecut o seară minunată la Sinatra Inn. Te rog, nu te simţi jenată în legătură cu ce s-a întâmplat în camera de hotel: am stat cu ochii închişi tot timpul, coniţă, mai puţin

când m-ai rugat să-ți scot lentilele de contact. Ochiul stâng e mai verde.
Când m-am întors acasă, era Butch Cassidy la televizor. Kate, îți amintești sfârșitul, când Sundance și Butch sunt asediați de armata mexicană care-i așteaptă afară? Știu că nu fac bine, dar își descarcă pistoalele oricum. Pentru o clipă, am crezut că am pățit-o.
Jack

Să nu uit

Copii, castel săltăreț, jeleu în formă de iepure, soț.

Să uit

Pe tine, pe tine, pe tine.

18
Tribunalul Maternității

De câte ori se prezenta în fața Tribunalului Maternității, femeia nu părea niciodată să-și facă dreptate. Era greu să-ți dai seama unde greșea. Iat-o acolo, cu toate argumentele stându-i pe vârful limbii, motive perfecte care să justifice de ce se duce la serviciu, felul în care acest lucru e bun atât pentru ea, cât și pentru copiii ei, citatul mortal din Gloria Steinem despre cum un bărbat nu e niciodată nevoit să ceară sfaturi despre cum să îmbine paternitatea și cariera. Și-apoi, de cum a intrat în boxă, justificările se transformă în cenușă în gura ei.

A crezut că are legătură cu faptul că mereu o cheamă în fața tribunalului noaptea, când e adormită și, evident, nu în cea mai bună formă psihică. Sala de judecată nu o ajuta deloc. Neaerisită, plină de lambriuri de stejar și de siluete morbide cu peruci, îmbrăcate în negru. Era ca și cum ai fi depus mărturie într-un sicriu uriaș, supravegheată de cioclii care te așteptau să-ți sapi propria groapă. Și-l detesta pe judecător. Are cel puțin șaizeci și cinci de ani și e foarte tare de urechi.

— Katharine Reddy, tună el, compăreţi în faţa Tribunalului Maternităţii în această seară sub acuzaţia că v-aţi lăsat unul din copii bolnav la Londra şi aţi zburat în Statele Unite la o întâlnire de afaceri. Cum pledaţi?

O, Doamne, nu asta.

— Am lăsat-o pe Emily, care avea febră, la Londra, e adevărat, onorată instanţă. Dar dacă m-aş fi retras de la prezentarea finală în ultimul moment, Edwin Morgan Forster nu m-ar mai fi lăsat niciodată să mai particip la vreo ofertă de asemenea proporţii.

— Ce fel de mamă îşi lasă fiica singură când aceasta e bolnavă? întreabă judecătorul privind-o de la înălţime insistent şi împietrit.

— Eu, dar...

— Vorbiţi mai tare!

— Eu, onorată instanţă. Într-adevăr, am lăsat-o pe Emily singură, dar am făcut-o ştiind că primeşte tratamentul de care are nevoie, lua antibiotice şi am vorbit cu ea în fiecare zi cât am fost plecată şi plănuiesc să organizez o petrecere la piscină de ziua ei şi chiar cred că femeile trebuie să fie modele pentru fiicele lor şi... o iubesc foarte mult.

— Doamnă Shattock – avocatul acuzării e acum în picioare şi o arată cu degetul – acest tribunal v-a auzit mărturisindu-i colegei dumneavoastră, domnişoara Candace Stratton, că aţi avut un sentiment de ceea ce aţi numit „uşurare aproape orgasmică" atunci când v-aţi părăsit familia după vacanţa de la mijlocul trimestrului şi v-aţi întors la serviciu. Cum justificaţi?

Femeia râde. Un râs sumbru, amar.

— E atât de nedrept. Bineînţeles că e plăcut să fii într-un loc în care nu te urmăreşte tot timpul cineva strigând „mami, caca!", nu neg. Cel puţin oamenii de la serviciu înţeleg că eşti

ocupată şi nu-ţi cer pâine prăjită, acadele sau să le ridici chiloţii. Dacă e rău să te simţi uşurat în asemenea situaţie, atunci îmi cer scuze: sunt vinovată.

— Aţi zis cumva vinovată?

Judecătorul s-a ridicat din scaun.

— În apărarea mea, continuă ea, aş vrea să se ia în considerare că am construit trei castele de nisip la St David şi am lăsat-o pe Emily să-mi împletească bucăţi de crab în păr, despre care spunea c-ar fi bijuterii de sirenă. Şi-am cântat toate cântecele şi-am făcut toate sandviciurile. Am făcut două tipuri în fiecare zi, deşi le mâncau numai pe cele cu pâine prăjită...

— Doamnă Shattock, puteţi să vă rezumaţi doar la a răspunde acuzaţiilor? mugeşte judecătorul. Vinovată sau nevinovată? Activităţile la malul mării nu sunt de interes pentru Tribunalul Maternităţii.

Femeia îşi înclină capul într-o parte, iar în ochi i se poate vedea ceva răutăcios, insubordonare aproape.

— Există cumva şi un Tribunal al Paternităţii, domnule prezident? Întrebare idioată, de altfel. Cât credeţi că v-ar lua să prelucraţi retroactiv muntele de dosare? Toţii bărbaţii care au intrat în cârciumă în drum spre casă şi nu s-au întors acasă la timp pentru povestea de culcare timp de, să zicem, două mii de ani?

— Linişte! Linişte, am spus. Dacă veţi continua în acest fel, doamnă Shattock, vă voi trimite în celulă.

— Sună minunat, aşa aş putea dormi şi eu.

Judecătorul izbeşte cu ciocanul în masă. Devine din ce în ce mai mare, sângele îi invadează cu purpuriu faţa albă, îmbătrânită, ca o seringă care trage sânge. Acuzata, în acelaşi timp, se face din

ce în ce mai mică. Nu mai mare decât o păpuşă Barbie, se caţără până pe marginea boxei, unde se clatină îngrijorător pe tocurile înalte. Când începe să strige la judecător, glasul ei seamănă cu un chiţăit de şoricel:

— Bine, bine, chiar vreţi să vă spun adevărul? Vinovată. Incredibil, nevrotic, patologic de vinovată. Uitaţi cum stă treaba, îmi pare rău, dar acum trebuie să plec. Pentru numele lui Dumnezeu, aţi văzut cât e ceasul?!

19

Dragoste, minciuni, sângerări

Oare poţi simţi mirosul trădării pe trupul persoanei iubite? Sunt convinsă că Richard poate. De când m-am întors din New Jersey, a stat călare pe mine, ba cocoţat pe marginea căzii în timp ce eu încercam să înmoi amintirea călătoriei pentru a scăpa de ea, insistând să mă spele pe spate, făcându-mi complimente pentru coafura pe care nu mi-am mai schimbat-o de trei ani de zile. Şi privindu-mă fix, fix, de parcă ar încerca să identifice ceva care-i scapă şi uitându-se apoi în altă parte când ni se întâlnesc privirile. Pentru prima dată, se simte o sfială între noi; politicoşi ca doi musafiri la cină, în iulie împlinim şapte ani de când suntem căsătoriţi.

În timp ce Rich încuie uşile la parter, sar în pat şi simulez că dorm profund ca să evit sexul de bun-venit. Stau întinsă lângă el, cu ochii închişi, un montaj alcătuit din vină, muncă, dorinţă, cumpărături defilează în spatele pleoapelor mele: pâine, prăjituri cu orez, zâmbetul lui Jack, conservă de ton, verificat nivelul de lichidităţi al fondurilor, suc de mere, chestii din cartofi Alphabeto (întrebat Paula), calcule în Excel, cuvântul „sărut"

pronunţat cu accent american, castraveţi, budincă în formă de iepuraş, jeleu verde pentru iarbă.

În zori, când eu şi Richard facem în sfârşit dragoste, în timp ce copiii încep să se foiască în paturi deasupra noastră, totul e cumva zelos şi posesiv, de parcă soţul meu ar acţiona dintr-un instinct teritorial profund care-l îndeamnă să-şi înfigă steagul şi să mă revendice. Şi, într-un fel, sunt recunoscătoare să fiu revendicată; e mai puţin înfricoşător decât să pornesc către un teritoriu necunoscut, cu obiceiurile lui ciudate, cu emblemele sale neştiute.

Richard e încă prăbuşit peste mine când copiii intră ţipând în dormitor. Prima reacţie a lui Emily când vede că m-am întors este o bucurie simplă, complicată câteva secunde mai târziu de o bosumflare şi de o privire *à la* Othello, dar verde. Ben e atât de încântat încât izbucneşte în plâns şi se lasă să cadă pe funduleţul îmbrăcat în scutec; corpul lui mititel de-abia îi poate duce intensitatea emoţiilor. Când cei doi se urcă în pat, Emily încalecă pieptul lui Rich, iar Ben se întinde pe urma umedă, în formă de cruce, pe care tatăl lui a lăsat-o pe trupul meu gol. Văzându-se faţă-n faţă cu mine, începe să arate cu degetul fiecare parte a feţei mele:

— Ocli.

— Ochi, bravo.

— Naz.

— Nas, bravo, Ben, ce băiat deştept. Ai învăţat cuvinte noi cât a fost mami plecată?

Îşi aşază degetul arătător, subţire ca un creion, între sânii mei.

— Şi acela, tinere, spune Richard aplecându-se şi îndepărtând cu blândeţe mâna fiului său, este pieptul femeii, mama ta fiind posesoarea unui exemplar deosebit de frumos.

— Mami arată ca mine, nu-i așa? întreabă Emily, urcându-se pe mine și împingându-l pe Ben spre burtă, a cărei cupolă moale își mai amintește încă de vremea când i-a purtat pe fiecare.

— Ca mine, clinchetește Ben fericit.

— Ca mine, ca mine, ca mine, strigă copiii în timp ce mama dispare sub propria carne și propriul sânge.

Orice femeie care a avut un copil a comis deja un fel de adulter, cred eu. Noua dragoste din cuib e atât de lacomă încât tot ceea ce poate face cea veche este să aștepte răbdătoare, sperând să-i pice niscaiva firimituri pe care intrusul nu le-a înfulecat cu lăcomia unui cuc. Cel de-al doilea copil înghesuie și mai mult dragostea adultă în colț. Miraculos este când pasiunea totuși supraviețuiește, de prea multe ori ea murind în acei primi ani de trezit în zori.

În primele ore și zile după ce mă întorc dintr-o călătorie, îmi promit mereu că a fost ultima dată când am mai plecat. Povestea care mă ghidează în viață – că serviciul este doar una dintre alegerile pe care le-aș putea face și care nu-mi afectează copiii – este demascată, arătându-și adevărata natură: aceea de ficțiune goală. Emily și Ben au nevoie de mine și pe mine mă vor. O, îl adoră pe Richard, sigur că da, dar el este partenerul lor de joacă, partener de aventuri, eu sunt opusul. Tati e oceanul, mami e portul: adăpostul sigur unde se cuibăresc pentru a-și face curaj să se aventureze de fiecare dată din ce în ce mai departe. Dar știu că nu sunt un port; uneori, când lucrurile merg foarte prost, stau întinsă aici în pat și mă gândesc: sunt un vapor în noapte, iar copiii mei țipă ca pescărușii când mă văd trecând.

Aşa că-mi scot calculatorul şi mai calculez o dată. Dacă nu m-aş mai duce la serviciu, am putea vinde casa, lichida ipoteca şi împrumutul pentru reparaţii care a scăpat de sub control atunci când am descoperit igrasia care avansa rapid şi un caz grav de alunecare a casei. („Ai nevoie de consolidare, dragă", mi-a zis constructorul. Şi, la dracu', chiar am avut.) Să ne mutăm din Londra, să cumpărăm o casă cu o grădină acceptabilă, să sperăm că Richard ar mai face rost de nişte lucrări de arhitectură, să văd dacă eu aş putea lucra cu jumătate de normă. Fără vacanţe în străinătate; totul pe principiul economisirii, să dau cu piciorul păguboasei dependenţe de cumpărat pantofi.

Uneori, aproape îmi dau lacrimile imaginându-mi ce gospodină bine chibzuită şi responsabilă aş putea şi mi-aş dori să fiu. Dar ideea de a nu avea un venit al meu după toţi aceşti ani mă sperie prea tare. Am nevoie să am propriii bani, aşa cum am nevoie de plămâni. („Ceea ce mama ta n-a avut niciodată au fost «bani ca să poată fugi de-acasă»", îmi spunea mătuşa Phyllis ştergându-mi faţa cu şerveţelul ei). Şi cum mi-ar fi mie, singură toată ziua acasă cu copiii? Nevoile copiilor sunt nesfârşite. Poţi să-ţi torni şi să-ţi torni dragostea şi răbdarea în ei şi când poţi oare să zici gata? Niciodată. Niciodată nu poţi să spui gata. Şi ca să te pui în serviciul lor la modul acesta altruist, trebuie să îngenunchezi o parte din tine. Le admir pe femeile care pot face aşa ceva, dar numai gândul la asta mă face să înnebunesc de panică. Nu aş putea recunoaşte aşa ceva faţă de nimeni, dar cred că să renunţi la muncă înseamnă să devii o persoană dispărută. Una dintre persoanele dispărute la domiciliu. Oficiile poştale din Marea Britanie ar trebui să fie

pline de afişe cu femei dispărute care s-au pierdut în copiii lor şi nu au mai fost niciodată văzute. Aşa că atunci când cei doi copii ai mei sar pe trupul din care au ieşit ţipând „ca mine“, o voce dinăuntrul meu repetă „ca mine, ca mine, ca mine“.

07.42: Iadul se dezlănţuie când încerc să ies din casă. Emily îmi aduce la cunoştinţă că toate cele trei rânduri de haine propuse de mine sunt inacceptabile. Noua ei culoare preferată e galben, se pare.

— Dar toate hainele tale sunt roz.

— Rozul e caraghios.

— Hai, iubita, las-o pe mama să-ţi tragă fusta pe tine. Aşa o fustă frumoasă.

Mă împinge de lângă ea:

— Nu vreau roz. *Urăsc* rozul.

— Emily Shattock, nu-mi vorbi pe tonul ăsta. Eu credeam că împlineşti şase ani anul ăsta, nu doi.

— Mami, nu e prea frumos din partea ta să zici asta.

Cum să te porţi cu un copil care acum îl imită pe John McEnroe[1], iar douăzeci de secunde mai târziu optează pentru rigoarea baronesei Mary Warnock[2] ? Pe drum spre ieşire, strig la Rich,

---

1. John Patrick McEnroe Jr., născut pe 16 februarie 1959 în Wiesbaden, Germania, este un jucător american de tenis profesionist, fost nr. 1 mondial. În cariera sa a câştigat şapte titluri Grand Slam – 3 la Wimbledon şi 4 la US Open. Este faimos pentru măiestria loviturilor şi cel mai bun voleu din tenis, pentru o serie e înfruntări cu Björn Borg rămase în istorie şi pentru temperamentul său aprins pe teren, care i-a făcut probleme cu arbitrii nu numai o dată.
2. Helen Mary Warnock, baroneasă de Warnock, DBE (*Dame Commander of the British Empire*, decoraţie cu ordinul Imperiului Britanic), născută pe 14 aprilie

care nu se vede nicăieri, rugându-l să aducă pe cineva să se uite la maşina de spălat vase. Îi dau Paulei o listă cu chestii de cumpărat, plus toţi banii din portofel şi am grijă să-i spun „te rog" de patru ori. Apoi, exact când ajung la uşă, Emily se face grămadă la baza scărilor, plângând. Din capătul ăsta al holului, seamănă mai puţin cu o furie înaripată decât cu o fetiţă foarte mică şi tristă. Simt cum mă dezumflu şi mânia mi se transformă în remuşcare. Mă întorc şi o giugiulesc, dându-mi întâi sacoul jos ca să nu mă aleg cu o dâră ca de melc de muci.

— Mami, ai văzut clădirea În Paie Stă?

— Ce să văd?

— Vreau să merg cu tine la În Paie Stă. E la America.

— O, Empire State Building. Da, iubito, mami o să te ducă acolo într-o zi când o să fii mai mare.

— Când o să am şapte ani?

— Da, la şapte ani.

Iar faţa i se înseninează pe dată, precum cerul după furtună.

De la: Jack Abelhammer
Către: Kate Reddy
Mare adunătură de consultanţi aici, în mai. Stop.
Necesită prezenţa de urgenţă a unui administrator de fonduri britanic extraordinar. Stop.
Bar unde servesc stridii delicioase lângă Grand Central Station. Stop.
Poţi înghiţi 20 de stridii? Eu nu. Stop.

1924, este filozof britanic şi scrie despre moralitate, educaţie şi spirit şi, ca scriitoare, despre existenţialism.

14.30: Sunt la King's Cross, mă urc într-un tren spre York, pentru o conferință. Îmi dau voie să mă gândesc la Jack numai de două ori pe oră, un act de voință incredibil, ușor compromis de faptul că mi-am epuizat porția înainte să plecăm din gară. Când îmi amintesc cum îl sărutam și-apoi cum mă săruta el la Sinatra Inn, simt cum mă topesc ca metalul pe dinăuntru. Mă simt plină cu aur.

Trenul se cabrează și mugește din toate încheieturile, iar eu îmi pun toate obiectele de care am nevoie pe masă: am și eu o dată ocazia să stau jos liniștită și să mă relaxez citind ziarul. Titlul de pe a doua pagină: DE CE UN AL DOILEA COPIL ÎȚI POATE DISTRUGE CARIERA. Cu siguranță nu voi citi asta. De când s-a născut Emily, jur că în fiecare lună s-au mai făcut niște cercetări care au dovedit cum copilul îmi distruge perspectivele de carieră sau, și mai dureros, cum munca îi distruge copilului meu perspectivele. Oricum ai privi-o, ești condamnată.

Mă uit în schimb la pagina pentru femei și încep să completez un test care se numește: *Suferiți de stres?*

Vi se pare că ați suferi de vreuna dintre următoarele?

a/ Insomnie?

b/ Irascibilitate?

Ce Dumnezeu s-a mai întâmplat acum? Al naibii telefon. E Rod Task de la birou.

— Katie, am auzit că prezentarea finală cu Moo Moo a mers brici.

— Momo.

— Aşa. Cred că voi două, fetele, ar trebui să rămâneţi împreună şi să mai puneţi mâna pe nişte fonduri etice.

Rod îmi spune că are nevoie de un dosar al Fundaţiei Salinger, dar nu poate intra în calculatorul meu. Are nevoie de parolă.

— Ben Pampers.

— Pampas? Nu ştiam că-ţi plac argentinienii, Katie.

— Ce?

— Pampas. Câmpiile din America de Sud, da?

— Nu, P A. M. P. E. R. S, e un tip de... ăăă... cosmetice.

Când aţi avut ultima dată timp să citiţi o carte ?
a/ În ultima lună?
b/ Nu în ultimele ...

Telefonul din nou. E mama.

— Eşti ocupată, Kath, iubita?

— Nu, e-n regulă, mamă.

Mă las pe spate, pe suportul pentru cap, şi mă pregătesc de o conversaţie lungă. Nu prea am cum să-i spun mamei că „ocupat" nu mai înseamnă acelaşi lucru ca pe vremea ei. „Ocupat" nu înseamnă o dimineaţă petrecută cu maşina de spălat cu două cuve şi un sandvici cu brânză şi murături la prânz înainte de a merge să iei copiii de lă şcoală. Noţiunea de ocupat a devenit ocupată de când eram eu mică; noţiunea de ocupat a devenit mondială.

Mama crede că, dacă nu o sun eu în douăzeci şi patru de ore de când m-a căutat la telefon, s-a întâmplat ceva rău. E greu să-i explic că singura şansă pe care o are să primească un telefon de la mine este când *nu se întâmplă* ceva rău. Vremea fiind predominant furtunoasă, cu momente surpriză de acalmie.

Mama îmi spune că a sunat ca să vadă cum se descurcă Emily la şcoală, acum că prietena ei Ella s-a mutat.

Moment penibil. Habar nu aveam că Ella s-a mutat. Nu mai ştiu ce se petrece la şcoală de când am început să pregătesc prezentarea finală.

— A, bine. Zău, a suportat totul foarte bine. Şi se descurcă minunat la balet.

Intrăm într-un tunel. Pierd semnalul.

Nodul din stomac care se tot strânge mă împiedică să mă concentrez la test. Când am început s-o mint pe mama? Şi nu mă refer la minciunile obişnuite între mamă şi fiică: „La unsprezece cel mai târziu, nu am încercat niciodată, trei cola, dar *toată lumea* poartă aşa ceva, a dormit pe podea, da, un prieten al lui Deb, nu, nu am depăşit contul din bancă, la reduceri, da, un chilipir, bine, cum nu se poate mai bine".

Nu, nu acest gen de minciuni, care sunt doar o menajare reciprocă. Când eşti mic, mama te protejează de lume pentru că se gândeşte că eşti prea mic ca să înţelegi, iar când ea e bătrână, o protejezi tu pentru că e prea bătrână ca să înţeleagă – sau ca să mai poată fi făcută să înţeleagă. Linia vieţii merge aşa: vreau să ştiu, ştiu, nu vreau să ştiu.

Vorbesc aici despre minciunile faţă de mama în legătură cu prestaţia mea ca mamă. Îi spun că Emily a suportat bine plecarea celei mai bune prietene, deşi habar n-aveam că a plecat. Aş prefera ca mama să creadă că am eşuat pe plan profesional decât că sunt o străină pentru copiii mei. Crede că am totul şi e atât de bucuroasă pentru mine. Nu pot să-i spun, nu-i aşa? Ar fi ca şi cum ar afla că după ce Cenuşăreasa s-a mutat în palatul Prinţului, Prinţul a pus-o din nou să cureţe soba.

Hotelul Cloisters, York, 19.47 : O sun pe mama. Mi se pare că nu poate să respire. Cu un impuls blând din partea mea, recunoaşte că, da, nu s-a prea simţit în apele ei în ultimul timp, ceea ce, tradus din dialectul mamelor, înseamnă că nu-şi mai simte nici mâinile, nici picioarele şi că organele vitale sunt pe ducă. Dumnezeule !

Nici nu pun receptorul în furcă, şi formez numărul surorii mele Julie, care stă la trei paşi de mama. Steven, cel mai mare dintre copiii lui Julie, răspunde la telefon. Îmi spune că mama se uită la *The Street*, dar că o cheamă.

Tonul lui Julie încă mă surprinde : gângureala adorabilă a surorii mele mai mici a fost înlocuită în ultimii ani de ceva încordat şi resentimentar ; de câte ori vorbim la telefon în ultimul timp, pare să-mi caute pricină pentru o nemulţumire prea dureroasă ca să aibă un nume.

Eu am plecat şi Julie nu. Julie a rămas gravidă şi s-a măritat la douăzeci şi unu de ani şi a făcut trei copii până la vârsta de douăzeci şi opt şi eu nu. Soţul lui Julie e electrician, al meu e arhitect. Julie locuieşte la un kilometru de mama şi încearcă să treacă pe la ea din două în două zile, eu nu. Julie, care se pricepe la muncă manuală, mai aduce nişte bani în casă făcând draperii în miniatură şi bucăţele de mobilă pentru o fabrică de case de păpuşi din oraş, iar eu, care mă pricep la muncă intelectuală, nu o fac. (De fapt, eu investesc probabil, indirect, banii clienţilor mei în atelierele unde sunt exploataţi muncitorii din Orientul Îndepărtat şi care îl aduc la faliment pe angajatorul lui Julie.) Julie a fost în străinătate o singură dată, la Rimini, şi a avut ghinion cu vremea, pe când mie mi se întâmplă să mă duc şi de două ori pe săptămână. Şi toate astea nu sunt din vina nimănui, dar eu şi sora mea trăim acum într-o atmosferă de învinovăţire şi vinovăţie.

O întreb pe Julie dacă i se pare că mama ar trebui să meargă la doctor, iar oftatul ei traversează Munţii Pennine, doborând la pământ copacii în calea lui.

— Mama nu vrea să mă asculte, spune ea. Dacă te deranjează aşa de tare, de ce nu vii chiar tu aici să-i spui?

Îi explic ce program ocupat am avut, când Julie intervine:

— Oricum, nu e ceva fizic. A avut nişte probleme cu nişte bărbaţi care au venit la ea acasă. Spuneau că au venit după nişte bani pe care li i-ar datora tata.

— Şi de ce nu mi-ai spus?

Din sufrageria surorii mele se aude melodia monotonă de generic a serialului *Coronation Street*. Şi mie, şi lui Julie ne plăcea serialul ăsta când eram mici: a fost o perioadă când ne certam îngrozitor pentru afecţiunea lui Ray Langton, un mecanic cu păr negru ondulat, până când a fost storcit sub una dintre propriile maşini. Nu m-am mai uitat la serial de douăzeci de ani.

— Ţi-am lăsat câteva mesaje pe robot, Kath, îmi zice sora mea, dar nu eşti niciodată acasă.

20.16 : Conferinţa e pentru întreprinzătorii de la dot.com sau ce a mai rămas din ei. Cei care au convins centrul financiar al Londrei că pot citi viitorul, şi-n final s-a dovedit că vorbeau în dodii, nicidecum nu citeau în bobi. Nu v-ar veni să credeţi cât capital de risc s-a băgat în astfel de firme care urmau să vândă haine *haute couture* pe internet. Dar surpriză! Oamenii preferă să se ducă la magazin să probeze hainele. (Administratorii de fonduri femei au avut mult mai puţin de pierdut când totul a luat-o la vale. Mai pricepute la evaluarea raportului risc-recompensă, ne

petrecem mult mai puţin timp decât colegii noştri bărbaţi cu pachete de acţiuni neîncercate până atunci. Lumea a zis că am avut noroc; eu nu sunt de acord. Cred că e ceva instinctiv: trebuie că ne place să avem nişte alimente de bază în dulap pe care să putem conta pentru a hrăni toate gurile micuţe din peşteră când tigrul cu colţi sabie blochează intrarea peşterii.)

În timp ce-mi desfac valiza înainte de a coborî la cină, descopăr un plic mare pe care scrie „A nu se deschide până duminică!", cu scrisul lui Richard. Îl deschid. Felicitările de Ziua Mamei. Una reprezintă amprentele mâinilor lui Ben cu vopsea roşie. Jumătate zâmbet, jumătate grimasă la gândul mizeriei pe care a presupus-o fabricarea felicitării. Cea de la Emily conţine un desen cu mine în prim-plan. Port o coroană şi ţin o pisică verde în braţe şi sunt atât de înaltă încât castelul meu pare minuscul. Înăuntru, mi-a scris: „O iubesc pe mami. Dragostea e specală îmi face inima să lucască şi comoara sapară".

Nu-mi vine să cred. Am uitat de Ziua Mamei. Mama n-o să mă ierte niciodată. Sun la recepţie.

— Puteţi să-mi faceţi legătura cu Interflora?

De la: Jack Abelhammer
Către: Kate Reddy
Vii tu la NY? Sau vin eu. Stop.
Mă gândesc la tine. Stop.

De la: Kate Reddy
Către: Jack Abelhammer
N-o face. Stop.

Să nu uit

Reparat maşina de spălat vase. Traversă pentru scări ? Aranjat transferul fondurilor – interzis s-o dau în bară ! Sunat Jill Cooper-Clark. Formular

de înscriere la creşă pentru Ben ? Găsit şcoli pentru Emily ACUM ! Cec pentru balet. Reamintit Rich să scoată bani pentru dădacă. BANI PENTRU JUANITA ! Schimbat parola calculatorului. Ziua Paulei – un BMW ? Bilete la concert George Michael ? Tratament băi termale, pernă cu arome relaxante. Sunat tata şi abordat subiectul datoriilor pe care le are. Găsit timp vizitat mama. Cumpărat CD cu Sinatra. Ginseng pentru memorie sau extract de Gingko ?

20

Cum eram altădată

03.39 noaptea : Mă trezește soneria de la intrare. E Rob, vecinul nostru care locuiește la trei case mai jos de noi. Spune că a auzit un zgomot și a văzut un grup de băieți lângă mașina noastră, dar când a strigat la ei, au fugit. Richard se duce să evalueze pagubele. Geam lateral distrus complet, crăpătură în formă de fulger bifurcat pe cel din spate. Bineînțeles, alarma nu s-a declanșat. Alarma, în mod normal declanșată de respirația unei pisici, nu se activează când are loc efectiv o spargere.

Rich se duce să lipească geamurile cu scotch, iar eu încerc să sun la Prontoglass Servicii 24 din 24.

— Ne pare rău, dar va trebui să așteptați până când apelul dumneavoastră va fi preluat. Din cauza cererii foarte mari. Vă rugăm așteptați cât încercăm să vă facem legătura.

Cerere? Care cerere? E ora patru dimineața, ce dracu'.

— Dacă știți interiorul de care aveți nevoie, vă rugăm apăsați unu. Dacă doriți să vorbiți cu unul dintre operatori, vă rugăm apăsați doi.

Apăs 2.

— Vă rugăm aşteptaţi cât încercăm să vă facem legătura, cineva vă va prelua apelul în câteva momente. Vă mulţumim că aţi ales Prontoglass! Dacă doriţi să vorbiţi cu unul dintre operatori, vă rugăm, apăsaţi trei.

Apăs 3.

— Ne cerem scuze, apelul dumneavoastră nu poate fi preluat momentan. Vă rugăm încercaţi mai târziu!

Şi mă gândesc la cât timp trebuie că se pierde în fiecare zi în acele anticamere pline de ecouri unde aştepţi să-ţi fie preluat apelul. Iadul nu sunt ceilalţi: iad e să aştepţi să ţi se facă legătura cu ceilalţi şi să asculţi în timpul ăsta şapte minute de Vivaldi cântat la nai. M-am hotărât să mă îmbrac şi să mă duc mai devreme la serviciu. Ăsta e momentul cel mai potrivit al zilei să sun la Tokyo. Dar în timp ce-ncerc să-mi închei nasturii de la bluză în dormitorul încă scufundat în întuneric, se aude un ţipăt de sus. Când ajung sus, Ben stă în picioare în pătuţ protestând împotriva monstrului care l-a smuls din somn. Ca un orator, cu degetul arătător îndreptat în mod acuzator spre atacatorul invizibil.

— Ştiu, puiule, ştiu, nişte oameni răi ne-au trezit pe toţi.

Ben e atât de speriat, că nu vrea să se culce la loc. Îl iau în braţe şi-l duc pe canapeaua aflată imediat lângă pătuţ şi mă întind lângă el.

— Roo, geme el, Roo.

Aşa că mă ridic şi-i aduc amărâtul ăla de cangur jegos şi i-l pun sub braţ.

Bebeluşii au un punct magic între sprâncene. Dacă îi mângâi cu degetul acolo şi-apoi de-a lungul nasului, li se închid ochii automat: jaluzele umane. Băieţelul meu urăşte să doarmă. Somnul

îl lipsește de viața care-i place atât de mult. Începe să alunece în vis, ochii indigo i se golesc de gânduri. Eu stau întinsă privind crăpăturile din tavan, din jurul lustrei, unde încep să se cojească bucăți de gips. Până și tavanul meu are eczemă de la stres. Îmi imaginez un deget mângâindu-mi propria frunte și, cu hainele boțindu-se în jurul trupului, mă rostogolesc într-un vis încărcat.

06.07: Richard intră în camera lui Ben ca să mă schimbe pe mine. Bebelușul e întins cât e de lat pe burtică, precum un cățeluș. Vorbim pe șoptite.

— Ți-am zis că nu e o idee bună să cumpărăm Volvo-ul, Kate.

— Niște puști nenorociți ne sparg mașina și acum e vina mea?

— Nu, numai că în zona asta e o provocare clară, nu crezi?

— Revino-ți, Rich, nici măcar Tony Benn[1] nu mai crede că proprietatea reprezintă un furt.

Râde.

— Și cine, mă rog, îmi zicea cândva că infracțiunile nu sunt decât pedeapsa meritată pentru o societate nedreaptă?

— Nu am spus asta niciodată. Când am spus-o?

— Cu puțin înainte de a-ți achiziționa primul Golf decapotabil, doamnă Engels.

E rândul meu să râd. Încurajat, Richard începe să mă sărute pe păr și-ncepe să-mi exploreze cu mâna partea din față a bluzei. Chiar și când nu ai chef, e deconcertant cât de repede ți se întăresc sfârcurile, transformându-se în două bezele. Rich tocmai mă trage în jos, spre covorașul cu

---

1. Anthony Neil Wedgwood Benn (născut pe 3 aprilie 1925), cunoscut ca Tony Benn, fost al II-lea viconte de Stansgate, este un politician britanic din aripa de stânga a Partidului Laburist.

Ursulețul Winnie, când Ben se ridică brusc în fund, se uită la părinții lui cu o privire care spune „cum ați îndrăznit!“ și apoi arată cu degetul spre el însuși. (Am menționat că bebelușii sunt și antisex? Ați crede că resimt ceva nostalgie după actul care i-a creat; dar nu, ei par să fie dotați cu o alarmă pentru înlăturarea amenințării unor posibili rivali și încep să plângă la comandă de parcă ar fi conectați la încheietoarea sutienului). Rich îl ia pe sus și coboară cu el pentru un mic dejun cu noaptea-n cap.

Încerc să adorm din nou, dar nu reușesc, pentru că mă gândesc la cât de mult ne-am schimbat eu și Richard. Ne-am întâlnit prima dată acum cincisprezece ani, la facultate. Eu protestam în fața Băncii Barclays, iar el își dechidea un cont acolo. Am strigat ceva despre Africa de Sud – cum îndrăzniți să investiți în brutalitate? – și Rich s-a apropiat de grupul nostru compact și virtuos, iar eu i-am dat un fluturaș pe care el l-a analizat cu politețe.

— Dumnezeule, sună într-adevăr îngrozitor, mi-a spus el înainte de a mă invita la o cafea.

Richard Shattock era cel mai elegant bărbat pe care-l întâlnisem. Când vorbea, mi se părea că Kenneth Branagh[1] îl înghițise pe Kenneth More[2]. Înarmată cu ideea că toți băieții de la școlile

---

1. Kenneth Charles Branagh (născut pe 10 decembrie 1960) este un carismatic actor și regizor de film născut în Irlanda de Nord, câștigător al câtorva premii Emmy; cel mai bine cunoscute sunt adaptările sale după piese de W. Shakespeare, de exemplu *Henric al V-lea* (1989) și *Hamlet* (1996).
2. Kenneth Gilbert More CBE (*Commander of the British Empire*, decorație cu ordinul Imperiului Britanic), 20 septembrie 1914 – 12 iulie 1982, a fost un actor britanic de succes atât în televiziune și cinema, cât și

privațe sunt niște idioți cu emoțiile amputate, nu am știut ce să fac atunci când am constatat că băiatul ăsta e capabil de mai multă afecțiune decât am cunoscut eu vreodată. Rich nu voia să salveze lumea ca prietenii mei idealiști; el doar făcea lumea mai bună prin simpla sa prezență în ea.

Am făcut dragoste pentru prima dată șase zile mai târziu, în camera sa de la colegiu, sub acoperiș. Soarele pătrundea prin luminator ca o coloană de praf de aur în timp ce el îmi desfăcea solemn insigna cu „Cicliștii împotriva bombei atomice" și-mi spunea: „Sunt sigur că rușii vor dormi mai liniștiți, Kate, acum că știu că ai trecut testul de competență în ale ciclismului".

Mai râsesem vreodată de mine însămi până atunci? Cu siguranță, sunetul care a răsunat în seara aceea a fost unul ruginit de când nu-l mai folosisem, un izvor blocat gâlgâind spre lumină. „Râsul tău de Bournville", așa-i spunea Richard, „pentru că e întunecat și amar și tipic pentru nord și mă face să vreau să te mănânc". Încă e sunetul care-mi place cel mai mult: sunetul vremurilor când eram noi.

Îmi amintesc cât de mult îi iubeam trupul, dar și mai mult felul în care-mi simțeam trupul în raport cu al lui – pentru fiecare muchie dreaptă, una curbă; vertebrele coborând pe spatele lui ca niște trepte stâncoase care duc la peștera plăcerilor. Ziuă ne plimbam cu bicicletele de-a lungul și de-a latul regiunii Fens, strigând „deal!" la fiecare pantă cât de mică, iar noaptea exploram alte teritorii.

Când eu și Rich am început să dormim împreună – și mă refer la dormit, nu la sex –, dormeam în mijlocul patului, față-n față, suficient de aproape

---

în teatru (faimos pentru rolul său din ecranizarea BBC după romanul *Forsyte Saga*, de John Galsworthy).

pentru a simţi respiraţia nocturnă şi caldă a celuilalt. Sânii mei proptiţi de pieptul lui, iar picioarele, nici acum nu-mi dau seama cum reuşeam, îmi dispăreau deasupra şi dedesubtul alor lui precum coada unei sirene. Când mă gândesc la noi doi atunci, în pat, mă gândesc la forma unui căluţ de mare.

În timp, am început să dormim cu faţa spre exterior. Separarea noastră a început probabil odată cu cumpărarea primului pat dublu mare de la Heal's, pe la sfârşitul anilor '80. Şi apoi, odată cu venirea pe lume a primului nostru copil, lupta pentru somn a început. Patul a devenit mai degrabă locul în care te duci la fund decât în care faci scufundări. Noi, care intram şi ieşeam din starea de trezie la fel de uşor cum intram şi ieşeam unul din trupul celuilalt, ne luptam acum cu încrâncenare pentru a ne păzi locul de odihnă. Corpul meu m-a şocat prin felul în care se zbârlea la tot ce ameninţa să-i răpească din puţina forţă rămasă. Un genunchi sau un cot rătăcite erau de-ajuns pentru a declanşa un război pentru frontiere. Îmi amintesc că am început să remarc cât de tare strănută Rich, cât de ciudat de articulat. Hap-CIU! făcea. Hap-CIU!

Pe când eram încă studenţi, am făcut un tur al Europei cu trenul şi într-o noapte am ajuns într-un hotel mic din München unde ne-am prăbuşit isterici pe pat. Părea un pat dublu, dar când am tras cuvertura s-a dovedit a fi compus din două saltele separate şi unite printr-o şipcă de lemn din cauza căreia întâlnitul la mijloc devenea mai mult un efort decât ceva inevitabil. Totul părea atât de pătruns de spiritul teuton. „Tu o să fii Germania de Est şi eu o să fiu Germania de Vest", mi-l amintesc pe Richard spunând pe când stăteam fiecare întinşi în jumătatea lui de

pat, sub lumina becului de pe stâlpul de-afară. Am râs atunci, dar în timp am ajuns să mă întreb dacă nu cumva patul din München era adevăratul pat conjugal: practic, lipsit de pasiune, având ca scop să toropească ceea ce Dumnezeu a unit.

07.41: După micul dejun, Ben, cu bavețica semănând cu un tablou de Jackson Pollock, e groaznic de lipicios. Paula îl dezlipește de mine când sosește Winston să mă ducă la serviciu.

— E în regulă, dragule, e în regulă, o aud pe Paula spunându-i când trag ușa după mine.

Pe bancheta din spate a lui Pegas, încerc să citesc *Financial Times* ca să mă pun la punct în vederea prezentării, dar nu mă pot concentra. Se aude muzică, un aranjament de jazz pentru pian al unei bucăți pe care aproape că o recunosc – *Someone To Watch Over Me*? E ca și cum pianistul a spart melodia în o mie de bucăți pe care le tot aruncă în aer, urmărindu-le cum aterizează. Laitmotivurile seamănă cu sunetul făcut de cineva care amestecă un pachet de cărți. Winston fredonează, ținându-se de tema melodiei și lăsând să-i scape din când în când câte un chiuit prin care salută pianistul pentru un sunet mai măiestrit. În această dimineață, lipsa de griji și plăcerea șoferului meu mi se par o insultă, o dojană. Vreau să înceteze.

— Crezi că am putea ocoli semafoarele de la New North, Winston, și s-o tăiem prin spate? Nu sunt sigură că ăsta e drumul cel mai scurt.

Nu răspunde la început, așteptând să se termine piesa. Apoi, când ultima coardă încă mai vibrează în aer, îmi spune:

— Știi, cucoană, acolo de unde vin eu e nevoie de mult timp ca să faci ceva brusc.

— Kate, mă cheamă Kate.

— Ştiu cum te cheamă, îmi zice el. Părerea mea, să te grăbeşti nu e decât o pierdere de timp. Dacă zbori prea repede, cucoană, treci pe lângă cuib fără să-l vezi.

Râsul meu sună mai întunecat decât de obicei.

— Ei bine, mă tem că aceasta este perspectiva mai lesnicioasă care este privilegiul şoferului de taxi...

Winston nu-mi răspunde la replica obraznică, se uită doar lung în oglindă şi spune gânditor:

— Crezi că vreau să fiu în locul tău? Nici măcar *tu* nu vrei să fii în locul tău.

Pân-aici.

— Ascultă, nu te plătesc pentru psihoterapie. Te plătesc ca să mă duci la Broadgate cât mai repede posibil, o sarcină care pare să te depăşească net. Dacă nu te superi, eu mă dau jos aici, ajung mai repede pe jos.

Cât îi întind bancnota de 20 de lire şi Winston se caută în buzunar după rest, începe să cânte: „Există cineva pe care-mi doresc să-l văd/Sper ca el/ Să fie cel/ Care va veghea asupra mea“[1].

08.33: Sar din lift şi mă lovesc direct de Celia Harmsworth.

— Ai ceva pe sacou, dragă? se strâmbă şefa de la Resurse Umane.

— Nu, de fapt, de-abia l-am luat de la curăţătorie.

Arunc o privire spre umăr şi văd o chestie întinsă pe tot umărul, un epolet din cerealele cu banane ale lui Ben. Nu. Dumnezeule, cum poţi să-mi faci una ca asta?

---

1. Cântec compus de G. Gershwin şi cântat de Frank Sinatra.

— Mă minunez cum de rezişti, Katharine, îmi gângureşte Celia, în mod evident încântată de această dovadă suplimentară că de fapt nu rezist.

(Celia e una dintre acele fete bătrâne care adorau statutul de singura femeie într-o lume a bărbaţilor: înainte să apară fâţele de genul meu şi să le strice monopolul, era un dezmăţ să te simţi drăguţă.)

— Trebuie că ţi-e atât de greu cu toţi copiii, îmi spune ea plină de solicitudine. Îi spuneam lui Robin Cooper-Clark când ai fost plecată în – ce-a fost atunci? – vacanţa de la jumătatea trimestrului? – chiar nu ştiu cum reuşeşte.

— Doi.

— Pardon?

— Doi. Toţi copiii înseamnă doi, am doi copii. Cu unul mai puţin decât are Robin.

Mă întorc pe călcâie, mă duc la biroul meu, îmi dau jos sacoul pătat, îl bag în fundul sertarului. Zgomot incredibil de la fereastră. Pe marginea ferestrei, porumbeii s-au hotărât să se mute împreună. Masculul stă cu o crenguţă în cioc într-o ipostază uşor tâmpă. Recunosc expresia. E privirea pe care mi-o aruncă Rich când vin acasă cu un ambalaj plat cu rafturi pe care le poţi asambla în casă. Femela, între timp, e ocupată să construiască dintr-o grămăjoară de beţişoare o structură ca un grilaj, cam cât o farfurie întinsă. O, minunat, acum s-au apucat să-şi facă cuib.

— Guy, i-ai sunat pe cei de la primărie să trimită şoimarul? Ai naibii porumbei, au demarat un program de reproducere.

Îmi verific gâtul în oglinda de buzunar să văd dacă am urme de muşcături de la Ben – nu, totul e-n regulă – şi apoi pornesc ţanţoşă spre şedinţa cu Robin Cooper-Clark şi alţi administratori importanţi ai firmei unde am de făcut o prezentare.

Merge remarcabil de bine. Toţi ochii din încăpere sunt aţintiţi asupra mea, mai ales ai nenorocitului de Chris Bunce. E clar că încep să impun respect: tactica de a mă comporta ca un bărbat, de a nu pomeni niciodată de copii etc., a dat roade.

În timp ce trec de la diapozitive la transparente, îmi dau seama brusc că sunt singura persoană din încăpere care nu posedă penis. Nu e gândul potrivit acum, Kate. Nu putem să ne abţinem de la a ne gândi la puţe într-o adunare de şaptesprezece bărbaţi? Şi că veni vorba, chiar trebuie să se holbeze aşa la mine? Mă uit în jos. Port sutien roşu Agent Provocateur cu jumătate de cupă sub o bluză albă de voal pe care am înşfăcat-o din sertar în semiîntunericul de la patru şi jumătate dimineaţa. Iisuse, arăt ca Pamela Anderson la Oscaruri.

11.37: Stau în toaleta femeilor, cu obrazul lipit de peretele cabinei ca să-mi calmez roşeaţa intensă. Îmbrăcat în plăci de marmură neagră pline de stele albe, peretele arată ca o hartă a universului: mă simt ca şi cum aş fi absorbită în spaţiu şi sunt mai mult decât fericită să mă duc acolo. Cum ar fi să dispar într-o gaură neagră pentru câteva milenii, până când se mai şterge amintirea umilirii mele în public? Obişnuiam să fumez aici când eram disperată; de când m-am lăsat, îmi repet încetişor: „Sunt puternică. Sunt invincibilă. Sunt Femeie".

E un cântec al lui Helen Reddy de pe vremea când eram încă în şcoală. Îmi plăcea la nebunie faptul că avea acelaşi nume ca mine şi părea, ei bine, atât de convinsă, plină de încredere că femeile pot face faţă oricărui lucru pe care li-l scoate viaţa în cale. La colegiu, când eu şi Debra ne pregăteam să ieşim să ne distrăm toată noaptea,

puneam la nesfârşit discul ăsta ca să intrăm în atmosferă. Dansam prin cameră, pasându-ne păpuşa *Action Man* a lui Deb. (După ce i s-a rupt un picior, Deb a zis că va trebui să-l numim *Inaction Man* „după toţi tipii de nimic pe care i-am cunoscut".)

„O, da, sunt înţeleaptă
Dar e înţelepciune născută din durere,
Da, am plătit preţul,
Dar uite cât de mult am câştigat!
Sunt puternică. Sunt in-vin-ci-bi-lă.
Sunt Femeie."

Cred în egalitatea sexelor? Nu sunt sigură. Am crezut cândva, cu toată siguranţa înfierbântată a cuiva foarte tânăr care ştia absolut totul şi prin urmare nimic. Era o idee frumoasă, egalitatea; nobilă, neîndoielnic corectă. Dar cum dracu' ar trebui să funcţioneze? Ar fi putut să ne dea nouă slujbe bune şi concediu de maternitate, dar până să programeze un bărbat să remarce că s-a terminat hârtia igienică, s-ar fi ales praful de proiect. Femeile au în cap puzzle-ul vieţii de familie, e un dat. În fiecare seară în drum spre casă, venind din centru, urmăresc femeile grăbindu-se, în lumina portocalie a becurilor de pe stâlpi, cu sacoşe de cumpărături, echilibrând serviete sau tresărind în staţiile de autobuz ca nişte jucării cu cheie care au fost întoarse prea mult.

Nu demult, prietena mea Philippa mi-a zis că ea şi soţul ei au făcut un testament: Phil mi-a spus că a insistat să fie şi o clauză care să stipuleze că în cazul în care ea moare, Mark promite să le taie unghiile copiilor. El a crezut că glumeşte. Dar ea nu glumea.

Într-o sâmbătă târziu anul trecut, m-am întors dintr-o călătorie de la Boston şi l-am găsit pe Richard în hol, gata să-i ducă pe cei doi copii ai noştri la o petrecere. Emily, cu părul nepieptănat,

părea să aibă o cicatrice de la un duel pe unul din obraji – era ketchup de la prânz. Ben, la rândul lui, era îndoit de mijloc, îmbrăcat cu ceva foarte mic şi cu buline portocalii pe care nu am reuşit să îl identific. La o inspecţie mai atentă, s-a dovedit a fi un costum al uneia dintre păpuşile lui Emily.

Când i-am sugerat soţului meu că odraslele noastre arătau ca şi când s-ar fi dus la cerşit la metrou, Rich mi-a zis că dacă am de gând să critic, ar fi mai bine s-o fac chiar eu.

Şi da, aveam de gând să critic. Şi da, am făcut-o eu.

De la: Kate Reddy
Către: Candy Stratton
O zi pur şi simplu minunată până acum. Tocmai mi-am arătat din greşeală sânii şefului departamentului de investiţii şi restului trupei. Chris Bunce m-a abordat după şi mi-a zis: „Ai fost o adevărată profesionistă, Kate, cu tot ce trebuie la înaintare". A râs ţinându-se cu mâinile de burtă şi mi-a zis ceva cum că o să mă pună pe pagina lui web. CARE PAGINĂ WEB?
Plus Abelhammer care mă invită la New York să facem SX.

De la: Candy Stratton
Către: Kate Reddy
Dragă, nu-ţi face griji, ai ţâţe superbe. Invidia legată de penis nu mai e la modă. Bun-venit invidie legată de ţâţe!
Bunce e un căcat cu ochi. Pagina lui web se numeşte probabil Masturbare Maximă.
Sper c-o să te vezi cu omu din NY, pare super tare.
T detest când t porţi ca 1 englezoaică.
Candida xxx

13.11 : Prânzul cu Robin Cooper-Clark şi un client nou, Jeremy Browning, la Tartuffe. Situat pe acoperişul unei clădiri cu vedere spre Royal Exchange, restaurantul oferă un anumit tip de linişte pe care, în afara unei mănăstiri, nu o poţi decât cumpăra cu bani. Asta trebuie să fie liniştea care se numeşte de aur. Scaunele joase sunt parcă sculptate în piele de culoarea caramelei, iar chelnerii vin să te servească pe rotiţe. Meniul e cât se poate de puţin pe placul meu: cotlete pentru băieţi fără concesii pentru papilele feminine. Când îl întreb pe chelner dacă au salate, îmi răspunde, *„Mais oui, Madame“*, şi-mi oferă ceva cu *gésiers*.

Dau din cap nehotărâtă, iar Robin tuşeşte uşor şi spune:

— Gât fript, cred.

Cum poate cineva să înghită o beregată?

Spun că aş dori salata, dar că-i rog frumos să păstreze gâturile. Pe buzele lui Robin pluteşte un surâs *à la* Alec Guinness[54], dar chelnerul nu e amuzat. În zonă nu se tratează decât cu oameni cu sânge fierbinte.

— Vreo legătură cu familia Reddy din Worcestershire? mă întreabă Jeremy în timp ce Robin consultă lista de vinuri.

Clientul nostru are un pic peste cincizeci de ani, dar e într-o formă bună şi o ştie: bronzat la schi de la gât în sus, umeri solizi de la exerciţii, mustind de succes.

— Nu, n-aş crede. Sunt puţin mai din nord.

— Din Scoţia?

---

1. Sir Alec Guinness (2 aprilie 1914 – 5 august 2000), actor englez, câştigător al unui premiu Oscar, care a devenit unul dintre cei mai carismatici şi mai iubiţi artişti ai generaţiei sale.

— Nu, mai degrabă Derbyshire şi Yorkshire. Ne-am tot mutat.

— A, înţeleg.

După ce a stabilit că nu sunt cineva pe care merită să-l cunoşti şi nici cineva care ar putea cunoaşte pe cineva pe care merită să-l cunoşti, noul nostru client mă ignoră în linişte. În ultimul deceniu, ţara mea a renunţat la împărţirea societăţii pe clase, dar aceste veşti ajung foarte greu la urechile oamenilor care sunt stăpânii acestei ţări. Pentru bărbaţii ca Jeremy, Anglia se termină încă la Hyde Park şi-n rest mai e doar Scoţia, unde se duc să omoare chestii în august. Nordul, această întindere imensă cuprinsă între centrul Londrei de pe malul nordic al râului Tamisa şi Edinburgh, pe care e cel mai bine s-o traversezi cu avionul sau noaptea, în vagonul de dormit al unui tren de mare viteză, e pentru ei o ţară străină. E foarte posibil ca strămoşii lui Jeremy Browning să fi cucerit India, dar nu i-ai putea convinge să se ducă într-un loc la fel de îndepărtat ca Wigan, de exemplu.

Robin nu m-ar trata niciodată aşa cum o face Jeremy, nu ar putea, dar Robin şi-a petrecut ultimii douăzeci de ani cu Jill, care ştie din instinct că snobii sunt ridicoli şi că, din toate punctele de vedere, femeile sunt serioase. Îmi place la nebunie să-l privesc pe şeful meu în astfel de situaţii. Jovial, cu maniere de membru de club şi lejer mai inteligent decât toţi clienţii lui, are cu toate acestea felul lui de a-i face să se simtă căpitanii echipei care a câştigat meciul. Văzându-mă trecută pe tuşă de perspectiva lui Browning asupra lucrurilor, încearcă blând, dar ferm să mă aducă înapoi în discuţie:

— Uitaţi, Kate va fi administratorul principal al fondului. Pe ea trebuie s-o consultaţi în legătură

cu alcătuirea portofoliilor şi aşa mai departe. Vă poate chiar explica mecanismele misterioase din spatele Rezervei Federale.

Şi apoi, câteva minute mai târziu, când invitatul nostru îşi molfăie puiul de porumbel:

— Jeremy, fondurile lui Kate ne-au adus cele mai mari profituri în aceste ultime şase luni despre care se poate spune că au fost o perioadă destul de dificilă pentru capitaluri din toate punctele de vedere, tu ce crezi, Kate?

Îl iubesc pentru asta, dar nu foloseşte la nimic. Există un tip de bărbat care preferă oricând să trateze cu un bărbat, orice bărbat, decât cu o femeie, iar Jeremy Browning e unul dintre ei. Îl văd cum se străduieşte să mă definească: nu sunt măritată cu el, e clar că nu sunt mama lui, nu am fost colegă de şcoală cu sora lui şi e mai mult decât sigur că n-o să mă culc cu el. Aşadar, întrebarea pe care şi-o pune cu siguranţă în timp ce mestecă la porumbel este: ce caută fata asta aici? La ce *foloseşte* ea?

Urmăresc reacţia aceasta de mai bine de zece ani şi tot nu am reuşit s-o înţeleg. Frica de necunoscut? În definitiv Jeremy a fost trimis la o şcoală pentru băieţi de la vârsta de şapte ani, a studiat la unul dintre ultimele colegii exclusive pentru băieţi, soţia sa, Annabel, stă acasă cu cei doi fii şi moştenitori, iar în sinea lui consideră că orice alt comportament este un fel de crimă împotriva firii.

— Scuză-mă, pot să-mi iau vinul înapoi?

Jeremy mă trage de mânecă. Îmi dau seama că am împins paharul comeseanului meu către centrul mesei cu scopul de a preveni o răsturnare accidentală: un reflex dezvoltat în timpul meselor cu Emily şi Ben.

— Vai, îmi cer scuze, când ai copii, ai mereu impresia că cineva o să răstoarne ceva.

— O, aveţi copii, îmi spune el.

— Da, chiar doi.

— Bănuiesc că nu mai aveţi de gând să faceţi alţii.

Asta pluteşte în aer, presupunerea lui că fertilitatea mea e parte din fieful lui, că mă plăteşte ca să fiu doar a lui, nu ca să port puii unui mascul rival. Îmi vine să-i întorc complimentul şi să-l lovesc aşa de tare pe sub masă încât să nu mai poată avea copii. Dar expresia „boaşe strivite“ nu dă prea bine în caracterizarea făcută unui client.

— Desigur, spun eu, îndepărtând o bucată de gât de pe-o frunză de salată, vei fi prioritatea mea numărul unu, Jeremy.

De la: Jack Abelhammer
Către:. Kate Reddy
Ca răspuns la comunicarea despre limitele de împrumut, ataşez câteva gânduri despre ÎMPRUMUT. Nu sunt gândurile mele, mă tem, dar se apropie foarte mult de unele dintre gândurile mele legate de persoana care-mi administrează fondul.

Nu îţi ofer un dar
Un împrumut e tot ce am;
Dar nu nesocoti oferta,
Om de la om nu primeşte mai mult.
O, muritorul poate împrumuta
Ceea ce alt muritor dă cu-mprumut;
Şi nu se va sfârşi chiar mâine,
Deşi se va sfârşi sigur.

Dacă moartea şi timpul sunt puternice
O dragoste poate fi la fel;

Lumea va dura mult,
Dar dragostea mai mult.[1]

De la: Kate Reddy
Către: Jack Abelhammer
Mulţumesc pentru gândurile despre ÎMPRUMUT. În calitate de administrator al fondului tău, aş vrea să-ţi atrag atenţia că valoarea investiţiei poate să crească, dar să şi scadă. Piaţa e destul de slabă în acest moment, dar voi ajunge curând în State şi aş putea fi disponibilă pentru a discuta creşterea nivelurilor de expunere.
E o poezie foarte frumoasă.
K xxxxx

03.44: Mi-am lăsat copiii dormind singuri în casă şi m-am dus până la serviciu. Treabă de făcut. Nu pot să mai aştept. Nu o să-mi ia mult. Douăzeci de minute, poate patruzeci cel mult. Nici n-o să simtă că am plecat.

În birou e linişte, cu excepţia oftaturilor şi opintelilor maşinilor care fac dragoste între ele în semiobscuritate. Fără să fiu distrasă de nimic, dau randament mare; cifrele se adună sub degetele mele, o armată de furnici care mărşăluiesc în coloane. Trimit raportul trimestrial, sting ecranul şi mă furişez afară din clădire. Afară, centrul e scăldat de o lumină din zori apocaliptică – o adiere caldă de vânt, nişte gunoaie care dansează, cerul de culoarea unei tigăi. Văd un taxi, o lumină neclară galbenă la orizont. Fac cu mâna când se apropie. Nu opreşte. Alt taxi trece în viteză pe

---

1. Alfred Edward Housman, 1859 – 1936, poet şi cărturar englez ale cărui poezii au avut o influenţă notabilă asupra unor poeţi de mai târziu. Housman s-a dovedit de asemenea a fi unul dintre cei mai distinşi cărturari ai vremurilor sale.

lângă mine, gol ca un dric. Sunt înnebunită acum. Se apropie al treilea taxi. Îi ies în faţă ca să-l opresc. Taximetristul trage de volan ca să mă evite şi-i văd prin parbriz faţa lată de ciupercă turtită strigându-mi:

— Vacă proastă, nu poţi dracu' să te uiţi pe unde mergi?

Stau pe bordură, plângând de frustrare şi milă de mine însămi, când se aude o maşină de pompieri venind în viteză pe stradă, cu vaietul acela inconsolabil. Maşina se opreşte şi băieţii mă lasă să mă urc. Sunt atât de recunoscătoare, că uit să le spun unde merg, dar înaintăm uşor pe drumuri familiare până când ajungem la strada mea. Cu cât ne apropiem de casa noastră, văd o mulţime de oameni în faţa casei.

Ies vălătuci de fum pe fereastra unuia dintre dormitoare. E fereastra lui Emily.

— Daţi-vă la o parte, doamnă, ne ocupăm noi, îmi spune un bărbat.

Izbesc cu mâinile în uşă. Strig numele copiilor, dar nu aud nimic din cauza sirenei. Nu mă aud ţipând. Opriţi sirena. Vă rog, poate să oprească cineva nenorocita aia de sirenă...

— Kate! Kate, trezeşte-te. Nu-i nimic. Nu-i nimic.

— Ce?

— Totul e-n regulă, iubito. Ai visat urât.

Mă ridic. Cămaşa de noapte e un linţoliu de sudoare. În colovia coastelor, am o pasăre care zgârie cu ghearele să iasă.

— Am lăsat copiii singuri, Rich. Era un incendiu.

— Nu-i nimic. Zău, nu-i nimic.

— Nu, i-am lăsat singuri. Şi m-am dus la serviciu. *I-am părăsit.*

— Nu. Nu, nu i-ai părăsit. Ascultă, se aude Ben plângând. Ascultă, Kate.

E adevărat. De sus se aude sirena: vaietul inconsolabil al unui bebeluş căruia îi ies dinţii, un detaşament de pompieri format dintr-un singur om.

21
Duminica

Zi de odihnă, cunoscută şi drept ziua muncii manuale susţinute. Încep prin a arunca semipreparatele pe cale de a intra în putrefacţie din congelator. (Sau „preparatele Reddy“, cum îi place cumnatei mele să le numească.) Îndepărtez o depunere ciudată de consistenţa algelor de pe raftul cu pahare. Arunc o bucată de parmezan care miroase a casă de oameni bătrâni. La fel şi Figurinele Puiul Vesel scârboase cu care Paula hrăneşte copiii, asigurându-mă că le-am dosit la fundul găleţii. Pentru odraslele mele delicate numai produse naturale. De câte ori trebuie să-i spun?

Umplu şi golesc maşina de spălat de trei ori. Juanita, din cauza durerilor cronice de spate (de trei ani şi jumătate), nu poate să care ligheanul greu cu rufe. Spălatul hainelor adulţilor nu intră în atribuţiile dădacei, deşi Paula mai încalcă ocazional această demarcaţie strictă şi îmi bagă la spălat câte unul dintre puloverele care se spală doar de mână. (Mă gândesc mereu să mă plâng în legătură cu asta, în schimb, o îndosariez la capitolul „Plângeri în aşteptare împotriva Paulei“, volumul 3.)

Azi i-am invitat pe Kirsty și pe Simon pe la noi la un prânz „relaxant". E important să te vezi cu prietenii, să-ți amintești că există și altceva în viață decât munca, să țeși pânza socială care întărește ideea de comunitate etc. E important și pentru copii să o vadă pe mami relaxată într-un context domestic, să acumuleze amintiri strălucitoare din copilărie, în loc de amintiri cu o femeie îmbrăcată în negru care iese în goană pe ușă urlând instrucțiuni.

Totul este sub control. Cartea de bucate este deschisă ca o Biblie pe pupitrul de citit curat, ingredientele sunt aliniate în formație. Am o sticlă foarte ușchită de ulei de măsline sienez cu o fundă de mătase. Port un șorț foarte drăguț de la Cath Widston cu imprimeu floral retro, care adaugă o notă ironică la rolul de gospodină din anii '50 și-n același timp marchează o distanță glumeață de servitutea domestică îngrozitoare a femeilor din generația mamei mele. Tot ce se poate. M-am gândit deja și la o vestimentație lejeră de gazdă în care să mă schimb cu câteva secunde înainte de a sosi musafirii : blugi Earl și pulover din cașmir roz de la Donna Karan. Încerc să urmez instrucțiunile pentru tartă cu foi de aluat, barba-caprei, praz și brânză cu mucegai, numai că Ben tot face ascensiuni pe picioarele mele, folosindu-și unghiile netăiate drept crampoane. De câte ori îl dau jos, începe să facă precum sirena unei mașini de pompieri.

Există oameni care-și fac singuri foi de aluat, dar aceștia fac parte din aceeași categorie cu cei care preferă sexul cu mâinile legate în dormitor : le admiri efortul și tehnica, fără a-ți dori neapărat să încerci și tu. Desfac aluatul din pachet și ung una dintre foi cu unt topit. Apoi pun o altă foaie deasupra. Foarte odihnitor. Intră Emily cu o buză umflată :

— Unde e Paula?

— E duminică. Paula nu vine azi, iubito. Mami şi Emily or să facă nişte prăjiturele minunate împreună.

— Nu vreau. O vreau pe Paula.

(Prima dată când mi-a spus asta, jur că am simţit cum o şurubelniţă îmi perforează inima şi, iată, nu există nimic care să se poată compara cu durerea provocată de infidelitatea primului tău născut.)

— Chiar vreau să mă ajuţi cu biscuiţii, draga mea. O să ne distrăm.

Prin ochii ei mari, cenuşii, Emily cântăreşte această scenă cu mama ei jucând rolul de mamă.

— Tati a zis că pot să mă uit la *Rugrats*.

— Bine, poţi să te uiţi la *Rugrats* dacă te îmbraci în rochia albastră până vin Kirsty şi Simon.

11.47: Totul e perfect sub control. Mă întorc la reţetă. „Amestecaţi sucul de lămâie şi brânza cu mucegai cu sosul *béchamel* rece". Care sos *béchamel*?

Dau pagina. „Pentru reţeta de sos *béchamel*, vezi pagina 74." Ce? Acum îmi spun. Sună mobilul: e Rod Task.

— E un moment prost, Katie?

— Nu, deloc. *Au!* Ben, termină. Scuze, Rod. Continuă.

— Îţi trimit detaliile pentru întâlnirea de mâine prin fax, Katie. Avem nevoie să pregăteşti o prezentare a modului de administrare a fondului din punctul de vedere al rezultatelor, al alocării activelor, al „atribuirii" şi strategiei. Specialitatea ta. Tânărul Guy te-a ridicat în slăvi vineri seara, ne-a spus cât de bine te descurci ţinând cont de...

— Ţinând cont de ce?

— E, ştii tu cum vorbesc băieţii la o porţie de curry.

Nu, nu ştiu. Mi-ar plăcea să ies împreună cu Rod şi echipa vineri seara când se mănâncă mâncare indiană chiar şi numai ca să-l opresc pe nemernicul ăla de Guy să-mi mai vâneze slujba, dar a trebuit să ajung acasă să citesc *Harry Potter*.

Brusc, simt un miros prevestitor de rele dinspre cuptor.

— Nu-ţi face griji, Rod. Totul e sub control. Ne vedem mâine.

— Nu-ţi face griji, drăguţo!

Deschid uşa cuptorului şi mi se dezvăluie dezastrul. Foile de aluat s-au transformat într-o pădure pietrificată. Nu intra în panică. Gândeşte, Kate, gândeşte. Ies în goană pe uşă urlând instrucţiuni. Poate Richard să îl îmbrace pe Ben şi să facă ordine în bucătărie?

12.31: Mă întorc de la supermarket. Ben e îmbrăcat, dar bucătăria arată ca o scenă din *Disney merge la Dresda*.

— Richard, credeam că te-am rugat să faci ordine?

Îşi ridică privirea din ziar plin de uimire.

— Chiar *am făcut* ordine. Am pus deja CD-urile în ordine alfabetică.

Dau un şut trenuleţului Brio şi-l bag sub canapea, înghesui restul jucăriilor în debara şi blochez uşa cu un suport pentru uscat rufe. Înlocuiesc catastrofa cu barba-caprei şi brânză Gruyère cu o *quiche* cu spanac marca Marks & Spencer. Acum să fac sosul pentru salată. Sticla uşchită de ulei de măsline are un capac de ceară de neclintit. Încerc să scot capacul cu tirbuşonul, dar nu mă aleg decât cu un fel de rumeguş de culoare roşie pe frunzele tinere de salată. Încerc

cu dinții. Nimic. Fir-ar al dracu'. Fir-ar al dracu'. Atac capacul cu un cuțit ascuțit. Dau pe lângă sticlă și-mi crestez în schimb dosul mîinii. Arată ca o tentativă de sinucidere la beție. Caut în sertarul cu obiecte de prim-ajutor. Nu găsesc decât un plasture : Domnul Cucui. Dau fuga sus să mă schimb în vestimentația de gazdă relaxată. Mă îndes în blugii noi, dar nu găsesc nicăieri puloverul din cașmir roz de la Donna Karan. De ce nu e niciodată nimic la locul lui în casa asta ?

12.58 : Găsit pulover. Paula l-a ascuns în fundul dulapului pentru lenjerie de pat și nici nu mă mir. Pe scurt, puloverul abia a supraviețuit spălatului în mașină cu rufele copiilor. A intrat atât de mult la apă încă nu i-ar veni decât Thomasinei Tittlemouse sau lui Ally McBeal. Jos îl găsesc pe Ben îndesând restul de brânză cu mucegai în video. Emily țipă pentru că s-a blocat caseta cu *Rugrats*. Richard nu se vede nicăieri. Sună soneria.

Kirsty și Simon Bing sunt prieteni arhitecți de-ai lui Richard. Sunt de aceeași vârstă cu noi, nu au copii, doar o minunată pisică gri-albastră care plutește ca fumul printre porțelanurile japoneze din mansarda lor din Clerkenwell. Când mergem în vizită la familia Bing, îmi petrec mult timp strigând la Ben, care se târăște în sus pe scara fără balustradă, privind curios și vesel în abis. Există o tensiune mută între cei care nu au copii și aceia dintre noi care suntem cocoșați de odrasle. Înainte ca Emily să se nască, am închiriat o vilă lângă Siena cu Kirsty și Simon, iar relația noastră care se tot răcește e ocazional animată de amintirile din acea săptămână însorită. Acum, eu și Richard, dacă socializăm, avem tendința s-o facem tot cu oameni cu copii. Pentru că ei înțeleg. Nevoia subită de a furniza batiste de

hârtie şi pizza, de multe ori în acelaşi timp; mirosurile şi reprizele de somn neprevăzute. Schimbările de dispoziţie care spulberă totul în cale ca un tanc.

Kirsty şi Simon se bucură mereu când ne văd, dar cred că e cinstit să spun că atunci când îşi iau la revedere de la noi sunt extrem de entuziaşti, un preludiu, îmi imaginez eu de fiecare dată, la explozia de uşurare pe care o vor împărtăşi după ce se va închide uşa în urma noastră, iar ei vor putea să se odihnească pe canapeaua lor nepătată cu muci. Dar azi au venit ei la noi, unde practic fiecare mobilă este în primul rând o batistă mai mare. În comparaţie cu starea ei normală, bucătăria e imaculată, dar o văd pe Kirsty uitându-se cu o privire înţelegătoare la o jucărie solitară rămasă pe podea în mijlocul bucătăriei, iar mie, fără nici un motiv, îmi vine s-o plesnesc.

Prânzul se desfăşoară bine şi accept complimentele pentru tarta Marks & Spencer cu surprinzător de puţină ruşine – ei bine, chiar am făcut un efort enorm ca s-o procur. Conversaţia cuplului Bing e foarte variată. Chiar a fost o idee bună deschiderea Marii Curţi a British Museum în timpul serii? „Un experiment eşuat", după cum spune Simon, care ar fi şocat să afle că eu am uitat unde se află British Museum.

Trecem apoi la faza de stagnare în care se află cinematografia contemporană. Kirsty şi Simon au văzut un film franţuzesc despre două fete care lucrează într-o fabrică şi au fost foarte marcaţi de el. Rich mărturiseşte că l-a văzut şi el. Când a avut timp să-l vadă?

— Kate a lucrat într-o fabrică, nu-i aşa, dragă?

— O, ce interesant, spune Simon.

— Nu chiar. Capace de plastic pentru butelii de aerosoli. Foarte plictisitor, foarte urât mirositor şi foarte prost plătit.

Tăcerea uşor jenantă care urmează e întreruptă de Kirsty.

— Şi tu, Kate, mă întreabă ea voioasă, ce film bun ai mai văzut în ultimul timp?

— O, mi-a plăcut „Tigrul la pândă". Fac o pauză. Şi „Dragonul la pândă".

— Ascuns, îmi şopteşte Rich.

— „Tigrul ascuns", spun eu. Mi-au plăcut... ăă... scenele chinezeşti. Mike Leigh e un actor foarte bun, nu vi se pare?

— Ang, îmi şopteşte Rich.

— Mie îmi place *Mary Poppins*, clopoţeşte Emily, slavă Domnului, venind în fugă din celălalt capăt al bucătăriei, goală, cu excepţia cozii de mătase verde de Mică Sirenă. Anne şi Michael se duc la tăticul lor la serviciu, la bancă. E aproape de unde lucrează mami şi sunt mulţi porumbei.

Începe să cânte tare şi fals cu francheţea şi lipsa de teamă a copiilor:

— „Hrăniţi porumbeii, doi penny punga, doi penny, doi penny, doi penny punga." Tu dai de mâncare la porumbei, mami?

Nu, eu chem bărbaţi să-i omoare.

— Da, sigur, iubita.

— Pot să vin la tine la serviciu?

— Nici nu mă gândesc.

Kirsty şi Simon râd politicos. Kirsty se joacă cu bucăţica de plastilină portocalie prinsă între dinţii furculiţei pentru desert şi se întreabă dacă nu ar trebui să se pregătească de plecare.

Să nu uit

Să evit întâlniri sociale care presupun haine curate sau mobilă curată. Lista cu bagaje pentru EuroDisney. Pâine? Lapte. Traversă pentru scări. Sunat tata. Formular de înscriere la creşă pentru Ben. Sunat Jill Cooper-Clark!! Răţuşte de ciocolată Thorntons!

22

Cât te costă?

Miercuri, 22.35: Debra mă sună acasă, ceea ce e foarte ciudat, pentru că-n ultimul timp nu prea mai vobim, doar e-mailuri. Îmi dau seama imediat după voce că ceva nu e-n regulă. Așa că o întreb cum mai merg lucrurile. Și după ce inspiră o dată adânc, începe: O, ca de obicei; Jim va fi plecat de Paște ca să încheie o afacere, iar ea trebuie să meargă cu mașina cu copiii în Suffolk la părinții ei, iar tatăl ei a avut un atac cerebral, iar mama ei se preface că s-a adaptat la situație, dar de fapt nu e așa, că nu le place să o deranjeze pe Deb pentru că ea e atât de ocupată și importantă și, desigur, ea și-ar dori să fie deranjată numai că e atât de ocupată la serviciu, unde încă se împotrivesc să o facă partener cu drepturi depline pentru că nenorocitul ăla de Pilbutt spune că ar exista „un semn de întrebare în ceea ce privește devotamentul meu", iar ea chiar și-a câștigat, la naiba, dreptul de a deveni partener, și apoi Anka, dădaca pe care o are de când avea Felix un an, o fură. Mi-a pomenit de furturi?

Nu, nu mi-a pomenit.

Ei bine, ca să fie cinstită, a remarcat furturile de vara trecută, dar nu și-a permis să știe, nu a

vrut să știe. La început, a fost vorba doar de mici sume de bani pe care a crezut că le-a lăsat prin casă și pe care nu le-a mai găsit. După aceea au început să dispară alte chestii: un casetofon portabil, o ramă din argint pentru poze, aparatul acela digital ușchit pe care l-a adus Jim din Singapore. Toată familia, ei bine, toți au început să facă glume despre fantoma care fură lucruri, iar Deb a schimbat încuietorile de la uși cu unele mai bune. Pentru că nu poți să știi niciodată. Și-apoi, chiar înainte de Crăciun, și-a rătăcit jacheta de piele, aia frumoasă, de culoarea untului, de la Nicole Farhi, pe care și-o cumpărase într-un moment de inconștiență, și putea să jure că nu a lăsat-o pe undeva. A sunat la toate restaurantele la care fusese, și-a golit dulapul. Nimic. A glumit amar cu Anka, spunându-i că probabil e un caz de instalare prematură a sindromului Alzheimer, iar Anka i-a făcut un ceai cu trei cubulețe de zahăr – nu e de mirare că slovacilor le cad dinții – și i-a spus pe un ton dulce: „Ești doar puțin obosită, cred. Nu nebună".

Așa că Debra nu ar fi aflat dacă nu s-ar fi întors într-o zi acasă, între două întâlniri cu clienții. În timp ce căuta cheile în fața ușii, s-a întors și-a văzut-o pe Anka mai jos pe stradă, împingând căruciorul lui Ruby îmbrăcată cu jacheta de piele. Mi-a zis că s-a simțit atât de slăbită încât nu putea să se miște, dar a reușit să se ascundă în spatele lăzilor de gunoi ca să n-o vadă Anka.

Apoi, sâmbăta trecută, când Anka nu era acasă, Deb s-a dus în camera ei, ca un hoț în propria casă. Și acolo, în dulap, nici măcar ascunse în fundul dulapului, erau jacheta și câteva dintre cele mai bune pulovere ale lui Deb. Într-un sertar a găsit aparatul digital și ceasul de la bunica ei, cel care are un pește de argint în loc de minutar.

— Şi ce i-ai zis?

— Nimic.

— Dar, Deb, trebuie să-i spui.

— Anka locuieşte cu noi de patru ani. L-a adus pe Felix la spital în ziua în care s-a născut Ruby. E un membru al familiei.

— Membrii familiei nu-ţi fură de obicei lucruri şi apoi te consolează.

Sunt şocată de tonul plat al vocii prietenei mele: nu mai are nici o urmă de tărie bătăioasă.

— M-am gândit la asta, Kate. Felix e destul de stresat de faptul că eu sunt tot timpul plecată. Eczema i s-a înrăutăţit... Şi o iubeşte pe Anka, chiar o iubeşte.

— Revino-ţi, ea e o hoaţă, iar tu eşti şefa ei. La serviciu, nu ai tolera o situaţie ca asta nici o clipă.

— Pot să suport ideea că mă fură, Kate. Dar nu pot suporta ideea de a-mi şti copiii nefericiţi. Oricum, destul despre mine. Ce mai faci tu?

Inspir o dată adânc şi mă opresc.

— Sunt bine.

Debra e cea care închide, dar nu înainte de a mai stabili încă o dată să luăm prânzul împreună într-o zi, întâlnire pe care n-o vom respecta. O trec în agendă oricum, iar în jurul numelui ei desenez faţa zâmbitoare şi prostuţă pe care o desena mereu Deb pe marginea foii de câte ori era menţionat Iosif Stalin, în notiţele noastre comune de istorie europeană din 1983. (Una din noi trebuia să se ducă la cursuri, iar cealaltă lenevea.)

Cât te costă să plăteşti pe altcineva să fie mama copiilor tăi? A calculat cineva? Nu vorbesc de bani. Înseamnă mulţi bani, dar cât înseamnă celălalt lucru?

Joi, 04.05 dimineaţa: Emily mă trezeşte să-mi spună că nu poate să doarmă. Acum suntem

două în situația asta. Îi pun mâna pe frunte, dar febra se dovedește a fi doar agitația legată de călătoria la Disneyland-ul din Paris spre care ne vom îndrepta în cursul zilei de azi, dacă reușesc să-mi termin toată treaba. Fiica mea și-a dorit să meargă la Disneyland încă de când și-a dat seama că există cu adevărat castelul Frumoasei adormite pe care-l vedea la sfârșitul casetei video.

Acum se urcă în pat lângă mine și-mi șoptește:

— Mami, crezi că Minnie Mouse o să-mi știe numele?

Eu îi spun că sigur o să-l știe, iar fiica mea se culcușește ca-ntr-un marsupiu în partea de jos a spatelui meu și adoarme, în timp ce eu stau acolo întinsă, din ce în ce mai trează, încercând să-mi amintesc tot ce trebuie să nu uit: pașapoarte, bilete, bani, haine de ploaie (sigur că va ploua, doar mergem în vacanță), puzzle/creioane colorate/foi în cazul în care e blocaj în Tunelul Canalului Mânecii, caise uscate ca gustare hrănitoare, jeleuri ca mită, bănuți de ciocolată care să-i facă să se topească.

Nu zicea doamna Pankhurst ceva despre cum femeile ar trebui să înceteze să se mai comporte ca o clasă aservită bărbaților? Ei bine, am încercat, Emmeline, Dumnezeu știe cât am încercat. Dar femeile sunt purtătoare de informații care nu le lasă să se odihnească. Pe bună dreptate, în capul unei mame care se duce și la serviciu, în fiecare zi e ca la aeroportul Gatwick. Vaccinuri MMR[1] (a injecta sau a nu injecta), metode de învățat copilul să citească, măsuri de încălțăminte, bagaje pentru vacanță, creșterea copiilor încropită inventiv din aripi și rugăciuni – cu toții zburând în cerc deasupra pistei și așteptând instrucțiuni suplimentare de

1. Împotriva pojarului, oreionului și rubeolei.

la turnul de control. Dacă femeile nu le-ar asigura o aterizare în siguranță, atunci lumea s-ar prăbuși, nu-i așa?

12.27: Porumbelul a făcut două ouă. Eliptice din profil, sunt șocant de albe, cu o ușoară nuanță de bleu. Se pare că mama și tatăl fac cu schimbul la clocit. Privindu-i, îmi amintesc de felul în care eu și Rich veghem copiii în schimburi când unul din ei e bolnav.

Până la sfârșitul zilei, trebuie să scriu patru rapoarte, să vând un număr imens de acțiuni (din cauză că piețele par să se dizolve, strategia firmei este să aibă cât mai multe lichidități) și să cumpăr un stol de rățuște de ciocolată de la Thorntons. Plus, eu și Momo lucrăm la o ofertă pentru un alt fond etic din Italia. Și nu am vești de la Jack de azi-dimineață și-mi doresc să văd apărând în colțul drept al ecranului pliculețul care să-mi spună că el e undeva acolo, gândindu-se la mine, așa cum mă gândesc și eu la el.

(Cum era înainte? Înainte așteptam mesajele lui. Așteptam și așteptam. Fie așteptam, fie citeam ultimul lui mesaj sau compuneam răspunsul și-apoi așteptam din nou. Nu mă mai aflam într-o stare de conștiență, ci într-o continuă stare de așteptare. Nerăbdarea e ca o foame. Privind fix ecranul pentru a invoca materializarea cuvintelor, dorindu-mi ca el să-mi vorbească.)

De la: Kate Reddy
Către: Jack Abelhammer
Jack, ești acolo?

De la: Kate Reddy
Către: Jack Abelhammer
LA CE TE GÂNDEȘTI? Vorbește-mi, la naiba!!

De la: Kate Reddy
Către: Jack Abelhammer
Am spus ceva aiurea?

De la: Kate Reddy
Către: Jack Abelhammer
alo?

De la: Kate Reddy
Către: Jack Abelhammer
Ce POATE fi mai important decât să vorbești cu mine?

De la: Jack Abelhammer
Către: Kate Reddy

Sunt sclavul tău, slujindu-ți, se cuvine
pândindu-ți toana să-ți răsar în cale;
n-am timp trăit de-a-ntregul pentru mine
și nici dorințe n-am. Doar pe-ale tale.[1]

De la: Kate Reddy
Către: Jack Abelhammer
OK, te-am iertat. E minunat. Sonet de Bill Gatespeare, corect? Dar să lămurim un lucru: dacă mai taci vreodată atâta timp, ai încurcat-o RĂU. De fapt, ești un om mort.
Ți-o promit xxxxx

De la: Jack Abelhammer
Către: Kate Reddy
Bill Gatespeare, după părerea mea, deține software emoțional care să se potrivească oricărei ocazii... În ceea ce te privește, Katharine, am încurcat-o RĂU deja. Dacă promisiunea de a mă omorî înseamnă că voi primi o vizită de la administratorul meu de fonduri, atunci sunt pregătit să mor bărbătește.

---

1. William Shakespeare, *Sonete*, trad. de Gheorghe Tomozei, Editura Juminea, Iași, 1978, p. 71.

Ştiam că te duci la Disneyland cu copiii şi m-am gândit că eşti prinsă cu pregătirile, iar mesajele mele nu ar fi bine-venite. Încerc să mă gândesc la tine fericită fără mine fără să las asta să mă facă nefericit.

N-am să cutez, gelos, să-ntreb cu teamă
pe unde mergi, ci, robul tău, mă nărui
în întristare, dar de bună seamă
ferice-s cei cărora ziua-ţi dărui.[1]

Scrii atât de frumos despre copii – lecţiile de citire ale lui Emily, felul în care Ben încearcă să vorbească cu tine – încât îmi dau seama că eşti o mamă minunată. Şi observi atât de multe lucruri. Mama mea stătea acasă şi juca bridge şi bea martini cu vodcă cu prietenele ei. Era acasă toată ziua, dar nu era niciodată cu adevărat acolo pentru nici unul din noi trei. Nu mai romanţa calitatea de părinte care stă acasă: poţi s-o dai în bară şi dacă eşti aproape, şi dacă eşti departe.
Pentru că trăieşti la mine în cap, eşti foarte portabilă, ştii. Mă pomenesc mereu vorbind cu tine. Partea cea mai proastă e că încep să cred că tu mă auzi.
Jack xxxxxxx

De la: Kate Reddy
Către: Jack Abelhammer
Te aud.

1. William Shakespeare, ed. cit., p. 71.

23
De Paște

Sâmbătă la prânz, restaurantul Toad Hall, Disneyland, Paris
Sărut franțuzesc entuziast și o îmbrățișare pasională de la un necunoscut înalt și brunet. Din păcate, numele lui este Goofy. Cuprinsă de timiditate la vederea personajelor ei favorite de desene animate, Emily se ascunde pe după picioarele mamei ei și refuză să salute.

Câteva secunde mai târziu, Paula intră în restaurant ca un gong care tocmai a bătut, reverberând ranchiună. „A fost de acord“ să vină cu noi la EuroDisney cum au fost britanicii să renunțe la India. Știu foarte bine că ușurarea de moment de a o avea aici cu mine să mă ajute nu va merita din cauza dezavantajului tactic pe termen lung.

Mi se pare că trebuie să-mi petrec tot timpul cerându-mi scuze din tot sufletul pentru lucruri pe care nu le-am făcut. Îmi pare rău că Ben ne-a trezit pe toți azi-noapte cu sforăiturile, îmi pare rău că room-service-ul e atât de lent, îmi pare rău că francezii nu vorbesc engleză. O, și am uitat să-mi cer scuze și pentru ploaie. Pentru asta chiar îmi pare rău.

Între timp, Paula stă deoparte și-mi privește abilitățile de mamă cu aerul plin de sine și mulțumit al instructorului de la școala de șoferi îndrumându-l pe elevul atoateștiutor către accidentul inevitabil.

După cincisprezece minute de stat la coadă în Toad Hall – imitații de gargui făcuți din polistiren gri – ajungem la casă și Paula comandă chifteluțe de pui pentru ea, Emily și Ben. Pe motiv că puiul are toate șansele să fie antibiotice învelite în pesmet, mă hotărăsc să iau atitudine. Sugerez că ar fi mai bine ca cei mici să mănânce *quiche* în loc de asta, în cazul în care aceasta ar fi făcută din ingrediente provenind de la o fermă, și nu dintr-o eprubetă. „Dacă zici tu", spune Paula cu veselie.

La masă, când îi ofer lui Ben porția de *quiche*, gurița lui aproape imaculată se contorsionează, devenind o tăietură plină de durere. Începe să plângă cu sughițuri, abia reușind să respire între două suspine. Familiile de francezi care stau aproape de noi, toate având *enfants* îmbrăcați în haine bleumarin sau gri de in, stând cu spatele drept și mâncându-și porția de *haricots verts*, se întorc și se uită la barbarii de anglo-saxoni. După ce ia o gură, Emily ne anunță că nu vrea *quiche* pentru că are gust de ou. Vrea chiftele de pui. Paula nu spune „Ți-am zis eu". În schimb îl strânge în brațe pe Ben la modul acela extrem de liniștitor, ca și cum nu ar fi făcut nimic rău, și-l hrănește cu cartofi prăjiți direct din farfuria ei.

(Uneori, când sunt cu Paula și copiii, am sentimentul acela pe care l-am avut în școală când trei dintre fetele din grupul meu au devenit mai apropiate aparent peste noapte. Cum de mi-a scăpat mie asta? Mie, căreia mi s-a permis mereu să merg la braț în drum spre casă cu superba Geraldine, favorita tuturor – blondă ca Farrah Fawcett, brățară în jurul gleznei, sâni –, m-am

trezit înghiontită şi scoasă în afara terenului, acolo unde se presupunea că voi merge la braţ cu Helga – ochelari, înaltă ca oamenii din Alpi, austriacă. Făceam încă parte din grup, dar fusesem exclusă din nucleul lui şi de la chicotelile de acolo a căror ţintă mi se părea, din ce în ce mai mult şi mai dureros, că deveneam chiar eu.)

— Emily, termină, te rog.

Em decapitează pliculeţele de zahăr şi le varsă peste tot pe masă. Cădem la o învoială : poate să facă un munte de zahăr pe care să poată schia brelocul ei cu Minnie Mouse, dar numai dacă-şi mănâncă porţia de *quiche* şi trei păstăi de fasole verde. Nu, mai bine *cinci* păstăi de fasole verde. OK?

Mi-aş dori să fiu mai relaxată, dar un bâzâit din creier îmi spune că am uitat ceva. *Ce mai era? Ce mai era?*

19.16: La culcare, Emily e foarte agitată şi vrea să-i mai spun o dată povestea cu Paştele. E obsedată de ea de când şi-a dat seama săptămâna trecută că pruncul Iisus despre care a cântat colinde de Crăciun a crescut şi-a ajuns bărbatul de pe cruce. E una dintre acele ocazii când ţi-ai dori să apeşi pe un buton şi să apară Zâna Explicaţiilor şi să-şi fluture bagheta înţelepciunii.

— De ce a fost ucis Iisus?

Dumnezeule!

— Pentru că, pentru că oamenilor nu le plăceau lucrurile pe care le spunea el şi au vrut să-l facă să nu le mai spună.

O văd pe Emily cum îşi stoarce mintea, căutând crima cea mai groaznică pe care şi-o poate imagina. Într-un final, spune :

— Nu voiau să împartă?

— Într-un fel ai dreptate, nu voiau să împartă cu ceilalţi.

— După ce a murit, Iisus s-a făcut bine și s-a dus în Rai.

— Așa e.

— Câți ani avea când l-au cruciat?

— Crucificat. Avea treizeci și trei de ani.

— Mami, tu câți ani ai?

— Am treizeci și cinci, iubito.

— Mami, nu-i așa că unii oameni pot să aibă o sută de ani?

— Da, așa e.

— Și totuși mor și ei?

— Da.

(Vrea să-i spun că eu nu o să mor. Știu că asta vrea. Singurul lucru pe care nu-l pot spune.)

— E trist să mori pentru că nu-ți mai vezi prietenii.

— Da, e trist, Em, foarte trist, dar vor exista mereu oameni care să te iubească...

— Mami, nu-i așa că sunt mulți oameni în Rai? Mulți, mulți de tot.

— Da, scumpo.

Lenevind în pat ca doi agnostici într-o duminică dimineață, eu și Richard am decis că atunci când vom avea copii, nu le vom oferi falsa consolare a unei vieți de apoi garantate. Fără îngeri sau arhangheli, fără harpe, fără Câmpiile Elizee pline cu acei oameni cu încălțăminte scâlciată pe care nu-i puteai suporta în colegiu. Hotărârea m-a ținut cam trei secunde după ce fiica mea a pronunțat prima dată cuvântul „a muri". Cum aș putea eu, care nu i-am citit povești de Roald Dahl pe motiv că erau prea crude, să-i deschid ușa cuptorului și să o invit să contemple firea pieritoare a tuturor celor pe care-i va cunoște și iubi vreodată?

— Și iepurașul de Paște e în Rai?

— Nu, iepurașul de Paște nu e în Rai. Sub nici o formă.

— Totuşi Frumoasa adormită este.

— Nu, Frumoasa adormită este în castelul ei şi o s-o vedem mâine.

Întrebările lui Emily mă şochează de multe ori, dar nu atât de mult cât faptul că îmi este permis să-i dau orice răspuns vreau. Pot să-i spun că Dumnezeu există sau că Dumnezeu nu există, pot să-i spun că Oasis au fost mai buni decât Blur, deşi când va fi ea destul de mare ca să-şi cumpere albume, nu vor mai exista albume, iar Madonna va fi la fel de îndepărtată ca Haydn. Pot să-i spun că Cary Grant se află într-o luptă strânsă pentru titlul de cel mai bun englez cu William Shakespeare, pot s-o încurajez să ţină cu o echipă de fotbal sau pot să-i spun că sportul e ceva plictisitor, pot s-o sfătuiesc să aibă grijă cu cine îşi pierde virginitatea sau pot s-o informez din timp şi la obiect despre contracepţie. Pot să-i sugerez să se-apuce să verse un sfert din venitul ei anual într-un fond de pensii indexate cât mai curând sau să-i spun că dragostea e răspunsul. Pot să-i zic absolut orice vreau şi resimt această libertate şi ca pe o minune şi ca pe o povară.

Când au trimis acum aproape şase ani o fetiţă bebeluş cu noi acasă de la spital, au uitat să ne dea şi un manual care să cuprindă sensul vieţii. Mi-l amintesc pe Richard ducând-o de la maşină în casă, în scaunul ei micuţ cu mâner uriaş, şi aşezând-o extrem de ezitant pe podeaua sufrageriei. (În faza aceea, încă mai credeam că am putea s-o frângem, neştiind că mai degrabă se va întâmpla invers.) Ne-am uitat la fiica noastră şi apoi unul la celălalt şi ne-am gândit: „Şi acuma ce facem?“

Ai nevoie de permis ca să conduci o maşină, dar cu un bebeluş se aşteaptă de la tine să înveţi din mers. Să devii părinte e ca şi cum ai încerca să construieşti o barcă în timp ce eşti pe mare.

Ne-au dat însă ceva de la spital: o broşurică într-o mapă albastră de plastic cu mai multe desene pe pagină în care apăreau doi părinţi stilizaţi. Părinţii stilizaţi îşi înmuiau ezitanţi coturile în formă de unghi în apa pentru baie sau probau temperatura laptelui pe dosul palmelor lor stilizate. Exista şi un orar pentru hrănit bebeluşul, indicaţii despre cum să treci bebeluşul de la lapte la hrană solidă şi, cel puţin aşa-mi amintesc, o listă cu cele mai frecvente alergii. Dar cu siguranţă nu scria nimic despre cum să-ţi pregăteşti copilul pentru momentul în care tu vei muri.

Cum mă uit la faţa lui Em, în acelaşi timp radioasă şi perplexă, am sentimentul acela pe care-l ai atât de des ca mamă, presiunea a sute de milioane de mame dinaintea ta, toate luptându-se cu lacrimile în timp ce copilul pune cea mai veche dintre întrebări.

— Dar *tu* o să mori, mami?

— Într-o zi, da. Dar peste mult, mult timp de-acum încolo.

— Cât de mult?

— Atâta timp cât ai tu nevoie de o mămică.

— Cât de mult?

— Până vei fi şi tu mămică. Hai repede, Em. Închide ochii acum.

— Maa-ma?

— Dormi, draga mea. Dormi acum. Mâine va fi o zi plină de peripeţii.

Ei bine, am făcut ce trebuia? Aşa le spui? Oare?

Duminică, 15.14: Împreună cu Emily în montagne russe, ţipetele noastre mitraliindu-ne stomacurile. Închid ochii şi fac o poză Polaroid pe care s-o păstrez amintire: mă simt bine alături de

copilul meu minunat. Vântul îmi bate prin păr, mâna ei strânsă în a mea. Dar nici măcar aici nu pot scăpa: e ceva legat de montagne russe care mă face să mă gândesc la *muncă*. Piaţa de titluri de valoare care merge în sus, sus, sus şi-apoi, pac: se deschide trapa din stomac.

O, Kate, femeie proastă, *proastă*, incredibil de idioată... Dumnezeule, nu ... Am uitat să vând marţi. Trebuia să vând 5% din fond – politica de la Edwin Morgan Forster este să aibă mai multe lichidităţi, mai puţine titluri acum că pieţele se dizolvă. În timp ce ajungem în vârful dealului, nordul Franţei şi întreaga carieră îmi defilează prin faţa ochilor. Deja EMF a îngheţat orice noi angajări. Persoanele redundante sunt la rând. Şi cine va fi candidatul nr. 1? Să facă un pas înainte administratorul de fonduri care a uitat să vândă acţiunile clienţilor pentru că era prea ocupată să cumpere răţuşte de ciocolată de Paşte.

— Or să mă dea afară.

— Ce?

Richard ne aşteaptă să ne extragem din trenuleţ.

— Or să mă dea fară. Am încercat să ţin minte totul şi am uitat.

— Kate, ia-o mai uşor. Spune-mi încet.

— Tati, de ce plânge mami?

— Mami nu plânge, îi spune Paula, care a ieşit din mulţime şi a luat-o în braţe pe Emily. Mami se simte atât de bine, că a râs până când i-au căzut lacrimile singure. Aşa, cine vrea să mănânce o clătită? Vrei cu gem sau cu lămâie? Eu o să iau cu gem.

— E în regulă dacă-i iau cu mine, Kate? mă întreabă Paula repede.

Iar eu dau din cap pentru că, în mod evident, nu pot să vorbesc. Cu Ben în cărucior şi Emily ţopăind lângă ea, Paula se îndepărtează cu copiii. Cum m-aş descurca fără ea?

16.40: Sunt mai calmă. Calmul femeii condamnate. Nu pot face absolut nimic. Băncile sunt închise pentru că e sărbătoare. Nu pot să vând nimic până marţi. Nu are rost să stric restul excursiei. Mă dau jos din una dintre ceştile care dansează ale Pălărierului Nebun, când remarc un bărbat de la coadă care încearcă să-şi dea seama cine sunt. E Martin, un vechi iubit. Cunoaşteţi senzaţia pe care ţi-o induce vederea unui fost? O simt acum. Fantoma unei pasiuni, o batistă de mătase extrasă din inimă. Mă întorc repede cu spatele şi verific curelele de la căruciorul lui Ben, deja strânse.

Primele gânduri: Motive pentru care nu pot fi recunoscută de fost

a/ Port un poncho de ploaie din plastic galben cumpărat de la Disneyland Univeral Stores, care e decorat cu logo-ul Mickey Mouse şi miroase a prezervativ uşor rulat.

b/ Părul, uscat de dimineaţă cu căcatul de föhn din baia de hotel, îmi stă lipit de cap ca o bonetă uzată până la aţă a unei bătrâne de la azil.

c/ Sunt pe cale de-a fi concediată, deci nu sunt în poziţia de a-i arăta cât de extraordinar de bine mi-a mers fără el.

Răz-gând

Nu mă recunoaşte. NICI MĂCAR NU MĂ RECUNOAŞTE. M-am schimbat oribil şi m-am zbârcit şi nu mai sunt atrăgătoare pentru un bărbat cândva obsedat sexual de mine.

Peste ceaţa pastel a ceştilor care se învârtesc, întâlnesc privirea bărbatului, îmi zâmbeşte. Nu e Martin.

20.58: Luăm trenul Eurostar să ne întoarcem la Londra. Ben stă întins pe mine, pe spate. Are genele lungi şi mâinile încă grăsuţe ca de bebeluş, cu gropiţe de-a lungul articulaţiilor degetelor precum bulele de aer din ouăle bătute. Când o să fie mare, n-o să-i pot spune cât de mult i-am iubit mâinile. Poate am să uit. Mă întind după laptop, dar bebeluşul se întoarce şi oftează ca şi cum s-ar trezi. Oricum nu vreau să-mi verific e-mailul: aş găsi probabil o bălăcăreală de proporţii nucleare din partea lui Rod şi „condoleanţe" triumfătoare din partea gălbejitului Guy. Mă voi pregăti pentru soarta ce m-aşteaptă ca o mamă casnică lefteră, îmi voi cumpăra hanorace kaki de penitenţă de la Gap. Şi voi încerca să-mi amintesc cuvintele de la *Incy Wincy Spider.*

Aşa că vedeţi, de aceea nu am citit e-mailul de la Rod în seara aceea. Cel în care-mi spunea că totul era OK, cel în care-mi spunea că totul e mai mult decât OK.

De la: Rod Task
Către: Kate Reddy
Kate, UNDE DRACU' EŞTI? Rezeva Federală a redus din nou rata. Restul echipei plină până-n gât de lichidităţi. Tu singura care nu ai vândut. Care-i secretul tău, geniule? Ţi-o tragi cu Greenspan?
Dă-l jos pe boşorog de pe tine şi întoarce-te la noi. Fac cinste c-o bere.
Numai bine Rod

24

Kate triumfătoare

Birourile Edwin Morgan Forster
Marți, 09.27: Aleluia! Sunt un guru. Superba mea sincronizare cu evoluția pieței – cunoscută și ca faptul că am uitat să fac niște vânzări și am fost salvată de o reducere surpriză a ratei – mi-a dobândit statutul temporar de zeiță a biroului. Îmi fac de lucru la distribuitorul de cafea, primind omagii de la colegii mei ranchiunoși, dar plini de admirație.

— Kate, cred că ai fost singura persoană care a anticipat reducerea făcută de Rezerva Federală *plus* restabilirea pieței, se minunează Gavin Mătreață.

Îmi compun o expresie care sper să fie imaginea modestiei și mândriei discrete.

— Căcat, eu aveam 6 % lichidități. Asta ne-a costat câteva puncte, mormăie Ian cel cu fața rozalie. Iar Brian avea 15 % lichidități. Încă un cui în coșciug, bietul prost.

Dau din cap cu condescendență și compasiune și spun pe un ton relaxat:

— De fapt, eu am avut doar 1 % lichidități.

Mă bucur de gustul succesului, de înțepătura lui de șampanie pe limbă.

Chris Bunce trece pe lângă mine în drum spre toaleta bărbaţilor şi de-abia rezistă să-mi întâlnească privirea. Momo vine la mine şi mă pupă scurt şi uscat pe obraz cam în acelaşi timp cu privirea lui Chris, care mi se înfige ca un harpon între umeri. În partea cealaltă a biroului, îl văd pe Robin Cooper-Clark apropiindu-se cu un zâmbet amuzat, de parcă el ar fi episcopul, iar eu un tânăr şi grozav ajutor de paroh.

— Iar în a treia zi a înviat, îmi spune Robin. Măi, măi, măi, doamnă Reddy, cine zice că Paştele şi-a pierdut complet semnificaţia?

Ştie. Ştie. Sigur că ştie, cum naiba. Cel mai deştept bărbat din sistemul solar.

— Am avut foarte mare noroc, Robin. Alan Greenspan a dat la o parte piatra de mormânt.

— Ai avut foarte mare noroc, Kate, şi eşti foarte bună. Oamenii buni merită un mare noroc. Apropo, ţi-a zis Rod că avem nevoie să te duci la Frankfurt?

Aşezându-mă la birou, simt că practic plutesc, nu am nevoie de scaun. Scanez cursul valutar, verific pieţele, apoi îmi verific e-mailurile. Zâmbesc văzând că în capul inbox-ului mă aşteaptă două de la cele mai dragi prietene ale mele.

De la: Debra Richardson
Către: Kate Reddy, EMF
Încerc disperată să găsesc altă dădacă. Anka a plecat în goană când am confruntat-o în legătură cu obiectele furate. Mama lui Jim a venit din Surrey ca să ne ajute un timp, dar trebuie să plece vineri. Ajutor!!!! Vreo idee? Majoritatea candidatelor cer maşină, restul au 37 de ani, cu tulburări acute de personalitate şi cer un salariu similar cu al editorului de la *Vogue*.

Motiv să renunț la serviciu: pentru că nu-mi mai permit să mă duc la serviciu!
Când o să ajungem și la partea distractivă a vieților noastre? Bucata unde spui „A! Deci pentru asta m-am zbătut și m-am chinuit atât!"
Prânz joi?????
PS: Trebuie să imprim mai mult optimism viziunii mele asupra vieții. Știu că există oameni care trăiesc într-o sărăcie oribilă, fără încălțăminte etc.

De la: Kate Reddy
Către: Debra Richardson
Ei bine, sunt BUCUROASĂ că a plecat. Foarte bine ai făcut. O să găsești curând pe altcineva, nu intra în panică! Australiencele sunt foarte bune, am auzit. O să-ți trimit numere de la agenții și o s-o întreb pe Paula dacă nu cunoaște pe cineva care-și caută de lucru. Azi sunt cea mai tare la serviciu.
Noroc chior.
Dacă ești în stare să te întâlnești cu Triumful și Dezastrul
Și să-l vinzi pe al doilea ca și cum ar fi primul, ATUNCI te poți numi Femeie, fata mea!
Și recompensa? Deplasare în Germania cu o companie aeriană cu zboruri ieftine care se numește Go sau Slo sau No sau ceva de genul. Auf Wiedersehen Pet. Putem reprograma prânzul?
Pare rău, cu toată dragostea K xxxxx

De la: Candy Stratton
Către: Kate Reddy
Băga-mi-aș. Sunt gravidă.

Mă uit imediat în partea cealaltă a biroului, unde stă Candy. Remarcându-mi privirea, ridică ochii dintre hârtii și-mi face scurt cu mâna. Îmi face cu mâna ca un copil, amuzant și trist în același timp.

Candy e gravidă. Nu i-a întârziat doar, ci e gravidă. În patru luni şi jumătate, cel puţin potrivit celor de la clinica din Wimpole Street unde s-a dus ieri. De câţiva ani ciclul îi e destul de neregulat, de la pastile, cel mai probabil, şi nici nu a remarcat nimic neobişnuit, în afară de faptul că s-a îngrăşat puţin şi că sânii i-au devenit mai sensibili, lucru pe care l-a pus pe seama unor partide de sex mai ambiţioase cu Darren, specialistul în coborâri pe pârtii abrupte de la Ministerul de Finanţe, în timpul ultimei excursii la schi.

— O să scap de el.

— Bine.

Suntem la Corney and Barrow, cocoţate pe scaunele noastre obişnuite cu vedere spre arenă, unde e locul patinoarului pe timp de iarnă. Candy bea un pahar de şampanie, eu o sticlă de apă Evian.

— Kate, nu te face că eşti de acord când de fapt nu eşti.

— Vreau să spun doar că te voi susţine, indiferent ce decizie iei.

— Decizie? Nu e vorba de o decizie, dragă, e un dezastru absolut.

— Cred doar că, ei bine, un avort la momentul ăsta nu e chiar plăcut.

— Şi să creşti un copil singură timp de douăzeci de ani e plăcut?

— Nu e imposibil şi ai treizeci şi şase de ani.

— Marţi fac treizeci şi şapte chiar.

— Păi, nu prea mai ai timp.

— O să scap de el.

— Bine.

— Ce e?

— Nimic.

— Ştiu eu ce-nseamnă „nimic“ la tine, Kate.

— Cred că s-ar putea să regreţi, atâta tot.

Striveşte mucul de ţigară şi-şi aprinde alta.

— E un loc în Hammersmith. Nu e ieftin, dar le fac foarte târziu, fără întrebări.

— Bine. O să vin cu tine.

— Nu.

— Nu te las să te duci singură.

— Nu e o petrecere pentru sărbătorirea naşterii bebeluşului, e un avort, la naiba.

Studiez faţa prietenei mele.

— Şi dacă plânge?

— Ce dracu', Katie, eşti vreo adeptă fanatică pro-viaţă?

— Se ştie că fătul poate plânge în acest stadiu al dezvoltării. Ştiu că eşti puternică, dar pe mine asta m-ar omorî.

— Ne mai aduceţi un rând? îi face ea semn barmanului. Aşa, continuă, explică-mi.

— Ce?

— Despre copii.

— Nu pot. Trebuie s-o simţi chiar tu.

— Haide, Kate, poţi vinde orice oricui. Încearcă.

Expresia de pe faţa ei. Expresia Candy tipică, sfidătoare şi rănită în acelaşi timp, expresia unui copil de şapte ani care a căzut din copacul în care i s-a spus să nu se urce şi nu vrea să plângă, deşi doare rău. Îmi vine să o strâng în braţe, dar mai degrabă ar respinge o îmbrăţişare decât să admită cât de multă nevoie are de aşa ceva. Singurul fel în care o pot convinge să cumpere ceva este să o fac să i se pară ca e o ocazie pe care ar fi nebună s-o rateze.

— Ştii, alea două zile în care mi-am născut copiii...

Aprobă din cap.

— Ei bine, dacă aş putea păstra doar două zile din viaţa mea, pe alea le-aş păstra.

— De ce?

— Groaza şi uluirea.

— *Groaza şi uluirea ?* Candy dă drumul unuia dintre râsetele ei răutăcioase. Nu poţi să fumezi, să bei, să te distrezi nopţile, ţâţele tale seamănă cu două rozătoare moarte, ai păsărica mai largă decât Tunelul Olandei şi ea îmi spune de groază şi uluire. Iisuse, care sunt celelalte bucurii, mamă ?

Nu-i rost de încheiat vreo afacere.

— Trebuie să plec acum, Cand. Trimite-mi data şi ora şi ne vedem acolo.

— O să scap de el.

— Bine.

25

Prima zi de şcoală

08.01:

— OK, Emily, hai să mergem. Repede. Mami o să întârzie. Cutia cu mâncarea de prânz? Bun. Cărţile de la bibliotecă? Nu. Nu pot să-ţi fac codiţe împletite. Pentru că nu pot. Dinţii? Of, Doamne. Repede, spală-te pe dinţi. Grăbeşte-te. Şi scuipă pâinea prăjită pe care o ai în gură. Nu e pâine? Nu ai voie să mănânci ou de Paşte... Păi, tati nu trebuia să-ţi spună asta. Nu sunt groaznică. OK, să mergem.

Prima zi de şcoală după vacanţă şi copiii sunt la fel de agitaţi şi febrili ca poneii înainte de un concurs hipic. Emily vorbeşte peltic şi stâlcit ca un bebeluş, ca de fiecare dată după absenţa mea sau înainte de a pleca din nou. Mă înnebuneşte.

— Mama, de cine-ţi place cel mai mult din *Ursu' şi casa mare şi albastră*?

— Nu ştiu, ăă... de Tutter.

— Dar Ojo e cel mai frumos.

Emily e cuprinsă de deznădejde şi nesiguranţă văzându-se astfel înşelată.

— Nu e obligatoriu ca oamenilor să le placă aceleaşi lucruri, Em. E bine să-ţi placă lucruri

diferite. De exemplu, lui tati îi place de caraghioasa de Zoe de la emisiunea de dimineață, iar lui mami nu-i place deloc de Zoe.

— Nu o cheamă Zoe, o cheamă Chloe, spune Richard fără să se deranjeze să ridice privirea de la televizor. Și, ca să știi și tu, Chloe are diplomă de antropolog.

— Și de-aia simte nevoia să vină dezbrăcată de la brâu în sus?

— Dar, mama, de ce nu-ți place de Ojo?

— Îmi place de Ojo, Em, cred că e absolut extraordinar.

— Nu e dezbrăcată, are doar niște sâni deosebit de fermi.

— Nu e băiat. Ojo e *fetiță*.

08.32: O împing pe Em spre ieșire, când își face apariția în hol Rich, încă în tricou și boxeri, și mă întreabă când ar fi bine să se ducă la cursul de cinci zile de degustare de vinuri din Burgundia.

Burgundia? Cinci zile? Să mă lase singură cu copiii și cu piețele care se cabrează mai ceva decât montagne russe-ul de la Disneyland?

— Nu-mi vine să cred că mă întrebi așa ceva acum, Rich. De unde Dumnezeu ți-a venit așa o idee?

— De la tine. A fost cadoul tău de Crăciun pentru mine, Katie. Îți amintești?

O, Doamne, acum îmi amintesc. Un moment de vină intensă deghizată în generozitate. Trebuie să învăț să mi le reprim până când impulsul dispare. Îi spun lui Rich că o să mă gândesc, zâmbesc și clasez întrebarea la categoria: „de dat uitării".

În mașină, Emily lovește cu picioarele în spatele locului de lângă șofer cu o furie dezlănțuită. Nu are rost să o cert; nici nu-și dă seama ce face. Uneori sentimentele unui copil de cinci ani sunt pur și simplu prea mari pentru trupul lui.

— Mamă, am o idee.

— Ia spune-mi, draga mea.

— Ce-ar fi dacă weekendurile ar fi săptămâni şi săptămânile ar fi weekenduri?

În timp ce aştept să se facă verde, am senzaţia că ceva îmi râcâie pieptul, ca şi cum aş avea o pasăre înăuntru care încearcă să scape.

— Atuncea toate mămicile şi tăticii ar fi cu copiii lor mai mult.

— Emily, te rog să vorbeşti corect. Nu mai eşti un bebeluş.

Îi surprind privirea în oglinda retrovizoare şi mă uit în altă parte.

— Mami, mă doare burtica. Mami, mă duci tu la culcare diseară? Mă duci?

— Da, îţi promit.

Nu-mi dau seama ce a fost în capul meu când am lăsat-o pe Alexandra Law, Stareţa Maicilor Superioare, să mă înscrie în Asociaţia Părinţilor şi Profesorilor. Nu, de fapt, nu e adevărat, ştiu exact ce a fost în mintea mea: că voi putea pretinde timp de o oră, într-o sală de clasă prost luminată şi supraîncălzită, că sunt o mamă ca oricare alta. Când preşedintele pomeneşte de Roy, portarul care lipseşte, vreau să pot zâmbi ca o cunoscătoare. Vreau să mârâi când cineva pomeneşte de serbarea de vară – e *deja* acea perioadă a anului! – şi vreau să respir acel aer închis al tovărăşiei. Şi apoi, după ce vom fi votat să strângem bani pentru cumpărarea de calculatoare şi pentru planuri de îmbunătăţire a sălii de sport, vreau să-mi încleştez degetele pe un pahar alb de plastic conţinând o băutură portocalie cu bulbuci şi să refuz un HobNob, arătând cu subînţeles spre talie şi apoi să zic, „O, o să iau unul totuşi!“, ca şi cum să cedez în faţa unui biscuit cu ciocolată ar fi lucrul cel mai

inconştient şi mai excitant pe care l-am făcut de mult timp.

Dar, să fim realişti, ce şanse aveam eu să ajung la şedinţa cu părinţii, la ora 18.30, într-o miercuri seară? Alexandra definise 18.30 ca fiind „după serviciu", dar ce fel de serviciu îţi permite să pleci înainte de 18.30 în zilele noastre? Profesorii pot, evident, dar până şi profesorii au de corectat teancuri de lucrări cât Himalaya de înalte. Pe vremea când eram copil, erau taţi care ajungeau acasă la timp pentru cina în familie, taţi care, în lunile de vară, tundeau gazonul cât era încă lumină şi udau mazărea la apusul soarelui. Dar acele vremuri – vremurile când se muncea pentru a trăi şi nu se trăia pentru a munci – par aşa de îndepărtate, undeva pe un tărâm unde asistentele călătoreau din oraş în oraş cu automobile Moris Traveller, iar televizoarele străluceau precum jarul. Nu ştiu pe nimeni la birou care să mănânce cu copiii în timpul săptămânii.

Nu, chiar a fost nerealist din partea mea să mă înscriu şi iată-mă trei luni mai târziu că încă trebuie să mă duc la unica şedinţă. Aşa că atunci când o las pe Emily la şcoală, încerc să evit o întâlnire cu Alexandra Law. Uşor de zis, greu de făcut. E mai greu s-o eviţi pe Alexandra decât Turnul NatWest.

— O, Kate, ai venit...

Se năpusteşte spre mine din partea opusă a încăperii. În dimineaţa asta poartă o rochie atât de înflorată încât pare să se fi ciocnit cu toată viteza de un fotoliu.

— Ne gândeam să trimitem o patrulă să te caute. Ha-ha-ha! Tot cu normă întreagă lucrezi? Vai, Doamne. Nu ştiu cum reuşeşti. O, Diane, chiar îi spuneam că nu ştim cum reuşeşte, nu eşti de acord?

Diane Percival, mama lui Oliver, coleg de clasă cu Emily, îmi întinde o mână subţire pe al cărei arătător poartă un safir de mărimea unei verze de Bruxelles. Recunosc imediat genul. Una dintre acele neveste, încordate ca nişte arcuri, care-şi fac o carieră cu normă întreagă din a se menţine în formă pentru bărbaţii lor. Merg la sală, merg la coafor de două ori pe săptămână, poartă machiaj complet şi când joacă tenis, iar când toate astea nu mai sunt de-ajuns, se supun de bunăvoie bisturiului. „Femeile astea bogate şi casnice fac jogging ca să supravieţuiască", spune Debra şi are dreptate. Femeile astea nu sunt îndrăgostite, sunt îngrozite: îngrozite că dragostea soţului le va scăpa printre degete şi va ateriza pe vreo copie a lor mai tânără.

Ca şi mine, se ocupă de administrarea activelor, dar activele mele sunt cea mai mare parte a resurselor lumii, pe când ele au un singur activ, ele însele – un produs minunat, dar aflat în pericol de a aduce venituri din ce în ce mai scăzute. Nu mă înţelegeţi greşit. Când va veni momentul, şi eu îmi voi întinde pielea de pe gât până-n spatele urechilor şi, la fel ca toate Dianele din lume, o voi face ca să plac cuiva: singura diferenţă este că acel cineva voi fi eu. Oricât de mult mi-aş dori uneori să nu fiu Kate, chiar nu-mi doresc deloc să fiu Diane.

Asta e de fapt prima dată când vorbesc efectiv cu Diane Percival, dar asta nu mă împiedică să-mi fie complet antipatică. Diane este mama care trimite mesaje. Mesaje în care-ţi invită copilul să se joace cu alţi copii la ea acasă, mesaje în care-i mulţumeşte copilului tău că a venit la ea acasă să se joace cu alţi copii. (Pentru nimic, zău.) Săptămâna trecută, într-o explozie spectaculoasă de mesaje trimise din dorinţa de a-i pune pe

ceilalţi într-o poziţie nefavorabilă, Diane a trimis un mesaj din partea lui Oliver, mulţumindu-i lui Emily pentru o invitaţie la ceai. Ce fel de viaţă trebuie să ai ca să ţi se pară normal să trimiţi un mesaj în care să confirmi un eveniment de-o importanţă minoră, eveniment care va consta în crochete de peşte şi mazăre şi care încă nu a avut loc? Lipsite de ierarhia dintr-un birou, multe dintre mamele de la şcoala fiicei mele s-au apucat să inventeze teste fără sens al căror unic scop este să fie picate de mamele care au lucruri mai bune de făcut.

— Îţi mulţumesc pentru mesajul de mulţumiri, de-abia aştept să primesc mesajul tău în care confirmi primirea mesajului meu. Mulţumesc şi cară-te dracului.

Hotel Novalis, Frankfurt, 20.19: La naiba. Până la urmă n-o s-o duc eu la culcare pe Emily în seara asta. Întâlnirea cu clientul german a fost reprogramată pentru mai devreme şi a trebuit să mă urc în primul avion. A mers cât de bine se putea. I-am îndrugat verzi şi uscate şi cred că am mai obţinut câteva luni, timp în care am putea face ca fondul să fie profitabil.

La hotel, îmi pun un pahar generos de alcool şi tocmai mă pregătesc să intru-n cadă când sună telefonul. Dumnezeule, acum ce mai e? Pentru prima dată în viaţa mea, răspund de la telefonul din baie: un aparat de culoare bej, agăţat pe perete lângă suportul pentru prosoape. E Richard. Vocea îi e schimbată.

— Draga mea, mă tem că am veşti proaste. Tocmai a sunat Robin.

26

Moartea unei mame

Jill Cooper-Clark a murit liniştită, acasă, în primele ore ale dimineţii de luni. Avea patruzeci şi şapte de ani. Diagnosticată imediat după ce copiii au terminat şcoala vara trecută, cancerul i-a răvăşit trupul ca un incendiu în pădure. Chirurgii au fost primii, urmaţi de o echipă de intervenţie de farmacişti şi radioterapeuţi, toţi încercând să stăvilească incendiul. Dar cancerul a fost de nepotolit – sâni, plămâni, pancreas. A fost ca şi cum energia lui Jill – ea a fost persoana cea mai plină de energie pe care am cunoscut-o vreodată – era folosită împotriva ei, ca şi cum forţa vitală însăşi putea fi deturnată şi reinvestită în unicul scop al morţii. Ultima dată când am văzut-o a fost la petrecerea de la Edwin Morgan Forster, o sindrofie de catralioane de dolari cu temă arabă, cu nisip adevărat şi o cămilă furioasă. Cu un turban pe cap care să-i ascundă smocurile de păr rămase, Jill m-a făcut să râd, ca de obicei.

— Spintecă şi dă foc, Kate, nu ţi-ar veni să crezi cât de primitiv este tratamentul. Mă simt ca un sat medieval pe care-l distrug din temelii. Numai că oricine ar prefera să fie prădat de vikingi decât de un oncolog, nu crezi?

Înainte de tratament, Jill avea un păr des, arămiu, cu bucle elastice, şi acel ten celtic ca spuma laptelui cu un praf de scorţişoară, pistruii. Cele trei naşteri – toţi băieţi zdraveni – nu au reuşit să îngreuneze trupul de iepşoară al fostei atacante la *netball*[1]. Robin spunea că dacă vrei să vezi ce poate soţia lui, trebuie să-i vezi reverul la tenis: exact când credeai că totul s-a terminat, că e imposibil să lovească mingea, ea se „deznoda" şi ţi-o strecura drept în teren. Am privit-o făcând asta pe proprietatea familiei Cooper-Clark din Sussex, acum două veri, iar când lovea mingea, Jill lăsa să-i scape un sfidător, vesel, „Ha!". Cred că ne-am aşteptat cu toţii să facă acelaşi lucru şi-n meciul cu cancerul.

În urma lui Jill au rămas cei trei fii ai ei şi soţul care tocmai a coborât din lift. Aud răpăitul elegant al pantofilor lui negri traversând pătratul central din fag care ar putea fi folosit pentru ceaiuri dansante dacă acesta ar fi un loc pentru altfel de activităţi, mai blânde. Amândoi am ajuns la serviciu îngrozitor de devreme: Robin ca să recupereze, eu ca să iau avans. Se foieşte în birou; tuşeşte, deschide şi închide un sertar.

Îi duc o cană de ceai şi el începe.

— O, bună, Kate. Uite, îmi pare rău că te-am lăsat să te descurci singură. Ştiu cât de solicitant este, pe lângă chestia cu Salinger. Dar după înmormântare, îţi stau la dispoziţie.

— Nu-ţi face griji. Totul e sub control.

Mint. Vreau să-l întreb cum se simte, dar acel sistem de alarmă al lui, cel care parează întrebările personale dureroase, e în stare de alertă roşie. Aşa că-l întreb altceva.

— Ce mai fac băieţii?

---

1. Sport de echipă, asemănător baschetului, dar jucat de femei.

— Păi, suntem mai norocoşi decât alţii, spune Robin trecând uşor pe programul de şef al departamentului de investiţii. Ştii că Tim e la Universitatea din Bristol acum, Sam e la liceu şi Alex are aproape nouă ani. Nu mai sunt copii mici care să aibă nevoie de mamă în sensul în care băieţii mai mici au nevoie efectiv de o mamă.

Şi apoi scoate un sunet care nu s-a mai auzit niciodată în birourile de la Edwin Morgan Forster. Pe jumătate lătrat, pe jumătate geamăt, cu greu poate fi considerat omenesc sau tocmai poate prea omenesc şi nu vreau să-l mai aud niciodată.

Se ciupeşte de şaua nasului timp de câteva secunde furioase şi apoi se întoarce spre mine.

— Jill a lăsat asta, îmi spune întinzându-mi un teanc de hârtii. Douăzeci de pagini scrise ordonat, de mână, având titlul: „Familia ta: cum funcţionează!"

— E totul acolo, spune el, dând din cap cu mirare. Îmi spune chiar şi unde să găsesc podoabele de Crăciun. Ai fi uimită să vezi câte lucruri trebuie ţinute minte.

Nu, nu aş fi.

Vineri, 12.33: Dacă plec acum de la serviciu, pot să ajung la înmormântarea lui Jill, în Sussex, la ora 15 şi-mi mai şi rămâne timp să-mi iau un sandviş în drum spre gară. Împreună cu Momo parcurgem nişte materiale pentru o altă prezentare finală. Momo mă întreabă dacă am cunoscut-o pe soţia domnului Cooper-Clark, iar eu îi spun că Jill a fost o persoană extraordinară.

Momo mă priveşte neîncrezătoare.

— Dar nu lucra, nu-i aşa?

Mă uit la faţa lui Momo. Câţi ani are: douăzeci şi patru, douăzeci şi cinci? Suficient de tânără ca să nu ştie cât de greu le-a fost femeilor dinaintea

ei, suficient de tânără să considere libertatea pe care o are ca fiind de la sine înţeleasă. Îi răspund calm:

— Jill a fost funcţionar public în minister, urcând pe scara funcţiilor cu o viteză incredibilă, până când cel de-al doilea fiu al ei, Sam, a împlinit doi ani. Până acum ar fi condus Ministerul de Interne, dar a decis să-şi conducă propria casă în schimb. Pur şi simplu a considerat că ea şi Robin nu pot avea amândoi slujbe atât de solicitante fără ca asta să-i afecteze pe copii. Spunea că a încercat să creadă asta, dar că nu a lăsat-o inima.

Momo se apleacă să arunce ceva la coş şi, pe fereastră, o văd pe porumbiţă, cu penele înfoiate ca o crinolină deasupra ouălor. Porumbelul-tată nu se vede nicăieri. Unde o fi?

— O, ce trist, spune Momo. Vreau să spun, ce pierdere, să sfârşeşti prin a nu face nimic cu viaţa ta.

13.11 : Dacă plec acum de la birou, prind trenul.

13.27: Ies în goană din birou când secretara lui Robin îmi dă raportul lui Jill despre familie: Robin îl uitase. Sprintez spre Cannon Street. Până să ajung la malul apei, plămânii îmi iau foc, boabe de sudoare mi se revarsă în cascadă peste sâni ca un colier rupt. Mă împiedic pe treptele gării şi-mi rup ciorapii în dreptul genunchiului stâng. Fir-ar al dracu'. Traversez în zbor holul gării, intru derapând la Knickerbox şi înşfac prima pereche de ciorapi negri pe care o văd. Îi spun fetei speriate să păstreze restul. La barieră, gardianul zâmbeşte larg şi-mi spune: „Prea târziu, drăguţo". Ocolesc bariera, mă urc în trenul care accelerează, urmărită de gardian. Prin fereastră, văd cum lăsăm Londra în urmă cu o viteză

uimitoare, ansamblul ei de circuite gri se topeşte în curând în peisajul cu câmpuri. Nu pot privi primăvara atât de strident de verde, atât de copilăros de optimistă.

Îmi cumpăr o cafea de la unul dintre cărucioarele care trec pe lângă mine şi-mi deschid servieta ca să scot nişte hârtii şi să lucrez. Deasupra teancului se află raportul lui Jill. Nu ar trebui, dar îmi doresc mult să-l citesc. Vreau să-mi aud din nou prietena, chiar dacă sunt numai cuvintele ei scrise pe hârtie. Măcar o pagină.

Când îi faci baie lui Alex, nu uita să-l speli şi între degete, are o grămadă de murdărie neagră şi alte minunăţii! TREBUIE să-i pui Oilatum (sticla turcoaz cu scris alb) în apă pentru eczemă. Te rog, prefă-te că e spumă de baie, urăşte să i se reamintească de piele.
Alex o să-ţi spună că detestă pastele. Îi plac, de fapt. Aşa că insistă. Insistă cu blândeţe. Da, poate să mănânce un „rotocol cu brânză" – oribil, de culoare fosforescentă, nici urmă de brânză –, dar numai dacă mănâncă şi o bucată de brânză adevărată. Nu, nu poate trăi doar cu porumb dulce. Sugestie: toată familia să bea ceai de rooibos (se pare că previne cancerul).
I-am promis lui Sam lentile de contact cadou când împlineşte 15 ani. De câte ori îţi vine să ţipi la el, numără în gând până la zece şi spune-ţi „testosteron". Nu va mai dura mult rebeliunea, îţi garantez eu. Îţi aminteşti cât ne-a supărat Tim şi cât de bine a ieşit până la urmă? Pe prietena actuală a lui Timmy o cheamă Shamila – drăguţă, foarte deşteaptă, studentă la Bradford. Părinţii

ei nu sunt de acord cu băiatul alb leneş (al nostru), aşa că ai putea să-i inviţi pe la noi şi să îi farmeci cum ştii tu ? (Tatăl, Deepak, e amator de golf : ambii părinţi vegetarieni.) Tim va pretinde că nu-i place deloc ideea când o să-i propui, dar va fi superîncântat când se va întâmpla.

ZILE DE NAŞTERE : Parfumul preferat al mamei tale este Diorissima. Cu casetele mergi mai mereu la sigur. Orice de Bryn Terfel, mai puţin Oklahoma ! *pe care i l-am făcut cadou anul trecut. La fel şi cărţile lui Alan Bennett şi rahatul turcesc. Mamei îi place orice de Margaret Forster sau Antonia Fraser. Ai putea să-i dai mamei inelele mele sau poate ar trebui să le păstrezi în cazul în care unul dintre băieţi le-ar putea vrea ca inel de logodnă când va veni momentul ?*

FINI : Finii tăi sunt Harry (Paxton), Lucy (Goodridge) şi Alice (Benson). Zilele lor de naştere sunt însemnate în calendarul de lângă frigider. În sertarul cu cadouri, cel de jos de la baza dulapului din birou, sunt cadouri marcate cu iniţialele lor care ar trebui să-ţi ajungă până după Crăciunul următor. Căsnicia lui Simon şi a lui Clare nu merge prea bine, aşa că ai putea să-l inviţi pe Harry în oraş şi să-i spui că eşti alături de el dacă are nevoie. Nu uita de ceremonia de confirmare a lui Lucy, în septembrie.

ALTE PROBLEME

1/ Cum să foloseşti maşina de spălat. În caz de urgenţă, e bine să ştii asta. Vezi Caietul Maro. NB : temperatura pentru şosetele tale de lână.

2 / Dimensiuni pentru sacii de gunoi. Idem.

3 / Menajera – lunea şi joia. 7 lire pe oră plus o ajutăm pe Jean la facturile mai mari pe care le are de plătit şi de sărbători. Mamă singură. Fiica, Aileen. Vrea să se facă asistentă.

4 / Babysittere – numere în Caietul Verde. NU Jodie, care a făcut sex cu prietenul ei în patul nostru cât am fost noi la Glyndebourne.

5 / Arnica pentru vânătăi (dulăpiorul din baie).

6 / Ignaţia pentru supărări (sticla galbenă, pe noptiera mea).

7 / Poştaşul se numeşte Pat (pe bune) ; băiatul cu ziarele e fată (Holly). Gunoierii vin marţea dimineaţă ; nu iau resturile din grădină. Ponturi pentru Crăciun în Caietul Maro – fii generos !

8 / După înmormântare, băieţii ar putea să meargă la Maggie, psiholog-consilier la sanatoriul pentru bolnavii incurabili. Cam alternativă pentru gustul tău, dar cred că băieţii o vor plăcea şi îi vor spune lucruri pe care nu ţi le-ar spune ţie de teamă să nu te supere, dragul meu. Pupă-i din partea mea şi nu înceta s-o mai faci doar pentru că au crescut mai înalţi decât tine, da ?

E totul acolo. Pagină după pagină. Procesul verbal al vieţilor copiilor, ritmul zilelor lor. Fac o grimasă gândindu-mă cât de puţin calificată aş fi eu să-i scriu lui Richard un astfel de raport. Pe pagina cu zilele de naştere e o pată de mărimea unei ceşti. Ceva uleios cu o crustă de făină. Pesemne, Jill făcea o prăjitură când a scris-o.

Vreau să continui să citesc, dar mă împiedică ochii împăienjeniţi de lacrimi. Iau în schimb ziarul *Daily Telegraph* şi dau la pagina cu necrologuri. Azi, avem un biolog eminent, un bărbat care a condus IBM în anii '60 şi o dansatoare din spectacole de revistă, pe numele ei Dizzy, care a avut

„idile“ cu Douglas Fairbanks şi cu Mafalda. Nu se vede numele Cooper-Clark. Tipul lui Jill de viaţă nu e însemnat pentru posteritate. Cum i-a zis Momo: „o pierdere“? Cum poate toată dragostea aceea să fie o pierdere?

14.57: În toaleta ca pentru păpuşi din tren, îmi scot ciorapii rupţi şi execut o mişcare *à la* Houdini ca să mă strecor în perechea nouă neagră. După ce ies pe culoar, sunt surprinsă să-l aud pe însoţitorul de tren fluierând aprobator. Când mă uit în jos constat că ciorapii au iepuraşi Playboy desenaţi cu strasuri pe partea din spate a piciorului. Jur că o aud pe Jill râzând.

Catedrala St Botolph, Greengate, 15.17: Ajung la timp să-l aud pe preot poftindu-i pe credincioşi să îi mulţumească lui Dumnezeu pentru viaţa lui Jillian Cordelia Cooper-Clark. Nu ştiam că a chemat-o şi Cordelia. I se potriveşte, principială şi definită de dragoste.

Îi văd pe Robin şi pe băieţi în prima strană. Robin trebuie să se aplece până jos ca să-l sărute pe fiul lui cel mai mic pe părul arămiu. Alex tremură puţin în costumul lui nou, primul lui costum. Jill mi-a spus când au venit la Londra împreună ca să-i aleagă un costum: ea ştia cu siguranţă care va fi ocazia la care îl va purta prima dată.

Cântăm *Lord of All Hopefulness*, imnul ei preferat. Melodia are o anumită notă de melancolie scoţiană pe care nu am remarcat-o până acum. După ce melodia se stinge, izbucneşte o repriză de tuşit reprimat, iar preotul, un bărbat ca o pasăre cu o creastă de păr blond, îşi roagă credincioşii să ţină un moment de reculegere în amintirea lui Jill.

Închid ochii și-mi așez mâinile pe dosul stranei din față și instantaneu mă întorc într-o pădure din afara Northampton-ului. August. Două luni după ce s-a născut Emily, iar James Entwhistle, șeful meu diaintea lui Rod, a organizat o vânătoare la o moșie, pentru clienți. A insistat să vin și eu, deși nu știam să trag cu pușca și abia puteam să plasez Germania pe hartă, darămite să stau la palavre cu o adunătură de bancheri din Frankfurt. Nu mai târziu de prânz, am început să mă simt de parcă aș fi avut două pietre fierbinți atașate de piept. Sâni urlând să fie goliți. Nu era decât o toaletă, o chestie portabilă ascunsă între copaci. M-am închis în cabină, mi-am desfăcut bluza și am început să storc laptele în WC. Laptele de mamă e altfel decât cel de vacă, mai subțire, mai puțin cremos, are paloarea albăstruie aristocrată a porțelanului ; când al meu s-a amestecat cu substanța chimică din vasul de metal, a rezultat o supă tulbure.

Dar la început laptele nu voia să iasă. Ca să-l fac să curgă, trebuia să mi-o imaginez pe Emily, mirosul ei, ochii ei imenși, pielea ei la atingere. Transpirată și panicată, am auzit pe cineva tușind dincolo de ușă. Se formase o coadă și eu nu-mi golisem nici sânul stâng și-mi mai rămânea dreptul. Apoi am auzit o voce de femeie vorbind pe un ton animat, o voce care impunea autoritate prin căldura ei :

— Domnilor, de ce nu vă duceți dumneavoastră să profitați de tufișurile din jur? Acesta este unul dintre avantajele biologice pe care le aveți față de noi, doamnele. Am o bănuială că doamna Reddy are mai multă nevoie de toaletă decât dumneavoastră. Vă mulțumesc mult.

Când am ieșit, zece minute mai târziu, Jill Cooper-Clark stătea pe o buturugă în poieniță.

Văzându-mă, mi-a făcut cu mâna şi a scos o pungă cu gheaţă dintr-un răcitor, ridicând-o în aer triumfătoare.

— Din câte îmi amintesc, ăsta e cel mai bun lucru când te dor sânii.

O remarcasem la câteva petreceri organizate de firmă – Henley Regatta, o petrecere îmbibată în apă de ploaie la Cheltenham Gold Cup –, dar o considerasem încă una dintre acele soţii amatoare de golf. Genul care te acostează şi-ţi vorbesc despre întreţinerea terenului de tenis sau cât de greu e să convingi un băieţel să încerce apa din piscină.

Jill m-a întrebat despre copil – singura persoană care avea legătură cu serviciul şi care a făcut asta – şi apoi mi-a mărturisit că Alex, care tocmai împlinise patru ani, fusese cadoul ei pentru ea însăşi. Toată lumea îi spusese că era o nebunie să mai facă un al treilea după ce scăpase în sfârşit de scutece şi nopţi nedormite, dar ei i se păruse că ratase perioada când Tim şi Sam fuseseră bebeluşi pentru că fusese la serviciu.

— Nu ştiu, am simţit că acel timp îmi fusese furat şi-l voiam înapoi.

Pentru că eram într-o dispoziţie de făcut confesiuni, i-am spus că mi-era teamă să mă implic prea mult. Nu ştiam dacă eram capabilă să mă întorc la serviciu fără să mi se împietrească inima.

— Chestia e, Kate, că ei ne tratează ca şi cum ne-ar face un mare serviciu că ne permit să ne întoarcem la serviciu după ce am născut. Iar preţul pe care-l plătim pentru această favoare este să tăcem din gură, să nu le spunem că viaţa nu mai poate fi la fel pentru noi. Dar ţine minte că noi le facem de fapt o favoare. Perpetuăm rasa umană şi nu există nimic mai important.

Unde o să-și mai găsească ei clienți dacă noi nu ne mai reproducem?

S-au auzit niște împușcături, iar Jill a izbucnit în râs. Avea un fel minunat și dezlănțuit de a râde: părea să spulbere toată prostia și răutatea din lume. Și mai știți ceva? Ea era singura persoană care nu mi-a zis niciodată: nu știu cum reușești. Ea știa cum reușesc și știa cu ce preț.

— Dragi credincioși, să spunem împreună cuvintele pe care le-am învățat de la Iisus: Tatăl nostru carele ești în ceruri...

Mormântul lui Jill e la poalele unui deal care coboară abrupt în spatele bisericii. În vârful lui se află pietrele funerare în stil victorian – socluri și cavouri și catafalcuri încărcate de îngeri păzitori; cu cât cobori pe cărarea de pietriș, cu atât te apropii de prezent și cu atât devin pietrele funerare mai mici și mai modeste. Strămoșii noștri știau că aveau un loc rezervat, fie el și o cutie, pentru viața de dincolo: noi depunem o cerere temporară pentru eventualul profit.

Locul lui Jill are vedere de-a lungul văii. Brazii de pe marginile dealurilor de vizavi sunt ca niște urme de rimel, iar în cavitatea verde de dedesubt plutește un abur argintiu și gros. În timp ce preotul intonează liturghia, iar Robin pășește în față să arunce o mână de pământ pe coșciugul soției, mă uit în altă parte și cu ochii spălați de lacrimi mă concentrez pe pietrele funerare care ne înconjoară. Fiu devotat. Tată și bunic. Scump și unic copil al. Soție și mamă dragă. Soră. Soție. Mamă. Mamă. În moarte, nu suntem definiți de ceea ce am făcut sau de ceea ce am fost, ci de ceea ce am însemnat pentru ceilalți. Cât de bine am iubit și cât de bine am fost iubiți.

Să nu uit

Din țărână venim și-n țărână ne ducem.
Cum e când pupi un copil pe obrajii reci.
Să-i sun înapoi pe cei care m-au sunat.

27
Schimbare de perspectivă

Perioada de curtare are loc primăvara sau vara, iar în Europa perioada de reproducere durează din aprilie până toamna târziu. Pe timpul perioadei de curtare, masculii gânguresc foarte tare, își etalează penajul în fața femelelor sau se dedau la lupte de etalare. Porumbeii trăiesc până la 30 de ani. Sunt monogami și au tendința de a se împerechea pe viață, caracteristică remarcabilă în cazul unor păsări atât de gregare. O pereche de porumbei aflați în perioada de curtare poate sta tăcută ore întregi, în timp ce unul din cei doi, de obicei masculul, dar uneori și femela, își trece cu blândețe ciocul prin penele perechii sale.

Timp de cinci sau șase luni, până atinge maturitatea completă, gângurelile masculului au o tonalitate tocită și melancolică, acestea înlocuind sunetele slabe și relativ nazale ale adolescentului. Gângurelile devin în final mai nuanțate în momentul în care pasărea se împerechează.

Din *Obiceiurile porumbeilor*

E linişte aici pe pervazul exterior. Se aud claxoanele şi zumzetul traficului de dedesubt, dar sunt amortizate de înălţime, înăbuşite într-o plapumă de aer.

Sunt foarte aproape de porumbiţă. O văd şi mă vede şi ea pe mine. Scoate un uguit jos şi gâtul îi tremură violent. Toate instinctele îi spun să zboare, toate, cu excepţia celui care-i spune să stea cu puiul ei. Din unul dintre ouă a ieşit un pui cât am fost plecată în Sussex. Era greu să vezi puiul din birou, dar acum, de aproape, îl văd foarte bine. Pur şi simplu nu poţi să crezi că această creatură va fi vreodată în stare să zboare. Nu seamănă cu o pasăre, mai mult cu o schiţă chinuită care se vrea o pasăre. Zbârcit şi chel, ca toate fiinţele nou-născute, pare străvechi, parcă ar avea o mie de ani.

Chiar am încercat să deschid fereastra şi să ajung la ei, dar geamurile au atâtea rânduri că nu poţi mişca nici una dintre ferestrele de lângă cuib: nu aveam ce să fac, a trebuit să ies pe fereastra de lângă. Aşa că acum, în patru labe, îmi înşir colecţia de cărţi groase de-a lungul pervazului. Volumele au fost alese cu grijă în funcţie de dimensiuni şi rezistenţă:

Ce să mănânci într-un kilometru şi jumătate: Ghidul restaurantelor din Square Mile
Predicţiile brokerilor pentru 2000
Instrucţiunile generale ale CFBC[1] *pe 1997, 1998 şi 1999*
Ghidul industriei farmaceuticelor
Un curs de italiană Linguarama pe care l-am început şi nu l-am terminat niciodată

---

1. *Consulting Foresters of British Columbia* – „Consultanţi Forestieri din Columbia Britanică" (engl.).

Rețeta Warren Buffet[1]
Cele zece legi naturale ale gestionării de succes a timpului și vieții dumneavoastră: strategii demonstrate pentru creșterea randamentului și pacea interioară.

Pe ultima dintre ele le-o dau cu mare plăcere. În caz că nu fac față, am adăugat și *Manualul operațiunilor financiare la termen*, un manual care este exact cât trebuie de profund și interesant pentru a funcționa ca zid de apărare împotriva vântului. Ideea e să construiesc un zid protector în jurul porumbiței și al cuibului. Când mă întorceam de la înmormântarea lui Jill, am primit un telefon de la Guy. Vești bune, mi-a zis el, un tip de la primărie l-a sunat și i-a spus că șoimarul va veni mâine. Eu am fost cea care a insistat să fie adus uliul și acum îmi doresc să facă bine să se țină departe.

În piață, treisprezece etaje mai jos, atrag o mică mulțime, primii navetiști, care arată cu degetul spre femeia de pe pervaz. Întrebându-se probabil dacă sunt o victimă a recesiunii economice sau a sentimentelor. Cu o dimineață în urmă, un broker s-a aruncat în fața metroului la Moorgate și a ratat: a căzut în șanțul acela de sub șine și a fost scos de echipa de intervenție. Toată lumea spunea ce miracol a fost, dar eu mă întrebam cum o fi să te simți atât de rău încât să vrei să termini cu toate și să eșuezi și în încercarea asta. Oare o resimți ca pe o renaștere sau ca pe o moarte în viață?

În spatele meu, din birou, ajunge la mine vocea lui Candy, la fel de sarcastică, dar cu o urmă de îngrijorare.

— Kate, vino imediat înăuntru.

— Nu pot.

---

1. Strategii de investiții.

— Draga mea, gesturile de genul ăsta sunt de multe ori un strigăt de ajutor. Te iubim cu toţii.

— Nu strig după ajutor, încerc să ascund porumbiţa.

— Kate?

— Trebuie s-o ajut.

— De ce?

— Pentru că e un uliu pe drum.

O aud efectiv pe Candy pufnind în râs.

— Întotdeauna e un uliu pe drum, ce dracu'. Nu-mi vine să cred că avem aşa o discuţie în legătură cu o nenorocită de pasăre. Intră imediat înapoi, Kate Reddy, sau îi chem pe cei de la pază.

Prin geam, un grup de colegi de la EMF îmi urmăreşte evoluţia încurajându-mă ironic de câte ori reuşesc să plasez una dintre cărţi. Apucând volumul *Warren Buffet*, îmi văd cu coada ochiului mâna, cu verigheta sclipind şi marginea eczemei de-a lungul articulaţiilor, şi mă gândesc ce s-ar întâmpla dacă aş cădea – tendoane, piele, sânge. Nu, nu te gândi la asta, să terminăm fortificaţia cu *Cele zece legi naturale ale gestionării de succes a timpului şi vieţii dumneavoastră: strategii demonstrate pentru creşterea randamentului şi pacea interioară*. Mă îndepărtez încetişor de-a lungul pervazului şi o văd pe Candy aplecându-se pe fereastră şi pe Guy dându-i târcoale. Faţa asistentului meu nu e marcată de teamă, ci de ceva care seamănă cu speranţa.

De la: Debra Richardson
Către: Kate Reddy
Jim e plecat pentru al doilea weekend la rând. Nu sunt sigură dacă-i voi ucide eu pe copii sau mă vor omorî ei pe mine înainte. M-a lăsat pe mine să-i organizez ziua de naştere, împlineşte 40 de ani, mi-a zis să invit „suspecţii de serviciu". Cum se face că el poate să-şi

ştează totul din minte când are o afacere importantă de încheiat, iar eu nu pot?
După cum cred că ţi-ai dat seama, sunt un pic enervată pe nenorocit. Cunoşti cumva bărbaţi singuri şi frumoşi?...
NU NU RĂSPUNDE LA ÎNTREBAREA ASTA

De la: Kate Reddy
Către: Debra Richardson
Î: Ce trebuie să faci când îţi vezi soţul zvârcolindu-se pe podea de durere?
R: Împuşcă-l ca să fii sigură.
Trebuie să iei atitudine în ceea ce-l priveşte pe Jim: spune-i că serviciul tău nu e un hobby. Că trebuie să-şi facă partea lui etc. Dar reţine, Richard e foarte săritor, dar sfârşesc prin a reface partea pe care a făcut-o el... deci poate e mai bine s-o faci tu singură de la început???
Sunt îngrijorată pentru tine. Sunt îngrijorată şi pentru Candy. Ţi-am spus că e gravidă? Nici nu vrea să vorbească despre asta. Se preface că nu e adevărat. Eu însămi simt că am cam luat-o razna de la înmormântarea lui Jill. Tocmai mi-am consolidat reputaţia de nebuna biroului urcându-mă pe pervazul exterior ca să salvez un pui de porumbel.
Care e sensul vieţii? Te rog, răspunde-mi cât mai repede xxxxxxxxxxxx

12.27: Deci eu şi Momo am făcut-o şi pe-asta. Rod a primit veştea azi-noapte târziu. Oferta noastră a câştigat în urma prezentării finale din New Jersey. Momo e atât de entuziasmată, că i se desprind picioarele de podea. Ca Emily, ţopăie efectiv de bucurie.

— Ai reuşit, Kate, ai reuşit!

— Nu, noi am reuşit. Noi. Tu şi eu, împreună.

Rod scoate toată echipa la prânz ca să sărbătorim într-un restaurant din Leadenhall Market. S-a schimbat mult de când nu am mai fost aici. E evident că s-a demodat calcarul; acum totul e

din sticlă opacă alcătuind poduri false japoneze peste pâraie în care crapi cu gura deschisă nu reuşesc să se hotărască dacă sunt artă sau mâncarea de prânz.

Rod se aburcă pe scaunul de lângă mine, Chris Bunce stă vizavi de Momo. Nu-mi place cum se uită la ea: pofticios, şiret, cu buzele umezite, dar ea pare să se simtă bine flirtând cu el, gustând puterea pe care nou-dobândita încredere i-a adus-o. Mă pomenesc menţionând Fundaţia Salinger de mai multe ori numai pentru plăcerea de a pronunţa numele lui Jack cu voce tare. Îmi place să-i aud şi să-i văd numele scris – pe camionete, deasupra magazinelor, Jack Nicholson, Jack şi vrejul de fasole, valetul de cupă[1]. Chiar şi ministrul de externe mi se mai pare mai atrăgător pentru că-l cheamă Jack.

— Katie, ce-i cu porumbelul ăla? mă întreabă Rod când ni se serveşte homarul. Ai de gând să te iei la întrecere cu el sau să-l pui pe grătar?

— Păi, e un fel de acţiune din domeniul fondurilor etice. Face parte din noua mea orientare de a fi mai preocupată de mediul înconjurător.

— Aoleu, exclamă şeful meu rupând în două o chiflă din făină integrală, nu ţi se pare că exagerezi puţin?

Apropo, ne spune Rod, are un client căruia ar vrea ca eu şi Momo să-i prezentăm o ofertă. Stone Nu-ştiu-cum.

— O piatră şi două păsărici[2], v-aţi prins?

Spun că sunt de acord, dar că voi avea nevoie de mai multe resurse.

— Nu pot mări personalul, Katie, spune Rod. Trebuie să sari pe ei şi să le verifici cauciucurile, puştoaico.

---

1. *Jack* are şi sensul de „valet“ (engl.).
2. *Stone*, „piatră“ (engl.).

28
Ce a văzut o mamă

Iată-mă grăbindu-mă s-ajung acasă de la serviciu, când intru pe ușă, strig, dar nu-mi răspunde nimeni. Se aud chițăituri din camera de zi și primul lucru la care mă gândesc e durere, îi doare ceva, iar inima îmi sare din piept, intru și o găsesc pe Paula cu Emily și Ben pe canapea. Strânși unul într-altul, cu *Toy Story* la televizor și chicotind incontrolabil.

— Ce e așa de amuzant? spun eu, dar ei râd prea tare ca să-mi răspundă.

Emily râde atât de tare, că-i dau lacrimile. Și când îi văd cum stau acolo îmbrățișați și fericiți, mă gândesc brusc: Tu plătești pentru asta, Kate. Plătești la propriu. Plătești o femeie ca să stea pe canapeaua ta și să-ți giugiulească drăgăstos copiii.

Așa că o întreb pe Paula dacă nu are ceva mai bun de făcut și mă detest pentru tonul pe care o fac: pedant, ipocrit, de stăpână a castelului. Și se uită toți la mine cu ochii măriți de uimire și încep să chicotească din nou. Nu se pot abține. Chicotesc pe seama femeii ăsteia ridicole care a intrat și a încercat să le strice buna-dispoziție.

De parcă ai putea să întrerupi buna-dispoziţie apăsând pe un buton.

Uneori mă gândesc că Paula e prea apropiată de ei, că nu e sănătos. Paula mi-a zis că a cunoscut mame care le concediau pe femeile care aveau grijă de copiii lor la fiecare şase luni. Ca să nu se ataşeze prea tare. Cât de egoist poţi să fii? Să le refuzi dreptul la o prezenţă familiară iubitoare doar pentru că vrei să fii tu aceea şi tu nu poţi să fii.

Desigur, uneori îmi fac griji că ea nu le vorbeşte copiilor cum aş face-o eu. Când eram mică, spuneam „cină“ în loc de „prânz“ şi „ceai“ în loc de „cină“. Dar acum, de când fac parte din clasa intelectualilor, îi învăţ pe copiii mei să spună „prânz“ şi „cină“, şi-apoi vine Paula şi-i învaţă că se spune „cină“ şi „ceai“. Şi pot să mă plâng? Richard îi corectează. „Toaletă“, îi spune el ferm atunci când Emily cere încă o dată la WC. Sinceră să fiu însă, mă simt mai în largul meu cu cuvintele pe care le-am învăţat. Ştiu că Paula îi lasă să se uite la televizor destul de mult, dar din alte puncte de vedere îmi dau seama că e mult mai bună decât aş fi eu: consecventă, mai răbdătoare. După un weekend cu copiii, eu urlu să mă lase să ies din casă, dar cu Paula, totul merge de la sine. Nu ridică niciodată vocea. Multe părţi bune ale caracterelor lor le au de la ea.

Când am fost mai seara trecută la şcoală la o întâlnire cu învăţătoarea, directoarea m-a luat deoparte şi mi-a zis că dacă vreau ca Emily să aibă vreo şansă de a fi admisă la Piper Place, va avea nevoie – cum să-mi spună? – de mai multă stimulare în direcţia potrivită acasă. Copiii cu mame casnice sunt duşi în mod regulat la muzee, au o perspectivă mai largă. Chiar dacă mâncau paste în formă de literele alfabetului, o făceau în latină, la dracu'. Pe când în casele unde ambii părinţii sunt la

serviciu... „Ei bine, există o tendință de a se baza prea mult pe te-ee-le-vi-z-or“, mi-a spus doamna Acland storcând cinci silabe din odiosul cuvânt.

— Emily, mi-a zis ea, pare să aibă cunoștințe remarcabile despre filmele lui Walt Disney.

Acesta fiind felul ei de a-mi spune că Paula nu e suficient de bună.

— Emily, a continuat doamna Acland, va trebui să dovedească faptul că interesele ei acoperă o paletă variată pentru a obține un loc la un gimnaziu bun. Concurența din Londra este feroce, după cum știți, doamnă Shattock. V-aș sugera un instrument, nu vioara, care a devenit prea banală. Poate clarinetul, care are multă personalitate, și ați putea să vă gândiți și la un sport mai puțin obișnuit.

După părerea ei, rugbiul pentru fete începe să câștige teren.

— Emily are nevoie de un CV la vârsta de șase ani?

Poate ar fi trebuit să încerc să nu las să se simtă neîncrederea mea.

— Ei bine, doamnă Shattock, în anumite situații familiale unde nici unul din părinți nu este acasă, se poate întâmpla ca astfel de lucruri să fie, să zicem, scăpate din vedere. Dumneavoastră ați învățat să cântați la vreun instrument în copilărie?

— Nu, dar tatăl meu ne cânta multe cântece.

— O, spune ea, acel fel de „o“ pe care acest gen de femeie îl ține cu un instrument de strâns excrementele cățelului.

Viperă oribilă ahtiată după bani pentru educație.

La ultima ei slujbă, cea dinaintea noastră, Paula a lucrat pentru o familie din Hampstead. Julia, mama, spunea că cei mici nu au voie să se uite la televizor. „Iar Julia lucra în televiziune, făcând toate emisiunile alea de căcat pentru Channel 5“,

mi-a spus Paula într-o zi, râzând în hohote când și-a amintit. „Era ca și cum copiii ei nu aveau voie la televizor pentru că era malefic!" În timpul weekendurilor, Julia și soțul ei, Mike, stăteau în pat, în timp ce copiii erau jos uitându-se la casete video toată dimineața. Paula a aflat de la Paul, cel mai mic dintre copii, într-o luni când ea încerca să stingă televizorul. Când mă gândesc la povestea asta, simt cum mă înroșesc. Nu mă fac eu vinovată de folosirea aceluiași standard dublu? Îi spun Paulei că Ben trebuie să bea apă, și nu suc și-apoi, în weekend, dacă-mi cere suc de mere, cedez imediat ca să câștig puțină liniște. Vreau ca dădaca să fie o mamă mai bună decât aș putea eu fi vreodată: mă aștept de la ea să-mi iubească cei doi copii ca și cum ar fi ai ei, și-apoi când vin acasă și o găsesc iubindu-i ca și cum ar fi ai ei, devin brusc Copiii Mei, care nu pot fi iubiți decât de mine.

În timp ce scot vasele din mașina de spălat și mă apuc să le spăl cu mâna pe cele care nu s-au curățat cum trebuie, o văd pe Paula privindu-mă din celălalt colț al bucătăriei. Îi perie părul lui Emily și se uită la mine. Mi-aș dori să știu ce gândește. Mi-a spus cândva că ea nu-și va angaja dădacă dacă va avea copii. Știe prea multe dedesubturi, fete care le lingușesc pe mame și cum ies mamele pe ușă, începe dezmățul.

Emily țipă când peria i se încurcă în păr.

— Hai, nu țipa, o ceartă Paula, prințeselor trebuie să le fie periat părul de o sută de ori în fiecare seară, nu-i așa, mami?

Se uită spre mine din partea cealaltă a încăperii, căutând un gest de împăcare și aprobare.

Nu. Nu vreau să știu. Dacă aș ști ce gândește cu adevărat, probabil mi-ar veni să mor. Și totuși, o parte din mine vrea să știe ce gândește.

Partea a patra

29
Cumpărături la supermarket

Ziua lui Emily marchează întotdeauna începutul verii pentru mine. Când mi s-a rupt apa acum șase ani și am luat un taxi până la spital, erau oameni care stăteau la terase pe trotuar, vărsându-se în stradă și mi se părea că întregul oraș era în carnaval ca să întâmpine nașterea copilului meu.

Cu o zi înainte de petrecere, mă duc să fac cumpărăturile la supermarket, cu Ben cu tot. Cumpărături la supermarket. Cine și-ar imagina că o expresie atât de neînsemnată poate conține atâta durere? O *Orestia* a suferinței. Cursa începe cu mine încercând să extrag un cărucior extra-încăpător încălecat peste alt cărucior în fața magazinului: trag și trag și împing cu o mână, cu cealaltă ținându-mă strâns de un bebeluș care încearcă să fugă.

Un fel de colivie mare pe roți, căruciorul extra-încăpător este la fel de ușor manevrabil ca Insula Wight. Încerc să-l conving pe Ben să stea în scaunul pentru bebeluși. Refuză, preferând să stea în partea pentru produse, de unde poate evacua orice articol cu care nu este de acord. Din

disperare, deschid o cutie de îngheţate Mini Milks şi-i dau două: cât timp are ambele mâini ocupate cu dulciuri, îl vâr în scaun şi fixez curelele. (Mamă rea şi mituitoare.) Acum, tot ce mai am de făcut este să dau de urma tuturor celor treizeci şi şapte de articole de pe listă. După ce am aruncat cu radioul în el azi-dimineaţă, Richard mi-a spus că, după părerea lui, întreaga poveste cu petrecerea mă stresează un pic. Ce-ar fi să iau eu o pauză şi se duce el la supermarket? Imposibil, i-am zis, ar cumpăra numai prostii.

— Dar există o listă, Kate, mi-a replicat el raţional, pe tonul omului în halat alb, cum aş putea cumpăra prostii?

Ceea ce orice femeie ştie şi nici un bărbat nu poate pricepe este că şi-n cazul în care ar veni acasă cu tot ce era pe listă, tot n-ar aduce ceea ce trebuie. De ce? Pentru că o femeie crede cu sfinţenie că dacă s-ar fi dus ea la supermarket ar fi făcut alegeri mai bune: un pui mai gras dintr-o regiune a Franţei mai bogată în păşuni, un iaurt mai gustos, tipul exact de frunză de salată la care tânjise şi al cărui nume exact îi scăpase până în momentul epifaniei din faţa secţiunii cu alimente sănătoase. Bărbaţii fac liste ca să pună ordine în lume, s-o fixeze; pentru femei, listele sunt începutul a ceva, coordonatele în funcţie de care ne trasăm pe hartă călătoria către libertate. (Nu mă înţelegeţi greşit: nu susţin că toate aceste lucruri ar fi corecte. Când o femeie cumpără un produs care nu era pe listă şi care se dovedeşte necomestibil, se numeşte „un experiment", când un bărbat face acelaşi lucru, se numeşte „bani aruncaţi pe fereastră".)

15.31: Mă aşez la coadă la casă. Sunt sigură că am uitat ceva vital. Ce?

15.39 : O, minunat, ar trebui să-i schimb scutecul lui Ben. Tocmai mă întreb cât pot să rezist sfidând nările năucite ale clienţilor din apropiere când fiul meu îşi bagă mâna, cea în care ţine ce a mai rămas din al doilea Mini Milk, în pantaloni. Când o extrage, mâna e decorată cu îngheţată şi excremente. Îmi vine să leşin de nefericire. În schimb, ţinând băiatul în aer ca pe o grenadă cu cuiul scos, sprintez traversând magazinul până la locul special pentru schimbat scutece.

16.05 : Mă întorc la coadă. Şaisprezece minute. Estimez că până acum Ben a mâncat cel puţin o doisprezecime din mâncarea pentru petrecere. În timp ce el molfăie mulţumit, înşfac o revistă de pe suportul de lângă casă şi-ncerc să-mi fac tensiunea să scadă citindu-mi horoscopul.

Jupiter traversează acum a noua casă din zodia dumneavoastră, ceea ce este într-adevăr unul dintre lucrurile cele mai benefice pentru dumneavoastră. Vă ridică moralul şi vă deschide noi perspective. Vă simţiţi impregnată de sentimente iubitoare faţă de toţi cei din jur – chiar şi faţă de copiii care au fost de necontrolat. Cel mai bun efect al acestui moment este că furia dumneavoastră scade până la nivelul cel mai mic imaginabil. Secretul e să reuşiţi să menţineţi acest sentiment de seninătate şi după ce trece euforia.

— Mă scuzaţi, doamnă?

Mă uit în sus, imaginându-mi că e rândul meu să-mi pun produsele pe banda rulantă. În loc de asta, fata de la casă mă informează că am stat la coadă într-o zonă pentru cărucioare obişnuite, iar Insula Wight nu încape pe aici.

— Îmi pare rău, doamnă, dar v-aţi putea muta într-una din zonele marcate pentru astfel de cărucioare?

— *Vă pare rău? Părerea de rău nu e tocmai suficientă în cazul ăsta, nu credeţi?*

Timp de cinci secunde sunt foarte liniştită, apoi dau cu pumnul într-un pachet de doisprezece pungi de snackuri Hula Hoops. Zgomotul atrage un gardian care sare peste barieră. Ben începe să plângă, la fel ca toţi ceilalţi copii din apropiere. Eu sunt impregnată de sentimente iubitoare faţă de toţi cei din jur.

16.39: Fata de la casă e aşa de lentă, că pare să lucreze sub apă. Ba mai rău, e săritoare şi prietenoasă.

— Ştiţi că dacă cumpăraţi încă una, primiţi una gratis?

— Pardon?

— Brânză de vaci, nu vreţi una gratis?

— Nu, nu vreau.

— Daţi o petrecere, nu-i aşa?

Nu, cumpăr optzeci de minicârnaţi, douăzeci şi patru de ciocolate Barbie şi o pungă imensă de bezele pentru consumul propriu, deoarece sunt o nebună bulimică.

— Fiica mea. Mâine împlineşte şase ani.

— A, ce frumos. Aveţi un card de fidelitate?

— Nu, eu...

— Dar vreţi unul pentru toată grămada asta? Aşa economiseşti un pic, dragă.

— De fapt, nu am timp să...

— *Cashback*[1] ?

---

1. *Cashback* la cardurile de debit este un serviciu oferit de vânzătorii cu amănuntul, prin care o sumă de bani suplimentară este adăugată la preţul total de cumpărare al produselor (plătită cu un card de debit), iar clientul primeşte acea sumă suplimentară în numerar

— Nu, zău, chiar mă grăbesc...
— E scumpă tare.
— Poftim?
— Fetița dumneavoastră. E scumpă tare.
— E un el. Un băiețel.
— O, nu mi-am dat seama din cauza cârlionților. Să-i spui mamei să te tundă, micuțule.

De ce nu există în supermarketuri o zonă specială pentru mamele cu serviciu unde să fie servite de androizi posaci și supereficienți? Sau de francezi. Francezii ar fi excelenți.

21.43: Totul e sub control. Amândoi copiii sunt în pat. Asamblarea pachetului cu cadouri care va trece de la un copil la altul mi-a luat numai o oră și patruzeci și cinci de minute. Debra m-a prevenit că nu e voie să pui doar un cadou în mijloc, ca pe vremea noastră. Acum, trebuie să fie un cadou în fiecare strat, în încercarea de a-i convinge pe copii că viața e corectă. De ce? Viața nu e corectă, viața e făcută din straturi după straturi de ambalaj, iar în mijloc e o jucărie chițăitoare stricată.

Alături, Richard pregătește pungile pentru petrecere uitându-se la televizor. (Teoretic, desigur, nu sunt de acord cu exagerarea în materie de cadouri pe care copiii le pot lua acasă: ca și-n cazul cursei înarmărilor, nu poate duce decât la ruinarea ambelor părți. În practică, sunt prea lașă să înmânez balonul și bucata de tort care consider că ar fi mai mult decât suficiente. Loja Șorțurilor m-ar propune imediat pentru excomunicare.)

Din păcate, cei de la supermarket nu au putut înlocui tortul cu glazură roz pe care-l comandasem

---

împreună cu bunurile cumpărate. Multor clienți le convine acest serviciu pentru că-i scutește de-un drum în plus la bancomat.

cu unul galben într-un timp atât de scurt. Culoarea preferată a lui Emily a fost întâi roz, apoi galben. Când am comandat tortul, rozul câştiga teren din nou, dar galbenul şi-a revenit peste noapte cât am fost eu plecată săptămâna trecută. Nu-i nimic, am cumpărat un burete Victoria şi-l voi decora chiar eu, într-un mod mai tremurat, dar iubitor: făcut cu dragoste de mama. Căcat, unde e zahărul pentru glazură?

23.12: Găsesc cutia înghesuită în fundul dulapului, sub o sticlă de ulei de soia care curge. A depăşit cu un an data la care ar trebui comercializat şi se prezintă sub formă de bloc compact când îl scot din cutie. Seamănă mult cu una dintre pietrele acelea aduse de Apollo de pe lună pe care le-a măsluit tata acum treizeci de ani. Sau cu cocaină în valoare de 50.000 £. Bine că nu e vorba de ultima variantă, altfel aş fi consumat întreaga bucată de una singură şi m-aş fi întins pe podeaua din bucătărie, aşteptând o moarte uşoară şi instantanee.

În orice caz, ar trebui să-mi ajungă la fix să acopăr tortul. Îmi ia opt minute să transform roca pentru glazură în praf. Am grijă să nu adaug prea multă apă caldă, picur apoi un strop minuscul de colorant galben. Iese o nuanţă de lămâie mai decolorată: puţin cam prea sclifosit, un pic prea – cum să zic – ca rochia mamei premiantului clasei la ceremonia de absolvire a şcolii preparatorii pentru facultate. Ne trebuie ceva mai vesel pentru o zi de naştere: galben-gălbenuş, galbenul lui Van Gogh. Impulsionată, mai adaug câţiva stropi. Culoarea e acum şi tempera, şi intensă, ca o probă de urină expirată. Mai adaug câţiva stropi şi amestec viguros.

Privesc înlăcrimată conţinutul vasului când intră Rich în bucătărie, vorbind despre un documentar despre dezvoltarea copilului.

— Ştiai că bebeluşii îşi identifică rolurile de gen începând cu vârsta de trei luni? De-aia stă Ben pe oliţă toată ziua şi citeşte pagina de sport. Cum e tatăl, aşa şi... Dumnezeule, Kate, ce e aia?

Rich a reperat glazura. Care are acum o culoare pe care, dacă eşti indulgent, o poţi numi „galben safari". Seamănă tulburător cu unul dintre scutecele extreme ale lui Ben.

Richard râde. Acel râs de neiertat, dezlănţuit, care îţi scapă atunci când eşti extraordinar de recunoscător că a dat-o altcineva în bară, şi nu tu.

— Nu-ţi face griji, dragă, spune el, hai să rectificăm problema. Avem glazură de culoarea bălegarului, aşa că am putea face... un tort-vacă! Avem bănuţi de ciocolată albă?

Duminică, 19.19: Petrecerea a fost destul de reuşită dacă nu pui la socoteală că Joshua Mayhew a vomitat în hol şi momentul în care am adus tortul şi-am început să cânt: „La mulţi ani, dragă Emily, la mulţi ani!".

— Mami, dar eu nu vreau glazură maro, s-a văitat ea.

— Nu e maro, draga mea, e galbenă.

— Nu vreau galben, vreau *roz*.

După ce au plecat toţi cei optsprezece invitaţi, m-am apucat să curăţ resturile: cutii de suc ca nişte plămâni distruşi, farfurii de hârtie Barbie, treizeci şi şase de sandvişuri cu ou neatinse (făcute ca să se simtă părinţii mai bine; nici un copil care se respectă nu ar gusta din ceva atât de lipsit de aditivi). Mai devreme în cursul zilei de azi, i-am trimis un e-mail lui Jack Abelhammer în care-i sugerez că, dată fiind situaţia, poate ar fi mai bine să predau fondul lui unui coleg.

Sentimentele mele pentru el – totul a început cu o strângere de inimă, iar acum am impresia că trece peste mine un rulou compresor – au făcut ca relaţia noastră profesională să fie greu de gestionat. Tonul mesajului meu a fost prietenos, dar hotărât. Timp de câteva ore după, am resimţit senzaţia aceea dulce, constantă, dată de faptul că am acţionat responsabil, cel mai strălucitor bec de pe firmamentul maternităţii. De atunci însă becul s-a ars. Sau asta, sau m-am împiedicat de fir şi l-am deconectat de la reţeaua de electricitate: nici un fel de sevă, de influx de energie şi cu siguranţă nici un fel de legătură. Mi-am verificat inbox-ul de cinci ori deja să văd dacă mi-a răspuns. Haide, Kate, maturizează-te, încetează cu comportamentul ăsta de adolescentă bolnavă de dragoste.

În abnegaţia mea, am mâncat deja două ciocolate Barbie, un bol de Twiglets şi mi-am turnat jumătate de sticlă de gin în limonada de casă pe care am cumpărat-o de la Marks & Spencer şi apoi am turnat-o într-o carafă roz ca să pară făcută de mine.

E o noapte fierbinte: vâscoasă, însetată de ploaie. Ventilatorul pe care l-am dezgropat de sub scară nu are nici un efect: e aşezat pe masa din bucătărie, de unde învârte cu viteza melcului aerul gros ca o supă. S-a auzit o tentativă de tunet mai devreme, exact când plecam de la ştrand, pe la ora 16, dar a fost mai degrabă sunetul unei pungi de hârtie sparte decât răgetul din toţi bojocii de care e nevoie pentru a speria canicula. Dumnezeule, ce căldură. Şi mirosul. Sunt în grădină, îndepărtând voma lui Joshua Mayhew de pe covoraş. Voma din cereale e presărată cu minarete pastel de bezele.

Am observat că Josh arăta cam palid şi transpirat în timp ce se trecea de la un copil la altul

pachetul cu cadouri şi am reuşit să-l scot pe hol, dar pe când eu mă luptam să deschid uşa din faţă, el şi-a înşirat gustarea de la petrecere pe traversa din hol. Apoi a apărut mama lui, care a ţipat: „Ce-a păţit puiul meu, Joshie?“

Am reuşit să-mi înghit replica evidentă: s-a întâmplat că puiul tău, Joshie, tocmai a compromis un *kelim* din Uzbekistan în valoare de 500 £. Dacă ar fi fost vorba de conţinutul stomacal al copilului meu, până acum aş fi fost în genunchi cu carnetul de cecuri în mână. Dar Imogen Mayhew, o persoană atât de sănătoasă încât întreaga ei fiinţă pare să fi fost ţesută din muşeţel, m-a întrebat numai dacă nu cumva lui Joshua i s-a permis să consume „zahăr în exces“.

Eu am râs cristalin, ca o gazdă ce mă aflam, spunându-i că zahărul este un aliment tradiţional la petrecerile de aniversări, dar Imogen nu mi-a împărtăşit veselia. A plecat având o expresie care sugera că pot să mă aştept la un proces iminent pentru prăjiturile mele Albă ca Zăpada. Apoi, imediat după ce a ieşit pe uşă, am avut o altă ciocnire cu Angela Brunt, care era în genunchi lângă cuier, curăţând iaurt de căpşuni de pe hăinuţa de catifea verdea a Davinei.

— Ai înscris-o la vreo şcoală pe Emily?

— Ăhă.

— Davina are un loc asigurat la Holbrook House, dar are al doilea interviu la Piper Place marţi şi pe acesta contăm pentru că îi oferă atât de multe alte posibilităţi, nu crezi?

— Ba da, cred.

După ce mă spăl pe mâini, încercând să îndepărtez mirosul de vomă, mă duc în camera de zi, unde Richard s-a prăbuşit pe canapea cu suplimentul de duminică în formă de cort pe ochi. De fiecare dată când respiră, îi umflă sânii Madonnei,

a cărei poză se află pe prima pagină, deasupra unui titlu care spune: „De la virgină la mamă binecuvântată". Poate ar trebui s-o sun pe Madonna pentru o discuţie ca de la mămică la mămică despre cum să cureţi voma de pe un *kelim* cu buretele? Cel mai probabil, la petrecerile fiicei ei, există o persoană însărcinată cu curăţarea vomei. Cât îmi displac vedetele de genul „sunt o mamă completă" care se laudă despre cât de împlinită se simte când ştim cu toţii că are o armată de mame-surogat care fac totul în locul ei!

— Rich?

— Hmmmmm?

Ziarul îi alunecă pe nas.

— Trebuie s-o înscriem pe Emily la Piper Place.

— De ce?

— Pentru că-i oferă atâtea posibilităţi.

— Iar ai vorbit cu Angela Brunt.

— Ăhă.

— Katie, bietul copil al femeii ăleia e atât de stresat, că o să ajungă dealerul de droguri al cartierului.

— Dar ştie să cânte la oboi.

— Bine, bine, va fi dealerul de droguri al cartierului care ştie să cânte la oboi. Fiica ta ştie toate replicile din *Mary Poppins* pe de rost, aşa că las-o în pace, OK?

Richard a petrecut cea mai mare parte a petrecerii lui Emily la capătul cu apă adâncă al pisicinei, împreună cu Mathilde, mama lui Laurent, coleg de clasă cu Emily. Eu eram în partea cu apă mică, trăgând după mine zece copii urlători călare pe un şarpe făcut din tuburi portocalii. Pe drum spre casă, în maşină, Rich mi-a zis:

— Franţuzoaicele se păstrează într-o formă excelentă, nu ţi se pare?

A vorbit exact ca maică-sa.

— Mathilde nu se duce la serviciu, i-am spus eu îmbufnată.

— Şi ce legătură are cu asta?

— După vârsta de treizeci de ani, întreţinerea corpului e o slujbă cu normă întreagă. Iar eu am deja una, în caz că nu ai remarcat.

Îşi pune o clipă capul pe volan.

— Nu încercam să te critic pe tine, Kate. Nu totul e o critică la adresa ta, ştii.

După ce am terminat de curăţat bucătăria şi m-am târât de-a lungul holului, adunând o chestie portocalie cu degetul mare şi arătătorul – dacă aş folosi aspiratorul, i-aş trezi –, mă aşez cinci minute în faţa televizorului. O oră mai târziu mă trezeşte telefonul. E Barbara, soacra mea.

— Katharine, sper că nu mă vei considera rău intenţionată, dar Richard părea nespus de sătul de toate când am vorbit cu el mai devreme. Nu e treaba mea, ştiu, dar dacă laşi să-ţi scape din mână situaţia într-un anumit departament, nici nu-ţi dai seama când te pomeneşti că s-a închis întregul magazin.

— Da, Barbara, dar a fost petrecerea lui Emily şi...

— Oricum, eu şi tatăl lui Richard sosim la Londra sâmbătă ca să ne bucurăm de acel spectacol minunat de la Royal Academy.

Îmi dau seama că pauza e făcută ca eu să spun ceva.

— O, ce drăguţ, Barbara, şi unde o să staţi?

— Acum, să nu te deranjezi prea tare. Ne ştii tu pe mine şi pe Donald, apă caldă şi un pat curat şi suntem perfect mulţumiţi.

21.40: Sus, Emily e încă trează, dar cu privirea rătăcită de la oboseala zilei de azi. Îi e atât de cald, că şi-a dat jos şi plăpumioara, şi cămăşuţa

de noapte și acum stă întinsă pe cearșaf, iar trupul ei răspândește o strălucire sidefie în întunericul camerei. În ultimul an – oare chiar au trecut doisprezece luni întregi de când a avut cinci ani? – burtica ei țuguiată de bebeluș a dispărut; burtica i se lasă și i se ridică, apropiindu-se de forma femeii care va deveni. Mai frumoasă pentru că nu știe că e frumoasă. Vreau s-o iubesc și s-o protejez și să n-o rănesc niciodată. Fac un jurământ tăcut că voi fi o mamă mai bună.

— Mami?

— Da, Em.

— La anul fac șapte ani! Apoi opt, nouă, zece, unșpe, doișpe, treișpe, douăzeci!

— Da, așa e, dar nu e bine să vrei să crești prea repede, draga mea.

— Dar vreau. Și-și scoate în față bărbia în stilul caracteristic. Când ești om mare, poți să te duci în Morantic.

— Ce e Morantic?

Își dă ochii peste cap nevenindu-i să creadă, blazata mea sofisticată în vârstă de șase ani:

— Știi tu, *Morantic*. E o țară unde oamenii mari se duc ca să ia cina și să se sărute.

— O, *Romantic*.

Dă din cap foarte mulțumită că am auzit de locul acela:

— Da, Morantic!

— Cine ți-a spus de Morantic?

— Hannah. Și oricum acolo trebuie să te duci cu băieții, numai că uneori ei sunt obraznici.

Stau acolo, în întunericul gros și fierbinte, gândindu-mă la toate discuțiile pe care le vom avea pe tema asta în anii care vor veni și la cele pe care nu le vom avea, căci ea va trebui să aibă secrete ca să poată crește și să se desprindă de mine, iar eu va trebui să am secrete ca s-o păstrez lângă mine. Când mă aplec s-o pup, îi spun:

— Morantic e o ţară grozavă.

Poate pentru că vede ceva trist în privirea mea, fiica mea se întinde şi-mi ia mâna în mâna ei micuţă. Ceea ce mă face pentru o clipită, nu mai mult, să am senzaţia că ţin mâna mamei mele, răcoarea ei, îmbinarea oaselor.

— Poţi să vii şi tu în Morantic, mami, îmi spune ea. Nu e foarte departe.

— Nu, puiule, spun eu, aplecându-mă să-i sting veioza cu Cenuşăreasa, mami e prea bătrână.

De la: Jack Abelhammer
Către: Kate Reddy
Draga mea Katharine,
Îţi înţeleg perfect reţinerile în legătură cu o eventuală întâlnire a noastră în această viaţă şi apreciez sugestia ca stimatul tău coleg Brian nu-ştiu-cum să se ocupe în continuare de afacerile mele. În mod curios, descopăr că sunt incapabil să mă lipsesc de tine, Kate. Tot ce contează e Reddy.
Veşti bune, totuşi. Am găsit un restaurant într-un univers paralel. Nu servesc vită şi ne pot oferi o masă în colţ. Cum stai cu programul?
Cu drag, Jack

De la: Kate Reddy
Către: Jack Abelhammer
Ziua de 12 a lunii „niciodată" e liberă. Putem să stăm la geam?
K xxxxxx

Afară în grădină, într-o noapte la fel de groasă şi moale ca o stofă, jur că-l aud pe Jack strigându-mă. Când eram tânără, lăsam bărbaţii aşa cum îmi lăsam hainele, grămadă pe podea. Mi se părea că e mai bine aşa. Îmi dădusem seama că e greu să fii părăsită dacă deja eşti plecată.

Emoţional, aveam mereu valiza făcută – un psihoterapeut, dacă aş fi avut vreodată timp să consult unul, mi-ar fi spus că asta avea legătură cu faptul că tata ne părăsise. În plus, adoptasem expresia lui Groucho Marx: de ce aş vrea să am o relaţie cu cineva atât de prost încât să-şi dorească o relaţie cu mine? A trebuit să-l găsesc pe Richard ca să-mi demonstreze că dragostea poate fi o investiţie, ceva care poate creşte pe tăcute şi care promite profituri pe termen lung în loc să fie un joc de noroc care să te lase frânt şi falit.

Înainte de Richard şi înainte de copii, mi-era uşor să părăsesc. Acum asta ar presupune numai suferinţă. Pentru copii, eu şi Richard suntem un hibrid al iubirii bun la toate numit „mami & tati". Şi pur şi simplu nu simt că am dreptul să le cer copiilor mei să împartă acea unitate în doi, să înveţe că noi suntem doi oameni pe care trebuie să se obişnuiască să-i iubească separat. Bărbaţii îşi părăsesc copiii pentru că o pot face, femeile, în general, nu-i părăsesc pentru că nu pot s-o facă.

Ca să fiu cu Jack, ar trebui să plec în exil, părăsindu-mi patria. Ca să am curaj s-o fac, ar trebui să fiu atât de nefericită încât să-mi fie mai greu să stau decât să sar în gol. Şi încă nu am ajuns acolo.

Să nu uit

Datoria pe care o am faţă de copii. Datoria pe care o am faţă de mine însămi. Să găsesc un mod în care să le împac pe cele două. De redactat procesul verbal al şedinţei (Lorraine, secretara, spune că e în concediu medical, dar Lorraine e mereu în concediu medical când treaba devine groasă). Bronzat la solar obligatoriu: arăt ca sora mai mică a Morticiei Addams. Umilit în

fața clienților din cauza prestației complet dezastruoase și oribile din luna mai (–9% față de un indice bursier de –6%). Mai că a distrus toată munca noastră pe primele patru luni: rezultate excelente înecate acum într-o mare de roșu. Sugerat clienților că această prestație e doar de moment și că iau măsuri pentru a o îmbunătăți. Găsit măsuri de îmbunătățire. Dezumflat castel săltăreț, avut discuție cu Rod despre tratamentul sexist/rasist rușinos la care e supusă Momo. Traversă pentru scări??? Rezervat o zi la salonul de frumusețe pentru a scăpa de stres, plus tratament facial cu proteine recomandat de specialista cosmeticiană a revistei Vogue. *Aniversarea căsătoriei. Când e aniversarea căsătoriei?*

30

Tropăit de piciorușe

23.29: Vizita iminentă a socrilor încarcă atmosfera cu neliniște precum tunetul îndepărtat produs de o turmă de antilope gnu.

— Nu te deranja, draga mea, îmi spune soțul meu. Ce ai pregătit pentru duminică la prânz?

— Nu te deranja, Katharine, îmi spune Barbara, sunându-mă pentru a treia oară.

Așa că atunci când nu mă deranjez și ea aruncă o privire în frigider la sosire, se joacă cu șiragul de perle ca și cum ar fi un șir de mătănii și-l târăște pe Donald afară la mașină. Se întorc după ce au cumpărat tot Sainsbury's, „ca să avem câte ceva în caz de urgență".

Totul e însă sub control de data asta. Nu mi se vor găsi nici un fel de lipsuri: lenjerie curată pe patul pentru oaspeți, prosoape albe curate înhățate de la Marks & Spencer în pauza de prânz. Am pus chiar și un fir de crin îmbobocit într-o vază lângă pat pentru a obține acea notă feminină grațioasă de genul celor practicate de Cheryl, cumnata mea membră a Lojei Șorțurilor. Să nu uit să scotocesc după cadourile de la Donald și Barbara primite de-a lungul anilor și să le expun în locuri clar vizibile:

Tablou în tempera reprezentând Coniston pictat de „cunoscuta artistă locală Pamela Anderson" (nici o legătură, slavă Domnului)
Cănuţe de porţelan de fiert ouă marca Royal Worcester (4 bucăţi)
O tigaie chinezească electrică
Un roman de Dick Francis *cartonat*
Suport pentru tort Beatrix Potter comemorativ

Şi mai era ceva, sigur mai era ceva.

Spăl bine suprafaţa de gătit din bucătărie, apoi verific dacă ghiozdanul lui Emily e pregătit pentru mâine dimineaţă. Înăuntru, vârât între paginile cărţii *Lily, câinele pierdut*, găsesc un mesaj de la şcoală. Ar putea să contribuie părinţii cu un exmplu de mâncare tipică pentru cultura din care provine copilul lor şi să-l aducă la şcoală pentru Ziua Internaţională a Festinului?

Nu. Părinţii nu pot. Părinţii sunt foarte ocupaţi să-şi câştige existenţa, mulţumesc de întrebare, şi sunt mulţumiţi să ştie că şcoala îşi face treaba pentru care ei o plătesc. Citesc ce scrie jos de tot pe pagină. Sărbătoarea e mîine. SUNTEŢI CU TOŢII BINE VENIŢI! Lângă această exclamaţie ameninţătoare, Emily a scris cu scrisul ei cel mai apăsat şi fioros: „Mămica mea ieste foarte bun bucătăreasă mult mai bun ca a lu Sofi". O, la dracu'.

Încep să caut prin dulapuri. Ce mâncăruri tipice englezeşti există? Friptură de vacă? Budincă cu seu şi coacăze uscate? Am un borcan antic de muştar englezesc, dar are un guler dezgustător ca de cauciuc de mâzgă întărită în jurul capacului care seamănă cu buzele lui Mick Jagger. Cartofi prăjiţi şi peşte? Bun, dar nu am peşte şi nu am făcut cartofi prăjiţi în viaţa mea. Aş putea lua o porţie mare de cartofi prăjiţi de la McDonald's şi să-i înfăşor într-un ziar, dar imaginaţi-vă numai

expresiile nazistelor într-ale mâncatului sănătos conduse de Alexandra Law, Maica Superioară. În spatele raftului cu cereale descopăr două borcane de dulceață *Bonne Maman*. Produsele conservate făcute din căpșuni sunt un exemplu excelent de artă culinară autohtonă, mai puțin faptul că dulceața asta e făcută-n Franța.

Idee strălucită. Pun ceainicul pe foc. Luând întâi un borcan în mână și-apoi și pe celălalt, le țin deasupra aburului produs de apa din ceainic până când etichetele se dezlipesc și cad. În sertarul cu pungi pentru congelat, găsesc câteva etichete noi și scriu pe ele cu litere rotunde, bucolice: *Dulceață de căpșuni Shattock.* Luată de val, încerc să desenez o căpșună apetisantă în colțul etichetei. Arată ca un pancreas inflamat. Lipesc eticheta pe borcane. *Et voilà ! Je suis une bonne maman !*

— Kate, ce faci? E trecut de miezul nopții.

Rich a venit în bucătărie îmbrăcat în boxeri și tricou, în brațe cu Furby. O urăsc pe Furby. Este o combinație oribilă de șinșila și Bette Davis în *Ce s-a întâmplat cu Baby Jane !* Furby și soțul meu se uită printre pleoape la mine cu neîncredere, în semiîntuneric.

— Fac gem. De fapt, refac gem, dacă tot vrei să știi. La școală la Emily are loc o serbare cu tema mâncăruri tradiționale și trebuie să ducă ceva englezesc.

— Și nu puteai să cumperi ceva de dimineață?

— Nu, Rich, nu puteam.

Oftatul lui sună mai mult a mârâit.

— Doamne, de câte ori trebuie să trecem prin asta? Ți-am zis, trebuie să înveți să mai lași de la tine. Dacă există femei care muncesc așa de mult cum faci tu, Kate, ceilalți oameni vor trebui să accepte că nu poți să faci toate lucrurile pe care le făceau mamele voastre.

Chiar dacă ceilalţi oameni acceptă acest lucru, nu sunt sigură că eu o voi face, îmi vine să-i spun. Dar Furby mi-o ia înainte şi sparge tăcerea cu un ciripit tânguitor, iar Rich dispare pe scări.

24.39: Prea obosită ca să dorm. Îl pun pe Furby într-un sac de gunoi negru şi-i fac un nod. În bucătăria întunecată, îmi deschid laptop-ul şi stau acolo scăldată în lumina lui metalică, lăptoasă. Deschid fişierul Salinger. Cifrele de pe ecran mă alină – felul în care se execută imediat la rugămintea mea, faptul că nu le pot minţi. Pe când acasă sunt o falsificatoare, o prefăcută. Nu mi-e ruşine, pentru că nu văd altă altenativă. O mamă bună face ea însăşi gemul, nu-i aşa? În adâncul sufletelor, ştim cu toţii asta. Când vor începe să fabrice conserve cu numele „Mama şi decalajul orar“ sau „Mama în timpul liber“, când pâinea va fi împachetată în ambalaje pe care să scrie „Mândria tatălui“, noi, mamele denaturate şi epuizate, vom putea ieşi din ascunzători cu mâinile sus.

Vineri, 07.10: Richard a ridicat tonul. Nu l-am mai auzit ridicând tonul până acum, poate doar ca să-mi ceară să-l cobor eu pe-al meu. Dar cum stăteam noi la masa din bucătărie, la micul dejun, cu copiii care pălăvrăgeau, nu v-ar fi venit să credeţi auzindu-l cum s-a răstit la Emily.

— Mami, pot să am o surioară mică?

— Nu, draga mea.

— Dar vreau. Tati, pot să am o surioară mică?

— NU, NU POŢI!

— De ce?

— Pentru că mămicile şi tăticii trebuie să petreacă timp împreună într-o cameră ca să facă o surioară mică.

Rich se uită la televizor, cu sonorul încet, cu ochii lipiţi de buzele în formă de lună nouă ale lui Chloe-Zoe.

— Nu, Richard.

— Iar mămica şi tăticul tău nu au niciodată timp, Emily. Mami se pregăteşte să plece la New York din nou, aşa că în aceste condiţii va fi cu atât mai greu să-ţi facem o surioară mică. Sau poate mami ar vrea să chem pe cineva s-o facă. Nu asta îi spune mami lui tati de fiecare dată când se strică maşina de spălat vase? Cheamă pe cineva.

— Am spus, nu.

— De ce nu, Kate? Să n-o minţi niciodată, nu aşa ai spus tu?

— Maaami, Daisy are o surioară mică.

— Iar tu ai un frăţior mic, Em.

— Dar e BĂIAT.

20.52: O dată-n viaţă, o duc şi eu pe Emily la şcoală. (Am sunat la serviciu şi le-am zis că trebuie să merg la medic: pe scara scuzelor, o sănătate şubredă e mai bună decât o fetiţă neajutorată.) Em e încântată să mă aibă acolo cu celelalte mămici: mă plimbă prin faţa prietenilor ei ca şi cum ar prezenta un cal, bătându-mă pe crupă şi subliniindu-mi calităţile.

— Mămica mea e aşa de frumoasă şi înaltă, nu-i aşa?

Speram să-mi strecor contribuţia la festinul internaţional fără să fiu văzută, dar drept în mijlocul holului şcolii se află masa cu ofrandele tradiţionale. Una dintre mame pare să fi adus o capră întreagă în sos curry. Mama lui Kirstie a făcut drob de miel din intestine adevărate. Dumnezeule. Ascund repede dulceaţa mea de căpşuni în spatele unei fortăreţe cu creneluri din pâine făcută cu lapte şi praf de copt.

— Salut, Kate! Ai început să lucrezi cu jumătate de normă? tună Alexandra Law, dezvăluind un tort diplomat de dimensiunea clădirii Albert Hall.

— Nu, mă tem că acolo unde lucrez eu nu se acceptă jumătate de normă. Sinceră să fiu, ei cred că norma întreagă înseamnă să tragi chiulul.

Celelalte mame râd, mai puţin Claire Dalton, partener la Sheridan şi Farquhar. Observ cum Claire încearcă să strecoare un bol cu jeleu verde pe altarul festinului internaţioal. Ţine jeleul nemişcat, ca să nu se vadă că nu e închegat.

12.46: Candy s-a hotărât să păstreze copilul. Refuză să vorbească despre asta, dar burtica ei îi face intenţiile din ce în ce mai evidente. Garderoba Stratton, întotdeauna cu cât mai mulată, cu atât mai bine, se chinuie acum să o încapă. Aşa că azi i-am adus o pungă cu haine de gravidă: una sau două chestii frumoase pe care să le poată purta la serviciu şi câţiva saci care-i vor fi de folos mai târziu. Îi dau punga fără să spun nimic în timp ce luăm prânzul la Pizza Navona. Scoate o rochie gri-maro închisă în faţă ca o cămaşă şi se uită la ea cu suspiciune.

— Hei, pachete de hârtie maro legate cu sfoară. Exact ce-mi place mie!

— Am crezut că o să-ţi fie de folos, atâta tot.

— Pentru ce?

— Pentru sarcina ta.

— Iisuse Hristoase, ce e asta?

Candy scoate o cămaşă de noapte albă cu broderie englezească şi o flutură ca pe un steag, spre amuzamentul grupului de bărbaţi de la masa vecină.

— Mă predau, mă predau, mă roagă ea.

— Uite, are şi deschizături pentru hrănit.

— De ce aş vrea să mănânc ceva îmbrăcată cu... O, Dumnezeule, te referi la ceva care o să se hrănească din mine. Ce scârbooos.

— Ei bine, acest lucru se practică intens de vreo sută cincizeci de mii de ani.

— Nu şi-n New Jersey. Kate?

— Da.

— Copilul. O să fie neajutorat?

Îi studiez faţa de aproape. Nu glumeşte.

— Nu, nu o să fie neajutorat. Îţi promit eu. Nu o să fie după ce împlineşte optsprezece ani, ar trebui să adaug, dar de dragul prietenei mele îmi ţin gura. Nu e încă pregătită.

15.19: Stare de urgenţă. A fost pierdut Roo. Paula mă sună şi-mi spune că ştie sigur că era în cărucior când l-a dus pe Ben la grupul de muzică Little Stars azi-dimineaţă şi e destul de sigură că Roo s-a întors cu el. Dar, când a vrut să-l culce pe Ben la prânz, nu au reuşit să-l găsească. Ben e distrus. A urlat şi a tot urlat în timp ce Paula căuta prin casă. A răscolit peste tot, dar cangurul e de negăsit. Îl aud pe Ben sughiţând de durere pe fundal.

Ce-a apucat-o să-l scoată pe Roo din casă, în primul rând? Nu-mi vine să cred că Paula a putut fi atât de proastă când ştie ce nenorocire ar urma dacă s-ar pierde. Spun cu voce tare ce gândesc şi în loc să-mi răspundă, Paula pare doar vinovată şi tristă.

— Crezi că putem găsi altul, Kate?

— Habar n-am cum se prezintă piaţa cangurilor la mâna a doua.

15.29: Sun la Woolworths, de unde îl aveam pe Roo. Vânzătoarea spune că-i pare rău, dar crede

că nu mai au canguri. Aş vrea să vorbesc cu şeful ei? Da.

Şeful ei îmi spune că nu se mai fac canguri.

— A existat o tendinţă serioasă de respingere a animalelor mai moi în favoarea creaturilor noi din plastic, doamnă Reddy. Poate v-ar interesa Domnul Cap de Cartof?

Nu, lucrez deja cu o duzină de astfel de creaturi.

15.51: Încerc la Harrods. Sigur au un Roo. Acolo găseşti orice, nu? O femeie de la raionul de jucării îmi spune că s-ar putea să aibă ceva, că se duce să verifice în camera alăturată dacă aştept puţin. Când se întoarce, îmi descrie ceva, dar nu e deloc ce-mi trebuie.

— Nu, nu vreau unul cu pui. E o urgenţă. Australian, da. Îmi trebuie unul de aproximativ douăzeci şi unu de centimetri pentru diseară.

— Kate, nu ştiam că te interesează.

Ridic privirea şi-l văd pe Rod Task privindu-mă libidinos. O, Doamne.

— Scuze, Rod, caut un cangur, atâta tot.

— Grozav. Credeam că n-o să mă-ntrebi niciodată.

Se aude un chicotit răutăcios dinspre Guy, care e la două birouri mai încolo. Când Rod dispare din raza auditivă, îi spun să înceapă să caute marsupiale de jucărie pe internet chiar atunci.

21.43: Îmi ia două ore şi patruzeci şi trei de minute să-mi conving fiul să adoarmă. Toate animalele de pluş surogat pe care i le ofer: miel, urs polar, dinozaur mov, fiecare dintre *Teletubbies* pe rând, sunt aruncate cu furie din pătuţ.

— Roo, se vaită el, Roo.

Ca să-l fac să se liniştească, îi dau periuţa mea de dinţi electrică şi ne aşezăm în fotoliul

albastru, cu el întins peste mine, ţinându-se strâns de cămaşa mea ca un pui de maimuţă. La baza fiecărei respiraţii a unui băieţel e o încuietoare lipicioasă, ca o portiţă minusculă deschisă în plămânii lui. Doamne, ajută-mă să găsesc un alt Roo.

Totul mergea bine în timpul vizitei Barbarei şi a lui Donald; suspect de bine, acum îmi dau seama. Pe cât a putut ea, Barbara m-a complimentat pentru bucătărie. „Sunt sigură că va fi foarte frumoasă când va fi gata“, mi-a spus. Dar eu am zâmbit graţios pe tot parcursul vizitei, chiar şi la ceai, cu copiii, când Barbara s-a întors spre Donald şi i-a spus: „Ce ciudat, Emily seamănă cu Richard când zâmbeşte şi cu Kate când se încruntă!“.

Urma să mâncăm mâncare italiană în seara aceea la cină. Spălasem şi uscasem o grămadă de cruşăţea, ardeii graşi roşii fuseseră copţi şi apoi curăţaţi cu aceeaşi grijă neprecupeţită cu care îmi rupeam coaja de la julituríle din genunchi în şcoala primară. În partea de sus a cuptorului se afla o pulpă de miel, iar în partea de jos stăteau foarte frumos cartofii presăraţi cu rozmarin din propria grădină. Reuşisem chiar să fac şi-o baie după ce culcasem copiii şi mă îmbrăcasem cu o bluză curată şi o fustă de catifea peste care purtam şorţul cu imprimeu, care nu se pătează, de la Liberty, primit cadou de Crăciun de la socri.

Da, mă gândeam, ce poate fi mai frumos decât să urmăreşti o scenă casnică înainte de cină; acesta e unul dintre rarele momente când viaţa se apropie de imaginile din reviste. Gospodina perfectă întreţinându-şi socrii, care o admiră în frumoasa şi eleganta ei casă. Barbara tocmai îmi ceruse reţeta pentru ardei când l-am văzut. Traversând podeaua de stejar, fundul gras şi catifelat al unui şobolan.

Cărţile de bune maniere sunt neobişnuit de sărace când vine vorba de şobolani care apar în timpul cinei. Cum reacţionezi:

a/ Râzi cu voioşie şi te prefaci că şobolanul este un animal de casă foarte iubit?
b/ Exclami : A, iată felul principal! Nigel Slater spune că rozătoarele sunt la modă. Se pare că e foarte gustos preparat după reţeta vietnameză?
c/ Îţi inviţi musafirii sus, le umpli încontinuu paharele cu băutură şi le pui un CD cu Burt Bacharach ca să nu se audă zgomotul de jos, unde soţul tău urmăreşte rozătorul cu umbrela Mary Poppins a fiicei tale?

Eu şi Richard am optat pentru varianta c.

Jos, şobolanul s-a baricadat în ţarcul de joacă, sperând probabil să treacă drept un animal de pluş. Nu cu mult înainte însă, făcuse tururi zglobii ale bucătăriei. Barbara a spus că, acum că se gândeşte, îşi aminteşte că a simţit ceva trecându-i peste picioare: trebuie să ia imediat o aspirină şi să se ducă să se întindă. Nimeni nu a mai avut chef de piersicile mele cu *amaretto* şi sos de zmeură. Brusc, am avut un presentiment foarte rău legat de grămăjoarele de stafide care tot apăreau pe podeaua bucătăriei.

— Nu te isteriza, mi-a zis Richard după ce a dat şobolanul pe uşă afară în grădină. Nu uita că lui îi e mai frică de tine decât ţie de el.

Nu mi se părea verosimil. Şobolanul a declanşat ceea ce nu pot numi decât „groaza de şobolani", acea întoarcere a stomacului pe dos de câte ori deschizi un dulap, neştiind dacă te vei vedea faţă-n faţă cu o altă faţă. În noaptea aceea, mustăţi şi lăbuţe au alergat prin visele mele.

Luni, 09.38: Am fost concediată de propria menajeră. Pe ce loc se situează oare chestia asta în analele umilinței domestice? Când am coborât de dimineață, le-am găsit pe Barbara și pe Juanita unite într-o atitudine acuzatoare. Soacra mea țâțâia foarte clar în timp ce menajera mea mima un șobolan alergând pe masă și arăta cu degetul spre anumite părți din bucătărie blocate de ziare și jucării.

— Nici nu mă mir, a spus Barbara.

Deși soacra mea nu vorbește spaniolă, a reușit să comunice cu Juanita în limbajul internațional feminin al dezaprobării.

— Omul care se ocupă de șobolani e pe drum, am anunțat eu ridicând vocea, ca să le avertizez că sunt acolo și ca să le opresc din a mai împărtăși alte exemple ale neglijenței mele.

La auzul numelui dăunătorului, Juanita a dat drumul unei exclamații de groază ca sunetul unei mitraliere.

— Dacă lași mâncarea afară, atrage dăunători, mi-a servit-o Barbara.

— Nu las mâncarea afară, am spus, dar ea era deja pe hol, unde Donald punea laolaltă bagajele.

El mi-a făcut un mic semn trist cu mâna.

După ce au plecat, Juanita mi-a zis că îi pare foarte rău, dar nu mai putea să suporte. Toate acestea comunicate prin gesturi ale mâinilor și suspine. Iată în sfârșit șansa mea de a sublinia faptul că unul dintre motivele pentru care casa era atât de murdară era că menajera mea nu reușise să o curețe în ultimii doi ani, acuzând o serie de afecțiuni la care eu am reacționat cu foarte multă înțelegere – poate și pentru că vin dintr-un mediu unde nu te aștepți ca cineva să curețe după tine și dintr-o rușine ascunsă legată de faptul că ești o femeie care nu-și poate ține

casa curată. („Kate este un geniu când e vorba de cifre“, a spus odată cumnata mea, „dar ar trebui să vedeți cum arată plintele din casa ei!“)

Vreți să știți dacă i-am spus atunci pe loc Juanitei ce gândeam? Nu tocmai. I-am dat toți banii pe care-i aveam în portofel, i-am promis să-i mai trimit prin poștă și i-am spus că o voi recomanda unor prieteni din Highgate care își căutau menajeră.

Să nu uit

Căutat OMUL DE LA DERATIZARE! Angajat menajeră nouă! Înlocuit Roo *OBLIGATORIU. Discutat și căzut de acord cu clienții asupra unei politici de vot prin împuternicire. Completat chestionar asupra prestației pe primul trimestru. Redactat proces-verbal ședință eu însămi (Lorraine e încă în* concediu *medical). Posibilitatea de a câștiga un client nou în urma prezentării finale pe care tocmai am făcut-*o *cu Momo distrusă de prestația dezastruoasă din iunie. Verificat prestația concurenței – poate la ei e și mai rău? Teleconferință cu biroul din Japonia, discutat despre acțiuni. Sandale pentru Emily – sau voi fi interogată de NSPCC*[1] *pentru cruzime împotriva picioarelor. Cereale Sugar Pufs, Panadol. Anulat ziua la salonul de frumusețe.*

---

1. *National Society for the Prevention of Cruelty to Children* – „Asociația Națională pentru Prevenirea Cruzimii față de Copii“ (engl.).

31

Criză de dădace

06.27: E încă foarte devreme, dar în grădină se simte că va fi o zi caniculară. Aerul e sticlos, prevestind căldura. Cât am fost plecată în State, nu a avut nimeni grijă de plante, așa că melcii mi-au aspirat hosta, iar panseluțele din ghivecele de ceramică s-au uscat de tot. Cum le atingi se transformă într-o cenușă mov. Am plantat special acel soi pentru că-mi place numele: se numește „bucuria sufletului". Într-o bună zi, când voi avea timp, voi face grădina frumoasă. O să cresc lobelii și camelii și un dafin și tufe de iasomie dulce și o să am ghivece cioplite din piatră din care se vor revărsa panseluțe.

Se aude un scheunat de la una dintre ferestrele de sus de tot ale casei. Ca și mine, copiilor le e greu să doarmă în nopțile astea calde. Ben s-a trezit în țipete pe la 5, când eu eram prinsă într-un vis groaznic. Până și visele sunt diferite vara: vise febrile care te fac să transpiri gânduri pe care le-ai prefera nedezgropate. În fine, când m-am dus în camera lui, lucea de transpirație, bietul de el, îmi aluneca printre mâini ca un pui de focă. L-am dus în baie, l-am uscat – nu știu

de ce, a început să-i fie frică de halatul lui cu Piglet – şi apoi l-am schimbat. Când i-am oferit un pahar cu apă, s-a înfuriat. „Măl", mi-a cerut el, „măl!"

De câte ori i-am zis Paulei că nu are voie suc? Îmi compun în minte reproşuri serioase pentru dădacă, dar Paula s-a plâns de „probleme femeieşti" în ultimul timp, deci ar putea să invoce oricând o boală oarecare, iar vacanţele sunt cea mai proastă perioadă pentru găsit înlocuitor. Fir-ar al dracu'"!

06.43: Îmi dau seama imediat din vocea Paulei că nu o să vină azi. Iar eu trebuie să prezidez Comitetul pentru Alocarea Activelor Globale pentru că Robin Cooper-Clark e plecat cu copiii, Emily şi Ben nu au şcoală sau creşă, dădaca nu vine. Excelent.

În mod tradiţional, o perioadă de plăcere şi relaxare, vacanţa de vară e partea cea mai groaznică a anului pentru o mamă cu serviciu. Vremea caldă şi zilele fără griji acţionează ca nişte reproşuri nesfârşite. Ieşiri la care ai vrea să participi şi tu, piscine gonflabile răcoroase în care ai vrea să intri cu picioarele goale, conuri cu îngheţată ale căror şiroaie de vanilie ţi-ai dori să le lingi.

Paula lasă să-i scape un oftat lung şi complicat. Spune că nu s-a simţit prea bine în ultima vreme şi mai e şi povestea cu şobolanul, desigur, care a supărat-o foarte tare. Dar nu a vrut să-mi fac eu griji pentru că „ştiu cât de ocupată eşti, Kate". Tactică clasică de dădacă: să te pocnească cu o grevă preventivă înainte ca tu să apuci să formulezi propria plângere mult mai puternică. Chiar în timp e mormăi „mmmm"-uri de compasiune, îmi răsfoiesc agenda cu numere de telefon din cap căutând pe cineva care ar putea avea grijă

de copii numai azi. (Richard e plecat să prezinte nişte planuri pentru o iurtă a meşteşugarilor din Sunderland.)

Primul gând: Angela Brunt, vecina mea şi şefa Lojei Şorţurilor din cartier. Încep să-i formez numărul, dar brusc îmi apare imaginea cu faţa de Ford Anglia a Angelei, cu farurile aprinse la maximum, când îşi dă seama că „zburătoarea la mare altitudine“ de peste drum iese la suprafaţă de sub fuselajul în flăcări al propriului egoism, cerând ajutor. Nu. Nu pot să-i ofer această satisfacţie. În schimb, o sun pe Alice, prietena mea producător de televiziune, şi o întreb dacă-i pot cerşi o favoare. Ar putea Jo, dădaca ei, să aibă grijă şi de Emily şi Ben? Nu i-aş cere asta, dar am o şedinţă importantă şi, oricum, să-ţi iei liber de la EMF e practic ilegal şi...

Alice mă întrerupe cu un sunet răguşit, de genul „ştiu cum e“. Spune că nu e nici o problemă atâta timp cât nu mă deranjează dacă Jo îi duce pe ai mei împreună cu băieţii ei la piscină. În momentul ăsta, nu mă deranjează nici dacă Ben şi Emily s-ar duce să facă o ascensiune în Borneo atât timp cât eu ajung în centru şi încep să mă pregătesc pentru întâlnire.

07.32: Sun la compania Pegas. Îmi răspunde Winston. De ce? E singurul şofer de la Pegas? Încep să mă întreb ce fel de escrocherie pune la cale.

Winston zice că vine într-un sfert de oră, eu zic că am nevoie de el în patru minute.

— Să văd ce pot face, îmi spune el calm.

Am brusc senzaţia că tot ce-mi doresc este să mă urc în poala unei persoane adulte care să mă aline şi să stau acolo... douăzeci şi cinci de ani cred că ar fi de-ajuns.

— Mami?
— Da, Em?
— Raiul e un loc frumos, nu-i așa?
— Da, raiul e un loc foarte frumos.
— Au McDonald's?
— Unde?
— În rai.
— O, Doamne, nu. Acum trebuie să-i împachetez aripioarele lui Ben.
— Ca să meargă în rai?
— Ce? Nu. Aripioarele pentru înotat. Mergeți la piscină. Îți mai amintești de Nat și Jacob, nu?
— De ce nu au McDonald's în rai, mami?
— De-aia. Habar n-am. Pentru că oamenii morți nu au nevoie de mâncare.
— De ce nu au oamenii morți nevoie de mâncare?
— Ben, nu. Nu, Benjamin. STAI JOS. Îți aduce mami sucul ime... Nu pe rochia mea.
— Mami, pot să-mi fac la anul ziua în rai?
— Emily, TACI, TE ROG, ACUM.

07.44: Pegas a tras la scară cu o altă caleașcă. Nissan-ul Primera e ascuns de un nor de praf emanat din interior, dar măcar când deschizi ușa nu-ți plouă cu rugină pe haine. Încarc copiii în spate, îl țin pe Ben fixat de genunchiul meu și cu mâna liberă sun de pe mobil la o agenție de dădace. O fată din Sloaney, care are o voce făcută să răzbată peste smârcuri populate de cerbi, îmi spune că și-ar dori să mă poată ajuta, dar e un moment foarte prost pentru dădacele temporare.
— E vacanța de vară, știți.
Da, știu.
Toate dădacele au fost luate cu mult timp înainte, are însă numărul unei fete noi în agendă. Din Croația. Optsprezece ani. Engleza nu e punctul ei forte, dar se străduiește. Îi plac copiii.

Ei, măcar e un început. Îmi scormonesc creierii ca să-mi amintesc de care parte s-a aflat Croaţia în masacrele din Balcani. Cred că ei au fost cei care au fost de partea naziştilor în război, dar acum s-au făcut băieţi buni sau era invers? Spun: E-n regulă, o s-o chem la interviu în seara asta. Cum o cheamă?

— Ratka.

Bineînţeles. Să nu uit să-l sun pe omul cu deratizarea. De ce nu a venit? Emily mă bate pe picior nerăbdătoare. A fost prinsă într-o conversaţie cu şoferul.

— Mami, Winston spune că lucrul cel mai frumos în rai este că, dacă ţi-e foame, poţi să te apleci puţin şi să muşti dintr-un nor. Ca din vata de zahăr. Îngerii o fac tot timpul.

Pare mult mai mulţumită de explicaţia asta decât de cea pe care i-am oferit-o eu.

Alice locuieşte într-o casă burgheză, lângă Queen's Park: a cumpărat-o înainte ca un apartament cu patru dormitoare şi terasă din zonă să coste mai mult decât statul Colorado. După ce se vede înăuntru, Emily o ia voioasă la picior să se joace cu Nat şi Jake, dar Ben aruncă o privire setului Brio necunoscut şi se lipeşte de piciorul meu ca un marinar care se leagă de catarg în mijlocul unei furtuni de gradul 10. Trebuie să o şterg de-aici repede, dar sunt nevoită să-mi petrec câteva minute în care să mă arăt umilă în faţa dădacei Jo. O văd deja fixând bebeluşul isteric şi întrebându-se în ce naiba s-a băgat. Sfârşesc prin a fi nevoită să-l dau jos de pe mine şi să fug din cameră, urmată de urlete.

Pe bancheta din spate a lui Pegas, încerc să citesc *Financial Times* ca să mă pun la punct pentru şedinţă, dar nu mă pot concentra. Scutur din cap cu putere ca să scap de amintirea plânsetelor

lui Ben. Îl văd pe Winston studiindu-mă în oglinda retrovizoare. Suntem la sensul giratoriu de la Old Street când îmi vorbește în sfârșit:

— Cu cât te plătesc, cucoană?

— Nu e treaba ta.

— Cincizeci? O sută?

— Depinde de primă. Dar anul acesta nu vom primi primă. După prestația din iunie, sunt norocoasă dacă nu mă dau afară.

Winston lovește cu ambele mâini volanul îmbrăcat în blană de oaie.

— Glumești, sper. Le oferi fiecare secundă din fiecare minut din fiecare zi pe care o ai. Ești sclava lor, fetițo.

— Nu prea am de ales, Winston. Sunt ceea ce se numește în limbaj tehnic susținătorul familiei.

— Aoleu.

Calcă frâna ca să evite o călugăriță pe trecerea de pietoni.

— Și ce părere are bărbatul tău despre asta? Genul ăsta de chestie de obicei îi face pe bărbați să simtă că stau prost la capitolul dotare.

— Vorbești serios când insinuezi că salariul meu i-ar micșora penisul soțului meu?

— Păi, asta ar putea fi o explicație pentru faptul că nimeni nu mai face copii în ziua de azi, nu crezi? Rata fertilității era în regulă până când femeile au început să meargă la serviciu.

— Eu cred că vei constata că asta s-a întâmplat din cauza estrogenului din apă.

— Eu cred că vei constata că asta s-a întâmplat din cauza estrogenului din birouri.

Chiar și de pe bancheta din spate, îmi dau seama că zâmbește cu gura până la urechi pentru că obrajii îi sunt atât de întinși, că i s-a încrețit pielea de lângă urechi.

— Ce naiba, Winston, suntem la sfârşitul secolului XX.

Dă din cap şi o pudră de praf de aur umple taxiul. Ca o zână, mi-a zis Emily când l-a văzut.

— Nu contează în ce secol suntem, se burzuluieşte el, ceasul din capul bărbaţilor este mereu fixat la aceeaşi oră: „ora păsăricilor".

— Am crezut că ne-am maturizat cu toţii şi am depăşit mentalitatea asta absurdă de om al cavernelor.

— Aici greşesc oamenii ca tine, cucoană. Femeile au depăşit-o, iar bărbaţii au fost de acord cu asta ca să facă femeile în continuare sex cu ei. Un bărbat se întreabă doar: ce melodie vrea ea să-i cânt acum? şi o cântă. Ia, încearcă una.

Winston îmi întinde o cutie de metal. Recunosc recipientul rotund de culoarea bronzului: bomboane de călătorie. Mie şi lui Julie ne plăceau perele glasate, cele care aveau gust de clopot, asta în cazul în care ai linge un clopot, dar mereu primeam tipul ăsta: dropsuri din zahăr de ovăz. Mama se jura că dropsurile din zahăr de ovăz ne fereau de rău de maşină. Aşa că pentru mine gustul dropsurilor din zahăr de ovăz e echivalentul gustului de rău de maşină: punga de hârtie cu conţinutul ei odios, plimbările pe marginea drumului, ştersul mâinilor de iarba uscată, maronie.

Am intrat de-a binelea în centrul financiar, cucerind canioane de sticlă deasupra cărora căldura atârnă ca o ceaţă liliachie. Deschid cutia de bomboane. Înăuntru sunt şase *joint*-uri rulate cu grijă. Îmi dreg vocea şi adopt tonul unei prezentatoare de la Radio 4:

— Politica firmei spune foarte clar că este strict interzis consumul de droguri ilegale în incinta clădirii Edwin Morgan Forster. Şi... aproape am

ajuns, aşa că ar trebui să ne grăbim. Ai un foc, Winston?

11.31 : Documentarea pentru şedinţă e oarecum îngreunată de faptul că literele din *Wall Street Journal* se tot mişcă. Pagina cu Profiturile de piaţă e toată numai linii negre contorsionate şi arată ca o încrengătură.

De-a dreptul jalnic. Mă simt la fel de ameţită ca o domnişoară bătrână care a dat pe gât un pahar mare cu sherry din rezerva parohiei. Maternitatea – sau abstinenţa adusă de maternitate – mi-a distrus capacitatea de a mă bucura de orice fel de droguri, mai puţin de duşca disperată de Calpol băută ocazional. Reuşesc să merg destul de bine până în sala de şedinţe, dar după ce intru, pereţii se tot îndepărtează formând reflexii infinite ca-ntr-un desen de Escher. De fiecare dată când mă ridic în picioare să schimb diapozitivul, trebuie să mă ţin de marginea mesei şi să-mi înclin capul puţin într-o parte pentru ca orizontul să devină stabil. Mă simt ca un poloboc uman.

Când deschid gura să mă adresez celor doisprezece administratori de fonduri din jurul mesei, vocea care se aude pare destul de sigură pe ea. Dar apoi îmi dau seama că am doar o idee vagă despre cine vorbeşte şi nici o idee despre ce va spune ea. E ca şi cum ai fi propriul ventriloc. Cu toate acestea, un sentiment profund de relaxare îmi permite să ignor părerile colegilor mei şi să fac alegerile de investiţii care vor constitui strategia întregii firme începând de mâine.

Obligaţiuni sau titluri de valoare? Nici o problemă. Marea Britanie sau Japonia? La naiba, numai un prost ar ezita.

Pe la jumătatea şedinţei, Andrew McManus – scoţian, rugbist idiot, cu umeri laţi cât o canapea Chesterfield – tuşeşte uşor şi plin de importanţă şi ne anunţă că speră ca toţi cei prezenţi să-l ierte, dar trebuie să plece mai devreme deoarece fiica lui, Catriona, participă la o gală de înot şi i-a promis că tati o să vină s-o vadă. Toată lumea din jurul mesei reacţionează ca şi cum asta ar fi cel mai firesc lucru din lume. Tipii mai tineri care cred că vor avea şi ei copii, dar numai când modelul Porsche Boxster va fi dotat cu un loc special pentru schimbatul scutecelor, sunt ca de piatră. Ceilalţi taţi se bucură într-un mod conspirativ, genul de suficienţă a proaspeţilor tătici. O văd pe Momo, care e prea tânără ca să înţeleagă, mimând din buze: *„Ce drăguuuţ"*. Chiar şi Celia Harmsworth îşi recompune trăsăturile de mamă vitregă în ceva ce seamănă cu un zâmbet şi spune:

— O, ce minunat, Andrew! Te implici atât de mult, de parcă McManus ar fi reuşit de unul singur să facă indicele Dow să crească cu 150 de puncte.

Observând că sunt singura colegă care nu s-a alăturat aprobării gânguritoare, Andrew dă din umeri neputincios şi spune:

— Ştii şi tu cum e, Kate.

Se vâră în sacou şi iese pe uşă.

Într-adevăr, ştiu cum este. Un bărbat anunţă că trebuie să plece de la birou ca să fie cu copilul lui pentru un scurt moment de recreere şi este ovaţionat ca model de tată iubitor şi plin de abnegaţie. O femeie anunţă că trebuie să plece de la birou ca să stea cu copilul bolnav şi e stigmatizată ca dezorganizată, iresponsabilă şi insuficient de devotată. Când taţii se expun în calitatea lor de taţi, e un semn de tărie; când o mamă se exprimă ca mamă, e un semn de

groaznică vulnerabilitate. Nu-i aşa că iubiţi egalitatea şanselor?

De la: Kate Reddy
Către: Debra Richardson
Tocmai am prezidat o şedinţă unde unul dintre colegii mei administratori ne-a anunţat că se duce să asiste la gala de înot a fiicei sale. A fost practic făcut cavaler pe loc pentru serviciile aduse meseriei de tată. Dacă aş încerca aşa ceva, Rod ar pune să fiu executată, iar capul meu picurând de sânge ar fi înfipt la intrarea de la Banca Angliei drept sperietoare pentru alte femei chiulangioaice.
E aşaaaaaa de nedrept. Ajung la concluzia că toate căcaturile despre femeia de carieră sunt o chestie de-o generaţie. Suntem dovada vie că nu funcţionează, nu-i aşa?
Dă-le dracu' de studii superioare. Cred că trebuie să ne trimitem fetele la un colegiu de *catering* unde să înveţe să facă aranjamente florale de pus pe masă şi delicioase cine pentru doi, iar apoi să se poată mărita cu un bărbat care va plăti pentru ca ele să stea acasă şi să-şi facă pedichiura.
URGENT: Te rog, reaminteşte-mi care sunt dezavantajele unei astfel de vieţi???

De la: Debra Richardson
Către: Kate Reddy
A fost odată ca niciodată, într-un tărâm îndepărtat,
O prinţesă frumoasă, independentă, sigură pe ea,
Care, în timp ce stătea meditând
La probleme ecologice
Pe malurile unui iaz nepoluat,
Pe o pajişte înverzită de lângă castel,
A dat peste un broscoi.
Broscoiul i-a sărit în poală zicându-i:

Dulce domniță, am fost cândva un prinț frumos,
Până când cineva a aruncat o vrajă maşteră asupra mea.
Dacă mă vei săruta o dată însă,
Va fi de-ajuns să mă transform la loc în prințul tânăr şi fercheş care sunt de fapt.
Şi apoi, iubita mea, ne putem căsători
Şi ne putem instala în al tău castel
Unde tu vei putea să-mi găteşti,
Să-mi speli hainele, să-mi porți urmaşii în pântece,
Şi pe veci să fii recunoscătoare şi fericită făcând acestea.
În acea seară, luând cina constând în piciorușe de broască făcute soté,
Prințesa râse în sinea ei şi se gândi:
Nu, mulțumesc, lua-te-ar dracu'.

Bărbații din ziua de azi nu pot decât să fie tați mai buni decât au fost tații lor. Simplul fapt că ştiu să schimbe un scutec sau că-şi dau seama în ce gaură trebuie să înfigi biberonul: aceste amănunte îi indică drept părinți mai capabili decât generațiile anterioare. În schimb, femeile nu pot decât să fie mame mai proaste decât mamele noastre şi asta îți lasă un gust amar pentru că muncim atât de mult şi suntem condamnate să eşuăm.

La Edwin Morgan Forster, birourile bărbaților care au copii sunt înțesate de fotografii ale odraslelor. Înainte de a ajunge la calculator şi la sugativă, trebuie să urmezi un parcurs complet marcat de portrete de familie: rame de piele, rame model crocodil, rame duble din inox cu balama de alamă, cuburi Perspex complicate. Un dinte lipsă ici, un gol la fotbal colo; excursia la schi din februarie când Sophie i-a înfăşurat tatei în jurul gâtului fularul ei roşu şi amândoi s-au

întors spre aparat cu zâmbete Kodak. Bărbații au voie să exhibe faptul că sunt tați. E un semn de tărie, un semn că își întrețin familia cum trebuie. Femeile din birourile EMF tind să nu-și expună pozele cu copiii lor: cu cât urcă pe scara ierarhică, cu atât mai puține fotografii au. Dacă un bărbat ține poze cu copiii pe birou, asta îi sporește umanitatea; în cazul unei femei, îi diminuează din umanitate. De ce? Pentru că de la el nu se așteaptă să stea acasă cu copiii, dar de la ea, da.

Aveam cândva o poză cu Emily și Ben pe birou. O făcuse Richard imediat după ce Ben învățase să stea în fund. Em stătea în spate, strângându-l pe Ben de mijloc cu mare mândrie. Era efervescent de parcă viața era o mare glumă și tocmai auzise poanta pentru prima dată. Am ținut fotografia pe birou câteva săptămâni, dar de fiecare dată când îi suprindeam cu coada ochiului pe copii uitându-se la mine, mă gândeam la același lucru: îi întreții, dar nu-i crești. Așa că acum țin poza în sertar.

Anul trecut, am fost la un seminar ținut de o directoare americancă la London Business School. Ne-a spus că avea de gând să-și pregătească fetele să devină gheișe: adevăratul viitor al femeilor era ca îngrijitoare și aducătoare de plăceri bărbaților. În încăpere s-au auzit râsete nervoase: glumea, nu-i așa? Era frumoasă și incredibil de inteligentă și nu cred că glumea.

Tot ce am știut a fost că nu-mi doream viața mamei mele: nu aveam nevoie de un model care să mă învețe că a fi dependentă de un om era abrutizant și poate chiar periculos. Dar își va dori Emily să aibă o viață ca a mea? Când se uită la mămica ei, pe cine vede? Dacă apucă s-o vadă pe mami. Ce se credea oare în anii '70, când se lupta pentru drepturile femeii, că înseamnă egalitatea șanselor: că femeile vor avea dreptul să-și

petreacă la fel de puţin timp cu copiii lor ca şi bărbaţii?

12.46: Chowzat! este cantina *hi-tech* înfiinţată de EMF la subsol anul trecut ca parte din încercarea de a arăta mai puţin ca o bancă şi mai mult ca un club de noapte. Cafeneaua se vrea *funky*, postindustrială, dar atmosfera obţinută e mai degrabă cea a unei cafenele din aeroport. Sunt încă uşor ameţită de la *joint*-ul lui Winston de azi-dimineaţă. Ce-o fi fost în capul meu? Când ieşeam din maşină, Winston m-a invitat cu el la un concert de duminică în două săptămâni. S-ar putea să nu fie exact genul meu de atmosferă, a spus el, muzica e destul de copleşitoare, dar crede că mi-ar prii. Pe când administratorul de fonduri mândru ca o fortăreaţă medievală îşi compunea răspunsul politicos, dar glacial, am deschis gura şi mi-a ieşit cuvântul „da". Aşadar, acum am cel mai probabil o întâlnire la o petrecere *rave* cu noul meu dealer de droguri. Ce dracu' o să-i zic lui Richard?

Pe măsură ce dispare efectul ierbii, simt şi greaţă, şi o foame îngrozitoare în acelaşi timp. Evaluez comparativ meritele brioşei uriaşe cu afine cu ale autohtonei ei surori mai de soi, brioşa cu lămâie şi susan. Le cumpăr pe amândouă. Îmi îndes în gură bucăţi din fiecare, alternativ, când ridic privirea şi văd nişte trăsături familiare de culoarea cărămizii aruncându-mi priviri întunecate.

— Iisuse, Katie. Sper că nu mănânci pentru doi. Am deja destule probleme la acest capitol cu Candy.

Rod Task.

— Ăhă, scuip eu lansând gloanţe de afine peste masă.

Rod îmi spune că are nevoie să mă duc miercuri la New York și să le fac o ofertă unor brokeri. Vrea să le dau „puţin TLC“[1]. Și-apoi îmi face în mod grotesc cu ochiul.

— Miercuri?

— Da. Adică mâine.

— De fapt, Rod, dădaca mea e în concediu medical și trebuie să găsesc o înlocuitoare care să...

Mi-o taie făcând o mișcare de karate cu mâna.

— Îmi spui că nu poţi să te duci, Kate? Dacă nu poţi tu, sunt sigur că se descurcă Guy.

— Mda. Ăhă. Sigur că pot, doar că...

— Excelent. Și poţi să arunci o privire și pe asta, scumpo? Mersi.

Studiez xeroxul în lift până la etajul 13. E un articol din *Investment Manager International* cu titlul: MONEDA EGALITĂŢII SEXELOR SE DEPRECIAZĂ, ÎN SFÂRȘIT!

Din ce în ce mai multe firme de management al investiţiilor se urcă din mers în trenul egalităţii sexelor din mers pe măsură ce își dau seama că o atitudine mai deschisă faţă de angajarea femeilor e o decizie benefică pentru afaceri. Herbert George și Berryman Lowell au câștigat de curând laude pentru eforturile lor în acest domeniu. Julia Salmon, vicepreședinte la Herbert George, spune: „Centrul financiar oferă șanse extraordinare pentru femei. Din ce în ce mai multe sunt promovate în fiecare an. Majoritatea firmelor și-au desemnat un coordonator pe probleme de diversitate.“

Cu toate acestea, multe instituţii se plâng că, deși oferă femeilor cariere extraordinare,

1. *Tender Loving Care* – „Atenţie tandră și iubitoare“ (engl.).

ideile preconcepute legate de orele de lucru cu efect antisocial şi cultura macho constituie încă factori de reţinere în cazul femeilor care candidează pentru aceste slujbe.
„Nu este uşor să dezumfli stereotipurile nepotismului practicat între «băieţi» asociate cu Square Mile", recunoaşte Celia Harmsworth, şefa departamentului Resurse Umane de la EMF.

Păi, ea chiar ar trebui să ştie asta. Să-i văd numele Celiei într-un articol despre egalitatea sexelor e ca şi cum l-aş vedea pe Heinrich Himmler lucrând ca ghid într-o sinagogă. *„Harmsworth a anunţat că EMF, cândva considerată una dintre firmele mai de modă veche din centru, a desemnat de curând un coordonator pe probleme de diversitate, Kate Reddy."*

CE?

„Reddy, în vârstă de treizeci şi cinci de ani, cel mai tânăr director de la EMF, a fost însărcinată să identifice obstacolele determinate de problemele de gen care apar în cultura de afaceri."

Observ că Rod a încercuit expresia „obstacole determinate de problemele de gen". Lângă ea a mâzgălit: „Ce dracu' e asta?"

De la: Kate Reddy
Către: Debra Richardson
salut salut de la prietena ta aproape psihopată. Crezi că depresia postnatală poate dura 18 luni după naştere? Şi dacă da, când o să scap de ea?
Ţi-am spus că avem ŞOBOLANI? Unul a traversat în fugă podeaua când socrii erau în vizită. AH, ŞI M-A ŞI CONCEDIAT MENAJERA. Am venit la serviciu, unde mă aşteptau 61 de e-mailuri, dădaca „bolnavă", singura

dădacă temporară disponibilă e rudă cu Slobodan Milosevic. Plus, sunt noul „Coordonator pe probleme de diversitate" de la EMF. Trebuie să iau măsuri urgente pentru a redresa dezechilibrul în materie de gen din firmă. Ai idee de unde aş putea cumpăra o armă automată?
Te rog, hai să ne întâlnim pentru prânzul ăla. Spune-mi ziua xxxx

De la: Debra Richardson
Către: Kate Reddy
Cred că depresia postnatală durează 18 ani şi apoi ne facem o histerectomie şi începem să ne uităm la episoade vechi din *Prietenii tăi* stând în scaune vechi de cauciuc roşu într-un azil de bătrâni cu porţile ferecate.
Nu-ţi face griji, şobolanii au devenit foarte la modă în clasa de mijloc. Nu se poate casă elegantă care să nu aibă aşa ceva. Felix a fost diagnosticat cu „deficit de atenţie". Cred că şi tatăl lui suferă de acelaşi lucru, dar să fie oare pentru că are o aventură??
Prea epuizată ca să-mi pese. Am citit în Good Housekeeping că jumătate din femeile care lucrează sunt îngrijorate că relaţia cu soţul e afectată de o groaznică „foame de timp". Ce face cealaltă jumătate: felaţii de 30 de secunde?
Ce se mai aude de superbul şi nepotrivitul Abelhammer? Îţi dai seama, sper, că, în calitate de cea mai veche prietenă a mea, singurul tău rol este să-mi furnizezi motive să te invidiez şi să nu fiu de acord cu tine.
Prânz marţea sau joia viitoare? xxxxx

18.35: Îi iau pe Emily şi Ben de la Alice. Se aruncă pe mine ca nişte creaturi înfometate. Jo, dădaca lui Alice, e incredibil de drăguţă şi-mi spune ce copii minunaţi am. Cât de atentă şi

plină de imaginaţie e Emily. Simt cum îmi creşte inima de mândrie, dar şi un ghimpe de ruşine în acelaşi timp pentru că îmi dau seama cât de des îi resimt ca pe o problemă de rezolvat şi nu ca pe ceva de care să mă bucur.

Trebuie să găsesc dădacă temporară în seara asta. Asta în caz că nu reuşesc să-l conving pe Richard să lucreze acasă sau dacă nu-şi revine Paula în mod miraculos. Am oroare când e vorba să cer favoruri pentru mine sau pentru copiii mei ; îmi aminteşte de când tata m-a împins spre o femeie într-o staţie de autobuz în Leeds odată, de Crăciun, şi mi-a zis să-i cer cinci lire să ajungem acasă pentru că am rămas fără benzină. Nici nu aveam maşină. Dar doamna a fost atât de drăguţă. Mi-a dat şi banii, şi o pungă de bomboane Jelly Tots pentru mine. Dulciurile mi se lipeau de interiorul obrajilor fierbinţi ca nişte ulceraţii.

Jo îmi spune că Ben a stat lipit de ea toată ziua şi, din câte crede ea, are o urticarie pe piept. A făcut deja vărsat de vânt? Nu, nu a făcut. Dar nu poate să-l facă acum. Am avion la ora 08.30 spre New York.

22.43: Nu-mi vine să cred. Stau pe platforma scărilor din faţa băii într-un prosop minuscul şi strig după Richard.

— Nu e apă caldă.

— Ce?

Stă la jumătatea scărilor, cum urci din hol, cu faţa în întuneric.

— Au oprit-o azi când a venit omul cu deratizarea să verifice ţevile. Trebuie să fi atins comutatorul.

— Trebuie să fac baie.

— Draga mea, fii rezonabilă. Vocea îi e uscată de extenuare. Îi dau drumul acum şi o să fie fierbinte în douăzeci de minute.

— Acum. *Trebuie să fac baie acum.*

— Kate...

Se oprește, pare că vrea să spună ceva. Dar își strânge doar buzele și se uită fix la mine, dând din cap.

— Ce? Ce e? mă răstesc eu.

— Kate. Nu putem... continua așa.

— Păi. Să știi că nu putem. Nu am apă caldă. Am șobolani. Am o casă mizerabilă și nimeni care s-o curețe. Ar fi trebuit să dorm de-acum o oră și mi-aș dori foarte, foarte mult să am apă caldă, Richard. Lucrez toate orele date de la Dumnezeu și trăiesc în condiții de mizerie medievală. Cer prea mult dacă vreau să fac O BAIE?

Rich întinde un braț spre mine, dar îl resping. Lacrimile mele sunt îngrijorător de fierbinți – temperatura apei în care nu mă voi spăla. Trebuie să încerc să mă calmez. Soțul meu pare foarte agitat. De ce nu s-a bărbierit?

Chiar în momentul ăsta, se aude o voce de sus, de deasupra noastră, tânguindu-se: „Roo, Roo“.

32

M-am întors prea devreme

01.05: V-ați gândit vreodată cât timp se pierde adormind? La prima vedere, pare destul de rapid, dar de fapt nu adormi pur și simplu, nu-i așa? Descopăr că trebuie să mă furișez către somn și să cer permisiunea să intru, asemenea cuiva care stă la coadă în fața unui club și încearcă să prindă privirea unuia dintre cei de la ușă care se uită însă tot timpul în altă direcție. Șapte minute de aranjat perna, lupta obligatorie cu plapuma (lui Richard îi place să-și țină un picior afară, îndoit, lucru care fixează plapuma ca pe un covor și mă lasă pe mine dezvelită). Iau un somnifer din plante în speranța închiderii instantanee a sistemului.

03.01: Nu pot să dorm de teamă că somniferul e atât de puternic, că nu o să mă trezesc când sună ceasul și o să pierd avionul. Aprind veioza de pe noptieră și citesc ziarul. Lângă mine, Rich mârâie și se întoarce pe partea cealaltă. Paginile de știri externe dau detalii despre directoarea generală americancă ce s-a întors la serviciu patru zile după ce a născut gemeni. A prezidat o ședință prin telefon de pe patul de spital.

O cheamă Elizabeth Quick. Nu, serios. Soră cu Hannah Haste[1] şi Isabel Imperative, probabil. „Liz Quick a devenit un fel de femeie de afiş pentru mamele cu serviciu“, scrie în articol, „dar părerile contrare spun că maternitatea o va distrage de la muncă“.

Simt cum mi se încreţeşte pielea pe tot corpul. Oare oamenii ca doamna Quick au idee că efortul lor vitejesc de a se comporta ca şi cum nimic nu s-ar fi schimbat poate fi folosit împotriva altor femei?

Dumnezeu mi-e martor, eu n-ar trebui să vorbesc. M-am întors la serviciu prea devreme după ce am avut-o pe Emily. N-am ştiut. Cum poţi să ştii? Că această viaţă nouă ni se va părea la fel de ciudată şi nouă ca şi lor. Mama şi bebeluşul: amândoi sunt nou-născuţi. Înainte de copii (viaţa mea e împărţită în „înainte de copii“ şi „după copii“), când mai aveam timp să mă duc la National Gallery duminica după-amiaza, îmi plăcea să mă aşez în faţa acelei madonne a lui Bellini, cea care se află în prim-planul unei ferme, sub soarele arzător, uitându-se în jos la minunatul copil pe care-l ţine în poală. Mereu am crezut că privirea ei exprimă seninătate. Acum, nu mai văd decât epuizare şi o uşoară mirare. „Iisuse, ce-am făcut?“ îl întreabă Maria pe Fiul Domnului. Dar el doarme, cu burtica plină cu lapte, cu un braţ grăsun aruncat neglijent peste rochia albastră a mamei sale.

Am fost prima femeie din departamentul de investiţii al EMF care a rămas gravidă. Când eram în luna a şasea, James Entwhistle, predecesorul lui Rod Task, m-a chemat în biroul lui şi mi-a zis că nu-mi poate garanta că postul meu va mai fi disponibil şi după ce mă întorc din concediul de

1. *Quick* – „repede“ şi *haste* – „grabă“ (engl.).

maternitate. „Ştii cât de repede se schimbă lucrurile când e vorba de clienţi, Kate. Nu e nimic personal."

Manieratul şi eruditul James. Bănuiesc că aş fi putut să-i citez din legislaţie, dar nu urăsc nimic mai mult decât să li se reamintească de politica pentru protejarea familiei. (Politica pentru protejarea familiei de la EMF există numai ca să poată spune că au aşa ceva, nu pentru ca oamenii care au familie să o poată invoca. Nici un bărbat nu ar folosi-o, oricum, la fel cum nici o femeie care vrea să fie luată în serios nu o poate face.) „Bineînţeles, bebeluşul nu va produce nici o schimbare, James", m-am auzit spunând, iar el a notat ceva în carnet cu stiloul lui Cartier de aur. „Devotament?" a scris el şi a subliniat cu două linii.

Voi dori să mai reduc din numărul de clienţi străini pe care-i aveam? Desigur că nu.

Nu am ştiut.

În luna a opta, am fost la specialistul de la University College Hospital. O programare de rutină. Nu fusesem la ultima. (Geneva, conferinţă, ceaţă.) Specialistul şi-a împreunat mâinile ca un cardinal şi mi-a spus că-mi dă concediu medical, deoarece mă aflam sub prea mare presiune în timpul săptămânilor cruciale pentru dezvoltarea creierului fătului. Am spus că nici nu se pune problema: îmi planificasem să lucrez până la data când trebuia să nasc, ca să am apoi mai mult timp liber, să stau cu copilul acasă.

— Nu pentru dumneavoastră sunt îngrijorat, doamnă Shattock, mi-a spus el pe un ton calm, sunt îngrijorat pentru copilul pe care-l purtaţi şi pentru răul pe care i-l puteţi provoca.

Plângeam aşa de tare când am ieşit în Gower Street, că aproape m-a călcat un camion care transporta lapte.

Aşa că am luat-o încet. Am luat-o mai încet. Teoretic, nu mai aveam voie să zbor cu avionul după luna a şaptea, dar o rochie gri-maro închisă în faţă ca o cămaşă m-a ajutat să zbor pe tot parcursul lunii a opta. Umflătura era atât de mare spre final, că trebuia să fac o întoarcere de 180 de grade ca să ies din lift. Se făceau glume în timpul şedinţelor despre faptul că va trebui să întărim podelele ca să ţină greutatea lui Kate, iar eu râdeam mai tare decât toţi. De fiecare dată când treceam pe lângă biroul de tranzacţii, Chris Bunce fluiera „Marşul elefanţilor" din *Cartea junglei*: „Hap doi, trei, patru, Continuaţi, doi, trei, patru!". Nenorocitul.

Într-o după-amiază, stând în faţa calculatorului, cu burta atât de încordată, că aveam impresia că-mi mişună mii de furnici pe piele, am avut câteva Braxton Hicks, acele contracţii obişnuite care seamănă cu exclamaţiile unui colonel în rezervă din Nether Wallop. Până la urmă, ajunsesem să-l visez pe colonelul Hicks sărindu-mi în ajutor. Îmi ducea servieta şi, cât aşteptam în staţia de autobuz de pe City Road aproape îngenuncheată de oboseală, el îmi întindea mâna, spunându-mi: „Vă rog să urcaţi, doamnă".

M-am înscris şi la cursuri prenatale, dar nu am prins niciodată începutul, de la ora 19.30. Am sfârşit prin a mă duce într-un weekend de maternitate, în Stoke Newington, organizat de Beth: biscuiţi de ovăz, sunetele balenelor, un pelvis făcut dintr-un umeraş şi un bebeluş dintr-o minge de tenis băgată într-un ciorap. Beth ne-a poftit pe toate să purtăm o discuţie cu vaginele noastre. Eu i-am zis că nu mai vorbesc cu al meu şi ea a crezut că glumesc. A izbucnit în râs ca un elan căzut într-o fântână.

Richard a urât cursul. Nu-i venea să creadă că era obligat să-şi dea jos pantofii, dar i-a plăcut partea cu cronometrul. Ai fi putut jura că urma să se ocupe de asta la Grand Prix-ul din Monaco.

— După cum te ştiu, Kate, a spus el, o să ai cele mai rapide contracţii din istoria omenirii.

Beth ne-a zis că dacă respirăm gâfâit, cum ne-a învăţat ea, vom reuşi să controlăm durerea. Aşa că am luat-o în serios şi m-am antrenat. M-am antrenat încontinuu: la coadă la supermarket, în cadă, înainte de culcare. Nu am ştiut.

Mi s-a rupt apa în liftul de la Banca Angliei, împroşcând pantofii impecabili ai unui analist japonez în tranzacţii la termen, care s-a scuzat îndelung. Am contramandat prânzul cu un client de pe mobil şi am luat un taxi până la spital. Mi-au oferit injecţia epidurală, dar am refuzat. Eram nenorocita care pusese în pericol dezvoltarea creierului bebeluşului ei: refuzând medicamentul, voiam să arăt cât de rău îmi părea, să-i arăt bebeluşului că mama lui va suporta acest lucru pentru el. Şi-apoi a urmat un ocean de durere în care m-am scufundat încă o dată şi încă o dată, la nesfârşit. Apa era la fel de tare ca lemnul. Te pălea ca un val lovind o punte şi de fiecare dată când îţi reveneai te pălea din nou.

După douăzeci şi cinci de ore de travaliu, Rich a oprit cronometrul şi i-a cerut moaşei să aducă un specialist. Acum. În sala de operaţii, în timp ce-mi făceau o cezariană de urgenţă, l-am auzit pe chirurg spunând: „Nu ai de ce să te temi, o să te simţi de parcă ţi-aş spăla burtica pe interior". Nu a fost aşa. Am simţit ca şi cum bebeluşul era un stejar pe care-l scoteau trăgându-l de rădăcini din pământul clisos de noiembrie. Au tras şi au smuls şi iar au tras. Într-un final, unul dintre stagiari s-a urcat pe masa de operaţii, m-a

încălecat și a scos-o de călcâie. A ținut-o în aer ca pe un pește proaspăt prins, o creatură a mării, o sirenă acoperită de sânge. O fetiță.

În următoarele zile am tot primit buchete de flori, dar cel mai mare a fost de la Edwin Morgan Forster. Era un aranjament baroc care poate fi comandat numai pentru comemorări ale războiului sau din bugetul de protocol al unei firme din centrul financiar londonez. Ciulini priapici, de un metru jumătate, și crini uriași care umpleau aerul cu mirosul lor pipărat, făcându-mi bebelușul să strănute. De buchet era atașat un bilet scris de o florăreasă care nu știa să scrie: „Unul s-a dus, ești liberă să pleci“[1].

Dumnezeule, cât uram florile alea, felul în care consumau tot aerul, al meu și al ei. I le-am dat moașei, care le-a aburcat pe umăr și le-a luat acasă, în Harlesden, pe scuter.

După treizeci și șase de ore, moașa de noapte, irlandeză, mai blândă, mai muzicală decât perechea ei de zi, m-a întrebat dacă poate lua bebelușul ca să mă odihnesc și eu puțin. Când am protestat, mi-a zis: „Katharine, să fii o mamă bună înseamnă și să ai destulă energie ca să faci față acestui rol“. Și mi-a luat fetița, care își închidea și deschidea mânuțele ca niște frunze de palmier în acvariul ei micuț de plexiglas.

Cu capul înainte, am plonjat în puțul de mină al epuizării fizice. S-ar putea să fi fost câteva ore mai târziu – parcă trecuseră numai câteva secunde – când am auzit-o plângând. Până în acel moment, nu știusem că pot recunoaște plânsetul bebelușului meu, dar, când l-am auzit, am știut

1. *One down, free to go*; ar fi trebuit să fie, de fapt, *One down, three to go* care înseamnă: „Unul s-a dus, îți mai rămân trei“.

că întotdeauna îl voi cunoaşte, că-l voi putea recunoaşte din mulţimea de plânsete de pe lumea asta. De undeva de pe un coridor cafeniu, ea mă chema. Înfăşurându-mi cateterul pe o mână şi cu cealaltă mână ţinându-mi cusăturile, am pornit-o bâjbâind către ea, condusă de sonarul acela care-mi fusese oferit gratuit odată cu calitatea de mamă. Până am ajuns eu în sala nou-născuţilor, se oprise din ţipat şi se uita fix, entuziasmată, la o un abajur de hârtie de pe tavan. Nu mai simţisem niciodată o asemenea combinaţie de fericire şi teamă: mi-era imposibil să-mi dau seama unde se oprea durerea şi unde începea dragostea.

— Va trebui să-i pui un nume, m-a certat moaşa zîmbind. Nu putem să-i spunem „bebeluşul" la nesfârşit. Nu e bine.

Mă gândisem la Genevieve, dar părea mult prea mare pentru viitorul proprietar.

— Pe bunica mea a chemat-o Emily, mă făcea mereu să mă simt în siguranţă.

— O, Emily e un nume foarte frumos. Să vedem dacă merge.

Aşa că am încercat, iar ea şi-a întors capul auzind numele şi aşa a rămas.

Trei săptămâni mai târziu, James Entwhistle m-a sunat şi mi-a oferit un post în departamentul de strategie. Un post de nimic care nu ducea nicăieri. Am acceptat recunoscătoare şi am închis telefonul. Urma să-l omor mai târziu. Mai târziu, urma să-i omor pe toţi. Acum trebuia însă să-mi îmbăiez fiica.

La nouă săptămâni după cezariană, m-am întors la birou. În prima dimineaţă eram atât de deconectată încât am format un număr şi am cerut cu Kate Reddy. Un bărbat mi-a răspuns că nu crede că Kate s-a întors la serviciu. Şi avea dreptate. Nici eu nu cred că s-a întors nici după

un an, iar vechea Kate, cea dinainte de copii, nu s-a mai întors niciodată. Dar s-a prefăcut foarte bine că s-ar fi întors și poate numai o mamă și-ar fi dat seama de înșelăciune.

Încă o mai alăptam – în pauza de prânz luam taxiul până acasă ca s-o hrănesc. Dar cinci zile mai târziu, mi-au spus că trebuie să mă duc la Milano. În weekendul acela, am încercat s-o conving pe Emily să accepte biberonul. Am amenințat și am rugat și în final am plătit o femeie de la Fulham cu o sută de lire ca să vină și s-o înțarce pe fiica mea. Mi-o amintesc încă țipând, cu plămânii carne vie din cauza furiei, iar Richard stând afară în grădină și fumând.

— O să accepte biberonul când o să i se facă foame rău, mi-a explicat femeia și, da, ar prefera banii în mână.

Uneori cred că Emily nu m-a iertat niciodată.

În drum spre aeroport, am auzit la radioul din taxi melodia aceea a lui Stevie Wonder : „Nu-i așa că e minunată...". Cea în care se aude un bebeluș plângând la începutul cântecului. Brusc, bluza mi s-a udat fleașcă de lapte.

Nu am știut.

33
Biletul

Hotelul Sherbourne, New York, 23.59 : De necrezut. Avionul a ajuns la timp şi am luat un taxi până la hotelul Herriot de lângă Wall Street. Ideea era să îngraş porcul în ajun pentru prezentarea de mâine şi apoi să mă odihnesc bine peste noapte înainte de a traversa strada până la Wall Street Center. Trebuia să-mi dau seama. Recepţionerul – îngrozitor de tânăr, încercând să pară ceva mai autoritar într-o vestă de flanelă cu carouri, ieftină şi lucioasă – nu avea curaj să mă privească în ochi. Într-un final, mi-a zis :

— Mă tem că avem o problemă, doamnă Reddy.

O conferinţă. Suprarezervări.

— Vă oferim cu mare plăcere cazare gratuită la hotelul Sherbourne, semicentral, poziţie excelentă vizavi de Muzeul nostru de Artă Modernă, renumit în întreaga lume.

— Sună încântător, dar sunt aici în interes de afaceri, nu ca să mă uit la tablouri de la începuturile cubismului până mă ia durerea de cap.

Până la urmă am ţipat la el, desigur. Absolut inacceptabil, sunt o clientă fidelă, bla bla bla... Îl vedeam cum aruncă priviri disperate în căutarea

unui şef care să-l salveze de englezoaica aia nebună. De parcă aş fi fost eu nebună, şi eu nu sunt nebună, nu-i aşa? Oamenii de genul ăsta ne fac să înnebunim din cauza ineficienţei lor, îmi irosesc mie timpul preţios.

Directorul a fost incredibil de umil, şi-a cerut scuze tot timpul, dar nu putea să facă absolut nimic. Astfel, până când am ajuns eu la celălalt hotel, se făcuse aproape miezul nopţii. L-am sunat pe Richard, care avea pregătită o listă de întrebări. Slavă Domnului, Paula s-a făcut bine, aşa că nu mai avem nevoie de o dădacă temporară. Mâine e prima zi de şcoală a lui Emily.

Am pregătit etichetele cu numele ei?

Da.

I-am cumpărat adidaşi noi pentru sport?

Da. (În geanta ei pentru sport bleumarin, în cuier, sub scări.)

Unde sunt cărţile pe care le-a avut de citit?

(Clasorul roşu cu cărţi de dus la bibliotecă, rândul al treilea din bibliotecă.)

I-am cumpărat geacă nouă, cea veche îi ajunge până în talie? (Nu încă, va trebui să se descurce cu haina de ploaie Gap până mă întorc eu.)

Apoi i-am dictat conţinutul cutiei cu mâncare pentru prânz: pâine *pitta*, ton şi porumb, fără brânză, s-a hotărât că urăşte brânza, i-am zis să nu uite de cecul pentru lecţiile de balet, suma e trecută în agendă. Şi trebuie să-i dea Paulei bani să-i cumpere nişte pantaloni noi lui Ben, care a avut un puseu de creştere. Richard îmi spune că Em a fost supărată când a culcat-o: i-a spus că voia s-o ducă mami mâine la şcoală pentru că are o profesoară nouă.

De ce simte nevoia să-mi împărtăşească asta când nu pot să fac absolut nimic? Îmi spune că a avut o zi foarte grea.

— E, nu mai spune, îi răspund eu şi-i închid telefonul.

Nu mai am timp să-mi revăd notiţele pentru prezentare, aşa că va trebui să improvizez. Ziua de mâine se profilează ca un coşmar absolut.

De la: Debra Richardson
Către: Kate Reddy
Tocmai am primit mailul tău în care contramandezi prânzul. DIN NOU. De primele 49 de ori a fost amuzant. Îmi dau seama acum că ai slujba cea mai dezgustător de solicitantă de pe planetă, dar dacă nu ne facem timp pentru prietenie, atunci ce ne mai rămâne? Următoarea noastră întâlnire va fi după ce murim? Ce zici de viaţa de dincolo, Kate? Îţi convine?

O, la dracu'. Nu am timp să răspund.

Miercuri, 08.33: Stau în faţa hotelului de cel puţin un sfert de oră. E imposibil să găsesc un taxi, iar drumul până-n centru va dura cel puţin douăzeci şi cinci de minute. O să întârzii. Cu toate acestea, simţurile mele o iau razna la gândul că-l voi vedea pe Jack în seara asta. Nu l-am mai văzut de luni de zile şi mi-e greu să-i reconstitui chipul: Când mă gândesc la el, nu văd decât un zâmbet larg şi resimt o stare generală de bunăstare şi fericire.

E o dimineaţă minunată, una dintre acele zile newyorkeze strălucitoare care te fac să te doară sufletul. Ploaia ireală de azi-noapte dă peisajului o claritate extraordinară, ca şters cu ştergătoarele de parbriz. Apropiindu-ne de începutul lui Fifth Avenue, văd clădirile cartierului financiar tremurând sub strălucirea vagă şi apoasă, rezultat al jocului umezelii, luminii şi sticlei.

08.59: Firma Brokers Dickinson Bishop se află la etajul 21. Stomacul meu face un flic-flac *à la* Olga Korbut în liftul care urcă. Gerry, un tip radios cu o față lată de irlandez și perciuni roșcați stufoși, mă întâmpină pe casa scărilor. Îi spun că am nevoie de patruzeci și cinci de minute și de o sală unde să pun diapozitive.

— Îmi pare rău, doamnă, aveți doar cinci minute. E mare nebunie înăuntru.

Împinge o ușă masivă de lemn, lăsând să iasă gălăgia unei zile obișnuite la Colosseum, plus telefoane care sună. Bărbați urlând în receptoare, luptându-se să se facă auziți sau strigând instrucțiuni din celălalt capăt al încăperii. Exact când mă întreb dacă n-ar fi mai bine s-o iau la sănătoasa, se aude un mesaj prin difuzoare: „OK, ascultați aici, băieți, în două minute doamna Kate Reddy din Londra, Anglia, vă va vorbi despre investițiile internaționale".

Se adună vreo șaptezeci de brokeri, newyorkezi cu gâturi groase în cămășile acelea groaznice cu gulere albe și dungulițe subțiri. Se sprijină de birouri, cu brațele încrucișate, cu picioarele depărtate. Poziția tipică pentru acest gen de bărbat. Unii își continuă tranzacțiile, dar își descoperă jumătate de ureche de sub căști ca să mă asculte. Nu am nici o șansă să mă fac văzută sau auzită de aici, de jos, așa că iau într-o fracțiune de secundă hotărârea de a mă urca pe un birou și să-mi vând de-acolo marfa.

— Bună dimineața, domnilor, am venit aici ca să vă spun de ce TREBUIE SĂ-MI CUMPĂRAȚI FONDURILE!

Încurajări, fluierături. Nu voi fi niciodată mai aproape de condiția de dansatoare la bară, bănuiesc.

— Hei, doamna, ți-a mai zis cineva că semeni cu prințesa Di?

— Acţiunile tale sunt la fel de frumoase ca picioarele?

Ce mă uimeşte la aceşti „stăpâni ai universului" este că sunt nişte băieţei incurabili. Acum cincizeci de ani, ar fi debarcat pe plajele din Normandia, iar acum iată-i strânşi în jurul meu ca şi cum aş fi comandantul lor de companie.

Le livrez discursul meu despre Bani, felul în care banii nu dorm când eu dorm, cum circulă în jurul lumii, puterea lor uimitoare.

Apoi mă asaltează cu întrebări.

— Ce credeţi despre Rusia, doamnă? Sunt banii ruseşti o fundătură?

— Aţi văzut vreun euro?

A mers bine. Incredibil de bine. În faţa liftului, Gerry îmi spune cu zâmbetul pe buze că băieţii se aprind aşa numai la un meci al celor de la Knicks. Deşi ar trebui să mă întorc imediat la hotel şi să-mi verific e-mailurile, mai merg pe jos o bucată pe Wall Street. Mă simt încărcată, conectată la sursa de electricitate. La colţul lui Third cu Broadway, chem un taxi şi-i spun să mă ducă în nordul oraşului, la Barney's, pentru nişte cumpărături posttraumatice.

Magazinul are un efect consolator instantaneu. Iau liftul cel mic până la ultimul etaj, unde văd o rochie de seară. Nu am nevoie de o rochie de seară. O probez. Neagră şi vaporoasă, cu câte un şnur fragil de ştrasuri în părţi, care coboară în V sub sâni, e genul de rochie în care se dansa cândva charleston. Se potriveşte aproape perfect cu silueta mea, doar viaţa pe care o asemenea rochie o presupune îmi lipseşte. Viaţa mea nu are măsura potrivită; nu e loc în ea pentru o rochie atât de frumoasă. Dar nu face asta parte din farmec? Să-ţi cumperi o rochie sperând că viaţa care se asortează cu ea va veni şi ea curând

ca un accesoriu obligatoriu? Când îmi întinde fata de la casă bonul ca să-l semnez, nici măcar nu verific suma.

3.00: Camera de hotel e ca alte sute de camere în care am stat. Tapetul e bej cu model în relief bej; draperiile contrastează violent, arătând ca o explozie într-un strat de flori. Verific dacă barul conţine ciocolată pentru cazuri de urgenţă şi apoi mă uit în sertarul de la noptieră: o Biblie Gideon şi, o notă ceva mai modernă, o colecţie cu maxime din Marile Religii ale Lumii.

Îmi verific ceasul. Dacă sun acum acasă, ar trebui să fie cam ora de culcare a copiilor. Mă aştept să aud vocea lui Richard, dar e Paula la celălalt capăt. Îmi spune că Rich a rugat-o să stea la noi câteva nopţi până mă întorc eu şi că mi-a lăsat un bilet făcând-o să-i promită că mi-l va da personal.

O rog pe Paula să deschidă biletul şi să mi-l citească. La ora asta? Pe unde dracu' umblă Richard? Mă gândesc la toate lucrurile utile pe care le-ar putea face soţul meu cât nu sunt eu acolo, când dădaca noastră începe să-i citească cuvintele cu voce tare.

— „Am tot încercat de ceva timp să-ţi vorbesc, dar mi-e din ce în ce mai greu să-ţi captez atenţia".

— Bine, bine, dar spune când se întoarce.

— „Kate, mă auzi, mă asculţi?"

— Sigur că te aud, Paula.

— Nu, asta spune Richard. În bilet. Spune: „Kate, mă auzi, mă asculţi?"

— A, bine, scuze. Continuă.

— „Îmi pare rău, draga mea, că am ajuns în acest groaznic imp..."

— Imp ce?

— ...ase.

Ah, Doamne.

— Cum se scrie?

Paula rostește fiecare literă cu atenție:

— I.M.P.A.S.S.E.

— Ah, *impasse*. Înțeleg. E în franceză. Așa, în fine, ce mai zice?

Paula pare se ezite.

— Kate, nu sunt sigură că ar trebui să o fac.

— Nu, te rog, continuă. Trebuie să aflu care îi sunt planurile.

— Spune: „Dacă ai nevoie să dai de mine, voi sta la David și Maria pentru câteva nopți, până îmi găsesc o locuință". Spune: „Nu-ți face griji, mă voi duce în continuare s-o iau pe Emily de la școală".

Deci chiar se întâmplă. În viața reală. Lucruri pe care le-ai văzut doar în dramele ieftine de la televizor și pe care ai refuzat să le crezi pentru că erau neverosimile. Numai că de data asta nu ai cum să le refuzi. Și poate că nici nu ai cum să le repari. Acum, lumea e cam cum ar trebui ea să fie, plină de pietre și poate puțin aridă, dar totuși e lumea așa cum o știi; acum, ai senzația că îți fuge pământul de sub picioare. Soțul meu, Richard cel rațional, Richard cel serios, Richard-stânca, m-a părăsit. Rich, care în scrisoarea pe care mi-a dat-o cu o zi înainte de nuntă mi-a scris: „Eu sunt Întotdeauna, iar tu ești Reddy[1] – închin pentru o viață lungă", a plecat. Iar eu am fost atât de neatentă, că a trebuit să aflu de la dădacă.

În timpul acestei pauze lungi, Paula respiră din ce în ce mai greu; se simte prin fir un șuierat de neliniște.

1. Joc de cuvinte bazat pe omofonia dintre numele de familie al personajului (Kate *Reddy*) și adverbul *ready*, care înseamnă „pregătit, gata" (engl.).

— Kate, întreabă ea, eşti în regulă?

— Da, sunt bine. Paula, poţi să dormi în camera de oaspeţi sau în patul nostru – în timp ce rostesc cuvintele, îmi vine-n cap că s-ar putea să fie doar patul meu, nu al nostru – cearşafurile sunt curate. Ştiu că-ţi cer foarte mult, Paula, dar dacă ai putea să ai tu grijă de tot până mă-ntorc... Şi spune-le, te rog, lui Emily şi Ben că mami se întoarce mâine cât de repede poate.

Paula nu răspunde imediat şi mă gândesc că dacă mă lasă baltă acum nu ştiu ce-o să mă fac.

— E în regulă, Paula?

— Ah, scuză-mă, Kate, tocmai am văzut că e şi un PS pe partea cealaltă.

Richard spune: „Ştiu că te voi iubi mereu pentru că, crede-mă, am încercat să nu te mai iubesc".

Nu am ce să răspund la aşa ceva. În tăcerea mea, Paula murmură:

— Nu-ţi face griji, mă ocup eu de tot aici. Ben şi Em or să fie bine. O să fie bine, Kate, chiar o să fie.

După ce pun telefonul în furcă, uit cum să respir pentru câteva secunde. Dintr-odată mecanismul inspirării şi expirării mi se pare complicat şi chinuitor; trebuie să-mi ridic diafragma şi apoi să-mi dezumflu pieptul, să ridic şi să dezumflu din nou.

Când îmi mai revin, îl sun pe Jack şi-i las un mesaj pe mobil contramandând cina. Mă dezbrac şi fac un duş. Sunt prosoape din acelea îngrozitoare, italiene: subţiri şi mici ca o acoperitoare de altar, mai mult îţi împrăştie apa pe piele decât o absorb. Am nevoie de un prosop care să mă îmbrăţişeze.

Tresar când mă văd în oglinda din baie și-mi dau seama că arăt la fel cum arătam și ultima dată când m-am privit. De ce nu-mi cade părul? De ce nu plâng cu lacrimi de sânge? Mă gândesc la copiii mei dormind în paturile lor și la cât de departe sunt eu de ei, cât de incredibil de departe. De la distanță, îmi văd mica familie ca pe o tabără pe un deal bătut de vânturi dezlănțuite și eu trebuie să fiu acolo ca să fixez totul de pământ. Trebuie să fiu acolo.

„Râul e lat, nu pot trece dincolo
Și nici nu am aripi să zbor."

Mă bag în pat, între cearșafurile albe scorțoase, și-mi trec mâna peste trup. Trupul meu și pentru atât de mult timp trupul lui Richard. Cu acest trup te venerez. Mă gândesc când l-am văzut ultima oară. Când l-am văzut cu adevărat, vreau să spun, nu doar cum vezi umbra unei persoane în oglinda retrovizoare. În ultimele luni, eu ies și el preia sau el pleacă și eu preiau. Schimbăm instrucțiuni în hol. Spunem că Emily a mâncat bine la prânz, așa că nu-ți face griji pentru ceai. Spunem că Ben trebuie să se culce devreme pentru că nu a vrut să doarmă la prânz. Schimbăm informații despre consistența scaunelor lui Ben sau spunem că e încă în așteptare și că niște prune i-ar putea face bine. Altfel lăsăm bilete. Uneori de-abia ne privim în ochi. Kate și Richard, ca o echipă de ștafetă în care fiecare alergător îl suspectează pe celălalt că ar fi veriga slabă, dar ce contează e să continue să alerge pe pistă pentru ca batonul să poată fi pasat de la unul la altul, iar întrecerea să continue la nesfârșit.

„O, dragostea e mândră și dragostea e blândă,
Și dragostea e ca o bijuterie când e nouă.
Dar când îmbătrânește, se răcește;
Și se evaporă ca a dimineții rouă."

— Mami, știu de ce te superi pe tati, mi-a zis Emily dimineața trecută.

— De ce?

— Pentru că face lucruri greșite.

Am îngenuncheat lângă ea ca s-o pot privi drept în ochi. Mi s-a părut important să lămuresc lucrurile.

— Nu, iubita mea, tati nu face lucruri greșite. Mami e uneori foarte obosită și asta o face să nu mai aibă răbdare cu tati, asta e tot.

— Răbdare înseamnă „stai puțin", a zis ea.

Iau de pe noptieră *Maxime din marile religii ale lumii* și o frunzăresc. Conține secțiuni despre credință, dreptate și educație. Mă opresc la cea despre căsătorie.

„Nu mi-am numit niciodată nevasta «nevastă», ci «acasă»."

Talmudul

Acasă. Privesc îndelung cuvântul. Acasă. Simetria vocalelor. Îmi imaginez ce înseamnă. Sunt căsătorită, dar nu sunt soție, am copii, dar nu sunt mamă. Ce sunt?

Cunosc o femeie care e atât de înspăimântată de cât de mare nevoie au copiii ei de ea, încât, în loc să se ducă acasă după serviciu, preferă să stea într-un bar până adorm ei.

Cunosc o femeie care-și trezește bebelușul la 05.30 dimineața ca să poată petrece puțin timp cu el.

Cunosc o femeie care a participat la un program de discuții televizat și a povestit despre cum își

duce şi aduce de la şcoală copiii cu maşina. Dădaca ei mi-a spus că ea nici nu ştia unde e şcoala copiilor ei.

Cunosc o femeie care a aflat că băieţelul ei a făcut primii paşi de la o bonă, la telefon.

Şi cunosc o femeie care a aflat că a părăsit-o bărbatul dintr-un bilet pe care i l-a citit dădaca.

Stau multă vreme întinsă în pat, poate ore, aşteptând să simt ceva. Şi în sfârşit vine. Un sentiment în acelaşi timp intens familiar şi şocant de străin. Îmi ia câteva clipe să-mi dau seama ce e: vreau la mama.

34
La mama acasă

Oricât aş încerca, nu reuşesc să dau de vreo amintire cu mama stând jos. Mereu în picioare. În picioare la chiuvetă, ţinând o tigaie sub jetul de apă, în picioare la masa de călcat, în picioare la poarta şcolii în haina ei bună bleumarin; aducând farfurii cu mâncare caldă din bucătărie şi apoi strângându-le. Logica îmi spune că trebuie să fi existat un interval între aducerea farfuriilor şi strângerea lor când se aşeza cu noi la masă şi mânca, dar nu mi-l amintesc. Vasele, odată scoase din dulapuri, se transformau în dezordine pentru mama, iar dezordinea trebuia pusă în ordine. N-aveai decât să stai cu furculiţa înfiptă în mâncare, dacă farfuria părea goală, mama ţi-o lua de sub nas.

Generaţia mamei s-a născut ca să servească; era vocaţia şi destinul lor. Diferenţa dintre şcoală (rutină, lucruri pe care le faci pentru că trebuie făcute, mirosuri urâte) şi maternitate (rutină, lucruri pe care le faci pentru că trebuie făcute, mirosuri urâte) era doar o chestiune de câţiva ani. Fetele din anii '50 aveau o fereastră de libertate, dar fereastra era rareori suficient de mare ca ele să se strecoare prin ea şi, oricum, ce

s-ar fi ales de ele dacă ieşeau? Femeile ca mama mea nu au avut mari aşteptări de la viaţă şi-n general viaţa nu le-a dezamăgit. Chiar şi când bărbaţii pe care-i serveau le părăseau sau mureau prea devreme din cauza congestiilor cerebrale sau a afecţiunilor stomacului, ele rămâneau de obicei la post, gătind, aspirând, smulgând orice rufă de călcat de la copii sau nepoţi fără să stea jos vreo clipă dacă puteau fi de ajutor. Era ca şi cum s-ar fi definit în raport cu ce făceau pentru ceilalţi, iar pierderea acestei definiţii le lăsa confuze, năuce; ca acei ponei de mină care-şi păstrează capacitatea de a vedea în tuneluri şi la mult timp după ce au fost eliberaţi pe câmp.

Pentru generaţia mea, care a cunoscut-o mai târziu şi uneori prea târziu, maternitatea a fost un şoc. Sacrificiul nu era trecut la noi în contract. După cincisprezece ani ca adult independent, privarea bruscă de libertate ţi se părea la fel de şocantă ca amputarea unui membru; îngemănată cu sentimentul intens de dragoste pentru copilul tău, exista mereu un vag sentiment de pierdere şi poate vom simţi mereu durerea cuiva căruia i s-a amputat un membru.

Ceea ce mama numeşte „emanciparea femeii“ doar ce începuse când m-am născut eu, dar nu a ajuns niciodată prin părţile unde locuiau părinţii mei şi, într-o anumită măsură, nu a ajuns nici până acum. Într-o vară, mama şi-a lăsat părul permanentat să crească şi apoi s-a tuns scurt, o tunsoare uşoară şi moale care-i punea în evidenţă trăsăturile de elf. Mie şi lui Julie ne plăcea la nebunie, era aşa de drăguţă şi îndrăzneaţă, dar când a venit tata acasă în seara aceea, i-a zis: „E puţin cam prea «emancipată» tunsoarea, Jean“, iar noua tunsoare a fost abandonată fără proteste, fără alte cuvinte în plus.

Devenind adolescentă, mi-am dat seama că lucrurile nu erau ceea ce par: deşi bărbaţii din jurul nostru primeau rolurile principale, femeile erau cele care conduceau spectacolul, dar nu li se permitea niciodată să apară pe scenă. Era un matriarhat deghizat în patriarhat ca să-i mulţumească pe băieţi. Am crezut dintotdeauna că asta se întâmpla din cauză că oamenii din părţile acelea nu aveau prea multă şcoală. Acum cred că e la fel peste tot în lume, numai că-n unele părţi ştiu s-o ascundă mai bine.

Curtea şcolii răsună de ţipetele copiilor, parcă ar fi grauri. Şcoala e o clădire din cărămidă roşie, cu ferestre înalte ca de biserică, de pe vremea când oamenii credeau atât în Dumnezeu, cât şi în învăţătură. În colţul îndepărtat, lângă barele de căţărat, stă aplecată o femeie într-o haină bleumarin trei sferturi. Când se ridică, văd că ţine o batistă la nasul însângerat al unei fetiţe.

Mama e asistentă la o grădiniţă. Lucrează aici de ani de zile, de fapt, ea face totul, dar ei continuă să-i spună asistentă. Pentru că pot s-o facă, mama nu protestează, şi pentru că aşa o pot plăti mai puţin. Câştigă atât de puţin. Când mi-a zis cât câştigă, am ţipat de indignare. Eu dau banii ăia pe taxi în trei zile. Dar dacă foloseşti cuvinte precum exploatare, mama râde. Spune că-i place slujba ei, o face să iasă din casă. În afară de asta, se pricepe la copii. Dacă fetiţei tale de trei ani îi curge sânge din nas, crede-mă că-ţi doreşti ca mama să fie cea care o îngrijeşte. Jean Reddy e una dintre acele fiinţe care emană mângâiere ca o buiotă umană.

Când se uită peste curtea şcolii, îşi dă seama pe loc că sunt eu, dar îi ia o secundă până se vede pe faţa ei plăcerea.

— O, Kathy, iubita, îmi spune ea apropiindu-se de mine cu copilaşul rănit, ce surpriză minunată. Credeam că eşti în America.

— Am fost. M-am întors acum câteva zile.

Când o pup, obrazul îi e rece ca un măr.

— Lauren, spune mama adresându-se copilului care scânceşte, ea e fetiţa *mea*. Spune-i bună!

Clopoţelul anunţă sfârşitul schimbului mamei şi ne ducem înăuntru să-i luăm geanta din cancelarie. Pe coridor, mă prezintă lui Val, directoarea.

— O, da, Katharine, am auzit atâtea despre tine. Jean mi-a arătat tăietura din ziar. Te-ai descurcat atât de bine, nu-i aşa?

Sunt nerăbdătoare să ies, dar mamei îi place să mă arate la toată lumea. Felul în care îşi pune mâna pe braţul meu în timp ce mă ghidează printre colegii ei îmi aminteşte de Emily la Ziua Internaţională a Festinului şi de felul în care mă plimba prin faţa colegilor ei.

Parcat în faţa şcolii, Volvo-ul este plin cu lucruri pentru copii.

— Ce mai fac cei mici? mă întreabă mama în timp ce ne urcăm.

Îi spun că sunt bine, cu Paula. Pe drum spre apartamentul ei, trecem pe lângă fosta mea şcoală şi ea oftează.

— Ai auzit de domnul Dowling? Îngrozitor.

— S-a pensionat anticipat, nu?

— Da. Aşa de tânăr. Îţi poţi imagina că un bărbat aşa de tânăr ar face una ca asta, Kate?

Domnul Dowling a fost profesorul meu de istorie acum douăzeci de ani, un bărbat cu o voce moale, care clipea des, cu un entuziasm deosebit pentru Anglia elisabetană şi poezia din Primul Război Mondial. Acum câteva luni, o idioată mică din clasa a cincea i-a dat un pumn în ochelari şi curând după aceea el s-a pensionat. Domnul

Dowling, băiatul de formaţie umanistă prin excelenţă, devenise una dintre victimele sistemului centrat pe cultura generală : o doctrină a egalităţii care înseamnă că toţi copiii de pe-aici care vor să înveţe ceva sunt în clasă cu copii care nu vor.

— Se aşteaptă de la tine să fi citit foarte mult, Katharine, dar noi avem puţin timp, mi-a zis domnul Dowling când mă pregătea pentru admiterea la Cambridge.

Eu eram singura din an, singura din toate timpurile, cu excepţia lui Michael Brain, care intrase la Oxford ca să studieze dreptul şi făcea acum parte din Barou, despre care ni s-a spus că n-ar avea nici o legătură cu barurile. Pregătirea avea loc în camera domnului Dowling de lângă bibliotecă, lângă radiatorul electric. Îmi plăcea atât de mult să fiu cu el acolo, citind şi ascultând păcănitul rezistenţelor. Am făcut chartiştii într-o zi, Primul Război Mondial într-un weekend. „Nu vei şti totul, dar cred că putem da impresia că ştii baza", mi-a spus profesorul meu. Dar eu aveam faimoasa memorie Reddy : Anglia sub dinastia Tudorilor şi a Stuarţilor, Imperiul Otoman, vrăjitoria. Ştiam pe dinafară datele bătăliilor la fel cum tata memora numerele de la pronosport. Corunna, Bosworth, Ypres. Raith Rovers, Brechin City, Swindon Town. Eu şi tata puteam improviza orice dacă ni se părea că merită efortul. Când am urcat scările singură ca să mă aşez la locul meu din sala de examen, am ştiut că pot s-o fac, numai să reuşesc să reţin informaţia pentru cât mai mult timp. *Să nu uit.*

— O ceaşcă de ceai bun. Şi mă duc să fac nişte sandviciuri, da ? Cu şuncă sunt bune ?

Mama îşi face de lucru cu ceainicul în bucătăria apartamentului. Mai degrabă un alcov decât o bucătărie, nu e loc decât pentru o persoană.

Nici nu mănânc sandviciurile, dar acum câțiva ani am avut un puseu de maturitate când mi-am dat seama că scopul sandviciurilor mamei nu e să fie mâncate. Ele reprezintă ceva ce poate să facă ea pentru mine, pentru că sunt atâtea lucruri pe care nu le mai poate face. Peste noapte, nevoia ei de a fi nevoie de ea mi-a apărut ca fiind mai importantă decât nevoia mea de a fugi. Ne așezăm la masa acoperită cu melamină, cea cu două laturi rabatabile, masa care a stat în toate bucătăriile copilăriei mele : undeva într-o parte e o pată neagră unde a cojit-o Julie, furioasă după o ceartă cu tata din cauză că nu voia să mănânce toată rubarba. În timp ce mănânc, mama pune masa de călcat și se apucă de călcat rufele din coșul de la picioare. În curând camera e plină de mirosul amețitor și liniștitor al apei fierte. Fierul scoate mici pufăituri exasperate plimbându-se pe toată lungimea unei bluze sau băgându-și botul într-o butonieră șmecheră.

Mama e campioană la călcat. E o plăcere să-i urmărești mâna mișcându-se cu doi-trei centimetri înaintea trenului cu aburi netezindu-i calea. Netezește și netezește până când, ca un prestidigitator, scutură dintr-o mișcare rufa, care pocnește, și la sfârșit o împăturește. Mânecile cămășilor sunt aranjate la spate, ca un bărbat arestat. În timp ce o privesc, mi se umezesc ochii : mă gândesc că după ce nu o să mai fie, nu va mai avea cine să facă asta pentru mine, nimeni care să-mi calce rufele cu atâta atenție.

— Ce ai acolo deasupra ochiului, draga mea ?

— Nimic.

Se apropie și-mi ridică bretonul ca să vadă mai bine eczema, iar eu clipesc ca să mi se ducă lacrimile.

— Știu eu ce înseamnă „nimic“ la tine, Katharine Reddy, râde ea. Ți-a dat doctorul o cremă să te dai?

— Da. (Nu.)

— Ți-a mai ieșit și-n altă parte?

— Nu. (Da, o centură de usturime și mâncărime în jurul mijlocului, în spatele urechilor, în spatele genunchilor.)

Începe să-mi vibreze telefonul în buzunar. Îl scot și mă uit la număr. Rod Task. Îmi închid telefonul.

— Ce ți-am zis eu să ai grijă de tine? Nu știu cum te descurci cu serviciul care-ți ocupă tot timpul – mama împunge cu degetul în direcția mobilului – și cu copiii. Asta nu e viață.

Înapoi la masa de călcat, îmi zice:

— Și Richard al nostru ce mai face?

Eu mormăi ceva printre firimituri. Am venit până aici ca să-i spun că Richard nu mai e. Nu mi-a plăcut deloc ideea de a-i lăsa pe copii cu Paula așa de curând după ce m-am întors din State, dar dacă mă grăbesc, pot să fac drumul ăsta dus și întors într-o zi. Și nu voiam ca mama să afle că eu și Richard ne-am despărțit, așa cum am aflat eu, prin telefon. Dar acum că sunt aici, nu prea găsesc cuvintele potrivite. „A, apropo, m-a părăsit soțul pentru că nu i-am mai acordat atenție de prin 1994.“ Ar crede că glumesc.

— Richard e un bărbat bun, îmi spune ea, băgând o față de pernă pe după capătul rotunjit al mesei. Trebuie să ai grijă de el, iubita mea. Nu există alții mai buni ca Richard.

În trecut, judecam entuziasmul mamei pentru soțul meu ca un semn al dezamăgirii ei în ceea ce mă privește. Mi se părea că exclamațiile ei provocate de fiecare dintre așa-zisele lui virtuți miraculoase (faptul că e în stare să gătească o

mâncare simplă, faptul că e dispus să petreacă timp cu copiii) erau un fel de a arăta cu degetul viciile mele în respectivele domenii (faptul că ma bazez pe mâncăruri semipreparate, week-endurile de lucru la Milano). Acum, stând în casa mamei mele, înţeleg ce înseamnă laudele ei, de fapt: adevărul despre o persoană care are darul mamei de a-i pune pe ceilalţi înaintea lui.

Am luat ceaiul în această cameră prima dată când l-am adus pe Richard să o cunoască. Eram aşa de hotărâtă să nu-mi fie ruşine cu originile mele încât până am ajuns aici, după o călătorie plină de ambuteiaje şi căldură, îmi indusesem o atitudine sfidătoare, „dacă nu-ţi place, alta mama nu mai face". Şi ce dacă nu avem tacâmuri asortate? Şi ce dacă mama zice sofa în loc de canapea? O să-ţi pese de asta, spune-mi, o să-ţi pese?

Lui Rich nu i-a păsat. Un diplomat înnăscut, a făcut-o imediat pe mama să-i mănânce din palmă numai prin simplul fapt că s-a îndopat cu cantităţi industriale de pâine cu unt. Îmi amintesc cât de mare părea în casa noastră – mobila se transformase brusc în mobilier pentru păpuşi – şi cât de plin de tact a ocolit toate zonele interzise din trecutul familiei mele. (Tata plecase deja, dar absenţa lui era aproape la fel de impunătoare cum îi fusese şi prezenţa.) Panicată de ideea întâlnirii cu prietenul elegant al lui Kate, mama, care întotdeauna se deranjează prea mult, de data aceea se deranjase prea puţin. Dar Richard s-a oferit să se ducă la magazinul din colţ ca să mai cumpere nişte lapte şi s-a întors cu două feluri de biscuiţi şi entuziasmat de dealurile ale căror coaste de culoarea cenuşei se puteau vedea de la capătul străzii.

— Mi-a spus Julie că au venit nişte bărbaţi pe aici ca să-ţi ceară o sumă de bani pe care le-o datora tata.

Mama îşi netezeşte coiful de cârlionţi cărunţi cu o mână:

— Nu e nimic. Nu trebuia să-ţi spună. Totul s-a rezolvat. Nu-ţi face sânge rău.

Trebuie că m-am schimbat la faţă, pentru că a adăugat:

— Nu fi prea dură cu tatăl tău, iubito.

— De ce nu? El a fost dur cu noi.

Ciuuu. Ciuuu. Fierul de călcat şi mama mă ceartă împreună cu oftaturile lor blânde.

— Nu-i e nici lui uşor. E la fel de deştept, dar nu a avut ocaziile pe care le-ai avut tu. În familia tatălui tău, nici nu încăpea vorbă să meargă cineva la colegiu. Întotdeauna l-a atras medicina, dar asta însemna ani şi ani de studiu pentru care nu avea bani.

— Dacă e atât de deştept, de ce se tot bagă în bucluc?

De câte ori vrea să pună capăt unei discuţii care nu-i convine, mama emite un *non-sequitur*.

— Ei bine, era foarte mândru de tine, Kathy. Trebuia să-l opresc ca să nu arate diploma ta de absolvire a liceului la toată lumea.

Împătureşte mânecile ultimei bluze şi o pune în coş peste celelalte. Dar nu văd cele două bluze pe care i le-am cumpărat anul trecut de ziua ei de la Liberty şi nici alte cadouri de la mine.

— Ai purtat puloverul roşu închis în faţă pe care ţi l-am cumpărat?

— Dar e din caşmir, draga mea.

De când lucrez, i-am cumpărat mamei haine frumoase. Îmi doream ca ea să aibă aşa ceva, aveam nevoie ca ea să le aibă. Voiam să îndrept lucrurile. Dar ea ţine toate lucrurile de la mine

pentru vremuri mai bune. Asta însemnând o dată nedeterminată din viitor, când viața va fi în sfârșit ceea ce promitea să fie.

— Să-ți aduc niște prăjitură?

Nu.

— Da, sigur.

Pe servantă, lângă pendula mică cumpărată acum un sfert de secol cu cupoane Green Shield, e o fotografie cu părinții mei făcută la sfârșitul anilor '50. Undeva la mare, amândoi râd, iar în spatele lor cerul e presărat cu pescăruși. Arată ca niște vedete de cinema. Tata în postura lui Tyrone Power, mama cu ochii ei de culoarea cernelii ca ai lui Audrey Hepburn, pantalonii de matador până sub genunchi și o pereche de balerini negri. Când eram copil, poza asta mă irita cu fericirea ei: o voiam înapoi pe mama din poză. Știam că dacă o să aștept destul, o să se întoarcă. Doar că se păstra pentru vremuri mai bune. Lângă poza aceasta, se află una cu ramă de argint cu Emily când a împlinit doi ani. Tocmai a văzut tortul și are fața luminată de bucurie. Mama îmi urmărește privirea.

— Superbă, nu-i așa?

Dau din cap fericită. Oricât de mult ar fi fost puse la încercare relațiile de familie, un bebeluș le poate reînnoi. Când s-a născut Emily și mama a venit să ne vadă la spital și și-a pus mâna ei pătată de bătrânețe pe cea a nou-născutului, am înțeles felul în care o fiică a ta te poate ajuta să suporți mai ușor gândul morții propriei mame. M-am întrebat atunci, dar nu am îndrăznit niciodată să întreb, dacă o ajuta și pe mama să suporte ideea de a ne lăsa pe Julie și pe mine în urmă.

Se aude un zgomot de tigăi în bucătărie.

— Mamă, te rog, vino să stai jos.

— Întinde-te puțin, draga mea.

— Dar vreau să stai tu jos.

— Imediat.

Nu pot să-i spun despre Richard. Cum să-i spun?

Julie locuieşte la cinci minute cu maşina de mama. Străzile din astfel de cartiere au primit mereu nume de plante şi copaci, ca şi cum asta ar putea cumva compensa distrugerea mediului natural pentru construirea lor. Dar Orchard Way, Elm Drive şi Cherry Walk[1] par acum nişte ironii crude, note pastorale într-o simfonie de ciment şi sticlă armată. Casa surorii mele se află în Birch Close, o zonă în formă de potcoavă cu case din anii '60 asaltate de elemente din deceniile următoare, toate pline de idei frumoase ale arhitecţilor urbanişti de a restaura un sentiment de comunitate distrus cu atâta grijă de arhitecţii urbanişti.

În timp ce parchez Volvo-ul, un grup de puşti care bat mingea pe asfalt scot un sunet între „ura!" şi „huă!", dar cum mă dau jos din maşină şi le arunc o privire fioroasă, o taie; până şi infractorii de-aici sunt lipsiţi de voinţă. Grădina din faţa casei de la nr. 9 are un cerc de pământ cu un rododendron scheletic în mijlocul gazonului, înconjurat de planta aceea cu floricele albe pe care am considerat-o dintotdeauna varianta englezească a florilor de colţ. Parcată cu o roată pe aleea asfaltată striată care duce la casă e o tricicletă care pare să fi fost abandonată acolo de pe vremea când copiii lui Julie erau mici: în şaua galbenă ruginită e un compot de frunze şi apă de ploaie.

Femeia care-mi răspunde la uşă e deja de vârsta a doua, cu o tunsoare neregulată de paj,

---

1. „Calea Livezii", „Aleea Ulmului", „Cărarea Cireşei" (engl.).

deşi e cu trei ani şi o lună mai tânără decât mine, lucru pe care nu-l voi uita niciodată, deoarece prima mea amintire este de când am fost dusă în braţe până-n camera părinţilor mei ca să o văd, în noaptea în care s-a născut. Tapetul era verde, iar bebeluşul era roşu şi înfăşurat într-un şal pe care o văzusem pe mama tricotându-l în faţa maşinii de gătit. Scotea un fel de fornăieli şi când îi dădeai degetul, nu-i mai dădea drumul. Se numea „soră“. I-am zis mamei că o s-o cheme Valerie ca pe prezentatoarea de la *Blue Peter*. Astfel, gândindu-se că mai reduc din gelozie dacă mă lasă să am o contribuţie în ceea ce o privea pe nou-venită, părinţii mei au botezat-o Julie Valerie Reddy şi ea nu m-a iertat niciodată.

— Ai face bine să intri, spune soră-mea. Văzându-mi maşina, în spate, scoate un ţâţâit dezaprobator şi continuă : O să rămâi fără cauciucuri. Nu vrei s-o tragi pe alee? Pot să iau chestiile alea din drum.

Nu, e în ordine, serios.

Ne facem loc pe holul îngust, cu un suport din fier forjat ticsit cu ghivece de vălul miresei.

— O duc tare bine florile tale, Julie, spun eu.

— Încearcă numai să le omori, şi tot or s-o ducă, îmi răspunde Julie dând din umeri. Am nişte ceai făcut, vrei o ceaşcă? Steven, dă-ţi jos picioarele de pe banchetă, a venit tanti Kath de la Londra.

Steven, un băieţel arătos, închis într-un trup deşirat, îşi târşâie picioarele spre mine să mă salute, cât timp aduce mama lui ceştile.

Aduc vestea că soţul meu m-a părăsit ca dar pentru soră-mea, ca ofrandă de pace. Julie a crescut îmbrăcată cu hainele mele, i-a tot auzit pe profesori comparând-o cu cealaltă fată a familiei, cea care a reuşit să intre la Cambridge,

şi nu a avut toată viaţa ei vreun lucru mai frumos decât aveam eu. Ei bine, acum sora ei mai mare nu a reuşit să-şi ţină bărbatul lângă ea şi, când vine vorba de asta, cea mai veche întrecere dintre toate, mă recunosc învinsă.

— Casa arată ca o cocină, spune Julie, pe post de simplă descriere, nu scuză, apoi strânge nişte reviste de pe banchetă şi azvârle dintr-un şut în direcţia uşii echipamentul de fotbal al lui Steve.

Mă îndeamnă să mă aşez în fotoliul de lângă şemineul cu gaz.

— Haide, acuma, ce-i cu tine?

— Richard m-a părăsit, spun eu şi e prima dată când plâng de când m-a anunţat Paula la telefon.

Nu mi-au dat lacrimile atunci când i-am explicat lui Emily că tati va locui o vreme într-o altă casă, pentru că nici prin cap nu-mi trecea să-mi împart problemele cu un copil de şase ani, a cărui imagine despre bărbaţi e modelată după prinţul din *Frumoasa din pădurea adormită*, şi n-am plâns nici aseară, când am schimbat câteva replici politicoase cu Richard pe treptele de la intrare, despre ce aveam să facem cu copiii. Tot timpul discutăm ce să facem cu copiii, doar că de obicei conversaţia se termină când eu ies în fugă pe uşă, strigând că trebuie să plec; de data asta Richard a coborât scările şi s-a îndepărtat, azvârlindu-şi pe umăr puloverul gri, ca să se asorteze cu ochii lui, pe care i l-am cumpărat acum două aniversări.

— Ce dobitoc bun de nimic e omul ăsta, până la urmă, spune Julie. Dă aşa cu piciorul la tot ce aveţi.

Fără să observ, a îngenuncheat în faţa mea şi şi-a trecut un braţ pe după gâtul meu.

— E vina mea.

— Pe dracu'.

— Nu, chiar e, mi-a lăsat un bilet.

— Un bilet? A, grozav, ce să spun. Nenorociții ăștia de bărbați. Fie sunt prea deștepți ca să se piardă cu firea, fie sunt ca Neal al nostru, prea bătuți în cap ca să știe ce se întâmplă.

— Neal nu e bătut în cap.

Când Julie începe să râdă, fetița pe care am cunoscut-o cândva își face apariția în cameră, pusă pe șotii, fără să știe ce-i frica.

— Nu, dar, să-ți spun drept, mai degrabă știi cum o duce hamsterul decât Neal. Păi, și și-a găsit pe alta Richard al tău?

Nici nu mi-a trecut prin cap așa ceva.

— Nu, nu cred, cred că eu sunt alta. Cea cu care s-a măritat nu mai există. Mi-a spus că nu mai poate să vorbească cu mine, că nu îl mai ascult.

Julie îmi netezește părul.

— Ei, păi lucrezi prea mult ca să mai ai grijă și de el.

— E un arhitect foarte bun.

— Dar tot tu ții totul pe roate, plătești facturile și ce-o mai fi.

— Cred că-i e greu așa, Jules.

— Mda, mă rog, dacă lumea ar fi condusă ținând cont de tot ce nu suportă bărbații, și acuma ne-am fâțâi pe-aici în centuri de castitate, așa-i? Vrei zahăr?

Nu.

— Da.

Ceva mai târziu, eu și Julie ieșim la o plimbare pe terenul de joacă din vârful dealului. Poteca e năpădită de ferigi și un automobil Ford Fiesta ars e aproape acoperit de degetariță. Când ajungem la leagăne, dăm peste două mame care par încă la liceu, așezate pe bancă. E un hobby la

modă pe aici să rămâi însărcinată încă din adolescență. Fetele astea două sunt tipice: albe ca ceara de oboseală și date cu o tonă de machiaj, par două cadavre cu copiii sărindu-le în poală, plesnind de viață sălbatică.

Julie îmi spune că pierderea suflului și durerile în piept ale mamei au început acum câteva luni, când doi creditori de-ai tatei au apărut la ușă. Mama a explicat că Joseph Reddy nu mai locuiește acolo, că de fapt n-a mai locuit acolo de ani buni, dar bărbații au intrat oricum și au măsurat din ochi mobila, ceasul, ramele de argint pe care i le dăruisem pentru fotografiile copiilor.

Scăpată de blestemul setei de apreciere a vlăstarului mai în vârstă, Julie a reușit să se mențină în afara zonei de impact a farmecului tatei și l-a ținut sub observație cea mai mare parte a timpului, cu un ochi rece, fără să se teamă de efectele secundare. Îi povestesc despre ziua în care a venit să mă vadă la birou și Julie izbucnește plină de indignare:

— Fix așa face, al naibii om. Nici nu se gândește că te face de râs în fața șefului. Cu cine crede el că se joacă?

— A inventat un scutec biodegradabil.

— El? Nici nu știe cum arată un fund de bebeluș.

Eu și soră-mea izbucnim amândouă în râs, hohotele ni se rostogolesc pe gură și nas și până la urmă ni se preling pe obraji în formă de lacrimi. Dintr-un dos de buzunar, scot o batistă întărită de uzată ce e; Julie îmi oferă și ea una la fel, doar că pătată de sânge.

— Concertul de colinde al lui Emily.

— Meciul de rugbi al lui Steven.

Ne întoarcem să privim spre oraș. Urâțenia îi e învăluită într-un apus de soare ridicol, *à la*

Vivienne Westwood, tot numai tul roz şi nuanţe de roşu şi violet extravagante. Linia orizontului e înţesată de hornuri, dintre care doar unele mai funcţionează: emană nişte mici fuioare de fum, ca nişte fumători grăbiţi.

— Sper că nu i-ai dat tatei ce vrea, spune Julie, iar atunci când nu răspund: Of, la dracu', Kath, ce slabă eşti.

— Fecioara de gheaţă din lumea afacerilor, declar eu pe tonul meu de prezentatoare de la radio.

— Fecioara de gheaţă care se topeşte una, două, mi-o taie soră-mea. Trebuie să te dezmeticeşti şi să-l laşi în urmă pe tata, ştii. Nu merită. Sunt milioane de taţi de rahat pe lumea asta, noi nu suntem un caz special. Mai ţii minte cum te trimitea să răspunzi la uşă când veneau ăia după banii de chirie. Îţi aminteşti, nu?

— Nu.

— Ba îţi aminteşti. Ştiu sigur. Nu aşa te porţi cu un copil, Kathy. Nu-l pui să mintă pentru tine. Şi a lăsat-o baltă pe mama când nu i-a mai mers cum voia.

— Nu.

— Nu? Şi cine s-a dus jos să-i distragă atenţia când se încăieraseră ca nebunii? O fetiţă pe nume Katharine. Ei, începi să-ţi aminteşti?

— Jules, cum se chemau acadelele alea cu numere de o sută şi o mie pe ele?

— Nu schimba subiectul, ce naiba.

— Mai ţii minte?

— Sigur că ţin minte. Fab. Dar tu n-ai avut niciodată aşa ceva. Întotdeauna puneai bani deoparte ca să-ţi iei Cornish Mivvy. Mama spunea că de când ai fost în stare să mergi, nu voiai decât ce era mai bun. „Şampanie cu bani de bere, asta vrea Kath a noastră." Aşa că te-ai apucat să faci bani de şampanie, aşa-i?

— Nu e chiar aşa grozav, spun eu studiindu-mi verigheta.

— E un trai spumos?

Julie mă priveşte de parcă e într-adevăr interesată.

Cum să-i spun soră-mii că banii mi-au îmbunătăţit viaţa, dar nu i-au dat profunzime şi nici nu mi-au uşurat-o.

— Ei, cei mai mulţi bani îi cheltuieşti încercând să cumperi timp ca să faci bani pentru achitarea tuturor lucrurilor de care crezi că ai nevoie pentru că eşti plin de bani.

— Da, numai că e mai bine de-atât.

Julie arată spre mamele adolescente din cealaltă parte a terenului. Vorbeşte pe un ton furios, însă când o spune din nou, pare o binecuvântare:

— Tre' să fie mai bine de-atât, iubita.

Când eram mică, era o dubiţă Mr Whippy care făcea ocolul cartierului nostru, din care răsuna o versiune foarte rapidă a melodiei *Greensleeves*. Într-o zi din vacanţa de vară, Annette şi Colin Jones îşi cumpărau îngheţată de la dubiţă când pisoiul lor a zbughit-o din casă şi s-a prins în roata din spate. Am ţipat, dar şoferul nu ne-a auzit şi dubiţa s-a pus în mişcare. Îmi amintesc canicula îngrozitoare, asfaltul care se desprindea de pe drum şi se lipea de sandalele noastre precum căcărezele de iepure. Şi-mi mai amintesc cum a strigat Annette şi muzica şi sentimentul că ceva nespus de moale se rupea în timp ce roata se învârtea.

Familia Jones locuia la două uşi mai jos de noi. Carol Jones era singura mamă cu serviciu pe care o ştiam. A început lucrând la un bar pentru o sumă derizorie şi curând după aceea s-a angajat cu normă întreagă la departamentul

contabilitate al unei fabrici de metale. Analizându-şi vecinii în timpul pauzei de cafea, mama şi doamna Frieda Davies au hotărât că Carol îşi cheltuia banii ducându-se la coafor şi alte lucruri care intrau în categoria „plăceri personale". Au fost cum nu se poate mai încântate când Annette a picat examenul de la sfârşitul şcolii primare. Păi, la ce să te aştepţi de la un copil care nu a avut pe nimeni acasă să-i gătească o cină caldă?

În ziua accidentului, mama ne-a auzit ţipând, a venit în fugă şi ne-a luat pe toţi în casă în timp ce omul cu dubiţa Mr Whippy încerca să cureţe dezastrul. Îmi scăpasem îngheţata Cornish Mivvy de căpşuni din mână, pe asfalt. Mama a liniştit-o pe Annette, ne-a făcut la toţi suc gros de portocale şi i-a dat un plasture lui Colin (nu se julise sau tăiase, dar avea nevoie de un plasture). Şi-apoi le-a dat să mănânce de cină copiilor Johnson cât am aşteptat-o cu toţii pe mama lor să ajungă acasă de la serviciu.

Carol a ajuns târziu, încărcată cu pungi de cumpărături. Primise mesajul de la mama, dar nu reuşise să plece mai devreme. Când mă gândesc cum era atunci când Carol a intrat în bucătărie, cu noi care stăteam la masa de melamină, îmi amintesc căldura atârnând ca nişte prosoape ude şi pe Colin vărsându-şi sucul şi privirea pe care i-a aruncat-o Annette mamei ei, dar nu-mi amintesc dacă a rămas nespus lucrul pe care-l gândeau toţi.

Să-l fi spus cineva? „Dacă ai fi fost aici, pisoiul n-ar fi murit."

35

Fără răspunsuri

18.35:

— Şi, mai mult, s-a dovedit că echipele formate din membri de ambele sexe sunt determinante în funcţionarea eficientă a unei companii.

— Iisuse, Katie, nu credeam c-o să te-aud vreodată spunând asta.

Rod Task nu e impresionat şi nu e singurul. Încăperea e plină de oameni care ar prefera să fie într-un bar decât să mă asculte pe mine în noua mea calitate de coordonator pe diversitate. Mă simt ca un vegetarian la abator.

Chris Bunce stă lăsat pe spate în scaun, cu picioarele pe masa de conferinţe.

— Eu, unul, sunt pentru combinarea sexelor, spune el, scobindu-se în dinţi.

— Putem să plecăm dracului de-aici? întreabă Rod.

— Nu, răspunde Celia Harmsworth, trebuie să avem o declaraţie a scopurilor noastre.

În timp ce sala mârâie, primesc un răspuns sub formă de vibraţii de la telefonul din buzunar. SMS de la Paula.

Ben bolnav
vino acum.

— Trebuie să plec, spun eu. Telefon urgent din State. Nu mă aşteptaţi.

O sun pe Paula din taxi, în drum spre casă. Mă pune la curent. Ben a căzut pe scări.

— Ştii bucata aia tocită de covor din capul scărilor, chiar de lângă camera lui, Kate?

O, Dumnezeule, nu.

— Da, o ştiu.

— Şi-a prins cumva piciorul în ea, a căzut şi s-a lovit la cap azi-dimineaţă. S-a ridicat şi părea în regulă. Apoi i-a fost rău acum ceva timp şi a devenit moale.

Îi spun Paulei să-l ţină învelit bine, să-i fie cald. Sau ar trebui să-i fie rece? Amorţită, îmi simt degetele ca nişte cioturi în timp ce formez numărul de mobil al lui Richard. Mă rog să fie el, dar e vocea nenorocitului de robot, care mă rogă să las un mesaj.

— Alo. Nu vreau să las un mesaj. Vreau să fii cu mine. Sunt eu, Kate. Ben a căzut şi îl duc la spital. O să am telefonul cu mine.

Apoi sun la Pegas şi-i spun lui Winston să mă aştepte când ajung acasă. Trebuie să-l ducem pe Ben la spital.

20.23 : Cât durează până îţi vede un medic copilul ? Ni se spune să luăm loc pe unul dintre scaunele gri de la Urgenţă. Lângă noi sunt câţiva băieţi de la o şcoală publică cu minţile vraişte de la ceva droguri, Ecstasy, probabil. „Nu-mi simt degetele“, se văicăreşte unul încontinuu, ca şi cum habar n-ar fi avut de la ce e. Nu-mi pasă : îmi vine să-i spun să se târască înapoi în mlaştina din care a venit şi să-şi dea sufletul acolo în linişte. Îmi

vine să-l pălmuiesc pentru că iroseşte timpul celor de la spital.

Winston, care s-a dus să-l parcheze pe Pegas, se întoarce şi se duce la recepţie. Văzându-mi expresia disperată, intervine şi devine el cel insistent.

— Mă scuzaţi, domnişoară, avem aicea un copil care are nevoie de îngrijiri. Vă mulţumesc frumos.

După o veşnicie – poate 5 minute –, eu şi Ben suntem conduşi la un medic. Nedormit şi nebărbierit de joia trecută, tânărul intern stă într-o împrejmuire despărţită de coridorul aglomerat printr-o draperie subţire de culoarea caisei. Încep să-i explic simptomele lui Ben, dar mă opreşte cu un semn în timp ce studiază notiţele de pe biroul din faţa lui.

— Hmmm, înţeleg, înţeleg. Şi de când are febră băieţelul, doamnă Shattock?

— Nu sunt foarte sigură. A fost foarte fierbinte până acum o oră.

— Şi în cursul zilei de azi?

— Nu ştiu.

Doctorul face o mişcare ca să-i pună mâna pe frunte lui Ben. Cel mic scânceşte când mă simte că-i dau drumul.

— I-a fost rău, a vomat în ultimele douăzeci şi patru de ore?

— Cred că i-a fost rău ieri după-amiază, dar Paula a crezut, Paula e dădaca mea, noi am crezut că e doar stricat la burtică.

— A avut scaun de atunci?

— Mă tem că nu ştiu.

— Deci ieri nu l-aţi văzut deloc?

— Ba da. Nu. Adică, încerc să ajung acasă la timp ca să-l duc la culcare, dar aseară nu.

— Şi cu o seară înainte?

— Nu, a trebuit să mă duc la Frankfurt. De fapt, Be~~n a căzut pe scări azi dimineaţă şi~~ părea

în regulă, dar apoi Paula s-a îngrijorat, iar el a devenit moale, aşa că...

— Da, înţeleg.

Nu cred că înţelege. Trebuie să vorbesc calm şi încet ca să înţeleagă.

— Vă rog să-l dezbrăcaţi.

Îi dau jos salopeta cu Thomas Locomotiva, desfac capsele dintre picioare ale maioului şi i-l trag peste cap. Pielea lui Ben e atât de albă, aproape translucidă, iar printre coaste se pot vedea săculeţii plămânilor.

— Şi ce greutate are copilul? Câte kilograme are, doamnă Shattock?

— Nu sunt foarte sigură. 13-15 kilograme, cred.

— Când l-aţi cântărit ultima dată?

— Păi, a fost la controlul de la un an jumate, dar ştiţi, e al doilea copil şi la al doilea nu-ţi mai faci atâtea griji cu greutatea atâta timp cât...

— Şi la controlul de la un an jumate câte kilograme avea?

— Cum spuneam, nu sunt sigură, dar Paula mi-a zis că nu a fost absolut nimic în neregulă.

— Dar ziua de naştere a lui Benjamin, bănuiesc că pe asta o ştiţi?

Insulta e atât de muşcătoare că-mi dau lacrimile imediat, de parcă aş fi ieşit afară în zăpadă. Sunt foarte bună la teste. Ştiu răspunsurile, dar nu ştiu răspunsurile astea şi ar trebui să le ştiu. Ştiu că ar trebui să le ştiu.

Ben s-a născut pe 25 ianuarie. E foarte sănătos şi foarte fericit şi nu plânge niciodată. Numai dacă e obosit sau îl dor dinţii. Iar cartea lui preferată e *Puii de bufniţă* şi cântecul lui preferat e „Roţile de la autobuz“ şi este fiul meu cel mai iubit şi singurul şi dacă i se întâmplă ceva te omor şi-apoi dau foc la spital şi apoi mă sinucid.

— 25 ianuarie.
— Mulţumesc, doamnă Shattock. Acum, micuţule, hai să vedem cum stai cu pieptul.

24.17 : Nu ştiu cum m-aş fi descurcat fără Winston, care a stat cu noi la spital tot timpul, aducându-mi ceai îndulcit de la distribuitor, ţinându-l în braţe pe Ben când trebuia să mă duc la toaletă şi arătându-se nervos doar când încercam să-l plătesc pentru timpul petrecut cu noi. În timp ce mă ajută să cobor din maşină cu bebeluşul adormit, disting o siluetă pe treptele casei noastre. Mă gândesc că dacă e un hoţ, nu sunt responsabilă pentru acţiunile mele, dar după ce mă apropii cu câţiva paşi îmi dau seama că e Momo. Nu suport să văd pe cineva de la serviciu. Nu acum.
— Orice-ar fi sunt sigură că putea să aştepte până mâine dimineaţă, îi spun înfigând cheia în broască.
— Îmi pare rău, Kate.
— Scuzele nu sunt de-ajuns, mă tem. Tocmai m-am întors cu Ben de la spital. L-au ţinut sub observaţie. Am avut o noapte lungă. Mă doare-n cur dacă Hang Seng a scăzut cu 10 procente şi poţi să i-o spui lui Rod Task, exact cu cuvintele astea. O, Dumnezeule, ce s-a întâmplat?
În raza de lumină pe care o aruncă uşa deschisă în stradă, văd brusc că Momo e plânsă. Mă şochează să văd feţişoara aceea perfectă umflată de plâns.
— Îmi pare rău, spune ea şi-atât, căci faptul că a vorbit a declanşat o nouă repriză de plâns.
O bag înăuntru şi o duc în bucătărie până-l duc pe Ben sus, în pătuţ. O alergie virală, a spus doctorul. Fără nici o legătură cu căzătura şi în mod sigur nu e meningită. Trebuie doar să avem grijă să-l hidratăm din plin în următoarele douăzeci

și patru de ore și să fim atenți la temperatură. Dând colțul spre șirul de trepte care duce la camerele copiilor, văd bucata de covor ros de care s-a împiedicat Ben. Îl urăsc pe nenorocitul ăla de covor, mă urăsc pentru că nu am făcut comandă de covor nou, mă urăsc pentru că nu am găsit niciodată timpul să chem pe cineva să măsoare scările, asta părându-mi-se un lux imposibil când era de fapt o necesitate. Triere. Ordinea priorităților. Am greșit complet: lucrurile care pot face rău copiilor sunt pe primul loc, restul vine după. Când mă duc să mă uit ce face Emily, o găsesc cuibărită lângă Paula, care a adormit pe pat. Intru și sting veioza cu Cenușăreasa și le acopăr pe amândouă cu plăpumioara.

Jos, în bucătărie, fac un ceainic de ceai de mentă și încerc să înțeleg ceva de la Momo. Zece minute mai târziu, îmi dau seama de ce nu reușește să-mi explice: pur și simplu nu are un vocabular suficient de colorat ca să descrie ce a văzut.

Astă-seară, după serviciu, Momo a mers la 171, un bar de vizavi de Liverpool Street, cu un grup de la biroul care se ocupă de relațiile cu Statele Unite. Mai târziu, a trecut pe la birou să ia niște dosare pentru următoarea noastră prezentare. Acolo l-a găsit pe Chris Bunce cu un gurp de tipi adunați în jurul unui monitor, râzând și făcând comentarii cu voce tare. Printre ei era și prietenul ei, Julian, care a început să lucreze la EMF în aceeași zi cu Momo, anul trecut. Nu au auzit-o intrând și nici nu au observat că ea se apropiase să vadă la ce se uitau ei decât când a fost prea târziu.

— Poze cu o femeie, știi tu, Kate, care nu poartă nimic, adică mai rău decât nimic.

— Dar ei descarcă așa ceva de pe internet tot timpul.

— Nu-nţelegi, Kate, erau poze cu *mine*.

02.10: Am condus-o pe Momo sus, i-am găsit nişte haine în care să doarmă şi am culcat-o în patul pentru oaspeţi. Cu tricoul meu Gap măsura XXXL, cu un şoricar imprimat pe piept, fluturându-i pe lângă trup, arată ca o fetiţă de 8 ani. Mai calmă acum, reuşeşte să-mi spună întreaga poveste. Se pare că a ţipat cât au ţinut-o coardele vocale când a văzut pozele de pe ecran şi a întrebat cine a făcut asta.

Bunce, desigur, a fost cel căruia i-a venit ideea. S-a întors spre Momo şi i-a spus:

— Măi să fie, dacă tot e aici, poate doreşte să ne arate ce ştie să facă, băieţi?

Au râs cu toţii, dar când a început să plângă, au şters-o repede din birou. Numai Julian a rămas şi a încercat s-o calmeze. A ţipat la el până i-a spus că Bunce luase pozele cu Momo de pe site-ul EMF – cele pe care firma le folosea în broşură ca să-şi ilustreze angajamentul în direcţia diversităţii – şi le-a lipit peste corpurile altor femei, care se găsesc pe net.

— Corpuri fără haine, repetă Momo, iar pudoarea ei face situaţia de două ori mai dureroasă.

Momo spune că nu a putut să se mai uite când şi-a văzut propriul cap făcând felaţie unui alt cap. Erau şi legende la poze, dar nu a reuşit să distingă ce scria acolo pentru că-şi scăpase ochelarii şi se spărseseră de podeaua din sala de tranzacţii.

— Era ceva cu „puicuţe asiatice“, cred.

— Sunt convinsă.

— Ce-o să facem? mă întreabă ea, iar acest *noi* mi se pare pe cât de prezumţios, pe atât de corect.

Nu o să facem nimic, asta o să facem.

— O să ne gândim la ceva.

Sting plafoniera şi-i las aprinsă veioza de lângă pat. Lângă ea, într-o vază, e un fir de crin descompus rămas de la vizita Barbarei şi a lui Donald.

— Nu înţeleg, Kate, spune Momo. De ce-ar face Bunce una ca asta? De ce-ar face oricine una ca asta?

— Ah, pentru că eşti frumoasă şi pentru că eşti femeie şi pentru că poate. Nu e foarte complicat.

Timp de câteva secunde o văd cum se aprinde de furie.

— Vrei să spui că ce mi-a făcut Chris Bunce nu e nimic personal?

— Nu. Da.

Mă simt îngrozitor de obosită, ca şi cum venele mi-ar fi pline cu plumb. Groaza că i s-a întâmplat ceva lui Ben, şi-acum asta. De ce trebuie să-i explic mereu lui Momo lucruri foarte importante în momentele în care mă simt cum nu se poate mai proastă? Îmi pun mâna pe mâna ei cafenie şi rece şi invoc cuvintele.

— Ce vreau eu să spun e că, pe de-o parte, avem întreaga istorie şi, pe de alta, suntem noi. Nu s-a mai văzut ceva ca noi înainte, Momo. Secol după secol în care femeile ştiu care le e locul şi-apoi brusc douăzeci de ani de femei care nu-şi ştiu locul şi asta-i înspăimântă pe bărbaţi. S-a întâmplat prea repede. Chris Bunce se uită la tine şi vede pe cineva care se presupune că-i este egal. Ştim ce ar vrea să-ţi facă, dar nu mai are voie s-o facă, aşa că falsifică poze cu tine cu care să poată face ce vrea.

O simt cum se cutremură sub plăpumioară, tremurul ruşinii încă proaspete, şi îmi strânge degetele mai tare.

— Momo, ştii cât se estimează că i-a luat omului primitiv ca să se ridice în două picioare?

— Cât?

— Între două și cinci milioane de ani. Dacă-l lași pe Chris Bunce cinci milioane de ani, s-ar putea să-și dea seama că poate să lucreze cu femei fără să simtă nevoia să le dezbrace.

Văd în ochii ei precipitatul de culoarea opalului al lacrimilor.

— Vrei să-mi spui că nu putem face nimic, Kate? În legătură cu Bunce. Că trebuie să suport asta pentru că așa sunt ei și nu are nici un rost să încerc să schimb ceva?

Exact asta am vrut să spun.

— Nu, nu aș spune chiar așa.

Cât timp Momo oftează și strânge din ochi până adoarme, eu cobor ca să sting luminile și să încui. Mi-e dor de Richard tot timpul, dar ăsta e momentul când îmi lipsește cel mai mult. Încuiatul ușii e sarcina lui; zăvorul mi se pare mult mai puțin sigur tras de mine, iar scârțâitul ferestrelor, mult mai fantomatic. Când închid obloanele, mă gândesc la ce se va întâmpla în următoarele zile. De dimineață, Momo Gumeratne va face o plângere scrisă în legătură cu comportamentul lui Christopher Bunce la șeful ei direct, Rod Task. Task va trimite plângerea la Resurse Umane. Momo va fi trimisă apoi în concediu cu plată în așteptarea unei anchete interne. La prima ședință din anchetă, la care voi fi invitată să particip, se va lua notă în mod public de faptul că Momo Gumeratne a avut un comportament ireproșabil. Și se va lua notă în mod tacit de faptul că Chris Bunce este angajatul cel mai productiv, care a adus firmei 10 milioane de lire anul trecut. În scurt timp, jignirea adusă lui Momo va fi cunoscută drept „o afacere nefericită“ sau, simplu, „afacerea Bunce“.

După trei luni de stat acasă, timp în care ea își pierde răbdarea și devine deprimată, Momo va fi chemată la serviciu. Unde i se oferă o înțelegere bănească. Domnișoara de pension din ea se va ridica în picioare și va spune că ea nu poate fi cumpărată, tot ceea ce-și dorește este să se facă dreptate. Comisia de anchetă va fi șocată: și ei vor să se facă dreptate, numai că natura probelor este, cum se spune, problematică. Apoi, ca din întâmplare, fără să se bage de seamă, se va sugera că Momo nu va mai putea avea o carieră în centrul financiar al Londrei. Ea e o femeie tânără, cu perspective excepționale, dar acest gen de lucru tinde să fie interpretat greșit. De unde nu e foc, nu iese fum, totul e nespus de regretabil. Dacă ar ajunge informații despre imaginile pornografice în, să zicem, mass-media...

Două zile mai târziu, Momo Gumeratne ar face o înțelegere cu ei fără să se ajungă la proces, pentru o sumă de bani confidențială. În timp ce coboară treptele de la Edwin Morgan Forster pentru ultima dată, o reporteriță de la știrile de seară îi bagă un microfon sub nas, cerându-i să dea detalii despre ce s-a întâmplat. E adevărat că au numit-o „puicuță asiatică“ și că au făcut să circule poze porno cu ea? Lăsându-și în jos capul ei frumos, Momo va refuza să comenteze. În ziua următoare, patru ziare vor scrie despre această știre în pagina a treia. Un titlu spune: PUICUȚĂ ASIATICĂ DECLANȘEAZĂ O FURTUNĂ ÎN CENTRUL FINANCIAR APĂRÂND ÎN POZE PORNO. Negarea faptelor de către Momo va fi menționată în antepenultimul paragraf. Curând după aceea, își va găsi o slujbă în străinătate și se va ruga să uite toți de ea. Bunce își va păstra slujba, iar pata neagră de pe comportamentul

lui se va şterge printr-un flux continuu de profit. Şi nimic nu se va schimba. Asta cel puţin e sigur.

Căutând întrerupătorul, văd un desen nou pe frigider, prins cu magnetul Tinky Winky. E un desen reprezentând o femeie cu părul galben: poartă un costum maro cu dungi şi tocuri înalte ca nişte picioroange. Nu reuşesc să disting ce scrie cu creionul dedesubt din cauza felului în care se reflectă lumina. Mă apropii. Artistul e Emily şi, cu ajutorul unei profesoare, a scris: „Mămica mea se duce la serviciu, dar se gândeşte la mine toată ziua".

Chiar i-am spus eu asta? Trebuie că am făcut-o. Nu-mi amintesc când, dar Em ţine minte absolut tot. Deschid congelatorul şi-mi bag capul în aerul polar. Impulsul de a intra şi de a mă tot afunda e imens. Intru acum şi s-ar putea să stau o vreme acolo.

Înapoi sus, mă uit ce face Momo. Are pleoapele închise, dar ochii i se zbat ca nişte fluturi de noapte. Visează, biata micuţă. Îi sting veioza, iar atunci deschide ochii şi-mi şopteşte:

— La ce te gândeşti, Kate?

— Ah, mă gândeam la ce ţi-am spus la prima noastră întâlnire.

— Mi-ai spus că trebuie să nu mai spun „îmi pare rău".

— Şi chiar aşa e. Şi mai ce?

Se uită în sus la mine, fix cu privirea aceea de cocker spaniel pe care i-am remarcat-o şi la prezentarea finală, acum nişte eoni.

— Ai spus că mila, deşi scumpă, nu înseamnă în mod neapărat bani aruncaţi pe fereastră.

— Nu am spus asta.

— Ba da.

— Doamne, ce oribil. Sunt o vacă. Şi ce altceva am mai zis?

— Ai spus că banii nu-şi dau seama ce sex ai.
— Exact.
— Exact? repetă ea neîncrezătoare.
— Unde-i doare cel mai tare, Momo? Unde-i putem lovi ca să-i doară cel mai tare?

N-am putut să dorm toată noaptea. M-am tot strecurat în camera lui Ben să văd dacă respiră, aşa cum făceam cu Emily imediat după ce am adus-o de la spital şi mi-era teamă că n-o să se mai trezească niciodată. Ben a dormit încontinuu, dar nu avea de ce să-mi fie teamă. Dormea ca un prunc.

Richard a sunat pe la ora două. Era în Bruxelles să facă o ofertă pentru nişte fonduri UE pentru construirea unui centru de artă nordică şi tocmai primise mesajul meu. M-a întrebat dacă sunt bine şi i-am spus că nu. Am spus că trebuie să discutăm şi mi-a zis că da.

La 05.30 am sunat-o pe Candy, care ştiam că se trezeşte devreme în ultimul timp din cauza bebeluşului care o loveşte în coaste. I-a spus de pozele cu Momo din reţea. Nu ştiam ce putem face, dar m-am gândit că ar putea şti ea, care se pricepe la chestii tehnice datorită experienţei ei cu firme de internet. Între orele 05.50 şi 06.30, a creat un program care să caute şi să distrugă toate fişierele care conţin referinţe la Momo Gumeratne.

— Va fi greu să dăm de urma chestiilor care au ieşit din clădire, mi-a zis ea, dar pot să anihilez tot ce mai există în reţeaua EMF.

Am fost de acord să păstrăm o copie a pozelor ca probă.

La ora 6, Momo a coborât în bucătărie, ţinând ceva în mână.

— Am găsit asta în pat. Ştii a cui e?

M-am dus şi am îmbrăţişat-o.

— E Roo. E un membru al familiei.

I-am dat o ceaşcă de ceai pe care s-o ia cu ea în pat, apoi am urcat împreună, şi eu am intrat în camera lui Ben. Care dormea încă profund. I l-am pus pe Roo lângă obraz. În foarte scurt timp, un băieţel va fi mai fericit decât de Crăciun.

Intrând în dormitorul meu, am deschis şifonierul şi mi-am trecut mâna peste bara de metal până am dat de cea mai bună armură a mea Armani. Un costum negru ca pana corbului. De pe suportul de dedesubt am ales o pereche de pantofi cu toc şi botul din piele de şarpe – tocuri pe care e imposibil să mergi, dar ideea nu este să pot merge pe ele. În timp ce mă îmbrăcam, am trecut în revistă toate resursele de care mă puteam servi, toate forţele pe care le pot aduna. Voiam ca Richard să se întoarcă acasă şi ştiam acum că aş face tot posibilul ca asta să se întâmple, dar înainte de asta, mami trebuia să termine ce avea de făcut la serviciu.

Să nu uit
Să-l distrug pe Bunce.

36

Marea infiltrare

Toată lumea a fost de acord că proiectul pentru „scutecele biodegradabile Power" era un document excepţional. Mai mult de treizeci de pagini A4 generoase, pline de detalii privind segmentul de piaţă vizat de miraculosul scutec revoluţionar şi rata de creştere estimată. Mai conţinea şi un studiu impresionant al concurenţei, o schiţă a avantajelor de mediu pe care le prezintă şi un plan detaliat de implementare. Cifrele arătau excelent, fără să fie excesiv de optimiste. CV-urile celor din echipa de management erau de prima mână, în special cel al inventatorului însuşi, Joseph R. Power, care, după cum reieşea din documentaţie, a avut legături cu programul spaţial Apollo şi alte societăţi lucrative desprinse mai târziu din acesta. Patentul pentru invenţie încă nu fusese acordat, dar documentaţia pentru obţinerea acestuia descria produsul cu detalii atât de cristaline, încât nu rămânea nici o îndoială asupra succesului proiectului. Aproape îţi părea rău că doar o singură persoană urma să vadă documentul. Segmentul de piaţă vizat nu era reprezentat de milioane de bebeluşi care fac pe ei, ci de un anume domn Christopher Bunce.

Bunce tocmai fusese numit şeful departamentului de Capital-Risc al EMF. Aceasta era o veste bună din două motive. Primul, asta ne facilita sarcina de a-l convinge să parieze pe scutecul de rahat al tatălui meu: să mizezi pe produse noi şi promiţătoare înainte ca altcineva să ajungă la ele face parte din fişa postului. Al doilea, ne puteam baza pe Veronica Pick, numărul doi în departament, care se aştepta să fi primit chiar ea postul de conducere şi era furioasă că trebuise să facă loc unui novice în domeniu, să nu îl ţină pe noul şef departe de câmpurile minate – mai mult decât atât, putea fi convinsă uşor să-l ghideze spre ele cu un zâmbet amabil pe buze.

Clubul Suckling, vineri, la prânz

— În regulă, haide să mai aruncăm încă o privire pe astea.

Candy nici măcar nu încearcă să-şi ascundă dispreţul:

— Tatăl tău, un tip care nici măcar nu-şi aduce aminte numele propriilor copii şi, după cât se ştie, nu le-a văzut vreodată funduleţele, a inventat un scutec care va schimba faţa lumii scutecelor, numai că noi ştim că scutecul nu-i bun, pentru că ai încercat un prototip pe fiul tău Benjamin, iar când Benjamin s-a...

— Candy, te rog, abţine-te.

— Bine, când Ben şi-a făcut nevoile, scutecul s-a dezintegrat. Deci, ce urmează să facem e să-i vindem acest proiect noului şef al propriului nostru Departament de Risc, care, fiind un muist încrezut şi neştiind nici cât tatăl tău despre fundurile bebeluşilor, o să investească mii de dolari în Marea Aventură a Scutecelor pentru ca apoi să piardă banii pentru că... Adu-mi, te rog, aminte de ce, Kate.

— Pentru că societatea tatălui meu e înfundată în datorii şi banii investiţi de EMF vor fi revendicaţi de creditori şi societatea care produce scutecele va intra direct în lichidare, iar Bunce îşi va pierde cămaşa, şosetele şi boxerii cu picăţele de pe el şi va ieşi la iveală ce cancer oribil reprezintă el. Vreo obiecţie asupra planului până acum, Candy?

— Nu, e grozav, spune ea aspirând aerul ca şi când ar testa un parfum nou. Vreau doar să aud de la tine cum o să ne păstrăm slujbele, acum că sunt pe cale să devin o mamă singură şi tu, cel puţin până când Richard cel molcom se va întoarce la reşedinţa Reddy, eşti *de facto* tot o mamă singură.

— Candy, sunt anumite principii în joc.

Ea mă priveşte pentru moment alarmată:

— O, înţeleg. E vorba de vechiul nostru prieten Oates.

— Cine?

— Omul de zăpadă. Cel despre care i-ai spus lui Rod? Domnilor, vă rog să mă scuzaţi, acum mă retrag, s-ar putea să dureze ceva timp. Acesta nu e un complot, Kate, e un act nobil de autosacrificiu fără noimă. Foarte britanic, dar ştii, în State avem obiceiul ăsta foarte ciudat de a prefera ca băieţii buni să rămână în viaţă la finalul filmului.

— Nu orice formă de autosacrificiu e fără sens, Candy.

Prietena mea izbucneşte în hohote de râs şi toată lumea din club se întoarce să se holbeze la gravida nebună.

— Hopa, spuse ea, eşti frumoasă când te ţii de etică.

— Uite, promit că nu o să fie nimic care să te lege de afacerea asta, promit.

— Deci toate drumurile vor duce la Reddy, atunci? Îţi dai seama că după povestea asta nimeni nu o să te mai angajeze vreodată, Kate? Nimeni. Nici măcar să schimbi nenorocita de hârtie de fax.

Terminând acest avertisment cumplit, Candy se întinde, îmi ia mâna şi o ghidează spre abdomenul ei umflat. Prin pielea întinsă la maxim, simt împunsătura de neconfundat a unui călcâi. E prima dată când recunoaşte copilul ca pe ceva permanent, de care nu se poate scăpa după plac, şi ştiu că pot să spun orice, numai nu ceva afectuos:

— Loveşte des?

— Ohoho. Când sunt în cadă, poţi s-o vezi cum o ia razna. Zici că e un spectacol cu delfini, la naiba.

— Asta nu înseamnă neapărat că e fată, Cand.

— Hei, eu sunt fată, şi ea la fel, bine?

Candy îmi măsoară zâmbetul şi adaugă:

— Evident, încă mai pot să o dau spre adopţie.

— Cu siguranţă.

Încep să-mi aduc aminte că a fost ideea lui Candy că şapte femei ar arăta mai puţin suspect într-un club de striptease decât, să zicem, într-un restaurant unde oamenii obişnuiesc să poarte haine. Aflându-mă aici, mi-aş dori să am polaroidul ca să pot imortaliza expresiile de pe feţele prietenelor mele când intră pe uşă. În cazul lui Momo, şocul e imediat înlocuit de buna creştere şi o întreabă amabil pe blonda de la recepţie:

— O, de când aţi deschis?

Nu suntem singurele femei din Suckling Club, un imperiu al bărbaţilor, aflat în perimetrul principalului centru financiar al lumii, dar suntem singurele care nu-şi expun sânii. Toţi cei care-şi fac apariţia aici în timpul prânzului au lucruri

importante de făcut. Ştiam deja că Bunce e suficient de lacom şi de ambiţios pentru a arunca bani într-un proiect fără să se consulte cu nimeni altcineva din echipă: de ce şi-ar dori să împartă succesul, când l-ar putea păstra doar pentru sine?

Dar mai ştiam şi că va trebui să ne ocupăm de treaba cu scutecele biodegradabile într-un mod foarte profesionist pentru a-l convinge să cumpere proiectul. Desenul tatei cu porcul înaripat trebuia îmbunătăţit: mai era nevoie şi de o broşură, un studiu al pieţei şi al producţiei, plus acordul unui avocat comercial de top. Când am sunat-o pe Debra mi-a fost teamă că nu va fi de acord: şirul de prânzuri anulate din decursul ultimului an a întins corzile prieteniei noastre până la punctul de rupere — dar nici măcar nu a fost nevoie să o rog de două ori. Fără a-l fi întâlnit sau auzit vreodată de Chris Bunce, Deb ştia deja ce fel de om e şi cum merita tratat.

Deci, grupul nostru vesel e compus din Candy, eu, Debra şi Momo, Judith şi Caroline din fostul meu grup „Mama şi copilul". Încă o mai aşteptăm pe Alice. (E vital ca Alice, care e producător de televiziune, să ne ajute, dar nu am primit nici un răspuns de la ea, aşa că am presupus că nu vrea să participe. Din fericire, a sunat în dimineaţa asta. A spus că fusese plecată la filmări şi că ar fi încântată să ni se alăture, chiar dacă va întârzia.)

Ca specialist în brevete înainte de a deveni o mamă cu normă întreagă, Judith a întocmit o documentaţie pentru patentare atât de convingătoare, încât vreau să cumpăr imediat un vagon de scutece pentru Ben. În modul imperturbabil cu care mânuieşte amestecul de limbă şi ştiinţă, văd o faţă a lui Judith pe care nu o cunoşteam. Caroline, care e designer grafic, a venit cu o broşură care subliniază avantajele ecologice ale

scutecului şi conţine o poză irezistibilă a fiului ei, Otto, stând pe o oliţă făcută din frunze de salată verde.

Debra îmi explică de ce EMF nu o să-l poată da pe tata în judecată:

— Uite, nu e vorba de fraudă. E pe muchie, dar nu e ilegal. E un caz clar de *caveat emptor* – când cumpărătorul nu are grijă ce achiziţionează, atunci e treaba lui.

Deb va face pe avocatul tatălui meu în timpul întâlnirii pe care acesta va trebui să o aibă cu Chris Bunce; am aranjat ca aceasta să se ţină într-un apartament din hotelul Savoy.

— Nici nu bănuieşti cât de bună sunt la aşa ceva, exclamă Deb în timp ce parcurge documentaţia. Cum o să ne spunem: cele Şapte Surori Fatale?

— Deb, e serioasă treaba.

— Ştiu, dar nu am mai avut parte de atâta distracţie de când cu Enid Blyton. Mi-a fost dor de asta, ţie nu?

Momo a avut sarcina de a face cercetarea pieţei mondiale de scutece. În câteva zile a devenit un expert deosebit de plicticos în chestiuni olfactive şi de dispersie a urinei.

— Scuză-mă, Kate, dar îţi dai seama câte „insulte“ poate suporta în medie un scutec?

— Mulţumesc, dar asta puteam afla şi de acasă.

Asistenta mea mă priveşte neliniştită:

— Nu o să ţină, nu?

— Ce, planul?

— Nu, scutecul.

— Bineînţeles că nu.

— Cât de sigură eşti, Kate? Dacă Bunce înregistrează un succes, nu o să pot suporta.

— Păi, tata l-a proiectat, deci e menit să fie o catastrofă. Mai mult decât atât, am luat un prototip acasă pentru a-l încerca pe Ben.

— Şi?

— Este într-atât de biodegradabil încât se dezintegrează de cum a făcut treaba mare.

Alice ajunge târziu la club după o întâlnire cu BBC-ul la White City. Pe fondul muzicii languroase arată spre fetele de pe scenă şi mimează din buze: *Am venit pentru audiţii?*

Alice intră în rol după ce Bunce a început investigaţiile în privinţa scutecului. E dublă învăluire, de genul celor folosite de generali în toate bătăliile ale căror nume le ştiam odată: atacă-l pe un flanc, după care taie-i ruta de scăpare. Dovada că Bunce a aruncat bani pe un produs prost nu va fi suficientă pentru a-i face pe cei de la Edwin Morgan Forster să-l concedieze; dacă ar face anumite declaraţii compromiţătoare într-un interviu pe care Alice l-ar înregistra şi l-ar publica, ar deveni indezirabil în faţa clienţilor şi după asta ar urma să atârne într-un cârlig de măcelărie la Smithfield.

Ţipând că să acopere başii piesei care se aude, Alice ne spune că deja l-a sunat pe Bunce pentru a-l invita să apară într-o emisiune importantă la BBC2, intitulată: „Cine face banii?"– o emisiune care vrea să facă centrul financiar al Londrei atrăgător pentru cei care se uită la televizor întinşi pe canapea.

— Şi cum a primit vestea? întreabă Momo, care e mai emoţionată decât toţi.

Alice rânjeşte:

— Aproape că a avut un orgasm la telefon. Nu cred că o să am vreo dificultate în a-l face să vorbească.

Încerc să pun ordine în întâlnire, dar piesa Abba, „Mamma mia", îmi face concurenţă serioasă. În schimb împart câte o fotocopie cu tot ceea ce trebuie să ştie fiecare şi o poză a lui Chris Bunce

luată de pe site-ul EMF. Mă scuz și mă îndrept spre toaletă.

În cabina din capătul încăperii, aproape de ieșire, e cineva cu păr închis la culoare pe care abia îl recunosc. Mă apropii încă un pic și știu exact cine este.

— Jeremy! Jeremy Browning!

Îmi întâmpin clientul cu o căldură și o expansiune care îi vor rămâne adânc întipărite în suflet.

— Ei bine, Jeremy, mă bucur enorm să te văd aici, spun eu entuziastă. Și ea trebuie să fie... Annabel, nu-i așa?

Fata care stă pe piciorul stâng al clientului meu îmi lansează o privire care e un amestec de superioritate, dispreț și zâmbet. Spune că din păcate nu este doamna Browning, dar că nu ar refuza dacă i s-ar oferi șansa.

Îi întind prietenos mâna fetei, dar Jeremy e cel care mi-o strânge cu înflăcărare.

— La naiba, Kate, nu mă așteptam să te găsesc aici.

— Ei bine, întreprind niște cercetări pentru a-mi extinde portofoliul din domeniul petrecerii timpului liber. Poate ai putea să-mi oferi niște ponturi? Trebuie să plec acum, mi-a făcut plăcere...?

— Cherelle.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Cherelle. Ai grijă de el în numele meu.

Merg mai departe, încrezătoare că am cel puțin un bărbat sub papuc de acum și până-n vecii vecilor. Când mă întorc la masă, Candy e ocupată să arate care dintre fetele de pe scenă are implanturi cu silicon și cât de reușită a fost operația.

— Hristoase, uită-te la biata copilă cu părul roșcat. Parcă intenționau să elimine toate focoasele nucleare de pe teritoriul britanic.

— Ar fi trebuit să-mi vezi sânii când i-am avut pe gemeni, spune Judith, care e deja la al treilea cocteil Mai Tai.

Privesc cu oroare cum dansatoarea cu pricina părăseşte scena şi vine spre noi, palpându-şi sânii ca un crescător de câini care ne arată căţeluşii pentru inspecţie.

— Ei, asta numesc eu jonglerie, ţipă Alice. Raportul muncă-viaţă – Kate, ce ne recomanzi?

— Muşchii ei pelvieni trebuie să fie într-o formă foarte bună, spune Caroline, arătând spre o altă dansatoare, care face din coapse mişcări ca ale dubiţei cu îngheţată Mr Whippy în jurul cartierului, parcă ar vrea să dea din ea un profiterol.

— Ce sunt ăia muşchi pelvieni? întreabă în acelaşi timp Candy şi Momo.

Când îi explic, Candy, care crede că toate cursurile prenatale sunt ţinute de comunişti, nu îşi poate ascunde dezgustul:

— Dar treaba asta pelviană revine la normal după naştere, nu?

Şi podeaua de dans tremură, iar mamele de la masă râd şi râd şi bărbaţii din club sunt în starea de disconfort pe care doar râsul femeilor le-o poate provoca.

Ridic paharul:

— „Adună-ţi tot curajul într-un gând şi nu dăm greş".[1]

— *Greu de ucis 2*? întreabă Momo.

— Nu, Lady Macbeth.

Ce-i mai învaţă la şcoală zilele astea?

---

1. William Shakespeare, *Opere complete*, vol. 7 (*Macbeth*), trad. de Ion Vinea, ed. Univers, Bucureşti, 1988, p. 270.

37
La prânz cu Robin

Când Robin Cooper-Clark nu se simte în largul lui, ai senzaţia că se pregăteşte să se aresteze singur, cu un braţ strâns în jurul pieptului şi celălalt îndoit în jurul gâtului. Cam aşa de chinuit arăta în drum spre restaurantul Sweetings, la trei zile după întâlnirea din Clubul Suckling. Restaurantul se afla la o distanţă apreciabilă de birou, dar Robin se arată deosebit de insistent să mâncăm acolo, în timp ce măreşte din ce în ce mai mult compasul, iar eu gonesc după el, făcând câte trei paşi pentru unul de-al lui.

Restaurantul Sweetings este o adevărată instituţie a centrului financiar londonez. Un loc unde se serveşte peşte care vrea să semene cu o piaţă de peşte, cu o sumedenie de strigăte însufleţite, zarvă, mese de marmură – un fel de Bilingsgate pentru cei înstăriţi. La intrare există tejghele unde te poţi aşeza pe scaune înalte şi să-ţi alegi crabul, iar în capăt se află o sală cu mese lungi, ca de cantină studenţească. Dacă bogăţia ar fi o ţară străină, Sweetings-ul ar fi cafeneaua din colţ.

Robin şi cu mine ne aşezăm în capătul îndepărtat al uneia din mesele comune.

— Urâtă afacere asta cu Bunce, mormăie el studiind meniul.

— Mda.

— Momo Gumeratne pare în regulă.

— E grozavă.

— Şi Bunce?

— Toxic.

— Înţeleg. Bun, acum ce comandăm?

Ospătarul stă acolo, cu pixul pregătit, şi pentru prima dată observ ce vraişte e Robin: partea dreaptă a gulerului de la cămaşă e plină de creţuri ca o frunte, iar în urechi are urme de spumă de ras. Jill nu l-ar fi lăsat niciodată să iasă din casă în asemenea hal.

— Ah, da. Cred că o să fie ceva feroce şi cu dinţi pentru doamna şi o specie pe cale de dispariţie pentru mine. Poate o supă de ţestoasă, sau despre cod se spunea că ar fi fost pescuit până la extincţie de nenorociţii ăia de spanioli? Kate, tu ce recomanzi?

Încă mai râd când Robin îmi spune:

— Mă recăsătoresc, Kate.

Şi mi se pare că zgomotul din sală e dat la minim, ca un robinet. Mesenii din jurul meu dau din buze fără zgomot, precum peştii pe care urmează să-i consume.

Şi dintr-odată ştiu de ce m-a adus aici, în acest restaurant, în această sală. E un loc unde nu se poate urla de furie ori plânge de durere: într-adevăr, un loc potrivit pentru *sweeting*[1], pentru bonomie, cel mult pentru o blândă dojeneală, un loc confortabil pentru un bărbat. Oare câte suflete aşezate la mesele astea nu vor fi fost puse pe jar cu un zâmbet, oare câte nu vor fi fost

1. Drăgălăşenie (engl.).

politicos rugate să se retragă sau să se dea la o parte în timp ce serveau un surprinzător de decent pahar de Chablis? Acum mă simt ca şi cum Jill Cooper-Clark a fost cea abandonată, iar eu sunt cea care trebuie să facă ce e decent. Să par interesată, plăcut impresionată chiar, în loc să răstorn masa şi să-i las pe bărbaţi cu gura căscată cu şervetele şi oasele lor de peşte. A murit doar de şase luni.

Îmi dau seama acum că Robin a început să-mi spună de cineva pe nume Sally. Adorabilă, incredibil de amabilă, obişnuită cu băieţii — are şi ea doi. Nu chiar de calibrul lui Jill, dar până la urmă cine ar putea fi? Ridică din umeri neajutorat. Şi are atâtea calităţi, Sally asta, şi apoi băieţii au nevoie — Alex nu are decât zece ani — încă mai are nevoie de o mamă.

— Şi, întreb eu încercând să găsesc câteva cuvinte în cavitatea uscată a gurii, tu ai nevoie de ea?

— Hm. Da, am nevoie de o femeie, Kate. Nu prea ne descurcăm de unii singuri, ştii. Îmi imaginez cum îţi par toate astea, zice el în timp ce face semn că nu vrea sosul tartar care i se oferă.

— Poftim?

— Suntem infirmi, cred, zise el în timp ce îşi cobora paharul, ciupindu-şi rădăcina nasului. Nimeni nu o poate înlocui, dacă la asta ţi-e gândul.

Atunci de ce să fie înlocuită, dacă e de neînlocuit? La asta mi-e gândul. Mă simt îngropată în tristeţe, ca în ziua înmormântării lui Jill. Mereu am crezut că îl cunosc bine pe Robin, mereu lăsa impresia că e aşezat şi de încredere; uitându-mă acum la el peste masă, e un şoc să nu găsesc decât un băieţel pierdut. Bărbaţii fără

soţii sunt nişte bărbaţi fără mame, sunt mai mult orfani decât văduvi. Bărbaţii fără soţii îşi pierd coloana vertebrală, capacitatea de a merge drept prin viaţă, chiar şi pe aceea de a îşi şterge spuma de ras din urechi. Bărbaţii au mai multă nevoie de femei decât femeile de bărbaţi; nu e acesta secretul nerostit care pune lumea în mişcare?

— Mă bucur nespus pentru tine, spun eu. Jill ar fi cu adevărat încântată. Ştiu că nu ar suporta să ştie că nu te descurci.

Robin aprobă, reconfortat că vestea a fost lansată, bucuros că scara de acostare a fost din nou trasă. Farfuriile fiind goale, ne-am întors încă o dată la meniu, studiindu-l ca pe o foaie de examen.

— Ce zici de o tartă englezească pentru amândoi? spune Robin. Ai auzit că încearcă să găsească un nou nume pentru *spotted dick*[1] ?

— Chris Bunce.

— Poftim?

— *Spotted dick*. Bunce e campionul la boli venerice al biroului. Întreabă orice secretară.

— Te supără foarte tare, nu-i aşa? zice Robin, ducându-şi şerveţelul la gură.

— Da, într-adevăr.

Pentru un moment mă gândesc să-i spun de plan. Dar ca superior ar fi obligat să-l respingă, iar ca prieten şi mentor probabil ar face acelaşi lucru. În schimb zic:

---

1. Budincă fiartă tradiţională englezească, făcută cu seu şi fructe uscate, de obicei coacăze. Numele de *spotted dick* vine de la coacăzele care arată ca nişte pete (*spots*) şi o denaturare a ortografiei cuvântului *dough* („cocă"). Această denaturare duce la reinterpretarea numelui budincii în contextul de faţă: *dick* desemnează, în registru colocvial, organul sexual masculin; în combinaţie cu *spotted*, imaginea rezultată e a simptomelor unei boli venerice.

— Nu cred că cineva ar trebui să fie lăsat să fie un căcănar în continuare, doar pentru că nu ar fi convenabil să fie oprit.

Robin îi face semn ospătarului să ne-aducă nota de plată.

— Jill spunea mereu că poţi determina un bărbat să facă orice, atâta timp cât nu ştie că e pus să o facă.

— Şi ea a făcut asta?

— Nu am observat niciodată.

15.13 : Îl las pe Robin la colţ cu Cheapside. Apoi îl sun pe Guy pe mobil ca să-l anunţ că nu mă întorc în după-amiaza asta: am o întâlnire de urgenţă ocazionată de *conkers*[1].

— Cuceritori?

— *Conkers* e un club pentru petrecerea timpului liber în care îmi propun să investesc masiv. Trebuie acum să cercetez impactul asupra consumatorilor.

Ajungând acasă, copiii sunt atât de uimiţi să mă vadă încât la început nici măcar nu reacţionează. Îi spun Paulei să-şi ia liber pentru restul zilei, îi îmbrac pe Emily şi Ben în hainele de stradă şi ne ducem să ne plimbăm în parc. Sau cel puţin eu şi Em facem asta: Ben refuză să se plimbe, preferând să alerge până pică. A fost o vară indiană, şi frunzele, cele mai multe încă verzi şi pătate cu un portocaliu de culoarea caisei, par uşor surprinse să se regăsească pe jos. Ne-am petrecut timpul — sincer, nu ştiu cât timp am petrecut – dând cu piciorul în ele.

---

1. *Conkers* înseamnă în context „castane“ şi se referă la un joc pentru copii popular în Marea Britanie, care implică găurirea castanelor dintr-o parte în alta, trecerea unui fir de aţă prin găuri şi folosirea lor ca buzdugane pentru spargerea castanelor celorlalţi jucători. Cine sparge cele mai multe castane, câştigă.

Lui Ben îi place să se năpustească asupra lor doar de dragul zgomotului. Lui Emily îi place să-i spună să se astâmpere, în timp ce e evident că-l găsește adorabil. Băiatul și fiica mea au un fel de înțelegere: el poate să fie neastâmpărat pentru ca ei să-i facă plăcere să fie cuminte. Văzându-i cum țipă unul la altul, mă întreb dacă situația aceasta nu-i decât o altă variantă a eternului joc dintre băieți și fete.

Mai departe pe alee găsim castane. Unele din ele au învelișurile țepoase desfăcute în urma impactului, așa că adunăm fructele strălucitoare din carcasele lor pline de miez.

— Poți să faci castanele mai rezistente, îi spun eu lui Em.

— Cum se poate?

— Nu știu exact, va trebui să-l întrebăm pe tati de asta, la naiba, nu am vrut să aduc aminte de el.

Emily ridică privirea nerăbdătoare spre mine:

— Când o să se întoarcă tati și o să locuiască iar cu noi?

— Tati, spune Ben vesel, tati.

Înapoi acasă, îl pun pe Ben în pătuț pentru un pui de somn și o las pe Emily să aleagă un film, în timp ce încep să pregătesc un sos *bolognese* pentru cină. Nu găsesc presa pentru usturoi, și unde e răzătoarea? I-am propus să se uite la *Frumoasa adormită*, care era un sedativ grozav când Em era mică, dar se pare că am rămas în urmă. Fiica mea îmi spune acum ceva de o prințesă războinică de care nu știu nimic.

— Mami, ce-i un războinic?

— Un războinic e un luptător curajos.

— Știi despre ce e vorba în *Harry Potter*?

— *Harry Potter* e despre curaj și vrăjitoare.

— Sună bine. Te-ai hotărât la ce ne uităm?

— Da. *Mary Poppins*.

— Din nou?

— O, te rog, mami.

Când eram de vârsta lui Emily, vedeam un film sau două pe an, unul de Crăciun, celălalt în vacanța de primăvară. În cazul copiilor mei, imaginea în mișcare o să fie principalul recipient al amintirilor lor.

— E o supra getă.

— Cine?

— Mămica lui Jane și a lui Michael e o supra getă.

Uitasem că doamna Banks era o sufragetă. Nu e bucățica de film pe care mi-o aduceam eu aminte. Am lăsat sosul la minim, apoi m-am dus să mă cuibăresc cu Emily pe canapea. Și iat-o pe ecran, adorabila și țicnita Glynis Johns, întorcându-se de la miting și defilând în sus și în jos prin casă, cântând: „Fiicele noastre, fiicele noastre ne vor adora/ Și vor cânta recunoscătoare în cor, Bine lucrat! Bine lucrat, Soră Sufragetă!".

— Ce-i o supra getă?

(Știam că asta o să urmeze.)

— Sufragetele erau niște femei care acum o sută de ani, în Londra, Emily, au mărșăluit, s-au legat de balustrade și au protestat pentru a-i convinge pe oameni că femeilor ar trebui să li se permită să voteze.

Ea se vârî înapoi, cuibărindu-și capul sub sânii mei. Abia când Mary și Bert și copiii au sărit în desenul cu cretă de pe pavaj, Emily spuse:

— Mami, de ce nu erau femeile lăsate să voteze?

(Dumnezeule, unde e Zâna-mamă-a-explicațiilor când ai nevoie de ea?)

— Pentru că pe atunci, în vremurile alea, bărbaţii şi femeile erau – păi, fetele stăteau acasă şi erau considerate mai puţin importante decât băieţii.

Fiică-mea mă priveşte cu o uimire cuprinsă de furie.

— Ce prostie!

Ne aşezăm amândouă înapoi. Em ştie fiecare cântec pe de rost, chiar respiră în rând cu actorii. Privită cu ochi de adult, povestea lui *Mary Poppins* pare atât de diferită. Uitasem că doamna Banks, care vrea ca lumea să devină un loc mai bun pentru femei, este ameţitor de neglijentă cu copiii ei. Că Jane şi Michael sunt trişti şi revoltaţi până când apare dădaca şi aduce entuziasm şi consistenţă în existenţele lor. Domnul Banks, între timp, munceşte prea mult – numele e suficient să-ţi spună că e numai slujbă – şi e străin de copiii şi soţia sa, până când e concediat şi e confruntat în propriul său birou de Bert, coşarul, care îl avertizează în cântec:

„Trebuie să trudeşti, trudeşti, trudeşti la piatra de moară,
Deşi copilăria se strecoară ca nisipul printr-o sită,
Şi mult prea repede iată că au şi crescut,
Şi şi-au luat zborul,
Şi e prea târziu acum pentru tine să le dai.. Doar o..."

— „... linguriţă de zahăr ajută doctoria să se ducă pe gât."

Emily şi cu mine începem să cântăm, vocile noastre îngemănându-se ca o elice argintie. Dintr-odată, mă izbeşte cel mai cutremurător sentiment, că filmul încearcă să spună ceva despre mine şi chiar atunci Emily anunţă:

— Când o să am copii, mami, o să am grijă de ei singură până or să crească mari. Fără dădacă.

Oare m-a pus să mă uit la *Mary Poppins* ca să poată spune asta? Acesta-i modul ei de a-mi spune? Îi caut privirea, dar nici vorbă că ar fi calculat momentul, nu pare că ar aştepta vreo reacţie.

— Maaa-mi.

Se aud cârâituri de la aparatul de monitorizat bebeluşi. Trebuie că s-a trezit Ben. Înainte de a urca scările, o iau pe Em pe genunchi.

— M-am gândit să ieşim într-o zi împreună, numai noi două; ce zici, ţi-ar plăcea asta?

Nasul i se încreţi ca lui Momo când e entuziasmată.

— Unde?

— Pe În Paie Stai Building. Îţi aminteşti că aşa îi spuneai clădirii Empire State Building?

— Nu, nu e adevărat.

— Ba da, iubire.

— Maaaaa-mi, îmi spune Emily lungindu-mi sâcâitor titlul pentru un maxim de efect, aşa vorbesc copiii foarte mici. Eu nu mai sunt copilaş.

— Nu, draga mea, nu mai eşti.

Totul trece aşa de repede, nu-i aşa? Într-o zi îi auzi spunând toate lucrurile astea haioase pe care juri că o să le notezi şi nu o faci niciodată şi dintr-o dată îi auzi vorbind ca nişte puşti şmecheri sau, mai rău, întocmai ţie. Îmi doresc să crească mai repede şi plâng după fiecare minut pe care l-am pierdut din copilăria lor.

După ce i-am hrănit şi îmbăiat şi le-am uscat părul şi le-am citit din *Puii de bufniţă* şi am fost să aduc un pahar cu apă, cobor într-un final la parter şi stau de una singură pe întuneric şi mă gândesc la timpul imposibil de regăsit.

De la: Kate Reddy
Către: Debra Richardson
Am petrecut după-amiaza asta jucând în mod ilicit rolul de mămică. Cele mai profitabile și rare ore ale anului financiar până la această dată. Cât de mult crezi că pot să le percep clienților pentru dat buzna în frunze și văzut Mary Poppins?
Să petrec timp pe furiș alături de copii mi se pare echivalent cu a avea o aventură: aceleași minciuni ca să-ți aranjezi un rendez-vous, aceeași explozie de împlinire și, în aceeași măsură, vina.
Cred că am uitat ce înseamnă să pierzi timpul și aveam nevoie de copii să-mi aducă aminte. Să nu mă urăști că o să mă las de serviciu, te rog. Știu că am zis că trebuie să continuăm ca să demonstrăm că se poate. Doar că pe atunci credeam că slujba mă omoară, iar acum îmi e teamă că poate am murit deja și nici măcar nu am observat.
Fiicele fiicelor noastre ne vor adora si vor cânta recunoscătoare în cor, bine lucrat, bine lucrat, soră sufragetă!
cu toată dragostea K xxxxxxxxxxxx

38
Cascada

07.54: În timp ce aştept să bată la uşă, îmi dau seama cât de nerăbdătoare sunt să-i spun lui Winston despre plan. În sfârşit, iată ceva cu care-l pot impresiona pe Pegas, dovada că nu sunt doar un lacheu cu ochelari de cal al sistemului capitalist. Dar după ce am vărsat toată povestea cu scutecul inventat de tata şi interviul lui Alice cu Bunce, Winston nu spune decât un sec:

— Nu uita că ai doi copii de hrănit.

Cinci minute mai târziu însă, când suntem prinşi în ambuteiajul obişnuit, mă întreabă dacă ştiu povestea lui Scipio. Dau din cap că nu.

— Aşa, deci era un general roman pe nume Scipio care a avut un vis. Iar în vis a văzut un sat care era construit chiar lângă o cascadă mare. Zgomotul cascadei era aşa de puternic că trebuia să strigi ca să te faci auzit. „Cum trăiţi cu zgomotul ăsta tot timpul?" l-a întrebat Scipio pe şeful satului, încercând să acopere urletul cascadei. „Care zgomot?" l-a întrebat bătrânul.

Pegas se mai cabrează înaintând câţiva centimentri şi când Winston pune frână, se aude un muget ca al unei vaci muribunde.

— Morala poveştii fiind...?

În oglindă, îl văd zâmbind larg, viclean şi savurând momentul.

— Păi, eu cred că avem cu toţii un zgomot de fond cu care suntem atât de obişnuiţi că nu-l mai auzim. Dar dacă te îndepărtezi suficient de mult, îl auzi din nou şi te gândeşti, Doamne, cascada aia făcea un tărăboi imens. Cum am trăit cu zgomotul ăla?

— Încerci să-mi spui că aş avea o cascadă, Winston?

El izbucneşte în râsul acela al lui, din tot sufletul, grunjos, pe care-l ador.

— Kate, la dracu', ce ai tu se numeşte Niagara Falls.

— Winston, te superi dacă-ţi pun o întrebare personală?

Când dă din cap, taxiul se umple din nou cu praful acela auriu.

— Eu sunt principalul tău client?

— Tu eşti *singurul*.

— Înţeleg. Şi câţi şoferi are compania Pegas? Lasă-mă să ghicesc, tu eşti singurul?

— Aha. Mă las în curând de taximetrie. Vin examenele.

— Mecanică?

— Filozofie.

— Deci, prin faptul că eşti şoferul meu, eşti şi propriul meu cal înaripat?

Claxonează ca o aprobare voioasă a celor spuse de mine.

— Ştiai că pentru şoferi eşti scutit de la plata impozitului, dar pentru îngrijirea copiilor nu?

Claxonează din nou şi sperie un grup de costume de pe trotuar; se împrăştie ca porumbeii.

— E o lume nebună.

— Nu, e o lume nebună *a bărbaților*. Ai să-mi dai rest?

Pe când mă îndepărtez de taxi, mă gândesc cât de mult o să-mi lipsească, apoi aud o voce strigând după mine:

— Hei, cucoană, n-ai nevoie de o mașină cu care să fugi de la locul faptei?

10.08: Primesc un teleon de la recepție. Mi se spune că un bărbat pe nume Abelhammer mă așteaptă, iar inima încearcă efectiv să facă o gaură în peretele pieptului meu. Când cobor, îl găsesc stând acolo cu două perechi de patine.

Dau din cap în timp ce mă apropii de el.

— Nu, nu știu să patinez.

— Da, dar eu știu. Suficient pentru amândoi.

— Nici nu mă gândesc.

Mai târziu, când facem a patra tură de patinoar, Jack îmi spune:

— Tot ce trebuie să faci e să te sprijini pe mine, Kate. E așa de greu?

— Da. E greu.

— Iisuse, femeie. Trebuie doar să te sprijini pe mine, doar aici: amintește-ți de John Donne al vostru, gândește-te la noi ca la un compas, eu stau nemișcat și tu faci cercuri în jurul meu, OK? N-o să cazi, te țin eu. Doar lasă-te.

Și m-am lăsat. Am patinat o oră și nu știu exact ce am scris pe gheață. Ar fi trebuit să fii o pasăre, unul dintre porumbeii mei, sau să stai în biroul șefului meu ca să vezi ce am scris în ziua aceea. Dragoste sau Rămas bun sau amândouă.

A vrut să-mi cumpere o ciocolată caldă, dar i-am spus că trebuie să plec.

Zâmbetul nu a dat greș niciodată.

— Pare o întâlnire importantă.

— Foarte. Un bărbat pe care l-am cunoscut cândva.

E uimitor cât de repede poţi să uiţi cum să ţii pe cineva în braţe, fie el şi propriul soţ. Poate mai ales pe soţul tău. E nevoie de o perioadă lipsită de atingere care să te facă să apreciezi complet geometria unei îmbrăţişări: unghiul exact al capului tău în raport cu al lui. Trebuie să ţi-l ridici şi să ţi-l cuibăreşti sub gâtul lui, ca porumbeii, sau să-ţi presezi nasul de pieptul lui? Iar mâinile – strânse în partea de jos a spatelui lui sau palme lipite de partea exterioară a coapselor? Când eu şi Richard ne-am întâlnit în pauza de prânz în faţa restaurantului Starbucks, amândoi am vrut să ne pupăm scurt pe obraz, dar ni s-a părut prea caraghios; aşa ţi-ai pupa numai mătuşa, aşa că ne-am lăbărţat într-o îmbrăţişare. M-am simţit la fel de stângace, observată chinuitor, ca atunci când m-a luat tata prima dată la dans, în jurul ringului de la o cină dansantă. Corpul lui Richard m-a şocat prin faptul că era un corp: părul lui şi mirosul lui, forma umărului său sub pulover. Îmbrăţişarea nu a fost acea ciocnire seacă de oase pe care o simţi când pasiunea s-a scurs toată. A fost mai mult ca un dans al umbrelor: încă îl mai doream şi cred că şi el mă dorea, dar nu ne mai atinseserăm de foarte mult timp.

— Hei, Kate, străluceşti, îmi spune Richard.

— Am patinat.

— Ai patinat pe gheaţă? Dimineaţa, într-o zi de muncă?

— Un fel de a relaţiona cu un client. O abordare nouă.

Eu şi Rich am aranjat întâlnirea asta ca să discutăm. Ne-am văzut aproape zilnic de când a plecat. După cum a promis, a luat-o pe Em de la şcoală şi a rămas de multe ori să ia ceaiul cu copiii.

Restaurantul Starbucks pare locul ideal pentru negocieri de pace, un teren neutru modern, unul dintre acele locuri de afaceri care se chinuie să semene cu casa în care cu toţii suntem prea ocupaţi ca să stăm. E uimitor de linişte aici, dar întâlnirea e plină de neliniştile unei prime întâlniri: o să sau n-o să?, numai că de data asta e vorba de divorţ. N-o să sau o să?

Găsim două fotolii mari şi moi din catifea într-un colţ, iar Rich se duce să ia de băut. Am cerut o cafea cu lapte degresat, el îmi aduce ciocolata caldă pe care mi-o doream şi de care aveam nevoie.

Conversaţia despre banalităţi mi se pare îngrozitor de banală: sunt nerăbdătoare să trecem la discuţia despre lucruri serioase ca să se termine odată, într-un fel sau altul.

— Cum mai e la serviciu, Kate?

— A, bine. De fapt, s-ar putea să mă las curând de serviciu sau, mai degrabă, serviciul o să mă lase în curând.

Rich dă din cap şi zâmbeşte:

— Nu te-ar da niciodată afară.

— O, în anumite circumstanţe, ar putea s-o facă.

Îmi aruncă privirea omului-în-halat-alb.

— Nu-mi spune că vorbim despre abnegaţie inutilă, doamnă Shattock?

— De ce mă întrebi asta?

— Pentru că sunt suficient de bătrân ca să-mi amintesc faza aia cu Cicliştii împotriva Bombei Atomice.

— Am dat tot firmei, Rich. Timp care era al tău şi al copiilor.

— Timp care era şi al tău, Kate.

Cândva îi puteam citi expresiile feţei ca pe o carte, acum cartea a fost tradusă într-o limbă străină.

— Credeam că vei fi de acord, Rich. Ruperea de sistem. Pare mai tânăr de când m-a părăsit. Mama ta crede că m-am lăsat dusă de val.

— Mama crede că şi Grace Kelly s-a lăsat dusă de val.

Râdem amândoi şi pentru o clipă restaurantul răsună de sunetul „nostru".

Încep să-i povestesc povestea spusă de Winston.

— Cine e Winston?

— E tipul de la Pegas, dar se pare că e de fapt filozof.

— Un filozof care conduce un taxi, sună foarte sigur.

— Nu, e extraordinar, chiar e. Oricum, Winston mi-a spus o poveste despre un general care a găsit un trib lângă o cascadă, iar şeful tribului...

— Cicero.

— Nu...

— Cicero, e scrisă de Cicero.

Soţul meu rupe un fursec în două şi-mi dă o bucată mie.

— Lasă-mă să ghicesc, cineva mort de foarte mult timp de care eu nu am auzit niciodată pentru că am făcut o şcoală de cultură generală, dar care e o parte vitală din educaţia oricărei persoane civilizate?

— Te iubesc.

— Aşa că mă gândeam să mă mut departe de cascadă să văd dacă aud mai bine.

— Kate?

Îşi împinge mâna până ajunge lângă a mea. Mâinile stau una lângă alta, aşteptând parcă un copil să deseneze în jurul lor.

— Nu mai ai ce să iubeşti, Rich, sunt golită pe dinăuntru. Kate nu mai locuieşte aici.

Mâna lui e peste a mea acum.

— Spuneai ceva de mutat departe de cascadă?

— M-am gândit că dacă eu, dacă *noi* ne-am muta de lângă cascadă, am auzi din nou şi apoi am hotărî dacă...

— Dacă zgomotul a fost cel care nu ne lăsa să auzim sau faptul că nu mai aveam ce să ne spunem?

Ştiţi cum e atunci când... uşurarea aceea pură la gândul că există cineva pe lume care ştie ce gândeşti la fel de bine ca tine însuţi? Dau din cap aprobându-l cu recunoştinţă.

— Mă cheamă Kate Reddy şi sunt dependentă de muncă. Nu aşa trebuie să zici la întâlnirile alea?

— Nu am spus că eşti dependentă de muncă.

— De ce nu? E adevărat, nu? Nu pot să „mă las" de muncă. Asta înseamnă că sunt dependentă, nu?

— Trebuie doar să ne acordăm nişte timp, atâta tot.

— Rich, îţi aminteşti când Em a încercat s-o salveze pe Frumoasa din pădurea adormită? Mă tot gândesc la asta.

Zâmbeşte larg. Una dintre chestiile cele mai bune atunci când ai copii este că-ţi permite să ai aceleaşi amintiri plăcute ca şi altcineva: poţi evoca acelaşi trecut. Două amintiri cu aceeaşi imagine: să fie asta la fel ca două inimi care bat ca una singură?

— Copil prostuţ. Se supărase că nu reuşise să ajungă la prinţesa aia, nu-i aşa? spune Rich cu mândria aceea tembelă pe care ne-o provoacă Em.

— Îşi doreşte mult să te întorci acasă.

— Dar tu, Kate, tu-ţi doreşti?

Opţiunea pentru o replică mândră şi sfidătoare atârnă în aer aşteptând s-o culeg ca pe-un fruct copt. O las în aer şi spun:

— Şi eu aş vrea să mă întorc acasă.

Frumoasa din pădurea adormită a fost întotdeauna preferata lui Emily, prima casetă care i-a captat atenția. La doi ani a făcut o obsesie pentru ea, stătea în fața televizorului și striga: „Rulează, rulează!".

Striga asta de fiecare dată când ajungea la partea în care Aurora, cu fața ei de păpușă proastă, urcă pe scările interminabile care duc la pod, urmărită de umbra unui corb și hohotitul unei vrăjitoare. Mult timp, nici eu, nici Richard nu înțelegeam ce o înfuria pe Emily așa de tare, apoi ne-am dat seama. Voia să derulăm caseta înapoi, astfel încât prințesa să nu se ducă în pod, să nu se înțepe la deget în fusul bătrânei.

Într-o zi, Emily a încercat efectiv să intre în televizor: am găsit-o în picioare pe un scaun, încercând să-și bage piciorul încălțat cu pantofi roșii în televizor. Am avut o discuție lungă, adică eu am vorbit și ea a ascultat, despre cum trebuie să lași lucrurile să se întâmple pentru că și atunci când ajungi la partea înfricoșătoare, povestea știa încotro se îndreaptă și nu poate fi oprită, oricât de mult ți-ai dori. Și partea bună e că știi că finalul va fi fericit.

Dar ea a dat din cap cu tristețe și mi-a zis:

— Nu, rulează, mami, rulează!

Curând după aceea, fiica mea și-a transferat loialitatea asupra *Dinozaurului Barney*, în care nu apăreau scene întunecate care să necesite intervenția ei personală.

Și adulții vor să deruleze viața înapoi. Numai că în timp ne pierdem capacitatea de a striga asta cu voce tare. Rulează, rulează.

39

Final de partidă

Articol din numărul din noiembrie al *Inside Finance*:

> *Edwin Morgan Forster, una dintre cele mai vechi instituții financiare din centru, a triumfat la cea de-a cincea ediție a premiilor anuale* Equality Now *de marți seara, câștigând la categoria „Compania care a făcut cele mai mari progrese" pentru angajamentul în direcția diversității.*
> *Firma a înregistrat un punctaj foarte bun în cadrul unui sondaj de referință realizat de* Equality Yes!, *organizație în favoarea parității sexelor ai cărei membri includ 81% din firmele cotate la Bursa londoneză.*
> *Arbitrii au fost impresionați în mod deosebit de volumul de activitate generat de Katharine Reddy, cel mai tânăr manager de la EMF, și de Momo Gumeratne, o absolventă de 24 de ani de la* London School of Economics. *Din păcate, cele două nu au putut participa la ceremonie, dar premiul a fost ridicat de Rod Task, șeful departamentului Marketing*

de la EMF. În discursul de acceptare a premiului, el a spus: „S-a dovedit că echipele formate din membri de ambele sexe sunt determinante în funcţionarea eficientă a unei companii. EMF se află în fruntea celor care vor să aducă femeile în roluri majore în cadrul comunităţii financiare."

O notă contrastantă, mai puţin pozitivă, a serii a fost Catherine Mulroyd, preşedinta organizaţiei Women Mean Business[1]. *„Aceste premii nu reprezintă decât o parte din poveste", a spus Mulroyd. „E suficient de greu să ajungi ca femeie în Square Mile într-o poziţie cu reală influenţă fără să-ţi distrugi cariera dându-ţi drumul la gură şi criticând cultura. Egalitatea pentru femei rămâne un subiect marginal pentru multe firme din centrul financiar. Băncilor li se pare inutil să cheltuiască mari sume de bani pregătind recruţi-femei numai ca să îi piardă mai târziu din cauză că nu le pot oferi un program flexibil sau orice alt lucru care le-ar permite mamelor să rămână la bord."*

Întrebat dacă într-adevăr „cultura băieţilor de modă veche" e o chestie care ţine de trecut, Task a precizat faptul că el este din Australia, aşa că face mai mult parte din reţeaua băieţilor moderni: „Fetele au făcut o treabă grozavă anul acesta şi sunt mândru de ele".

Tata a dat reprezentaţia vieţii lui în timpul prezentării scutecului biodegradabil în faţa lui Chris Bunce. Debra, care a fost prezentă tot timpul în calitate de consilier, mi-a zis că tata nu numai că

1. „Femeile ştiu ce vor: să facă afaceri" (engl.).

a fost treaz, dar i-a făcut în mod evident o mare plăcere să joace rolul de inventator nonconformist. Lovitura de maestru, mi-a zis Deb, a venit când Bunce s-a oferit să-i dea un cec atunci şi acolo, iar Joe, care şi-a petrecut întreaga viaţă încercând să păcălească oameni să-i dea cecuri, a spus că el şi avocata lui se vor mai întâlni cu un număr de persoane interesate în zilele care urmează, dar că, desigur, îi vor ţine la curent cu tot pe cei de la EMF.

Îi explicasem tatei că s-ar putea să-i fi găsit nişte capital-risc pentru invenţia lui, dar că pentru asta va trebui să se prefacă a fi altcineva şi să fie mai degrabă creativ în tratarea adevărului. În aproape orice altă relaţie tată-fiică, acesta ar fi fost considerat un schimb bizar, dar pentru noi a fost ca o încununare firească a atâtor ani de prefăcătorie, o recunoaştere a faptului că falsul este ţesut în ADN-ul Reddy împreună cu ochii albaştri şi priceperea la calcule.

— Tatăl tău e un tip extraordinar, mi-a spus Winston, care a jucat rolul şoferului întreprinzătorului din domeniul scutecelor, într-un BMW negru cu geamuri fumurii pe care-l împrumutase de la un bărbat despre care ne-a zis că ar fi unchiul lui. Joe dă bacşişuri generoase.

— Mda, cu banii mei.

Trei zile mai târziu, Bunce a semnat pentru plata sumei. Intrând ţanţoş în birou în acea după-amiază, i-a spus adjunctei lui, Veronica Pick, să fie atentă la lovitura uimitoare pe care o va da el : aici se cunoştea superioritatea bărbaţilor faţă de femei, ei acţionând decisiv, mirosind o ocazie excelentă şi fără a se lăsa prinşi în hârţogăraie.

— Ah, dar ţi-ai făcut raportul de *due-diligence*, da ? l-a întrebat Veronica pe un ton blând.

— Ce vrei să spui ? a zis Bunce.

— *Due-diligence*, a răspuns Veronica. Ştii tu, verificarea calificărilor directorilor, a viabilităţii liniei de producţie şi a uzinei, a referinţelor bancare... Dar sunt sigură că nu e nevoie să-ţi spun eu despre toate astea.

— Când o să am nevoie de sfaturile tale, o să ţi le cer, i-a zis Bunce.

Nu a rezistat nici să nu jubileze în faţa mea a doua zi dimineaţă în timp ce ne adunam în sala de conferinţe, cu o mână masându-şi bărbaţia de parc-ar fi fost lampa lui Aladin.

— Am găsit un produs nou genial, Kate : un scutec. O să ne aducă căcălău de bani – te-ai prins ? Căcălău ! Exact genul tău de afacere, mămico, păcat că am ajuns eu primul.

L-am blagoslovit cu cel mai înţelegător zâmbet matern de care sunt capabilă.

Banii pe care i-a investit Bunce au fost de-ajuns să acopere datoriile firmei şi, deci, să achite datoriile pe care le avea tatăl meu faţă de creditori. Nici nu au intrat bine în contul lui JR Power, că au şi dispărut. După cum prezisesem, nici asta şi nici plângerea scrisă a lui Momo pentru hărţuire sexuală nu au fost de-ajuns să i se înfunde pentru totdeauna lui Bunce la EMF.

De asta am avut grijă câteva zile mai târziu când un interviu dat de şeful departmentului Capital-risc de la Edwin Morgan Forster ziaristei de televiziune Alice Lloyd a apărut într-un tabloid cu titlul : PORNO DIN NOU ! (CUM SE DISTREAZĂ UN BOSS DIN CENTRUL FINANCIAR).

Alice l-a dus pe Bunce într-un loc predilect al mass-mediei, în Soho. După ce a ingerat cantităţi serioase de droguri legale şi ilegale, a devenit foarte deschis, iar când a mai văzut-o şi pe-o tânără actriţă de seriale de televiziune, şi-a pierdut controlul. „Aş vrea s-o am pe website-ul meu“,

i-a spus lui Alice. „De fapt, aş vrea s-o am oriunde şi-ar dori“.

Lăudându-se cu talentul său de a alege investiţiile cele mai bune, Bunce a citat o investiţie recentă într-un anumit scutec biodegradabil, estimând că va fi „un succes mai mare decât Viagra“.

Centrul financiar poate neutraliza mirosurile urâte din incintă, dar când putoarea ajunge în exterior, la nasurile sensibile ale clienţilor şi formatorilor de opinie, pedeapsa este discretă şi nemiloasă.

În dimineaţa de după apariţia articolului, eu şi Candy am stat şi ne-am uitat cum Chris Bunce a fost chemat în biroul lui Robin-Cooper Clark, escortat de doi băieţi de la pază până la biroul lui, pe care a avut trei minute la dispoziţie să-l golească şi-apoi, într-un final, a fost condus afară din clădire.

— Ştie cineva numărul şoimarului? a strigat Candy. E un şobolan pe stradă.

Câteva minute mai târziu, în toaleta femeilor, am găsit-o pe Momo Gumeratne plângând cu faţa îngropată în distribuitorul de şervete de hârtie.

— Plâng de fericire, a insistat ea printre sughiţuri.

Dar eu? Sunt bucuroasă că a plecat, bineînţeles. Dar fără să-mi dau seama, am început să-l privesc pe Bunce ca pe un om trist mai degrabă decât ca pe un om rău.

La prânz, eu şi Momo luăm un taxi până pe Bond Street. I-am spus că e ceva important, legat de serviciu, lucru adevărat, de altfel.

Asistenta mea e nelămurită.

— Ce căutăm într-un magazin de pantofi, Kate?

— Păi, căutăm un condur de sticlă care să suporte cea mai mare presiune pe milimetru pătrat şi care să nu scape din picior la miezul nopţii. În caz că nu găsim aşa ceva, ne vom mulţumi cu ăştia, şi cu ăştia, o, şi cizmele alea maro sunt frumoase. Mă scuzaţi, aveţi cumva cizmele acestea, mărimea 36?

— Tu porţi 36? mă întreabă Momo neîncrezătoare.

— Nu, tu porţi.

— Dar nu pot să...

Douăzeci de minute mai târziu, stăteam la casă cu patru cutii. Puse în situaţia de a alege între pantofii cu tocuri cafea cu lapte şi cei bleumarin cu cataramă, am ales ambele perechi. Apoi am mai luat şi pantofii negri cu toc cui pentru că erau prea frumoşi ca să nu-i ai şi cizmele de culoarea caramelei, care au fost un chilipir.

— Îmi plac mult cei negri, spune ea, dar nu cred că pot efectiv să merg cu ei.

— Nu asta e ideea, Momo. Ideea e să mergi cu capul cât mai sus. Şi dacă se întâmplă ce e mai rău, poţi să foloseşti unul dintre tocuri ca să-i secţionezi jugulara lui Guy.

Zâmbetul îi păleşte.

— Dar tu unde vei fi?

— Plec pentru o vreme.

— Nu, spune ea, nu vreau un cadou de despărţire.

— O să fie bine.

— De unde ştii?

— Hei, cine te-a format?... Oricum, nu mai spui „îmi pare rău", ceea ce înseamnă că eşti pregătită.

— Nu, spune Momo. Şi se uită la mine pieziş. Doar una din noi poate fi Reddy[1], Kate.

---

1. Joc de cuvinte: *ready*, în replica anterioară, *pregătită*, este omofon cu numele de familie al lui Kate – Reddy (engl.).

Apoi își pune mâna pe umărul meu și mă pupă repede pe obraz.

Pe drum înapoi, în taxi, cu un munte de pantofi la picioare, m-a întrebat de ce vreau să plec și am mințit-o. I-am spus că trebuie să mă mut mai aproape de mama, care e bolnavă. Unele lucruri nu le poți spune nici femeilor pe care le iubești. Nici măcar ție.

Motive să renunț la serviciu

1/ Pentru că am două vieți și nu am timp să mă bucur de nici una.

2/ Pentru că 24 de ore nu-mi ajung.

3/ Pentru că puii mei vor mai fi mici doar pentru puțin timp.

4/ Pentru că într-o zi l-am surprins pe soțul meu privindu-mă așa cum îl privea mama pe tata.

5/ Pentru că a deveni bărbat înseamnă să irosești o femeie.

6/ Pentru că sunt prea obosită ca să mă gândesc la alte „pentru că".

A doua zi de dimineață, înainte să-mi dau demisia, am avut de făcut puțină curățenie. Familia de porumbei a plecat de mult : cei doi pui au zburat din cuib când primăvara se îngâna cu vara, dar cărțile care au protejat de uliu mama și puii erau încă la locul lor. De data asta nu am mai riscat o ieșire pe pervaz. L-am chemat pe Gerald de la pază să mă ajute să deblochez fereastra. Toate cărțile supraviețuiseră, mai puțin *Cele zece legi naturale ale gestionării cu succes a timpului și vieții dumneavoastră : strategii demonstrate pentru creșterea randamentului și pacea interioară*, care arăta ca podeaua unei peșteri, cu stalagmite mici de porumbel acoperind sloganurile optimiste de pe copertă.

Când m-am dus la Rod, l-am găsit stând la birou în spatele trofeului *Equality Now!*: o balanţă cu o statuetă mică de bronz reprezentând o femeie într-unul din talere. În celălalt, Rod pusese o mână de bomboane umplute cu jeleu.

A avut o reacţie destul de urâtă la vestea plecării mele. Atât de urâtă, de fapt, că zgomotul a trecut prin perete şi a ajuns la Robin Cooper-Clark, care are biroul alături.

— Katie dă bir cu fugiţii, a trâmbiţat Rod când şeful departamentului de investiţii şi-a băgat capul pe uşă ca să afle sursa răgetului.

Robin m-a chemat la el în birou, după cum anticipasem.

— Pot să fac ceva ca să te răzgândeşti, Kate?

Da, să schimbi lumea asta a voastră, m-am gândit eu.

— Nu, nu prea.

— Poate jumătate de normă? se aventurează el cu umbra aceea a lui de zâmbet.

— Am văzut ce se întâmplă cu femeile care încearcă să lucreze cu jumătate de normă, Robin. Se spune despre ele că-şi iau zile libere. Şi-apoi le scot din porţie. Şi-apoi le iau fondurile, unul câte unul, pentru că toată lumea ştie că a administra bani e o slujbă cu normă întreagă.

— E greu să administrezi bani în mai puţin de cinci zile pe săptămână.

Nu spun nimic. Încearcă altă variantă.

— Dacă e vorba de bani...

— Nu, e vorba de timp.

— Ah. *Sed fugit interea, fugit irreparabile tempus*[1].

---

1. „Între timp timpul zboară fără să se mai întoarcă vreodată" (lat.).

— Dacă asta înseamnă că nu trebuie să iroseşti paisprezece ore pe zi holbându-te la un ecran, ai dreptate.

Robin vine pe partea mea de birou şi stă acolo stângaci, într-o atitudine pe care ei o numesc demnă.

— O să-mi fie dor de tine, Kate.

În loc de răspuns, îl îmbrăţişez : probabil prima îmbrăţişare administrată vreodată în birourile Edwin Morgan Forster.

Apoi mă duc acasă, având grijă să alerg pe iarba din parc.

40
Tribunalul Maternității

Nu-i mai era frică de proces. Nu mai aveau ce să-i reproșeze. Nimic de care s-o acuze și de care să nu se fi acuzat ea deja de-o mie de ori. Așa că stătea acolo, sigură de ea, iar apoi au pronunțat numele următorului martor și, brusc, a știut că ăsta era sfârșitul. Îi venise ceasul. În timp ce avansa clătinându-se, simțind că-i vine rău, își încleșta mâinile de marginea de stejar a boxei acuzaților. Aceasta era persoana care o cunoștea cel mai bine pe lume.

— Instanța o cheamă pe doamna Jean Reddy.

Acuzata era supărată s-o vadă pe mama ei intrând în boxa martorilor ca să depună mărturie împotriva ei, dar ceva legat de înfățișarea femeii i se părea ciudat de înviorător. I-a luat câteva secunde să-și dea seama : mama ei purta puloverul închis în față de cașmir roșu pe care Kate i-l făcuse cadou de Crăciun, peste bluza cu imprimeu floral pe care i-o cumpărase de la Liberty, pentru penultima ei zi de naștere. Lucrurile pe care le ținea de bune fuseseră scoase din dulap pentru prima dată.

— Spuneți-vă numele complet, vă rog.

— Jean Katharine Reddy.

— Şi care e relaţia cu acuzata?

— Kath, Katharine e fiica mea. Sunt mama ei.

Avocatul acuzării nu numai că stă în picioare, stă de-a dreptul pe vârfuri de exaltat ce e.

— Doamnă Reddy, fiica dumneavoastră e acuzată că ar fi pus serviciul înaintea binelui copiilor ei. Este aceasta o descriere corectă a situaţiei pe care dumneavoastră aţi putut-o observa direct?

— Nu.

— Vorbiţi mai tare, tună judecătorul.

Mama încearcă încă o dată. Evident foarte emoţionată, se joacă cu brăţara cu pandantive.

— Nu, Katharine e devotată copiilor ei şi munceşte din greu, aşa a fost mereu. I-a plăcut să avanseze şi să devină din ce în ce mai bună.

— Da, da, se răsteşte acuzarea la ea, dar am înţeles că în prezent nu locuieşte cu soţul ei, Richard Shattock, care a părăsit-o după ce, a spus el, ea „a încetat să mai remarce prezenţa lui"?

Femeia de pe banca acuzaţilor? scoate un geamăt prelung. Mama lui Kate nu ştie că a părăsit-o Richard.

Dar Jean Reddy primeşte vestea ca un boxer care încasează o lovitură şi o întoarce magnific:

— Nimeni nu spune că e uşor. Bărbaţii au nevoie de atenţie şi e greu pentru o femeie care are şi serviciu. Kath are atâtea de făcut, am văzut-o uneori făcându-i-se rău de la câte avea pe cap.

— Doamnă Reddy, cunoaşteţi pe cineva cu numele de Jack Abelhammer? spune acuzarea cu un zâmbet scurt şi strâns pe buze.

— Nu. Nu!

Acuzata a trecut peste marginea boxei acuzaţilor şi acum stă în faţa judecătorului într-un

tricou Gap mărimea XXXL cu un șoricar imprimat pe piept.

— Până aici, ce vreți să mă faceți să spun? Că sunt vinovată? Asta vreți? N-aveți chiar nici o limită, așa de mult vă doriți să demonstrați că nu-mi pot trăi viața.

— Liniște! tună judecătorul. Doamnă Shattock, încă o întrerupere și vă acuz de desconsiderare a tribunalului.

— Foarte bine, pentru că disprețuiesc din tot sufletul întregul tribunal și pe toți bărbații din el.

Și-apoi începe să plângă, dându-și pumni în cap pentru că a fost atât de slabă.

— Jean Reddy, reia acuzarea, dar martora nu-l mai ascultă.

Și ea și-a părăsit boxa. Se îndreaptă spre femeia care plânge și o ia în brațe. Mama se întoarce apoi către judecător:

— Dar dumneavoastră, domnule judecător? Dumneavoastră cine o să vă pregătească cina în seara asta? Nu cred eu că o s-o faceți dumneavoastră.

— Pentru numele lui Dumnezeu, scuipă judecătorul.

— Oamenii ca dumneavoastră nu înțeleg nimic despre femeile de genul lui Katharine. Și credeți că o puteți judeca. Să vă fie rușine, spune Jean Reddy cu calm, dar cu forța pe care generații de copii au auzit-o în vocea ei pe când certa vreun bătăuș în curtea grădiniței.

41

Baby, it's you[1]

În ziua în care a venit pe lume Seymour Troy Stratton, din cauza unei lovituri de stat în Qatar prețul petrolului a țâșnit în sus, iar valoarea acțiunilor a scăzut spectaculos peste tot în lume, și cu ajutorul unei creșteri nemaivăzute a ratei dictate de atotputernica Rezervă Federală. Numai în Marea Britanie, valoarea indicelui FTSE 100[2] s-a diminuat dintr-o lovitură cu 20 de miliarde £. Un mic cutremur lângă Kyoto a provocat valuri de șoc într-un mediu înconjurător deja șubred. Nici una dintre aceste întâmplări nu a avut însă efecte negative asupra mamei și bebelușului, care moțăiau mulțumiți în separeul lor din spatele draperiei, la etajul trei al maternității aflate aproape de Gower Street.

În timp ce merg pe coridor către ei, îmi revin foarte vii propriile amintiri legate de locul acesta: moașele în pijamale albastre, ușile gri în spatele cărora primul act al vieții are loc, jucat încă o

1. Titlul unei piese înregistrate de The Shirelles (trupă americană) și The Beatles.
2. Indicele Bursei londoneze.

dată și încă o dată de femei scunde și femei înalte și de o femeie căreia i s-a rupt apa în liftul de la Banca Angliei. Loc al durerii și al exaltării. Carne și sânge. Plânsetele crude și uimite ale bebelușilor; fețele mamelor lor, sărate de bucurie. Când ești aici crezi că știi ce e important. Și ai dreptate. Nu vorbește petidina din tine, e adevărul lui Dumnezeu. La scurt timp, trebuie să te întorci în lume și să pretinzi că ai uitat, să pretinzi că sunt lucruri mai bune de făcut. Dar nu există lucruri mai bune de făcut. Fiecare mamă știe ce a simțit când i s-a deschis acea cavitate a inimii și dragostea a inundat-o. Restul e doar zgomot și bărbați.

— Nu vreau decât să mă uit la el, spune Candy.

Sprijinită pe perne, colega mea și-a desfăcut toți nasturii de la cămașa mea de noapte cu broderie pentru ca fiul ei să aibă acces la sâni. Sfârcurile sunt ca niște fructe închise la culoare. Cu palma mâinii drepte îi ține capul în timp ce gura lui suge lacomă.

— Nu vreau să fac altceva decât să mă uit la el, Kate. E normal, nu?

— Absolut normal.

I-am adus bebelușului o zdrăngănitoare Paddington Bear, cea cu pălărie roșie care i-a plăcut lui Emily, și un coș cu brioșe americane pentru mamă. Candy spune că trebuie neapărat să dea jos toate kilogramele puse, iar apoi, pentru că are mâinile ocupate, o hrănesc îmbucătură cu îmbucătură fără nici o împotrivire din partea ei.

— Bebelușul o să-ți sugă săculeții ăia de grăsime, Cand.

— Hei, e grozav. Cât pot să alăptez? Douăzeci de ani?

— Din păcate, după o vreme vin și te arestează. Uneori cred că i-ar trimite pe cei de la serviciile sociale dacă ar ști câtă pasiune simt pentru Ben.

— Nu mi-ai spus asta, mă ceartă ea zâmbind obosită.

— Am încercat. Atunci la Corney and Barrow. Dar nu poţi să ştii până nu vezi.

Candy se apleacă şi-i miroase capul bebeluşului.

— Un băiat, Kate. Am făcut un băiat. Ce tare, nu-i aşa?

Ca toate fiinţele nou-născute, Seymour Stratton pare străvechi, pare să aibă o mie de ani. Fruntea lui e încreţită fie de înţelepciune, fie de uimire. E imposibil de anticipat ce fel de bărbat va fi când va creşte mare, dar pe moment e perfect fericit aşa cum e, ţinut strâns în braţele unei femei.

Epilog: ce a mai făcut Kate

Cred că nici nu se pune problema unui sfârşit. Roţile de la autobuz se tot învârt, se tot învârt, toată ziulica.

S-au întâmplat multe totuşi, iar altele au rămas neschimbate. Trei luni după naşterea lui Seymour, Candy s-a întors la serviciu, la EMF, şi şi-a dus copilul la o creşă lângă Liverpool Street, unde era mai scump decât dacă l-ar fi dus pe domeniul prinţului Charles de la Dorchester. Candy a estimat că fiecare schimbat de scutec o costa 20 $. „E al dracului de mult pentru un căcat, nu?"

La telefon, părea aceeaşi Candy, dar ştiam că acea Candy, „Candy dinainte de copii", dispăruse. Sunt sigură că toate orele acelea lungi şi grele pe care le-a petrecut lucrând toată viaţa ei ca adult au început repede să i se pară stupide şi nenecesare. A deranjat-o când la ora 17.30, când a încercat să plece, Rod Task a catalogat ora drept „prânz". A deranjat-o faptul că nu apuca să-şi vadă fiul pe lumină. Când Seymour a făcut şapte luni, Candy a intrat în biroul lui Rod şi i-a spus şefului ei că-i pare foarte rău, dar trebuie

să-l părăsească. Din cauză că o deranja ceva legat de nivelul lui de angajament: era prea mare.

S-a întors în New Jersey, unde a stat cu mama ei până şi-a găsit casă: Candy mi-a spus că Seymour a făcut-o să înţeleagă la ce era bună mama ei. Curând după aceea, a descoperit o nişă neocupată pe piaţa înfloritoare a produselor comandate prin e-mail şi a pus pe picioare o afacere care în scurt timp a propulsat-o în rândul „persoanelor demne de urmărit" propuse de revista *Fortune*. „Muncă non-stop, joacă mai puţin" a fost o gamă de jucării erotice pentru femeia-director care are totul, mai puţin timp pentru plăcere. Mi-a trimis şi mie în Anglia o cutie de modele care a fost deschisă în timpul micului dejun, când Barbara şi Donald erau la noi. Richard, în ceea ce mulţi consideră drept cea mai bună jumătate de oră din căsnicia noastră, s-a prefăcut că vibratoarele erau o gamă de ustensile de bucătărie.

Draga mea Momo a rămas la EMF, unde a urcat pe scara ierarhică abia atingând treptele. Acel ceva de oţel din caracterul ei, pe care eu l-am remarcat de la prima întâlnire, s-a dovedit a fi de nepreţuit, la fel ca şi capacitatea ei de a asculta şi de a-şi însuşi ceea ce îşi doreau clienţii. Din când în când, mă mai sună din toaleta femeilor, şoaptele ei fiind aproape acoperite de zgomotul făcut când se trage apa. În vară, a smuls câteva zile libere şi a venit la noi. Pentru prima dată în viaţa ei, Emily a fost impresionată de mine: după îndelungi aşteptări, mama ei a adus în sfârşit o prinţesă adevărată acasă. „Eşti prinţesa Jasmin din *Aladin* ?" a întrebat Em, iar Momo a spus: „Mai degrabă Frumoasa adormită. Am fost într-un fel adormită până a venit mama ta şi m-a trezit".

Debra a aflat că Jim o înşela cu o femeie din Hong Kong. Au divorţat, iar Deb a făcut o înţelegere cu firma la care lucra să muncească patru zile pe săptămână. Curând după aceea, a văzut cum îi erau luaţi o parte din cei mai mari clienţi, dar a lăsat de la ea. Va veni timpul pentru ripostă, şi-a zis ea, când Ruby şi Felix vor fi mai mari. Eu şi Deb plănuim un weekend împreună la un salon de frumuseţe. Până acum nu l-am contramandat decât de patru ori.

Winston şi-a continuat studiile de filozofie la University of East London, iar dizertaţia sa, pe etică, având subiectul: „Cum ştim ce e bine?" a fost notată cu cea mai mare notă din an. Ca să-şi plătească taxele de sfârşit de an, l-a vândut pe Pegas, care se pare că a început o carieră nouă în cursele de maşini.

Fructificând o recomandare făcută de mine din vină, şi prin urmare strălucitoare, Paula a obţinut o slujbă ca dădacă a starului de filme ieftine de acţiune, Adolf Brock şi a soţiei lui, fostă Miss Bulgaria. Familia a locuit o vreme în hotelul Plazza din New York, până când Paula, a cărei cameră avea vedere spre Central Park, i-a anunţat că se simţea sufocată, aşa că familia Brock s-a mutat cuminte undeva în Maine.

După dimineaţa aceea la patinoar, nu l-am mai văzut niciodată pe Jack Abelhammer. Mi-am schimbat adresa de e-mail, deoarece ştiam că voinţa mea nu e suficient de puternică pentru a mă opri să-i răspund la mailuri. Mai ştiam şi că numai dacă renunţ la iubitul meu imaginar căsnicia mea mai are vreo şansă: dacă Jack era locul unde mă duceam să mă joc, atunci Richard ce era? Chiar şi aşa, de câte ori îmi verific e-mailul, o parte din mine se aşteaptă încă să găsească numele lui în inbox. Se spune că timpul vindecă

totul. Cine spune asta? Şi despre ce vorbeşte? Cred că există sentimente pe care le trăieşti în viaţă şi care rămân scrise cu cerneală permanentă şi tot ceea ce poţi să speri este să se mai ducă puţin culoarea în timp.

Nu m-am culcat cu Jack – un regret de mărimea unui continent –, dar mâncarea proastă şi cântecele minunate de la Sinatra Inn au fost cea mai bună partidă de sex de care am avut vreodată parte. Când ai avut sentimente atât de puternice pentru un bărbat şi apoi el dispare din viaţa ta, după o vreme ajungi să crezi că a fost doar o iluzie prostească din partea ta şi că cealaltă persoană şi-a continuat drumul neabătută, fără cicatrice. Dar poate că şi cealaltă persoană a simţit la fel. Încă mai am ultimul lui mesaj:

De la: Jack Abelhammer
Către: Kate Reddy
Kate,
Nu am mai primit veşti de la tine de ceva vreme aşa că am construit o teorie conform căreia ai devenit o jucătoare de *conkers* şi mamă cu normă întreagă. Dar ştiu că te vei întoarce. Ura! pentru eroina învingătoare... Rod de la EMF mi-a spus că ai plecat din Londra. Îţi aminteşti cum îl numea tatăl tău pe Sinatra? „Sfântul patron al iubirii neîmpărtăşite".
Cel mai grozav lucru legat de dragostea neîmpărtăşită e că e singurul tip de dragoste care rezistă.
al tău pentru totdeauna, Jack

Eu şi Richard am vândut dărăpănătura din Hackney şi ne-am mutat în Derbyshire, aproape de familia mea, unde ne-am cumpărat o casă cu privelişte frumoasă şi cu păşune pentru cai, la

marginea unui orăşel. (Dintotdeauna mi-am dorit o păşune pentru cai, dar acum că am una, habar nu am ce să fac cu ea.) Mai trebuie muncit mult la casă, dar câteva camere sunt în stare bună, iar restul mai pot aştepta. Copiilor le place că au spaţiu unde să alerge, iar Richard e în elementul lui. Când nu lucrează la proiectul pentru centrul de artă, construieşte un zid din piatră şi mă cheamă din cinci în cinci minute să mă uit la el.

Nu mult după ce mi-am dat demisia, am primit un telefon de la Robin Cooper-Clark care mă întreba dacă vreau să lucrez cu el la un „fond speculativ"[1]. Jumătate de normă, un minim de călătorii în străinătate, toate promisiunile care sunt convinsă că s-ar fi transformat în cenuşă când situaţia ar fi devenit incandescentă. Era tentant: cu banii pe care mi-i oferea puteam să cumpăr jumătate de sat, iar noi nu stăm prea bine financiar numai cu venitul lui Richard, dar când Emily m-a auzit pronunţând numele lui Robin, s-a crispat toată şi mi-a zis: „Te rog să nu vorbeşti cu el". Cooper-Clark era numele pe care-l asocia cu duşmanul.

Am ajuns să-mi cunosc fiica mai bine. La câteva luni după ce m-am lăsat de serviciu, mi-am dat seama că toate acele conversaţii planificate dinainte de culcare nu-mi spuseseră nimic despre ce se întâmpla efectiv în mintea lui Em. Chestiile astea ies la suprafaţă spontan, nu le poţi forţa. Trebuie să fii prin preajmă când se întâmplă. Cât despre fratele ei, în cazul lui, drăgălăşenia creşte direct proporţional cu ghiduşia. A descoperit de curând Lego, cu care construieşte un zid şi

1. Fond de investiţii considerat în mod normal ca foarte riscant, care vizează în general produse ce permit, contra unor mize limitate, să se opereze cu sume mult mai mari, dar cu riscuri considerabile.

mă cheamă din cinci în cinci minute să mă uit la el.

Am fost cu Richard și copiii în vizită s-o cunoaștem pe Sally Cooper-Clark. S-a dovedit a fi caldă și bună cum a descris-o Robin și am văzut cu ochii mei cum i-a redat naturalețea și flexibilitatea, ca să nu mai vorbim de cămășile imaculate. Pe drum înapoi, i-am lăsat pe Rich și copii la o terasă timp de zece minute și am traversat până la biserică, apoi am coborât dealul până la mormântul lui Jill Cooper-Clark.

E ciudată dorința asta de a căuta locul concret unde e îngropat cineva. Dacă Jill e undeva, atunci acum e peste tot. Dar tot m-am dus acolo și am stat în fața pietrei albe curate, cu un scris gri moale. La sfârșit scrie: A fost mult iubită.

Nu am vorbit cu voce tare – eram totuși în Sussex –, dar am gândit toate lucrurile pe care-mi doream să le știe Jill. Se spune că femeile au nevoie de modele și s-ar putea să fie așa, dar marile realizări nu sunt rezervate numai ambițioșilor. Există o monedă cu care nu am fost puși niciodată să facem tranzacții la EMF, iar Jill era cea mai bogată persoană pe care am cunoscut-o, măsurat în această monedă.

Eu? Ce s-a întâmplat cu mine? Ei bine, am petrecut ceva timp cu mine însămi, o tovărășie destul de lipsită de satisfacții. Îmi plăcea să o duc pe Emily până la școală și să o aștept la poartă să iasă de la ore; au înghețat bălțile în perioada asta și ne plăcea să stăm pe câte una până auzeam pârâitul care precede crăparea gheții. Cât era Emily la școală, eu și Ben ne făceam de lucru prin casă și ne petreceam diminețile cu alte mame cu copii. Mă plictiseam până în punctul în care eram gata să comit o crimă prin imprudență. Mi-a dispărut eczema, dar mă dureau obrajii de

la cât mă străduiam să-mi păstrez pe față o expresie prietenoasă și interesată. Stând la coadă la bancă, mă surprindeam uitându-mă pe furiș la cursul de schimb. Am senzația că mă bănuiau că plănuiesc un jaf.

Apoi, acum câteva zile, am primit un telefon de la Julie. De pe un mobil la care se-auzea prost, dar îmi dădeam seama că plângea. Pentru o clipă am crezut că mama... și am simțit un gol imens în stomac, dar nu era asta. Fabrica pentru care lucra Julie dăduse faliment. Directorul o ștersese, administratorii judiciari veniseră. Puneau lacăte la uși. Toate femeile care lucrau încă la mașinile de cusut erau acum în curte, tremurând. Aș putea să vin acolo?

Nu, am spus. Ben n-a mâncat de prânz și, în plus, nu știu cu ce-aș putea eu fi de folos. Julie mi-a răspuns cu o voce care mi-a adus aminte de copilărie, vocea pe care sora mea mai mică o folosea când mă ruga s-o primesc la mine în pat atunci când prin podea se auzeau vocile înfuriate ale părinților noștri: „Dar le-am spus tuturor că tu ești femeie de afaceri, Kath, și că vei putea să ne explici".

M-am pieptănat, m-am dat cu puțin ruj și am cotrobăit după un taior Armani în șifonierul din camera de oaspeți. Voiam să arăt ca femeia pe care Julie le-o descrisese colegelor ei. Punându-mi taiorul, m-am simțit din nou în uniformă: lâna gri impregnată cu mirosul puterii, al banilor care se fac și al acțiunii energice. L-am îndesat pe Ben în scaunul pentru bebeluși – a crescut prea mare, trebuie să cumpăr alt scaun – și am plecat spre zona industrială. Nu a fost greu să găsesc fabrica lui Julie. Pe plăcuța de pe gard scria „Case de păpuși tradiționale englezești", iar peste ea era lipită o hârtie pe care scria: „Lichidare: Totul

trebuie să dispară!" În curte se aflau vreo patruzeci de femei: croitorese, unele îmbrăcate cu cele mai uimitoare sariuri. S-au dat la o parte când am ajuns şi am avut impresia că trec printr-un stol de păsări tropicale. Mi-am fluturat vechea carte de credit Platinum Amex pe sub nasul tipului care stătea la intrarea din spate, spunându-i că am venit de la Londra şi că vreau să cumpăr lucruri. Înăuntru, căsuţele pentru păpuşi rămăseseră pe jumătate decorate: canapele minuscule, scaune pentru picioare, cornize de catifea, mese de toaletă din porţelan în aşteptarea scaunelor de lemn, piane cu coadă de mărimea unei pudriere.

— Ce e de făcut, Kate? m-a întrebat Julie când am ieşit.

Absolut nimic.

— O să încerc să aflu ce s-a întâmplat.

A doua zi am dus-o pe Emily cu maşina la şcoală, l-am lăsat pe Ben foarte încântat cu la fel de încântata lui bunică şi am luat trenul spre Londra. Am luat taxiul, traversând oraşul până la Registrul Comerţului: nu mi-a luat mult să găsesc înregistrările contabile pe ultimii cinci ani ale celor de la fabrica de case pentru păpuşi. Îngrozitor. Afacerea era o ruină: profituri dispărute, nici o investiţie, tone de datorii, un caz financiar pierdut.

În drum înapoi spre nord, am încercat să citesc ziarul, dar literele se tot mişcau. Existau o groază de fonduri etice care primiseră instrucţiuni să investească în firme cu angajaţi exclusiv femei, ştiam asta mai bine ca oricine. Bani care nu aşteptau decât să fie ridicaţi. Dar când trenul s-a oprit zguduindu-se în Chesterfield, m-a mai trezit şi pe mine la realitate.

Kate Reddy, nu-mi vine să cred că te gândeşti la aşa ceva. Să preiei aşa o afacere? Ar trebui să fii nebună, femeie. Nebună de legat.

19.37: Ora de culcare. Spălat pe dinți, citit de două ori *Sica Pisica*, recitat de 4 ori *Noapte bună, lună*, citit de 3 ori *Puii de bufniță*, mers la baie (4), încercări la oliță (2), timpul scurs până la stingerea luminilor: 48 minute. Se poate și mai bine de-atât.

20.37: Sunat Candy Stratton în New Jersey ca să vorbim despre piața produselor comandate prin e-mail și distribuție în vederea unei afaceri la nivel mondial cu case pentru păpuși.

— Știam eu, strigă ea.

— Mă interesez pentru un prieten.

— Da, sigur. Spune-i să poarte sutienul ăla al ei roșu când se duce să caute finanțare.

21.11: Sunat Gerry de la Dickinson Shop din New York. Verificat fonduri proiectate special pentru investiții în societăți cu angajați exclusiv femei. Gerry spune că e floare la ureche: „Fondurile etice sunt noua Viagra, Katie".

22.27: Ben se scapă pe el în pat. Schimbat cearșafuri. Încercat găsit scutec. Unde sunt scutecele?

23.48: Sculat Momo Gumeratne din somn ca să vorbim despre posibilitatea ca muncitorii angajați de agenția de asistență din Sri Lanka la care ea lucrează în calitate de consultant să fabrice rame de lemn pentru case de păpuși.

— Kate, spune ea, nu ai vrea s-o facem împreună?

— Nu facem nimic. Culcă-te acum.

Miezul nopții: Dus pahar cu apă lui Emily. Ochii ei mari și gri se uită la mine fix, în întuneric.

— Mami, gândești, îmi spune ea acuzator.

— Da, draga mea, e voie să gândești, să știi. Ți-ar plăcea s-o ajuți pe mama să construiască un palat?

— Da, dar trebuie să aibă un foișor în care să doarmă Frumoasa adormită.

— Va avea sigur.

01.01: Mai am încă timp să mă uit peste cifre. Avem nevoie de un plan de marketing ca lumea și de diversificare. Ce-ar fi dacă am avea mai multe clădiri în loc de casa tipică din perioada georgiană? O casă newyorkeză din piatră brună, poate? O casă de țară, birouri, castele, vapoare, palatul lui Emily. Ar putea să le proiecteze Richard.

01.37:

— Kate, ce tot faci? E ora două dimineața.

Soțul meu, Richard, stă în ușa bucătăriei. Rich cu hectarele lui de bun-simț englezesc și bunătatea lui iremediabilă.

— Draga mea, spune el, e foarte târziu.

— Vin imediat.

— Ce se întâmplă?

— Nimic.

Se uită la mine curios, cu ochii mici din cauza luminii.

— Ce fel de nimic?

— A, mă gândeam la, știi tu, gospodărie.

Ridică dintr-o sprânceană.

— Nu-ți face griji. Ține-mi caldă partea de pat, vin și eu imediat.

Sărutul pe care-l depune pe fruntea mea e în același timp o întrebare și un dar.

Văzându-mi soțul urcând scările, tânjesc să-l urmez, dar nu pot lăsa bucătăria în halul ăsta. Pur și simplu nu pot.

În încăpere se pot vedea urmele unor lupte grele, un mic zid de apărare în construcţie şi şrapnele Lego împrăştiate pe o suprafaţă întinsă. Cât am fost plecată, au fost adăugate trei mere şi trei mandarine în castronul mare de sticlă, dar nimeni nu s-a gândit să arunce fructele stricate de dedesubt, iar perele de la fundul castronului au început să lase un fel de răşină chihlimbarie lipicioasă. În timp ce arunc pară cu pară la găleata de gunoi, mă gândesc cât au costat. După ce spăl şi şterg castronul, şterg cu grijă orice urmă de zeamă lipicioasă de pe fructele proaspete şi le pun la loc. Nu mai trebuie decât să-i pregătesc cutia cu mâncarea de prânz lui Emily, să verific la ce oră are Ben programare la medic, să văd dacă pot ajunge de acolo la bancă să vorbesc cu managerul meu, să convoc o adunare a muncitorilor de la fabrică, să-i sun pe administratorii financiari şi să mă şi întorc la timp ca să o iau pe Emily de la şcoală. Să scot puiul din congelator. Să mă fofilez de la şedinţa cu părinţii. Emily vrea un cal. Peste cadavrul meu. Cine o să fie cea care va trebui să cureţe grajdul în final? Ziua lui Rich – cină surpriză? Pâine. Lapte. Miere. Şi mai era ceva. Sunt sigură că mai era ceva.

Ce mai era?

Mulțumiri

Nu aş fi putut scrie această carte fără Miranda Richards, care m-a învăţat să nu mă tem de indicele Dow Jones şi multe altele.

Vreau să-i mulţumesc lui Hilary Rosen pentru e-mailurile sclipitoare care m-au făcut să râd din toată inima de fiecare dată când viaţa devenea prea *à la* Kate. Există multe Kate Reddy care şi-au oferit dezastrele ca inspiraţie cu foarte mult umor: ştiu ele cine sunt şi le salut.

Primele capitole din *Nu ştiu cum reuşeşte* au apărut în *Daily Telegraph*. Îi sunt îndatorată lui Sarah Sands pentru că i-a oferit lui Kate şansa vieţii ei şi lui Charles Moore pentru înţelegerea şi bunătatea lui.

Am avut foarte mare noroc cu agenţii mei, Pat Kavanagh la Londra şi Joy Harris la New York, şi cu editorii mei, Alison Samuel, Caroline Michelin şi Jordan Pavlin. Norman North de la PDF şi Lola Bubbosh de la Miramax au avut grijă ca Kate să poată avea o a doua viaţă pe ecrane, în timp ce Nicki Kennedy de la ILA a vândut-o cu nemăsurat entuziasm peste tot în lume. Alte persoane care mi-au oferit sprijin moral şi critici constructive: Nicola Jeal, Adam Gopnik, Martha Parker, Anne McElvoy, Kathryn

Lloyd, Claerwen James, Philippa Lowthorpe, Prue Shaw, Tamsyn Salter, Justine Jarrett, Naomi Benson, Richard Preston, Quentin Curtis și Niamh O'Brien.

Ca orice carte despre mame, și aceasta datorează foarte mult chiar mamei scriitoarei. Vreau să-i mulțumesc mamei pentru timpul prețios pe care mi l-a oferit, a cărui valoare încep s-o apreciez abia acum.

Personajul lui Ben n-ar fi putut fi creat fără minunatele piedici puse de Thomas Lane. Observațiile lui Emily au fost inspirate de istețimea lui Eveline Lane, Isabelle și Madeleine Urban, Amelia și Theodora Richards.

La final, îi transmit toată dragostea și recunoștința mea lui Anthony Lane, care e responsabil pentru majoritatea virgulelor din această carte și pentru toate punct și virgulele. În timp ce în casa noastră se crea viața imaginară a unei mame cu serviciu hărțuite, el încărca mașina de spălat, pregătea cina, citea *Puii de bufniță* de trei sute de ori și mai găsea timp să scrie și cronici la filme ciudate. Nu știu cum reușește.

Allison Pearson
Londra, aprilie 2002